HİÇ BİTMEYEN MASAL

DEX 100
Cumhuriyetimiz 100 Yaşında

STEPHANIE GARBER

kitapyurdu.com

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Caraval
Legend
Finale
Kırık Bir Kalp

HİÇ BİTMEYEN MASAL

Orijinal adı: The Ballad of Never After
© 2022, Stephanie Garber
Yazan: Stephanie Garber
Çeviren: Türkan Çolak
Yayıma hazırlayan: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: © 2023 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.
Bu kitabın Türkçe yayın hakları The Bent Agency ve Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Ağustos 2023 / ISBN 978-625-6932-22-7
Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Yeşim Aydın
Sayfa uygulama: Yasemin Çatal
Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.
Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.
Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL
Tel. (212) 446 05 99
Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

HİÇ BİTMEYEN MASAL

STEPHANIE GARBER

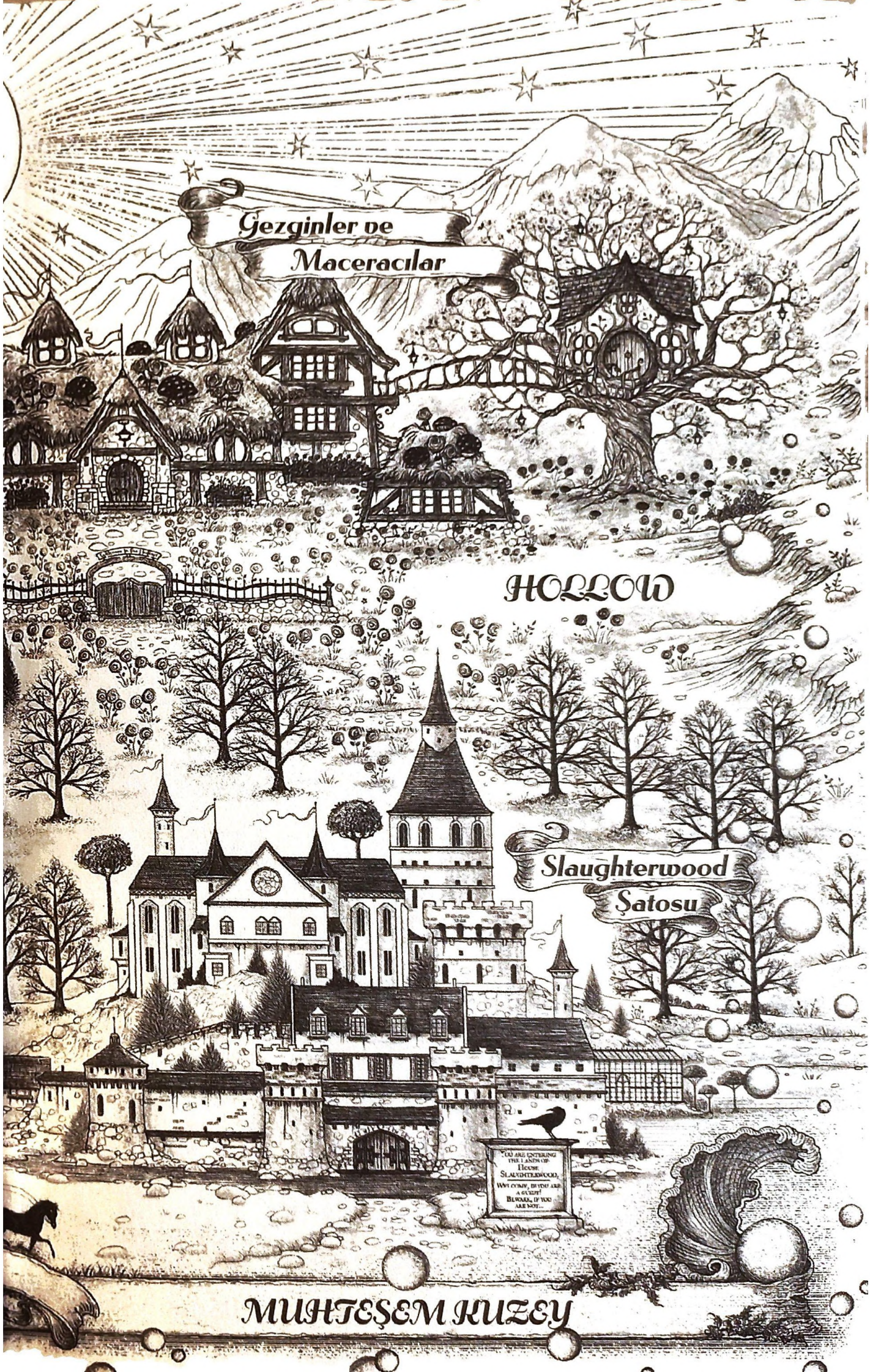
Çeviren: Türkan Çolak

DEX
100
Cumhuriyetimiz
100 Yaşında

Gerçek aşkı bulamamaktan korkan herkese...

NORTH
SOUTH
EAST
WEST
Valorfell'a Gider
MERRYWOOD
Merrywood Köyü
Merrywood Ormanı
Merrywood Malikânesi
UNUTULMAZ BİR YOLCULUK

Gezginler ve
Maceracılar
HOLLOW
Slaughterwood
Şatosu
YOU ARE ENTERING
THE LANDS OF
HOUSE
SLAUGHTERWOOD.
WHO COME, BE YOU ARE
A GUEST!
BEWARE, IF YOU
ARE NOT...
MUHTEŞEM KUZEY

Uyarı Notları

Sevgili Evangeline

Eninde sonunda onunla yine görüşeceksin, onu gördüğünde sakın ona aldanma.

Tatlı gamzelerine, büyüleyici mavi gözlerine ya da sana Küçük Tilki dediğinde kalbinin hop etmesine kanma. Sana Küçük Tilki diye seslenmesi bir sevgi ifadesi değil, başka bir ayartma şekli.

Jacks'in kalbi atıyor olabilir ama hissetmez. Ona tekrar güvenecek gibi olursan, daha önce yaptıklarını hatırla.

Çoktandır unutulmuş bir kehaneti, seni Valory Kemeri'ni açabilecek bir anahtara dönüştürecek olan kehaneti gerçekleştirmek amacıyla Apollo'yu zehirleyip sana katil damgası vurmaya çalışan kişinin o olduğunu unutma. Seni kemerin kilidini açmaya ikna etmek için gelecekte bir noktada muhtemelen sana karşı nazik olacaktır. Sakın ona inanıp kilidi açma.

O gün arabada sana söylediklerini aklına getir: O bir kader tanrısı ve sen onun için sadece bir araçsın. Jacks'in ne olduğunu hatırından çıkarma ve bir daha ona acıma.

Ölle de birine güveneceksen, uyandığında Apollo'ya güven. Çünkü o mutlaka uyanacak. Onu iyileştirmenin bir yolunu bulacaksın ve emin ol ki bunu başardığında birlikte sonsuza dek mutlu olacaksınız. Jacks de hak ettiğini bulacak.

Bol şans,
Evangeline

Evangeline, kendine yazdığı mektubu bitirince derin bir nefes aldı. Sonra mektubu kalın bir balmumu parçasıyla mühürledi ve üstüne şöyle yazdı: *Kupa Prensi'nin neler yaptığını unutup ona yeniden güvenmeye meylettiğinde açıp oku.*

Jacks'in son ihanetini, yani kocası Apollo'yu evlendikleri günün gecesi zehirlediğini öğreneli sadece bir gün olmuştu. Tüm bu ikiyüzlülük onun için hâlâ o kadar hassas bir noktaydı ki, Evangeline'in Jacks'e yeniden güvenebilmesi imkânsız gibiydi. Bununla birlikte Evangeline, yüreğinin umuda teslim olmak istediğinin de farkındaydı. İnsanların değişebileceğine inanıyordu; herkesin yaşamının sonu henüz yazılmamış bir hikâye gibi olduğuna ve bu nedenle de herkesin geleceğinin sonsuz olasılıklar barındırdığına inanıyordu.

Yine de, kendisine ve Apollo'ya yaptıklarından sonra Jacks'e ne güvenebilir ne de onu affedebilirdi.

Valory Kemeri'ni açmasına da asla yardım edemezdi.

Muhteşem Kuzey'in ilk kraliyet ailesi olan Valor'lar, kemeri Valory adlı bir yere geçiş yolu olarak inşa etmişti. Valory'de ne olduğunu kimse bilmiyordu, çünkü Kuzey hikâyeleri, hikâye lanetine uğramıştı ve bu yüzden de pek güvenilir değillerdi. Bazı masallar yazıya döküldükten sonra yanıp kül oldu, bazıları Kuzey'in dışına çıkamadı ve birçoğu da her anlatıldığında değişti, her tekrarlandığında daha az güvenilir hâle geldi.

Valory'ye dair, birbiriyle çelişen iki hikâye vardı. Biri, Valory'nin, Valor'ların en önemli sihirli hediyelerinin bulunduğu bir hazine sandığı olduğunu söylüyordu. Diğeri, Valory'nin,

Valor'ların yaptığı tüm iğrenç şeyler de dâhil olmak üzere her türden sihirli varlığı hapseden büyülü bir hapishane olduğunu iddia ediyordu.

Evangeline hangi hikâyeye inandığını bilmiyordu ama ne sihirli hediyelerin ne de sihirli canavarların Jacks'in duygusuz ellerine geçmesine izin vermeye niyeti yoktu.

Kupa Prensi zaten yeterince tehlikeliydi. Üstelik Evangeline ona çok öfkeliydi. Dün, Apollo'yu zehirleyenin Jacks olduğundan şüphelendikten sonra, üç kelime düşünmüştü: *Ne yaptığını biliyorum.*

Muhafızlar daha sonra onu Wolf Hall'dan çıkarmıştı. Evangeline, Jacks'in kavga etmeden, hatta tek kelime söylemeden ayrılmasına şaşırmıştı. Ama geri döneceğini biliyordu. Evangeline'in onunla işi bitmiş olsa da Jacks'in Evangeline'le işi henüz bitmemişti.

Evangeline az önce kendine yazdığı mektubu aldı, kraliyet süitinin öteki ucuna yürüdü ve mektubu, ihtiyaç duyduğunda uyarı sözlerini görebilmek için mühürlü tarafı dışarı bakacak şekilde şömine rafının üstüne koydu.

1. BÖLÜM

Lanetlerin
Zulmü

1

Wolf Hall'un kraliyet kütüphanesinin derinliklerinde yüzyıllardır kimsenin açmadığı bir kapı var. İnsanlar o kapıyı ateşe vermeyi, baltalarla kırmayı ve sihirli anahtarlarla kilidini açmayı denediler. Ama hiçbiri bu inatçı kapıya bir çizik atmayı bile başaramadı. Bazıları kapının kendileriyle alay ettiğini söylüyor. Kapının ahşap göbeğinde işlemeli tacıyla bir kurt kafası var ve insanlar, kurdun başarısız girişimlerine güldüğüne ya da bu açılamaz kapıyı açmaya yaklaşacak biri olursa keskin dişlerini gösterdiğine yemin ediyor.

Evangeline Fox bir defa kapıyı açmayı denemişti. Kendine doğru çekmiş, içeri doğru itmiş, demir tokmağını çevirmişti ama kapı bana mısın dememişti. O zaman açamamıştı. İlk denemesinde olmamıştı. Ama şimdi farklı olmasını umuyordu.

Evangeline'in umut etmekle ilgili bir sıkıntısı yoktu.

Ayrıca kapıları açmakta usta sayılırdı. Kendi rızasıyla akıttığı kanının bir damlasıyla her türlü kilidi açabilirdi.

Öncelikle, adını aklına bile getirmek istemediği o düzenbaz, sürekli elma yiyen hergele tarafından izlenmediğinden, takip edilmediğinden emin olması gerekiyordu.

Evangeline omzunun üstünden bakıp arkasını kontrol etti. Fenerinin koyu sarı parıltısı yakındaki gölgeleri uzaklaştırıyordu,

ancak gece olduğu için Wolf Hall'un kraliyet kütüphanesindeki birçok köşe net görünmüyordu.

Ürkekçe kıpırdandı ve fenerinin ışığı titredi. Evangeline daha önce karanlıktan hiç korkmamıştı. Karanlık, yıldızlar, rüyalar ve gündüzler arasında gerçekleşen sihir içindi. Anne-babasını kaybetmeden önce, babasıyla takımyıldızı gözlemi yapmış ve mum ışığında annesinin anlattığı hikâyeleri dinlemişti. Hiç de korkmamıştı.

Ama aslında Evangeline'in korktuğu karanlık ya da gece değildi; kürekkemiklerinde gezinen örümcek inceliğinde bir dikendi. Kendisini, kocası Apollo'yu kurtaracak bir çareye götüreceği umuduyla bu kapının kilidini açmak için kraliyet süitinden çıktığı andan beri yanındaydı.

Bu tekinsiz his o kadar hafifti ki, ilk başta bunun sadece paranoya olduğunu düşündü.

Takip edilmiyordu.

Ayak sesleri duymamıştı.

Ta ki...

Evangeline kütüphanenin karanlığına dikkatle bakınca, ona bakan bir çift zalim gözü gördü. Gümüş mavisi, parlak ve ışıltılı. Mavi gözlerin sırf onunla alay etmek için parladığını düşündü. Ama Evangeline o gözler parlasa bile, karanlığı aydınlatsa bile, onu fenerini kapatmaya cesaretlendirse bile onlara güvenemeyeceğini biliyordu. Gözlerin sahibine de güvenemezdi.

Jacks. Adını düşünmemeye çalıştı. Yine de karanlığın içinden uyuşuk bir havayla ama her zamanki özgüveni ve yakışıklılığıyla görünmesini izlerken onu düşünmemesi imkânsızdı. Jacks, sanki geceleri ondan korkması gerekiyormuş gibi hareket ediyordu.

Evangeline'in kürekkemiklerindeki karıncalanma hissi kollarına, oradan da huzursuz edici bir okşamayla bileğindeki kırık kalp şeklindeki son yara izine kaydı. Yarası önce sızladı, sonra Jacks dişlerini yeniden geçirmiş gibi zonkladı.

Evangeline fenerini kılıç kavrar gibi kavradı.

"Git buradan, Jacks." Evangeline'in onu muhafızlara attırmasının üzerinden sadece iki gün geçmişti. Uzun bir süre geri gelmez

diye tahmin etmişti. Hatta sonsuza kadar dönmese daha iyi olmaz mıydı? "Ne yaptığını biliyorum ve seni görmek istemiyorum."

Jacks ellerini pantolonunun ceplerine soktu. Duman grisi gömleğinin eteklerini gelişigüzel bir şekilde pantolonun içine tıkıştırmış, kollarını yukarıya doğru kıvırıp ince kollarını açıkta bırakmış ve ilk birkaç düğmesini iliklememişti. Şimdi baştan çıkaran gece mavisi değil de altın rengi olan dağınık saçlarıyla kurnaz kader tanrısından çok atılgan bir seyis yamağına benziyordu. Yine de Evangeline, Jacks'in gerçekte ne olduğunu asla aklından çıkaramayacağının farkındaydı. Jacks ahlak ve vicdan yoksunu, saplantılı ve tuttuğunu koparan bir adamdı.

Hikâyeler, öpücüğünün tek gerçek aşkı hariç herkes için ölümcül olduğunu ve Jacks'in gerçek aşkını arayıp bulmak uğruna ardında bir sürü ceset bıraktığını söylüyordu. Bir zamanlar Evangeline o kadar saftı ki, Kupa Prensi gerçek aşkını ararken kalbi defalarca kez kırıldığı için kalp kırıklığı nedir anlar sanmıştı. Ama artık her şey gün gibi ortadaydı; kalp kıran Kupa Prensi'nin kendisiydi, çünkü sevmeyi bilmiyordu.

Jacks tatlı dille konuştu. "Kızgınsan anlarım..."

"Kızgınsam mı" diye araya girdi Evangeline. "Sen benim kocamı zehirledin!"

Jacks umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Onu öldürmedim."

"Bu seni haklı çıkarmaz." Evangeline sesi titremesin diye büyük çaba sarfediyordu.

O an anladı ki bir parçası hâlâ Jacks'in masum olduğuna dair bir parça umut besliyordu. Oysa Jacks yaptığını inkâr etmeye çalışmıyordu bile. Evangeline'in taşa dönüşmesini umursamadığı gibi, Apollo'nun bir cesetten farksız olmasını da umursamıyordu.

"Beni insan standartlarında değerlendirmekten vazgeçmelisin" dedi Jacks. "Ben bir kader tanrısıyım."

"İşte tam da bu yüzden seni görmek istemiyorum. Seninle karşılaştığımdan beri ilk aşkım taşa dönüştü, ben taşa dönüştüm, sonra bir kaçak oldum, bir sürü insan beni öldürmeye çalıştı ve sen benim kocamı zehirledin..."

"Bunu söylemiştin zaten."

Evangeline ona ters ters baktı.

Jacks içini çekti ve sanki Evangeline'in hisleri duygusal bir hapşırıktan farksızmış, hemen üstesinden gelinebilecek ya da kenara çekilince kurtulunabilecek bir şeymişçesine yandaki kitap rafına yaslandı. "Ben buyum, bu olduğum için de özür dileyecek değilim. Ayrıca, tanışmamızdan önce kalbi kırık, kötü yürekli üvey bir kız kardeşi olan kederli bir yetim olduğunu unutuyorsun. Ben devreye girdikten sonra Valenda'nın kurtarıcısı oldun, bir prensle evlendin ve prenses oldun."

"Senin çarpık çıkarların için tüm bunların olması gerekiyordu çünkü." Evangeline öfkeden köpürüyordu. Jacks onun için yaptığı her şeyi, ona Valory Kemeri'ni açtırmak için yapmıştı. "Çocuklar bile oyuncaklarına senin bana davrandığından daha iyi davranıyor."

Jacks gözlerini kısarak baktı. "Öyleyse neden beni bıçaklamadın, Küçük Tilki? Geçen gece yeraltı odasında sana bir hançer fırlattım ve onu kullanabileceğin kadar yakınındaydım." Gözlerinde yeni bir keyfin ışıltısı parlarken bakışlarını Evangeline'in boynuna doğru indirdi. Tam da üç gece önce dudaklarını bastırdığı noktaya.

Jacks'in dişlerinin ve dilinin tenindeki istenmeyen hatırası Evangeline'in yüzünün kızarmasına neden oldu. O gece Jacks'e vampir zehiri bulaşmıştı, kendisine de aptallık.

O gece Evangeline, insan kanı emip de vampire dönüşmesin diye onu oyalamak için kalmıştı yanında. Jacks insan kanıyla değil ama Evangeline'in iyi niyetiyle beslenmişti. Jacks ona kalbini yeniden çarptıran kızın hikâyesini anlatmıştı; Prenses Donatella'yı. Prenses Donatella, Jacks'in tek gerçek aşkı olması gerekirken bu rolü üstlenmeyip bir başkasını seçmiş ve Jacks'i göğsünden bıçaklamıştı.

Evangeline bu hikâyeyi dinledikten sonra Jacks'i, yardımını istemek için ilk gittiği zamanki, halden anlayan Kupa Prensi olarak görmeye başlamıştı. Oysa Jacks kalpsizin tekiydi. Evangeline onun *hisleri* olan biri olabileceğini umut etmekten vazgeçmeliydi.

"O gece yeraltı odasında hata ettim." Evangeline yanaklarının kızardığını düşünmeden Jacks'in bir robotunkiler kadar donuk gözlerinin içine baktı. "Ama bana bir şans daha verirsen seni bıçaklamakta tereddüt etmem."

Jacks, hak etmediği gamzelerini ortaya çıkaran bir gülümsemeyle gülümsedi. "Bu iddianı test etmem için âdeta kanıma giriyorsun. Ama benden kurtulmak istiyorsan beni yaralamaktan fazlasını yapman gerekecek." Jacks cebinden bembeyaz bir elma çıkarıp bir elinden diğerine atıp tutmaya başladı. "Eğer hayatından sonsuza kadar çıkmamı gerçekten istiyorsan kayıp taşları bulmama ve Valory Kemeri'ni açmama yardım et. O zaman söz veriyorum beni bir daha asla görmeyeceksin."

"Seninle bir daha karşılaşmamayı ne kadar çok istesem de, o kemeri senin için hiçbir zaman açmayacağım."

"Ya Apollo için?"

Evangeline, prens için keskin bir acı, Jacks için de yeni bir öfke patlaması hissetti. "Onun adını ağzına alma."

Jacks, Evangeline'in öfkelenmesinden tuhaf bir haz almış gibi görünerek pişmiş kelle gibi sırıttı. "Bana yardım etmeyi kabul edersen, onu geçici ölüm hâlinden kurtarırım."

"Bunu yapacağıma gerçekten inanıyorsan, hayal görüyorsun." Jacks'le yaptığı ilk anlaşması yüzünden şimdi böyle zor durumdaydı. Onunla artık ne anlaşma ne ortaklık ne de başka bir şey yapardı. "Apollo'yu kurtarmak için sana ihtiyacım yok. Başka bir yol buldum." Evangeline çenesiyle kütüphanenin kapalı kapısını işaret etti. Loş ışıkta kapı tam görünmüyordu ama Evangeline, taçlı kurt kafasının, sonunda kilidi açacak olanın o olduğunu biliyormuş gibi sırıttığına yemin edebilirdi.

Jacks kapıya şöyle bir bakıp kıs kıs güldü. "Orada Apollo için bir çare bulacağını mı sanıyorsun?"

"Bulacağımdan eminim."

Jacks yine güldü, bu defa gülüşü daha korkunçtu. Sonra neşeli bir havayla elmasına ısırık attı. "Fikrini değiştirirsen haberim olsun, Küçük Tilki."

"Fikrim değişmeyecek..."

Evangeline sözlerini tamamlayana kadar Jacks gitmişti. Kalan tek şey uğursuz kahkahasının yankısıydı.

Yine de Evangeline sinirlerine hâkim olmayı seçti. Yaşlı bir kütüphaneci ona Valor'lar hakkındaki tüm kayıp kitapların ve hikâyelerin bu kapının ardında olduğunu söylemişti. Kuzey'in ilk kraliyet ailesi insan olsa da, her birinin dikkate değer güçlere sahip olduğu herkesçe kabul ediliyordu. Kuzeyin ilk kraliçesi Honora Valor'un tüm zamanların en büyük şifacısı olduğu söyleniyordu. Evangeline'in de bu kapının öteki tarafındaki hikâyeler arasında onun tedavileriyle ilgili hikâyeler olduğuna inanmak için çok iyi bir nedeni vardı. Bu durumda tedavilerde geçici ölüm hâli için de bir çare bulmayı umut edebilirdi. Evangeline, değerli taşlarından birkaçı düşmüş mücevher kabzalı hançerini çıkardı. Aslında bu Jacks'in hançeriydi; yeraltı odasında geçirdikleri gece ona fırlattığı hançer. Jacks o gecenin sabahında hançeri orada bırakmıştı, Evangeline onu neden aldığından hâlâ emin değildi. Artık o hançeri istemiyordu ama henüz başkasıyla değiştirecek zamanı olmamıştı ve şu anda da yanındaki en keskin şey buydu.

Hançeri bir kez saplamasıyla al kanı akıverdi. Kanını kapıya bastırdı ve "Lütfen açıl" diye fısıldadı.

Kilit ânında tıkırdadı. Kapının tokmağı kolayca dönüverdi.

Yüzyıllar sonra kapı ilk kez açıldı.

Evangeline, Jacks'in neden güldüğünü o an anladı.

2

Evangeline'in kapıdan içeri girmesiyle birlikte ayaklarının altındaki zemin, taş değil de krakermişçesine ufalandı. Aynı, umudu gibiydi: Hızla dağılıveriyordu.

Bu odada Valor'lar hakkında raflar dolusu kitap, kafasındaki soruların yanıtları ve Prens Apollo için bir çare olması gerekiyordu. Ama gösterişli bir şekilde oyulmuş bir mermer kemerin etrafında girdaplar oluşturan bulutlu hava akıntısından başka bir şey yoktu.

Evangeline gözlerini kapatıp açtı, sanki bir göz açıp kapamayla kemeri ortadan kaldırıp yerine değerli kitapları getirebilirmiş gibi. Ne yazık ki Evangeline'in göz kırpışları sihirli değildi.

Yine de pes etmek istemiyordu.

Geldiği Meridyen İmparatorluğu'nda bu kemer bir sürü kapıyı çerçeveleyecek kadar büyük kayaya kondurulmuş dekoratif bir oyma olabilirdi. Ama burası Muhteşem Kuzey'di ve burada kemerler bambaşkaydı. Buradaki kemerler Valor'ların inşa ettiği sihirli büyük kapılardı.

Bu kemerin sütunlarına sonsuz bir savaşın düşman taraflarındaki savaşçılar misali zırhlara bürünmüş kudretli melekler oyulmuştu. Meleklerden birinin başı eğik, kanadı kırıktı; neredeyse üzgün görünüyordu, diğeriyse kızgın gibiydi. İkisi de kılıçlarını

çekmiş, içeri girmek isteyenlere bir uyarı işareti olarak ortada bir çarpı işareti oluşturmuştu.

Ama Evangeline herhangi biri değildi. Hatta kemerin yasak oluşu Evangeline'de içine bakmak için daha büyük bir istek uyandırıyordu.

Bu kemer, Apollo için ihtiyaç duyduğu kitaplara ve tedaviye açılan bir kapı olabilirdi. Yaşlı kütüphaneci Valor'larla ilgili tüm hikâyelerin bu odada olduğuna dair doğru söylediyse, belki de melekler kitapları hikâye lanetinden koruyorlardı. Belki de tek yapması gereken kanını kılıçlardan birine bastırmaktı; kılıçlar kibarca açılıp girmesine izin verebilirdi.

Bir adım daha attı, umut dolu bir heyecanla hançeri parmağına yeniden saplayıp, kanını meleklerin kılıçlarından birine bastırdı.

Parmağı mum gibi yandı. Altın gibi parlayan damarları taş kılıçları, melekleri ve tüm kemeri örümcek ağı gibi sardı. Parmağı ışıl ışıl, aydınlık ve büyülüydü. Kemerdeki tozlar havaya kalkıp minicik patlayan yıldızlar gibi etrafında parıldarken teni karıncalandı. Az önce soğuk olan hava şimdi ısınmıştı. Evangeline anlamıştı ki bu odaya girmeli, bu kemeri bulmalı, açıp...

Birden bu düşüncesi ona Apollo'nun küçük kardeşi Tiberius'un kendisine yaptığı uyarıyı hatırlatınca nefesi ciğerlerinden âdeta fışkırdı: *Onu açmak zorundasın. Sihirli şeyler daima yerine getirmek için yaratıldıkları şeyi yapmak isterler.*

Tiberius, Evangeline'in Valory Kemeri'ni açmak için yaratıldığına inanıyordu.

Evangeline, Jacks'in nasıl kahkahayla güldüğünü hatırlayınca sendeleyerek geri adım attı. Bu sefer kahkahası hiç de esrarlı değildi. Eğlenceli, keyifli ve hatta mutluydu.

"Hayır" diye fısıldadı Evangeline.

Taşlar hâlâ sütunlara dolanan altın ipliklerle parlıyordu. Evangeline, yukarıya doğru yayılarak, daha önce görünür olmayan bir takım kelimeleri aydınlatmalarını izledi.

Ana rahmine Kuzey'de düşüp Güney'de dünyaya gelecek ve siz bu anahtarı tanıyacaksınız, çünkü onun gül pembesi-saçları olacak.

Hem köylü hem prenses hem de haksız yere suçlanan bir kaçak olacak ve kemeri sadece onun gönüllü kanı açacak.

Evangeline'in âdeta kanı dondu.

Bunlar rastgele kelimeler değildi. Bu... Evangeline bunu düşünmek bile istemiyordu. Ancak anlamamış gibi yapmak ne bir şeyi yok sayabilir ne de değiştirebilirdi. Bu, Jacks'in onu gerçekleştirmesi için ikna etmeye çalıştığı Valory Kemeri kehanetiydi. Demek ki bu sıradan bir kemer değildi. Valory Kemeri'nin ta kendisiydi.

Evangeline öyle bir paniğe kapıldı ki başka hiçbir şey hissedemez oldu.

Bu mümkün değildi. Kemerin parça parça olması gerekiyordu. Valory'nin büyüsüyle ilgili birbiriyle çelişen iki hikâye olmasına rağmen, bir konuda herkes hemfikirdi: Valory Kemeri parçalanmış ve birileri kehaneti öğrenip kemeri yeniden birleştirmeye çalışmasın diye Kuzey'de çeşitli yerlere gizlenmişti.

"Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır..." Evangeline çılgına dönmüş bir hâlde, Jacks ya da başka biri ne yaptığını anlamadan taşlardaki kanını silmeye çalıştı. Meleklerin duruşu hiç değişmemişti ama Evangeline'in her an arkalarından bir kapı görünecek ya da kenara çekilecekler diye ödü kopuyordu. Tükürdü ve kanını paltosunun yeniyle sildi. Ama parıldayan kemerin ışığı sönmedi.

"Kapıyı açabileceğini biliyordum."

Kulak tırmalayan ses Jacks'in sesi olamayacak kadar yaşlı birine aitti. Yine de Evangeline'in kalbini durduracak gibi olmaya yetti.

"Özür dilerim, Majesteleri. Görüyorum ki sizi yine korkuttum."

"Yine mi?" Evangeline dönüp baktı.

Kapıdaki adam neredeyse bir çocuk kadar küçük ama Evangeline'den çok daha yaşlıydı. Beyaz cüppesinin parlak süsleriyle uyumlu altın sarısı tutamları olan uzun, gümüş rengi bir sakalı vardı.

"Sen..." Evangeline bir an heyecanını yenip kelimelerini toparlayamadı. "Bana bu odanın kapısını ilk gösteren kütüphane görevlisisin sen."

"Hatırlıyorsunuz." Yaşlı adamın sevindiği açıkça belli olsa da gülümsemesi Evangeline'i rahatlatmadı. Tıpkı kemer gibi neredeyse

o da parıldıyor, sakalı normal gri renkten yanardöner gümüş rengine dönüyordu. "Keşke daha fazla zamanımız olsaydı da sohbet edebilseydik, ama kayıp taşları bulmak için acele etmelisiniz."

Yaşlı adam başını yukarı kaldırıp üst kısmında dört taşın eksik olduğu kemere baktı. Boş kısımlar Evangeline'in avucundan daha küçük görünüyordu; hayal ettiği gibi büyük kırık kaya parçaları değildi. Ama Evangeline, Valory Kemeri'ni gerçekten açmak için bulunması gereken kırık parçaların bunlar olduğunu hemen anladı.

Kanı yeterli olmamıştı. İçi rahatladı.

Yaşlı kütüphaneci, "Onları bulmalısınız" diye yineledi. "Biri şans için. Biri gerçek için. Biri neşe için. Biri de gençlik için. Ama dikkat edin. Taşlar güçlü, aldatıcı şeylerdir. Ve onları bulundukları yerden alıp getirmek..."

Evangeline adamın sözünü kesti. "Hayır! O taşları bulmayacağım. Bu kemeri asla açmayacağım. Ona kanımı sürmem hataydı."

Yaşlı adam bezgin bir tavırla kaşlarını çattı. "Bu bir hata değil, sizin kaderiniz..." Ağzından ses yerine duman çıktığı için sesi kısıldı.

Kaşlarını çattı ve tekrar konuşmayı denedi ama ağzından incecik gri ve beyaz duman çıkmaya devam etti. Bu defa duman, sanki bu tür şeyler her zaman oluyormuş gibi *Tüh be!* kelimelerini oluşturdu.

Tıpkı sözleri gibi şimdi kütüphanecinin sakalı da tamamen duman olmuştu. Elleri birdenbire şeffaflaştı, cüppesi ve kırışık yüzü de öyle. Yüzü incecik bir perde gibiydi.

"Nesin sen?" dedi Evangeline, gördüklerini anlamlandırmaya çalışarak. Vampirlerle ve kader tanrılarıyla karşılaşmıştı, üvey kız kardeşi de bir cadıydı ama bu varlığın ne olduğunu bilmiyordu.

Yaşlı adam sonunda, "Kütüphane görevlisiyim" demeyi başardı ama ağzından çıkan sözcükler şiddetli bir rüzgârın önüne kattığı bir şey gibi vızıltılı ve uzaktı. "Bunun beni çok şüpheli gösterdiğinin farkındayım ama inanın bana. Keşke gerçeği bilseydiniz. Keşke size anlatabilseydim..."

Sözlerini bitiremeden tamamen gözden kayboldu. Evangeline havada asılı duran duman sarmalları ve sakınması gereken tek doğaüstü gücün Kupa Prensi olmadığı fikrinin huzursuzluğuyla kalakaldı.

3

Günler sonra bile Evangeline'in kalbi hâlâ hızlı hızlı atıyordu. Valory Kemeri'nin içindekileri düşünmek istemiyordu. Sırlarına kafa patlatmak istemiyordu. Yaşlı kütüphaneci *Keşke gerçeği bilseydiniz* derken sesinin ne kadar çaresiz çıktığını hatırlamak istemiyordu.

Arabaları beyaz-mavi karla buzlanmış arnavut kaldırımlı başka bir sokağa girerken Havelock huysuz bir tavırla, "Vaktimiz azalıyor" dedi.

Havelock, Apollo'nun özel muhafızıydı ama şimdi Apollo'nun durumu için çare ararlarken Evangeline'in yanından ayrılmıyordu. Geçen hafta boyunca gizli ilimcileri ve eczacıları, hekimleri ve akıl doktorlarını gezmişlerdi. Daha önce kilitli duran kapıları açmış ve masallarla dolu kütüphanelere girmişlerdi ama hiçbirinin de yardımı dokunmamıştı. Herkes ezberlemiş gibi aynı nakaratı söylüyordu. *"Honora Valor döneminden beri geçici ölüm hâli yaşayan kimse olmadı."* Ardından gelen meraklı bakışlar da çabucak ayrılmalarına neden oluyordu.

Prens Apollo'nun hâlâ hayatta olduğunu kimse bilmiyordu ve bu haberin duyulmasından sakınmaları gerekiyordu. Apollo şu anki durumunda çok savunmasızdı. Halk, Apollo'nun küçük kardeşi Prens Tiberius onu öldürdü diye biliyordu. Evangeline bunun

yalan olduğunu bildiği için suçluluk duyuyordu. Ama Tiberius kendisini öldürmeye çalıştığı için o kadar da suçlu hissetmiyordu.

"Bu, onu kurtarmak için son şansımız olabilir" dedi Havelock.

Evangeline onun tümden haklı olmadığını biliyordu. Jacks için Valory Kemeri'ni açmayı her zaman kabul edebilirdi; ama bundan Havelock'a bahsetmemişti. Hâlâ Apollo'yu kurtarmanın başka bir yolu olduğunu umut ediyordu.

"Son dedikodu sayfasını gördünüz mü?" diye sordu Havelock.

"Ondan uzak durmaya çalışıyorum" diye cevap verdi Evangeline. Yine de, soğuk arabada Havelock'un uzattığı rulo yapılmış gazeteyi aldı.

Günlük Havadis

LUCIEN JARETH AGADIAN'A SELAM OLSUN

Haber: Kristof Knightlinger

Tahtın en yeni varisi, Acadian Hanesi'nden Lucien Jareth'in yarın Valorfell'e gelmesi bekleniyor ve daha şimdiden hakkında o kadar çok söylenti var ki takip edemiyorum. Duyduğuma göre, yoksullara evler inşa etmediği ya da sokak köpeklerini ve kedi yavrularını sahiplenecek aileler aramadığı zamanlarda yetimlere okuma yazma öğretiyormuş.

Wolf Hall'deki kraliyet bağlantımız yeni Bitmeyen Gece için hazırlıklara başlandığını doğruladı.

Evangeline daha fazlasını midesi kaldırmadığı için haberi okumayı bıraktı. Geçen haftadan beri hep böyleydi. Evangeline cinayetten aklanır aklanmaz gazeteler, tahtın yeni varisi, Apollo'nun uzaktan kuzeni Lucien Jareth Acadian hakkında haber yapmaya

başladı. Dedikodular hep çok tatlıydı, bu da Lucien'ı insandan çok aziz gibi gösteriyordu.

"Yazılanların ne kadarı doğru acaba?" dedi Evangeline.

"Bilmiyorum" dedi Havelock. "Sanırım haberin sadece Lucien'ın yarın gelecek olmasıyla ilgili kısmına güvenebiliriz."

Yarın.

Birdenbire bu kelime çok tehditkâr geldi. Bu Lucien, öksüzleri seven ve vaktini yavru köpekleri kurtarmak için harcayan bir erdem timsali olsa bile, yine de yarın Apollo'nun tahtını alacaktı. Eğer ki Evangeline bugün prensini iyileştirmezse tabii.

"Endişelenmene gerek yok" dedi Evangeline hissettiğinden daha güçlü bir inançla. "LaLa bize yardım edebilir."

Araba kulelere varınca durdu. Kıvrılan kuleler ve dükkânlar Evangeline'e karla kaplı peri masalları yığınları gibi görünüyordu.

Burası Ariel "LaLa" Lagrimas'ın yaşadığı yerdi. Bekâr Gelin olarak da bilinen LaLa, Jacks gibi bir kader tanrısıydı; Evangeline'in arkadaşı olması dışında. Evangeline, Tiberius tarafından zehirlendiğinde onu LaLa iyileştirmişti. Evangeline çaresizce aynısını Apollo için yapmasını umuyordu.

Aslında Evangeline ilk LaLa'ya başvurmuştu ama LaLa'nın dairesinin dışındaki tabelada *Maceraya Atıldı!* yazıyordu. Evangeline arkadaşının macera aramak için nereye gittiğini bilmiyordu ama LaLa eve dönene kadar beklesinler diye saraydan askerler göndermişti. Gözcü askerler o sabah döndüğünü haber vermişti.

Evangeline, LaLa'nın evine giden merdivenleri tırmanırken nefesi kabarık beyaz bulutlar hâlinde çıkıyordu. Daha önce hiç fark etmemişti ama tırabzanlara hikâyelerden alıntılanmış satırlar oyulmuştu. Şöyle şeyler:

Bir zamanlar tüylü kuyruğu olan bir kız varmış. Ne zaman kar yağacak olsa kızın kuyruğu seğiriyormuş.

Bir zamanlar bacasından duman yerine kahkahalar yükselen bir ev varmış.

LaLa'nın evi gerçekten de içten kahkahaların dışarıya taşabileceği türden bir ev gibiydi. Ön tarafı cıvıl cıvıl benekli sarıydı ve ejderha başlı tokmağı olan yuvarlak beyaz bir kapısı vardı.

"Ah, canım arkadaşım!" Evangeline'in çalmasına fırsat kalmadan LaLa kapıyı açtı. Evangeline'i birbirlerini sadece birkaç haftadır değil de ezelden beri tanıyorlarmış gibi kucakladığında gülücüklerin ve içtenliğin vücut bulmuş hâliydi. "Ziyaretime gelmek için tam zamanını seçmişsin. Sana anlatacak çok şeyim var."

Havelock nöbet tutmak için dışarıda kalırken LaLa, Evangeline'i şen şakrak adımlarla içeri aldı. Gerçi yaşam alanı tam tersini hissettiriyordu. Evangeline eşikten geçer geçmez buranın eskisi kadar sıcak, hoş bir yer olmadığını gördü. Şömine boştu. Görkemli mobilyalar yerinde duruyordu ama duvarlar çıplaktı ve sehpaların üstlerinde de hiçbir şey yoktu. Kapının yanında duran bir yığın bavulun üzerinde asılı duran biri dışında, LaLa'nın küçük kuş kafesi fenerleri bile gitmişti.

"Gidiyor musun?" Evangeline büyük bir hayal kırıklığı hissetti. Tahmininde yanılmış olmayı umuyordu ama LaLa'nın kıyafetleri bile bunu doğruluyor gibiydi. LaLa genelde payetli, tüylü veya ışıltılı denizkızı etekleri giyerdi. Ama bugün, esmer kollarındaki ejderha alevi dövmelerini gizleyen uzun kollu, taze kaymak rengi bir elbise giymişti. Elbisesi Muhteşem Kuzey'in tarzına uygun olarak yere kadar upuzundu, ancak kanepeye doğru bir adım attığı sırada Evangeline etek ucundan dışarı taşan topuklu seyahat botlarını gördü.

"Haberi sana vermek için can atıyorum... Nişanlandım!" LaLa kolunu uzatarak kalın nişan kelepçesini gösterdi. Altın kelepçe ışıl ışıl parlıyordu ve şimdi LaLa'nın dudaklarının kıvrımında şekillenen mutlu gülümseme kadar güzeldi. "Adı Lord Robin Slaughterwood. Biliyorum, soyadı kulağa pek hoş gelmiyor. Ama ben onun soyadını almayacağım zaten. Biliyorsun..." LaLa sözünü tamamlamadan Evangeline'in hiç beklemediği bir kahkaha patlattı.

LaLa bir defasında Evangeline'e, kader tanrılarının yaratıldıkları kişi olma dürtüleriyle daima mücadele ettiğini itiraf etmişti. LaLa, Bekâr Gelin'di ve en büyük arzusu kendisini sevecek birini bulmaktı. Velev ki alnına her seferinde nikâhta terk edilip, içen kişiyi öldürecek kadar güçlü gözyaşı dökmek yazılmış olsun. İşte şimdi kolunda yine bir nişan kelepçesi vardı ve güzel gözleri umut doluydu.

"Senin adına çok mutlu oldum!" dedi Evangeline. Söylediklerinde ciddi olduğunu anlayınca kendisi de şaşırdı. Şimdi bulunduğu yerde aylar önce bulunmuş olsaydı LaLa'ya, bu kısacık mutluluk sonrasında getireceği kaçınılmaz kalp kırıklığına gerçekten değer mi diye sorardı. İnsanlar buna kalp kırıklığı diyordu ama Evangeline'e göre sevdiğiniz birini kaybetmek sadece kalp kırmakla kalmıyordu. O, ilk aşkını kaybettiğinde, tüm dünyası paramparça olmuştu. Yine de, tüm bu acıya rağmen buradaydı ve sadece Apollo'nun hayatını kurtarmayı değil, aşkta onunla bir şansı daha olmasını umuyordu.

"Umarım Slaughterwood Şatosu yakınlardadır" dedi Evangeline. "Ziyaretine gelmeyi çok isterim."

"Çok sevinirim." LaLa'nın yüzünde bir gülümseme belirdi. "Slaughterwood Şatosu sadece bir günlük yolculuk mesafesinde. Uzun bir nişanlılık dönemimiz olsun istedim, böylece bir sürü parti verebilirim."

LaLa ayağındaki botlarla ahşap zemini takırdatarak sandıklardan birine gitti ve arı kovanı şeklinde bir pasta çıkardı. Çünkü elbette çatal-bıçak takımı ve kalp şeklindeki altın tabaklarla birlikte pastayı da paketlemişti.

Evangeline, Apollo için bir çare sorması gerektiğini biliyordu. Havelock'un hatırlattığı gibi, fazla zamanı yoktu. Ama başka birinin mutluluğunu kutlamak önemliydi ve LaLa onun Kuzey'deki tek arkadaşıydı.

Evangeline, arkadaşının mutluluğunun ve pastanın tadını çıkarmak için kendine birkaç dakika verdi. O sırada LaLa da Robin'le sadece birkaç gün içinde nasıl tanışıp nişanlandıklarını anlattı. "Eğer bir daha evlenmek istersen, sıkıntı içindeki bir genç kız gibi davranmak Kuzey'de benim için her zaman işe yarıyor galiba."

Evangeline güldü ama kahkahası pek inandırıcı gelmemiş olmalıydı.

LaLa'nın birden yüzü düştü. Gözleri Evangeline'in elbisesinde gezindi. Evangeline pelerinini çıkarmıştı, Kuzey'e has yas elbisesi görünüyordu. Siyah kadifenin ayrıntılı bir tasarımıyla kaplı bembeyaz ipek. "Ah arkadaşım. Çok özür dilerim... Hâlâ Apollo'nun yasını tuttuğunu unutmuşum. Hepsi benim düşüncesizliğim, değil mi?"

Bir kader tanrısı olarak LaLa, insanlarla aynı duyguları yaşamıyordu ama aslında bu Evangeline'in arkadaşının sevdiği bir özelliğiydi. Jacks'in insanlıktan yoksun olması onu soğukkanlı ve acımasız, dahası Evangeline için tam bir baş belası yaparken LaLa'yı daha samimi ve dürüst gösteriyordu.

"Lütfen kendini kötü hissetme. Aslında ben yasta değilim" diye itiraf etti Evangeline ve devamında sözler ağzından sanki kendiliğinden dökülüverdi. "Apollo yaşıyor. Kardeşinin onu zehirlediğine dair duyduğun tüm söylentiler baştan sona yalan. Onu Jacks zehirledi... Beni kendi amacı doğrultusunda yönlendirmek için Apollo'yu geçici bir ölüm hâline soktu." Evangeline, LaLa'nın Valory Kemeri hakkında ne kadar bilgi sahibi olduğundan emin değildi. Apollo bir defasında ona Kuzeylilerin hikâyenin gerçekten çok, peri masalı olduğuna inandıklarını ve kehaneti çok az kişinin bildiğini söylemişti. O yüzden Evangeline neredeyse her şeyi anlattı. "Jacks, kehanette kemeri açabilecek tek anahtarın bahsettiği kişinin ben olduğuma inanıyor. Apollo'yu da ancak taşları bulup onun için kemeri açarsam iyileştireceğini söyledi."

"Tanrım!" LaLa'nın beti benzi attı. Gözlerine ürkek bir ceylanın korku dolu bakışları yerleşirken yüzü kül gibi oldu. Evangeline onun korkusuna ilk kez bu kadar yakından tanık oluyordu.

"Merak etme" dedi Evangeline hemen. "Jacks için kemeri açmayı düşünmüyorum. Buraya Apollo'yu iyileştirebilir misin diye sormaya geldim."

"Çok üzgünüm arkadaşım. İksirler ve büyüler hakkında biraz bilgim olsa da, yaptıklarım genelde iyi işler için değildi ve hiç kimseyi geçici bir ölüm hâline sokmadım. Bu çok eski bir büyü. Honora Valor'un bunu savaşlar sırasında, iyileştirilmesi gereken çok fazla insan varken kullandığını düşünüyorum. Kendisinin ve diğer şifacıların hemen müdahale edemediği kişilere geçici ölüm hâli yaşatırdı."

Evangeline moralini bozmamaya çalıştı. Diğer şifacılar da ona aşağı yukarı aynı şeyleri söylemişti. "Başka bir şey bilmediğine emin misin? Ne biliyorsan anlat bana. Yeni varis yarın geliyor ve..."

"Jacks için kemeri açmalısın" diye sözünü kesti LaLa.

"Ne?" Evangeline yanlış anlamış olabileceğini düşündü. Birkaç dakika önce Evangeline, LaLa'nın netameli göründüğüne yemin edebilirdi. Şimdiyse bakışları gayet duruydu.

Evangeline onu az önce mi yanlış anlamıştı yoksa şimdi mi yanlış anlıyordu?

"Apollo'yu kurtarmak istemiyor musun?" diye sordu LaLa.

Evangeline bir suçluluk duygusu hissetti. Aynı soruyu kendi kendine sorduğu anlar oluyordu. Apollo'yu kurtarmak istiyordu istemesine ama bazen bunu yeterince istemediğinden endişe ediyordu. Apollo'yla birbirlerine âşık olduklarını söyleyemezdi. Yine de ona karşı bir yakınlık hissediyordu. Aralarında bir bağ vardı. Bu bağ Jacks'in aşk büyüsünün bir etkisi mi, evlilik yeminleri mi yoksa kaderin yollarını kesiştirmesi miydi bilmiyordu ama kendi geleceğinin onun geleceğine bağlı olduğundan emindi.

Cebinde sakladığı, okuya okuya artık ezberlediği mektubu düşündü.

Sevgili Evangeline,

Ailemle tanışabilmeni isterdim. Bence seni çok severlerdi ve herhalde seni hak etmediğimi söylerlerdi. Biz birbirimizi iyi tanımıyoruz. Bundan eminim. Ama seni tanımak ve mutlu etmek istiyorum.

Bu hafta biraz fazla ileri gitmiş olabilirim. Ama bunu daha önce hiç yapmadım ve berbat etmek istemiyorum. Geleceğimizin bir noktasında yapacağımdan eminim. Ama sana söz veriyorum. Evangeline Fox: Ne olursa olsun, hep deneyeceğim. Senden tek ricam sen de denemeye devam et.

Annem derdi ki "Âşık kalmanın sırrı, aşktan vazgeçmeye başladığında seni tutacak birine sahip olmaktır." Seni hep tutacağıma söz veriyorum.

Sana sadık ve sonsuza dek senin,

Apollo

Evangeline bu notu, Apollo'nun cinayetinden aklandıktan sonra onun odasında bulmuştu. Mektupta yazanlar önce onu ağlatmıştı. Sonra da umutlandırmıştı.

Nişanlı oldukları süre boyunca Apollo bir aşk büyüsünün etkisi altındaydı ama Evangeline aralarındaki sevginin gerçek olduğunu hissettiği anlar olduğuna yemin edebilirdi. Mektup da bunu doğruluyor gibiydi. *Gerçek* gibiydi ve Apollo'nun büyünün etkisinde olmadığı anlar yaşadığına inanmasını sağlıyordu. Bu mektup büyülenmiş bir genç adamın yazdığı bir mektuba benzemiyordu, prensin gerçek bir görüntüsü gibiydi; kendisi gibi hisseden bir prensin.

"Jacks için kemeri açmak dışında Apollo'yu kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Gerçekten de o kemeri açmam gerektiğini düşünüyor olamazsın, değil mi?"

LaLa dudaklarını büzdü, bir an kararsız göründü. Ama tekrar konuştuğunda, sesi kararlı, net ve son derece rahatsız ediciydi. "Valory'de senin düşündüğün şey yok. Yerinde olsam kemeri açardım."

"İçinde ne olduğunu sen biliyor musun?" diye sordu Evangeline.

"Valory ya Valor'ların en önemli sihir yeteneklerini koruyan bir hazine sandığı ya da Valor'ların kötü büyüleri dâhil, her türlü sihirli varlığın tutulduğu sihirli hapishaneye açılan bir kapıdır..." LaLa susup kaşlarını çattı. "Bu hikâye lanetinden nefret ediyorum."

Yarısını yediği pastanın tabağını büyük bir takırtıyla masaya bırakıp Evangeline'in ellerini tuttu ve gücünü bir noktada toplar gibi göründü. Ama bu defa, Evangeline'e kemerde olduğuna inandığı şeyi anlatmaya çalışırken ağzından çıkan sözler abuk sabuktu.

Evangeline'in annesi Liana her sabah güneş doğmadan önce uyanırdı. Evangeline'in her zaman çok şairane bulduğu çiçekli güzel bir sabahlık giyerdi. Sonra parmak uçlarına basarak alt kata inip sessizce çalışma odasına geçer, çıtır çıtır yanan şöminenin başına oturup okurdu.

Liana Fox, güne bir hikâyeyle başlamaya inanıyordu.

Evangeline de küçükken genelde erken uyanırdı. Annesinin daima etrafını sarmış gibi görünen bu sihri kaçırmak istemez, çalışma odasına kadar peşinden gider, sonra da annesinin kucağına kıvrılıp tekrar uykuya dalardı.

Sonuç olarak Evangeline kucağa sığamayacak kadar büyüdü ama aynı zamanda uyanık kalma konusunda da kendini geliştirdi. Böylece annesi hikâyelerini sesli okumaya başladı. Bazı hikâyeler kısaydı, bazılarını anlatmaksa günler ya da haftalar sürüyordu. Bir tanesi –ta Güney Adaları'ndan gelen altın yaldızlı kalın bir kitap– tam altı ayda bitti. Liana hiçbir hikâyenin son sayfasına ulaştığında asla *Bitti* demezdi. Her seferinde Evangeline'e dönüp, *Sence bundan sonra ne olur?* diye sorardı.

Evangeline genelde, *Sonsuza dek mutlu yaşarlar*, derdi. Onca badire atlattıktan sonra çoğu karakterin bunu hak ettiğine inanıyordu.

Annesiyse farklı düşünüyordu. Çoğu karakterin şimdilik mutlu olduğuna ama mutluluklarının sonsuza kadar sürmeyeceğine inanıyordu. Ardından da geleceklerini altüst edeceği kesin olan şeylere dikkat çekerdi: Kötü adamın hâlâ hayatta olan çırağı, yaptıklarından dolayı affedilmiş ama hâlâ orada bir yerlerde tekrar saldırmayı bekleyen kötü niyetli bir üvey kız kardeş. Gerçekleşmiş ancak bedeli ödenmemiş dilek, ekilmiş ancak henüz filizlenmemiş tohum.

Yani hepsinin kötü sonla bittiğini mi düşünüyorsun? diye sorardı Evangeline.

O zaman annesi taze şekerli turta kadar tatlı ve sıcacık gülümserdi. *Hiç de değil, benim biricik kızım. Bence herkes için mutlu bir son vardır. Ancak bu sonların her zaman bir kitabın son sayfasını takip ettiğini ya da herkesin sonsuza dek mutlu sonunu bulmasının kesin olduğunu düşünmüyorum. Mutlu sonlar elde edilebilir ama onları elde tutmak zordur. Mutlu sonlar, geceden kaçmak isteyen rüyalardır. Onlar kanatlı hazinelerdir. Sürekli peşine düşülmesi gereken delişmen, vahşi, pervasız şeylerdir, yoksa mutlaka kaçıp giderler.*

Evangeline o zamanlar annesine inanmak istememişti ama artık inanıyordu.

LaLa'nın evinden çıkarken mutlu sonunun kendisinden daha da uzaklaştığını hissettiğine yemin edebilirdi.

Peşinden koşmak istedi ama bir an orada öylece durup soğuk Kuzey havasını soludu ve bir kez daha annesinin kucağına kıvrılabilmeyi diledi. Onu hâlâ çok özlüyordu. Acaba bu durumda annesi ona ne yapmasını tavsiye ederdi?

Evangeline, Valory Kemeri'ni Jacks'e asla açmamaya yemin etmişti, ancak LaLa'nın sözleri kendisini sorgulamasına neden oluyordu. *Valory'de senin düşündüğün şey yok. Yerinde olsam kemeri açardım.*

Evangeline, arkadaşının hikâyenin Valory'nin sihirli bir hazine sandığı olduğunu söyleyen versiyonuna inandığını anladı. Oysa hazineler bile tehlikeli olabilirdi.

Peki ya LaLa yanılıyorsa? Apollo'nun kardeşi Tiberius gibi, Valory Kemeri'nin kilitli kalmasından yana olan başkaları da vardı.

Tiberius bu konuda o kadar kararlıydı ki, Evangeline'i öldürmeye kalkmıştı. Hatta bunu iki kez denemişti! Peki Tiberius kemerin öteki tarafında ne gizlendiğini biliyor muydu, yoksa sadece hikâyenin orada iğrenç şeyler olduğunu söyleyen versiyonuna inanmayı seçtiği için mi ondan korkuyordu?

Muhtemelen Evangeline'in de korkması gerekirdi ama kendine karşı dürüst olduğunda, artık onu en çok korkutan, Valory'nin içindekilerin bilinmiyor olması değildi. Evangeline'in içine korku salan şey, Apollo'yu kurtarmak için Jacks'le işbirliği yapma fikriydi.

Evangeline bunu bir daha yapamazdı, yapmayacaktı da.

Kupa Prensi'ni hiç öpmemişti ama onunla pazarlık yapmanın da ölümcül öpücüğünden farksız olduğunu öğrenmişti; sihirli ve son derece yıkıcı. Onunla yeni bir pazarlığa oturmadan önce başka herkesle anlaşma yapabilirdi.

Tekrar arabaya bindiklerinde, "Şansımız var mı?" diye sordu Havelock.

Evangeline hayır anlamında başını salladı. "Belki de yeni varise Apollo'nun durumunu anlatmayı yeniden düşünmeliyiz. Böylece bir çare bulmak için zaman kazanmış oluruz. Lucien için söylenenlerin yarısı bile doğruysa, prens olarak Apollo'nun yerini almak için bekleyebilir."

Havelock memnuniyetsizliğini belirten bir ses çıkardı. "Hiç kimse bu Lucien'ı göstermeye çalıştıkları kadar iyi değildir. Ona gerçeği söyleyecek olursak, en iyi ihtimalle Apollo'yu kendi güvenliği için hapse atar ve onu bir daha asla göremezsiniz. En kötü ihtimalle de, ki bu daha yüksek bir olasılık, yeni varis Apollo'yu sessizce öldürtür, sonra size de aynısını yapar."

Evangeline itiraz etmek istedi. Ama Havelock'un haklı olmasından korkuyordu. Apollo'yu kurtarmanın tek kesin yolu onu yarından önce uyandırmanın bir yolunu bulmaktı.

Tik. Tak. Tik. Tak. Arabada saat yoktu ama Evangeline zamanın akıp gittiğini duyabiliyordu. Ya da belki Zaman, Jacks'le arkadaştı ve o da Evangeline'le dalga geçiyordu.

Muhteşem Kuzey'in meşhur kraliyet sarayı Wolf Hall, sanki Kuzey'in ilk kral ve kraliçesi ne olması gerektiği konusunda anlaşamamışlar gibi, kısmen peri masalına, kısmen kaleye benziyordu.

Sarayda sağlam, muhafaza edici taşlar çok fazlaydı ama aynı zamanda dekoratif resimler kapılarına neşeli bir hava veriyordu. Yerdeki bazı taşlarda da neyi temsil ettiklerini hatırlatan notlarla birlikte karmaşık bitki ve çiçek oymaları vardı:

Pegasus yoncası – unutmak için
Melek otu – iyi bir gece uykusu için
Gümüşi ipek otu – keder için
Hatmi çiçeği – yas için
Kokina bitkisi – kutlama için
Çobanpüskülü – karşılama için

Evangeline o sabah saraydan ayrılırken her yerde gümüşi ipek otu dallarıyla hatmi çiçeği buketleri vardı ama şimdi onların yerini parlak kırmızı kokina çelenkleri almıştı.

Bunu görünce Evangeline'in midesi bulandı. Muhteşem Kuzey'de yas, resmi olarak yeni bir varis belirlenir belirlenmez sona eriyordu, ki bunun ertesi gün olması bekleniyordu. Ancak Wolf Hall'deki değişime bakılırsa, sanki yeni varis çoktan Apollo'nun yerini almış gibi görünüyordu.

Evangeline ozanların *Büyük Lucien* şarkısı söylediklerini duydu. Hizmetkârlar da siyah yas kıyafetlerini çıkarıp bembeyaz önlükler takmışlardı. Evangeline'le aynı yaşlarda birkaç hizmetçinin saç örgülerinde neşeli böğürtlen dalları vardı. Yanaklarını ve dudaklarını da boyamışlardı. Hepsi de aralarında fısıldaşıyor gibiydi:

"Gençmiş diye duydum..."

"Uzun boyluymuş..."

"Prens Apollo'dan daha yakışıklıymış!"

Duyduğu her kelimeyle Evangeline'in midesi daha beter düğümlendi. Bu genç erkek ve kadınları suçlayamayacağını biliyordu; insanlar kutlama yapmaya bahane arıyordu. Yas önemliydi ama sonsuza kadar yas tutamazlardı.

Evangeline daha fazla vakti olmasını diledi. Her ne kadar yetmeyecek olsa da, hiç değilse Lucien'ın gerçekten gelmesine bir gün vardı.

Evangeline, Havelock'la birlikte geçtikleri koridor giderek daha karanlık ve soğuk olurken titrek bir nefes aldı. Dakikalar sonra, onları Apollo'ya götürecek olan yarılıp parçalanmış gizli kapıya ulaştılar.

Kapının doğrudan bir muhafız tarafından gözetlenmemesi Evangeline'i her seferinde sinirlendirse de boş bir salonun ortasında tek bir asker bırakmak çok şüpheli görünürdü. Bunun yerine, kraliyet muhafızlarının güvenilir bir üyesi merdivenlerin altındaki odada bekliyordu.

Küçük, gizli oda Evangeline'in gözüne, burayı ilk ziyaretinde göründüğünden daha hoş göründü. Evangeline, Apollo'nun etrafındakilerin farkında olup olmadığından emin değildi. Ama her ihtimale karşı muhafızlarından küçük odayı biraz canlandırmalarını istemişti. Soğuk zemin kalın bordo halılarla kaplanmış, taş duvarlara hayat dolu orman manzarası resimleri asılmış ve kadife perdeli yüksek bir cibinlikli yatak getirilmişti.

Apollo'nun kendi odasında olmasını isterdi, orada ateş soğuğu kovar ve içerisi havasız kalınca camlar açılabilirdi. Ancak Havelock'un Evangeline'i uyardığı gibi, bu çok riskliydi.

Merdivenlerin altında bekleyen muhafız, Evangeline'i reveransla selamladı ve ardından Havelock'la sessizce sohbet ederek, prensine yaklaşırken ona mahremiyet sağladı.

Evangeline'in göğsünde kelebekler kanat çırpıyordu. Bugün her şeyin farklı olmasını umuyordu ama şu âna kadar prensinde bir değişiklik yoktu.

Apollo hiç kıpırdamadan yatıyor, dokunaklı bir Kuzey türküsünün sonunu andırıyordu. Kalbi çok yavaş atıyordu ve esmer teni dokunuşlara tepkisizdi. Kahverengi gözleri açıktı ama bir zamanlar için için yanan bakışları tamamen cansız, sönük ve deniz camı parçaları gibi donuktu.

Evangeline üzerine doğru eğildi ve tüm kalbiyle kıpırdamasını, gözünü kırpıştırmasını ya da nefes almasını dileyerek alnına

düşen dalgalı siyah saçlarını düzelttti. "Mektubunda denemeye devam edeceğine söz vermişsin. Lütfen bana geri dönmeyi dene" diye fısıldadı, yüzünü yüzüne yaklaştırarak.

Böyle cansız gibi yatarken ona dokunmaktan hoşlanmıyordu. Ama kendisi taşken başka birinin ona dokunmasını nasıl çaresizce özlediğini hatırlıyordu. Apollo'ya verebileceği tek şey buydu.

Balmumu gibi yanaklarını avuçlarının arasına aldı ve kıpırtısız dudaklarına bir öpücük kondurdu. Dudakları yumuşaktı ama tadı mutsuz sonlar ve efsunlanmışlar gibi kötüydü. Apollo her zamanki gibi yine hareket etmedi.

"Bunu her gün neden yaptığını anlamıyorum." Jacks'in uyuntu sesi odanın içinde yankılandı.

Evangeline sesin aheste bir ateş gibi tenine yayıldığını ve bileğindeki kırık kalp şeklindeki yara izini kızgın demirle dağlanmış gibi yaktığını hissetti. Yara izine de Jacks'e de aldırmamaya çalıştı. Dönüp ona bakmamayı, oradaki varlığını farketmemiş gibi davranmayı denedi ama Apollo'nun hareketsiz dudaklarını öpmeye devam etmesi muhtemelen daha şüpheli görünürdü.

Evangeline usulca doğruldu ve Jacks kasıla kasıla yaklaşırken teninin her santiminin yara izi gibi karıncalandığını belli etmemeye gayret etti.

Jacks her zamankinden daha özenli giyinmişti. Gece mavisi pelerini omuzlarında bir dizi gümüş halkayla duruyordu. Yeleği de aynı koyu mavi renkti. Duman grisi işlemeleriyse paçalarını parlak deri botlarının içine düzgünce sıkıştırdığı, vücuduna oturan pantolonuyla uyumluydu.

Evangeline Havelock'a ve merdivenlerin dibindeki diğer muhafıza göz attı ama ikisi de bir şey yapmıyordu. Jacks onlara büyü yapmış olmalıydı. İnsanların çoğu, Kupa Prensi'nin tek gücünün ölümcül öpücüğü olduğuna inanıyordu, oysa Jacks'in istediğinde insanları kuklaya dönüştürme yeteneği de vardı. Kader tanrısı gücü Kuzey'de daha sınırlı olduğu hâlde yine de aynı anda birçok kişinin duygularını ve kalbini kontrol edebiliyordu.

Neyse ki, bu güçleri Evangeline'i kontrol etmesine izin vermiyordu. Daha önce bunu denemiş ama sadece kendi düşünce-

lerini duymuştu. Evangeline aklından geçenleri yansıtırsa, onları da duyabilirdi. Ne var ki, düşüncelerini Jacks'le paylaşmak Evangeline'in şu anda yapmak istediği bir şey değildi.

"Prensi gerçekten hoşuna gittiği için mi öpüyorsun?" diye sordu Jacks. "Yoksa öpücüğünün gerçekten sihirli bir şekilde onu dirilteceğini mi düşünüyorsun?"

"Belki de seni kızdıracağını bildiğim için öpüyorumdur" diye cevap verdi Evangeline küstahça.

Jacks'in yüzünde samimiyetten uzak şeytani bir gülümseme belirdi. "Kocanı öperken beni düşündüğünü öğrendiğime sevindim."

Evangeline'in yanaklarını ateş bastı. "*Hoş* şeyler düşünmüyorum."

"Daha iyi ya!" Mücevher gibi masmavi, gümüş hareli ve böyle canavar ruhlu birine ait olamayacak kadar güzel gözleri parladı. Canavar dediğin... Canavar dediğin, Jacks değil.

"Buraya sırf beni sinir etmeye mi geldin?"

Jacks yavaş ve etkileyici bir şekilde içini çekti. "Ben senin düşmanın değilim Küçük Tilki. Bana hâlâ kızgın olduğunun farkındayım ama en başından benim ne olduğumu biliyordun. Ben asla aksini iddia etmeye çalışmadım, sen kendini benim olmadığım biri olduğuma inandırıyorsun." Gözleri metalik bir renk aldı, bakışları büsbütün katılaştı. "Ben senin arkadaşın değilim. Sana tatlı yalanlar söyleyecek, çiçek getirecek ya da mücevherler hediye edecek bir insan evladı değilim."

"Hiçbir zaman öyle olduğunu düşünmedim" dedi Evangeline. Ama bir yanıyla düşünmüş de olabilirdi. Ona çiçekler ya da hediyeler getireceği aklının ucundan bile geçmemişti ama Jacks'i arkadaş olarak görmeye başlamıştı. Bu hataya bir daha asla düşmeyecekti.

"Neden buradasın?" diye sordu Evangeline.

"Onu kolayca kurtarabileceğini hatırlatmak için." Jacks, kendisiyle yeni bir anlaşma yapmak fırıncıya bozuk para verip ekmek almak gibi basit bir şeymişçesine lakayt bir tavırla ellerini ceplerine soktu.

Belki başta o kadar basit görünebilirdi. Jacks'e Valory Kemeri'ni açacağını söylese, Apollo bu gece uyanırdı. Şu yeni varis için endişelenmeye gerek kalmayacaktı. Ama Jacks yine orada olacaktı; kemerin kayıp taşlarını bulana kadar oradan ayrılmayacaktı. Evangeline'se prensini uyandırmak istediği kadar Jacks'in gitmesini de istiyordu. Jacks hayatında olduğu sürece hayatını mahvetmeye devam edecekti.

Evangeline, Apollo'ya bir çare bulmaya çalışıyordu ama belki de *asıl* ihtiyacı olan şey Jacks'ten kurtulmanın bir yolunu bulmaktı.

"Cevabım hayır ve hep hayır olacak."

Jacks kollarını kavuşturup karyolanın direğine yaslandı. "Eğer gerçekten böyle düşünüyorsan, hayal gücünden yoksunsun demektir."

Evangeline öfkelendi. "Hayal gücünden yoksun değilim. Sadece kararlıyım."

"Ben de öyleyim." Jacks'in gözlerinde haince bir şey titreşti. "Fikrini değiştirmek için bu son şansın."

"Yoksa?" dedi Evangeline.

"Benden gerçekten nefret etmeye başlayacaksın."

"Senden nefret etmeyi iple çekiyorumdur belki."

Bu fikir Jacks'i eğlendirmiş gibi, zehirli ağzının kenarı seğirdi. Sonra yukarıdan bir yerden saatin vuruşu duyuldu. Tam yedi kez vurdu.

"Tik-tak, Küçük Tilki. Kütüphanede yaptığım teklifi düşünmen için sana zaman tanıma nezaketi göstermeye çalışıyordum ama beklemekten sıkıldım. Fikrini değiştirmek için geceye kadar vaktin var."

Evangeline midesindeki düğüme aldırmamaya çalıştı. Apollo'ya geçici bir ölüm hâli yaşatmak Jacks'in kendisini ikna etmek için kullandığı nazik bir yolsa, bu geceden sonra yapabileceklerinden korkuyordu. Yine de, onunla yeniden işbirliği yapmanın durumunu *iyileştireceğini* hâlâ hayal edemiyordu.

Evangeline gitmek üzere döndü.

Bir el, bileğini kavradı.

"Jacks..."

Ama bileğini yakalayan el Jacks'in eli değildi.

Jacks'in teni soğuk ve mermer gibi pürüzsüzdü. Onu tutan else yanıyordu.

Apollo?

Evangeline, içinde kabaran bir heyecanla prensine doğru döndü. Apollo...

Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Daha birkaç dakika önce gözleri deniz camı gibi donuktu ama şimdi kızgın yakutlar gibi kıpkırmızı parlıyorlardı.

Evangeline, Jacks'e döndü... Ya da dönmeye çalıştı. Apollo'nun eli bileğini demir kelepçe gibi sıkarken hareket etmekte zorlanıyordu.

Jacks'e ters ters baktı. "Geceye kadar vaktim var sanıyordum."

"Bunu ben yapmadım." Bakışları, prensin kıpkırmızı parlayan gözlerinden Evangeline'in yakalanan bileğine kaydı.

Evangeline kurtulmaya çalıştı ama Apollo'nun parmakları bileğini daha kuvvetli sıktı.

Evangeline kolunu daha sert çekti.

Apollo bileğini daha sıkı sıktı, kavrayışı Evangeline'in canını acıttı ve ona doğru savrulurken acıyla bağırdı.

Apollo'nun gözleri hâlâ o korkunç kırmızı renkte parlıyordu ama kendisi uyanık gibi değildi. Bir büyünün etkisi altına alınmış gibiydi. Ya da uyanmak için çaresizce mücadele ediyordu.

Paniğe kapılan Evangeline'in göğsü sıkıştı. "Apollo..."

"Seni duyamaz." Jacks, ucu parlak siyah bir hançer çıkardı.

"Ne..."

"Kemiklerini kıracak!" Jacks, bıçakla Apollo'nun elini kesti. Prens, bileğini bırakırken Evangeline'in eteğine kan sıçradı. Apollo'nun gözlerindeki kırmızılık kayboldu.

Evangeline yarasını diğer eliyle sardı; Apollo bileğinde mavi ve mor çürüklerden bir bileklik bırakmıştı.

Pıt.

Pıt.

Pıt.

Evangeline de kanıyordu. Ama kan prensin kavradığı elinden gelmiyordu. Kanayan diğer eliydi. Sanki kendi eli de kesilmişçesine elinin üstündeki kızıl kanı, Jacks'in az önce Apollo'da bıraktığı çapraz kesiği yansıtıyordu. Evangeline, kanın Apollo'nun yarasından sıçradığını düşünerek kanı silmeye çalıştı. Ama eli kanamaya devam ediyordu.

Jacks yaradan akan kanı izlerken gözleri fırtına bulutları gibi koyulaştı. Söve söve cebinden bir mendil çıkardı ve hemen Evangeline'in kesiğini sardı. "Buradan uzak dur ve onu bir daha öpme."

"Neden... Neler oluyor?" diye sordu Evangeline.

Jacks dişlerini sıkarak konuştu. "Biri sana ve prensine yeni bir büyü yapmış."

5

Yeni büyü.

"Ayna büyüsüne benziyor" dedi Jacks.

Evangeline tekrar paniğe kapılmamaya çalıştı ama sinirleri kaldırmıyordu. Bir kitap olsaydı, sayfalarının yavaşça yırtıldığını hissederdi. Yaralanmıştı, kanı akıyordu, kocası lanetlenmişti, şimdi kendisi de lanetlenmiş gibiydi. Jacks hâlâ elini tutuyordu.

Jacks'in buz gibi soğuk elinden elini çekti ama bunu yapmak ona kendisini daha iyi hissettirmedi. Aksine, teninde yeni bir ürperti dolaştı.

Jacks konuşuyordu, sesi ürkütücü derecede sakin ve temkinliydi. "Bu ayna büyüsü etkili olduğu sürece Apollo senin aldığın her türlü yaraya ortak olacak. Sen de onun tüm yaralarına ortak olacaksın. Ama senin asıl endişelenmen gereken onun ölümü. O ölürse sen de ölürsün." Jacks bakışlarını Evangeline'in eline sardığı mendile çevirdi. Bir an için hepten zalim göründü. İfadesindeki sakinlik gitti, yüzüne hınçlı ve insanı dehşete düşüren bir ifade yerleşti.

Başka bir gün olsa, Kupa Prensi'nin bu kadar etkilendiğini görmek Evangeline'in hoşuna gidebilirdi. Fakat şu anda verdiği tepkiye gerçekten inandığından emin değildi. Hele ki daha az önce onu kendisiyle anlaşma yapmak için bir gecesi kaldığı konusunda uyarmışken.

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordu Evangeline.

Jacks ona ters ters baktı. "Beni kendi amaçların uğruna kullanmak için hiç incitmemişsin gibi yapma. Valory Kemeri'ni açmayı kabul etmezsem, senden gerçekten nefret etmeye başlayacağımı söylemiştin."

"Ben herkesi incitirim, Küçük Tilki. Ama benden nefret etmek için hayatta olman gerekiyor." Gözleri âdeta buz tutmuştu. "Ölmeni istemiyorum ve bunu yapmaya çalışan herkesi öldürürüm."

Jacks odadan çıkıp gitti.

Kupa Prensi'nin gücünden kurtulan merdivenlerin dibindeki muhafızlar serbest kaldı. İkisinin de değişmiş olan sahneyi görmelerinin ardından telaşlı konuşmalar ve koşturmacalar oldu.

"Neler oluyor... Bu... Kan mı?"

Askerler kafalarını toplayıp tam zamanında görevlerinin başına döndüler ve Evangeline'in yanına koşup daha fazla cevap aramak için Jacks'in peşinden merdivenlere koşmasına engel oldular.

Evangeline elini kaldırıp sargılı yarasını iki muhafıza gösterirken hemencecik bir yalan uydurdu. "Apollo'yu uyandırmak için yeni bir şey deniyordum ama işe yaramadı. Daha sonra ayrıntılarıyla açıklayacağım ama şimdi gitmem gerekiyor."

Jacks'i takip etmesi gerekiyordu. Odadan fırlayıp gitmesi Evangeline'in, kendisine ve Apollo'ya bu yeni büyüyü kimin yaptığını bildiğinden ya da bildiğini sandığından şüphelenmesine neden oldu. "İkiniz de prensin yanında kalın lütfen. Yaralı eliyle ilgilenin. Benden çok onun korunmaya ihtiyacı var."

Havelock itiraz etmek istiyormuş gibi baktı ama Evangeline ona fırsat vermedi. Tavşan hızıyla merdivenlerden yukarı koştu.

Merdivenleri yarılamıştı ki: *Ta ta ta taaaam!*

Trompetlerin coşkulu sesi sarayda yankılandı.

Evangeline'in adımları birbirine karıştı. Trompetler neden çalıyordu ki? Şimdi buna takılmamalıydı; Jacks'i takip etmek istiyorsa fazla zamanı yoktu. Ama o sırada kıkırdamaları duydu. Koridorun biraz ilerisinde iki genç hizmetçi birbirine sokulmuştu. "Bu müziğin nedenini bilen var mı?"

Kızlardan uzun boylu olan Evangeline'e göz ucuyla baktı ama *kısa boylu kız* daha kibardı. Özür diler gibi gülümseyerek cevap

verdi. "Prens Lucien'ı karşılama töreninin bir parçası sanırım. Erken gelerek herkesi şaşırttı."

Koridor dönmeye başladı. Neden kimse ona yeni varisin geldiğini haber vermemişti? Tamam, Evangeline meşguldü ama yine de biri onu bulup söylemeliydi.

Ufak tefek olan hizmetçi, Evangeline'in aklından geçenleri okuyormuş gibi, "Eminim biri size haber verirdi" dedi. "Ama duyduğuma göre Prens Lucien, varis olarak sevgilinizin yerine geçmesini izlemenizin duyarsızlık olacağından endişe ediyormuş. Töreni o yüzden aceleye getirmiş."

Uzun boylu hizmetçi hülyalı hülyalı, "Çok düşünceli" dedi.

"Şimdiden sevdim onu" diye onayladı kısa boylu olan.

Onu yumruklamak istiyorum, diye içinden geçirdi Evangeline.

Sorun yeni varisin erken gelmesi değil, bunu sinsi sinsi yapmasıydı. Evangeline'in törene davet edilmesi gerekirdi.

Lucien neden ona hiç haber vermemişti ki? Evangeline bunu sırf duygularını incitmek istemediği için yaptığına bir an bile inanmadı. Tabii şimdi buna kafa yoracak vakti yoktu. Jacks'i takip etmesi gerekiyordu.

"Prenses Evangeline" dedi arkasından bir ses.

Evangeline dönüp bakmak istemedi ama o sırada yanında iki asker göründü. İkisi de Acadian kraliyet renklerine bürünmüştü; bronz, altın rengi ve bordo. Ama Evangeline ikisini de tanımıyordu.

"Kabul salonuna çağırılıyorsunuz" dedi sağındaki asker. "Prens Lucien acilen sizi istiyor."

Evangeline bu hiç tanımadığı askerin arkasından giderken iyimser olmaya çalışıyordu. Ama tek hissettiği, içinde giderek büyüyen bir çukurdu. Lucien'ın taç giyme törenine davet edilmeyip şimdi onunla tanışmak için resmen sürüklenmesi sinir bozucuydu.

Evangeline varacağı yere yaklaşırken sıcak şarap kokusu ve zamanlaması kötü tebrikler gergin havayı yumuşattı. Salon akşam toplantıları için nadiren kullanılıyordu. Bol bol ışık alan geniş cam

duvarlarıyla salon, gündüz saatleri ya da ara sıra günbatımı suareleri için tasarlanmıştı. Ama yeni varis bunu bilmiyor olmalıydı. Bu gece salonun önündeki bekleme salonu şamdanlardan damlayan mumlar, makyajlı konukların sohbetleri ve içkinin etkisiyle atılan yüksek sesli kahkahalarla hayat ve neşe doluydu.

Görünüşe bakılırsa Lucien'la tanışmaya çağırılan tek kişi Evangeline değildi. Ama belli ki prens ilk onunla görüşecekti. Askerler Evangeline'i diğerlerinin yanından geçirip salonun kemerli kapısına getirdi. Kapıda duran iki başka muhafız hemen kapının kanatlarını açtı.

Evangeline yüzüne bir gülümseme yerleştirdi, sargılı elini eteğinin arkasına sakladı ve cesurca içeri adım attı. Gazetelerde anlatılan azizle karşılaşmayı beklemiyordu, ancak tahtta Apollo'nun yerini alacak olan genç adamla tanışmaktan memnunmuş numarası yapmaya hazırdı.

Lucien salonu, dışarıdaki capcanlı bekleme salonu kadar ışıklandırmamıştı. Ay, yüksek pencerelerden içeriyi gözetliyordu; atmosfere katkıda bulunan ama ışık saçmayan incecik bir hilal. Duvar şamdanlarında mumlar yanıyordu ama ışık vermekten çok duman veriyorlardı. Odadaki puslu hava başkalarının ilgisini çekebilirdi ama Evangeline'in adımlarını yavaşlatmasına neden oldu. Varisin yayıla yayıla oturduğu koltukta altın tacı evirip çevirdiği yanan şöminenin önündeki alan dışında her yer loştu.

Evangeline zoraki bir neşeyle, "İyi akşamlar" diyerek kehribar rengi ateşin ışığına doğru bir adım daha yaklaştı. Ama ateşe yaklaşır yaklaşmaz donup kaldı.

Bu genç adam varis değildi... Hatta artık genç bir adam bile değildi. Aşırı yakışıklıydı, gözleri ışıl ışıldı, ağzı bir elması kesebilirdi ve buğday rengi teni içeriden aydınlatılıyormuş gibi parlıyordu.

O bir vampirdi.

Hem de Evangeline'in âşık olduğu ilk erkek.

Luc ona ağzını çarpıtarak gülümsedi ve altın tacı sanki bir çocuk oyuncağıymış gibi parmaklarının arasında döndürmeye devam etti. "Merhaba Eva."

Evangeline ellerini yumruk yaptı.

Eskiden olsa kollarına atılabilirdi. Eskiden olsa onun için ağlayabilirdi. Şimdiyse ona bir şeyler fırlatmak istiyordu. Keskin, can yakacak şeyler. Luc, bir zamanlar Evangeline'in evlenmeyi düşündüğü erkekti ama onu son gördüğünde, vampir olma protokolünün bir parçası olarak kafese kapatılmıştı. Jacks, Evangeline'i onu kurtarmaması için uyarmıştı. Evangeline'se kalbinin sesini dinlemişti. Luc'un serbest kalmasına yardım etmiş, Luc da ona dişlerini boynuna geçirmeye çalışarak teşekkür etmişti.

"Senin burada ne işin var?" diye sordu Evangeline.

Luc dudağını büktü. "Geçen gece için bana hâlâ kızgın mısın?"

"Beni yemeye çalıştığın geceyi mi kastediyorsun?"

"Öyle olmadı. Şey, biraz öyle olmuş olabilir." Uzun ve sivri dişlerini yeni cep saatini, koyu kan kırmızısı işlemeli siyah kadife yeleğiyle uyumlu bir aksesuarı gösterir gibi göstererek sırıttı.

"Bu hiç komik değil, Luc. Burada ne arıyorsun?"

"Hadi ama. Sen zeki bir kızsın. Ya da eskiden öyleydin. Bunu anlayacağını sanırdım." Parmaklarına geçirdiği tacı tekrar döndürdü.

Taç basit bir halkaydı ama altından yapılmıştı ve odadaki pis havadaki parlaklığıyla, Evangeline'in içeriye ilk girdiği anda anlaması gereken şeyi net bir şekilde anlatıyordu: *Luc, Lucien'dı.*

"Lucian Acadian hakkındaki saçma söylentileri *sen* mi çıkardın?" Evangeline, bu Lucian'ın gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu düşünmüştü ama çocukları eğiten ve sokak köpeklerine yuva bulan genç adamın Luc olabileceği hiç aklına gelmemişti. Luc'un bir sürü vasfı vardı ama bir krallığı çalmak şöyle dursun, onu yönetecek kadar kurnaz değildi.

Luc bunu nasıl başarmıştı? Evangeline, vampirlerin bir *cazibesi*, gözlerinin içine bakan bir insanın gözlerini kamaştırabilme yeteneği olduğunu biliyordu. Yine de Luc'un kendini varis göstermek için bundan fazlasına ihtiyacı olurdu. Muhteşem Kuzeyli bile değildi ki!

Evangeline, Apollo'yu uyandırmanın bir yolunu bulmuş olsaydı, böyle bir şey asla olmazdı.

"Daha çok etkilenirsin sanmıştım. Ben artık bir prensim!" Luc havalı bir hareketle tacını havaya fırlattı ve altına doğru kayarak başına oturttu.

Evangeline korkuyla çekildi.

Luc kaşlarını çattı, ifadesi yakışıklı yüz hatlarını gölgeliyordu.

"Bunu nasıl ve neden yaptığını bilmiyorum Luc. Ama işe yaramayacak. Kendine bir isim uydurup taht iddia edemezsin."

"Bu kadar endişelenme Eva. Sadece isim yalan." Tacı başından parmaklarına düşürerek yine onunla oynamaya başladı. "Kaos, adımı değiştirmenin insanların gerçeği kabul etmesini kolaylaştıracağını söyledi... Meğer ben gerçekten de ölen prensin uzun süredir kayıp olan uzak bir akrabasıymışım."

Evangeline *ölen prens* sözlerine yüzünü buruşturarak, hiç de değil anlamında başını sallama dürtüsüne direndi. Luc'un, Apollo'nun uzun süredir kayıp olan akrabası olduğuna bir an bile inanmadı. Ama Luc buna kesin inanırdı. Bu konuda nam sahibiydi. Bu, geçmişte Evangeline'in görmezden geldiği küçük bir kusurdu ama şimdi birden o kadar da zararsız gelmiyordu. Luc insan olarak her türlü

güzel şeyi hak ettiğini düşünürdü. Artık vampir olduğuna göre, belli ki çok daha fazlasına layık olduğunu düşünüyordu.

Asıl soru, Kaos tahtı neden ona versin ki? Evangeline, Kaos'la birkaç kez karşılaşmıştı. Yollarının kesiştiği ilk iki seferde kraliyet muhafızı gibi davranmış ama Casusların ve Suikastçıların Vampir Lordu olduğu ortaya çıkmıştı. Belki de Kaos'un onu tahta çıkarmasının nedeni yeni bir vampir olarak Luc'u daha kolay kontrol edecek olmasıydı. Ama Evangeline için buna inanmak da zordu. Luc çok fevriydi. Evangeline, Luc yasalar ve politikalar açısından Kaos'un istediğini yapsa bile vampir dürtülerinin kontrolünü kaybettiğini düşünüyordu. Evangeline'e –sözde sevdiği birine– saldıracak olsa, diğerlerinin onu zapt edebileceğini hayal edemiyordu.

Evangeline birden gözünün önünde kan kaybeden, ölmüş ya da vampire dönüşmüş saraylılar ve uşaklarla dolu Wof Hall'un korkunç bir görüntüsünü canlandırdı.

Bu bir felâket olurdu. Evangeline bunu dile getirmek istedi ama Luc'un sözlerini hoş karşılayacağından emin değildi. Luc'un onu buraya neden tek başına çağırdığını merak ediyordu. İnsan olarak ondan asla korkmazdı –onu sevmişti– ama Luc'a vampir zehiri bulaştığı anda o çocuk ortadan kaybolmuştu.

"Neden biraz daha yaklaşmıyorsun?" Başını Evangeline'e doğru kaldırmasıyla Evangeline'in kulak memesini bir sıcaklık yalayıp geçti. Ardından Luc'un yakıcı bakışlarını boğazında hissetti.

"Kes şunu, Luc."

"Neyi keseyim?" Yine gülümsedi ama gülüşü gözlerini aydınlatmadı. Koyu, kahverengi ve *açtılar.*

Evangeline'in gitmesi gerekiyordu –Luc'u tahtından indirmek için Apollo'nun çaresini bulmaya her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı– ama Luc'u yalnız bırakırsa başka şeyler yapmasından korkuyordu. *Başkalarını ısırmasından.*

"Luc, lütfen..." Evangeline ayak sesleri duyunca birden sustu.

Kapının hemen önünden geliyorlardı ve arkasından duyulan boğuk kadın sesi kadar yumuşaktılar. "Prens Lucien akşam yemeğinde kendisine eşlik etmem için beni çağırtmış."

Evangeline duyduğu son sözlerle çok kötü gerildi. "Gerçek yemekten bahsettiğini söyle bana."

"Onu kastettiğinden eminim" dedi Luc.

Evangeline'in midesi bulanmaya başladı.

"Kıskandıysan, yemekte onun yerine *seni* ağırlayabilirim." Luc, Evangeline'e muhtemelen şakacı ama çok fazla diş gösteren bir gülümseme yolladı.

Evangeline'in nabzı hızlandı, her yerini ateş bastı. "Hiç komik değildi."

"Komik olmasına gerek yoktu." Luc'un burun delikleri büyüdü.

Salonun kapısı açıldı.

Evangeline, *akşam yemeği* için gelen kızı görmeye hazırlandı. Ama gelen kız değildi. Havelock'tu.

"Sen de kimsin?" Dudaklarını çarpıtmasından Luc'un sinirlendiği belli oluyordu.

Havelock onu hiç duymamış gibi sadece Evangeline'e bakıyordu. "Prenses, hemen görmeniz gereken bir şey var."

"Şu an uygun bir zaman olduğunu sanmıyorum." Evangeline, Luc'a doğru endişeli bir bakış attı. Onu yalnız bırakıp zavallı bir kızın kanını emmesine göz yumamazdı. Ama Havelock, Luc'un gerçekte ne olduğunu bilmiyordu tabii. Havelock'un vampirlerin varlığından haberdar olup olmadığını bile bilmiyordu ve şu anda bu umurunda olmayabilirdi.

Havelock'un yüzü bayağı gergindi ve tekrar konuştuğunda, sesi neredeyse korku doluydu. "Bu acil."

O sırada Evangeline elinin üstünde bir ıslaklık hissetti. Apollo'yla paylaştığı yarasının sargısından bir damla kan sızdı.

Luc karanlık odanın öteki ucundan içini çekti. Gırtlağından homurtuya benzer bir ses geldi. Sonra Luc bir anda hareketlendi.

Evangeline, bir vampirin ne kadar hızlı hareket edebildiğini unutmuştu. Luc, loş odayı güçlü bir karaltı gibi arşınlayıp sert elleriyle onu tuttu. Evangeline kaçmaya fırsat bulamadan Luc bir elini onun beline sardı, diğer eliyle de saçlarına yapışıp boynunu aralık dudaklarına doğru çekti.

Evangeline çığlık attı.

Oysa Luc'un dudakları tenine hiç değmedi. Keskin dişleri ve ilkel açlığıyla orada dururken bir anda Evangeline'den koparıldı. Sert eller yerine nazik eller Evangeline'i koruyucu bir şekilde sararak soğuk, sert bir göğse doğru çekti. Göğsüne yaslandığı kişi elma ve zulüm kokuyordu ama Evangeline öyle bir titriyordu ki, kendisini karanlık salondan çıkaran Jacks'i reddetmeye mecali yoktu.

"O çocuğu öldüreceğim" dedi Jacks öfkeyle.

Koridordaki ışıklar kör ediciydi, zaten baygın gibi olan Evangeline'in başını döndürüyordu. Luc onu ısırmayı başaramamıştı ama elindeki yara yine kanıyor ve başı fıldır fıldır dönüyordu.

"Havelock..."

"İyi" dedi Jacks.

Derken muhafız birkaç adım ötede göründü, sersemlemiş gibiydi. Muhtemelen Jacks'in kontrolü altındaydı. Ama neyse ki kanaması yoktu ve yaralanmışa benzemiyordu.

"Ama Luc..."

"Hizaya getiriliyor." Jacks, Evangeline'i daha sıkı sarıp aydınlık koridorun sonuna doğru çekiştirerek salondan uzaklaştırdı.

"Dur..." Evangeline ayak diredi ve kendini Jacks'in elinden kurtardı. "Luc'u kim hizaya çekiyor?"

"Onu sonsuza kadar zapt edemeyecek biri." Jacks dudaklarını sımsıkı sıktı. Evangeline'i tekrar çekmeye çalıştı ama Evangeline geri fırladı.

Luc'un sıradaki atıştırmalığı olmasına engel olduğu için Jacks'e minnettardı ama onu bir kez kurtarması Jacks'i kurtarıcı yapmıyordu. Jacks onun için hâlâ bir caniydi, kahraman değil. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

Jacks, sanki Evangeline gütmeye çalıştığı başıboş bir kedi yavrusuymuş gibi, "Burası senin için güvenli değil" dedi sakince. Yine de Evangeline parmak boğumlarını sıktığını ve boynunda bir kasın öfkeyle zonkladığını fark etti.

"Bakar mısınız?" Salon kapılarından gelen küçücük ses koridoru doldurdu. "Prens Lucien akşam yemeğinde beni kabul etmeye hazır mı acaba?"

Evangeline dönüp baktı. Bakışları sadece birkaç adım ötedeki minyon kıza takılınca bir kez daha paniğe kapıldı. Narin yüzlü kız, gül pembesi bir elbise giymişti. Onu görünce Evangeline'in içine yeni bir korku doldu. Bu Marisol'dü. Üvey kız kardeşi.

Marisol'ü, onu Apollo'yu öldürmekten tutuklattığı sabahtan beri hiç görmemişti. Marisol, Evangeline'in masum olduğunu biliyordu ama şeker gibi tatlı görüntüsünün altında kıskançlıktan paslanmış bir kalp taşıyordu. Kıskançlığından Evangeline'i işlemediği bir suçtan dolayı muhafızlara teslim etmişti.

Şimdi onu güzel bir prenses gibi görmek, Evangeline'in anılarına bir bıçak gibi saplandı ve Marisol'ün ihanetiyle açtığı tüm yaraları tazeledi.

Marisol'ün kötülükleri başlarda Evangeline'i o kadar incitmişti ki, Evangeline saraydaki konumunu kullanarak üvey kardeşini Wolf Hall'den, mümkünse tüm Muhteşem Kuzey'den kovmayı düşünmüştü. Ama Marisol'ün gitmesini ne kadar çok istese de onu bir türlü gönderememişti. Evangeline, üvey kardeşine karşı karmaşık duygular içindeydi. Marisol'ü affetmek istiyordu. Ona, Marisol'ün kendisine yaptığı gibi kötülük etmek istemiyordu. Ama belki de Evangeline ondan daha iyi değildi. Çünkü her ne kadar itiraf etmek istemese de Marisol'ün salon kapılarından içeri girmesine, Luc'la yüz yüze gelmesine ve ektiği acıyı biçmesine izin vermeye hazırdı.

Evangeline için orada öylece durmak kolay olurdu. Marisol'ü uyarmadan salona girmesine seyirci kalmak. Marisol'ün Luc'la olan geçmişi kendi hatasıydı. Luc'u Evangeline'in elinden almak için ona aşk büyüsü yapmıştı. Sonra Luc kurt saldırısına uğrayıp kaşı gözü güzelliğini kaybedince, Marisol onu reddetmiş ve dışlamıştı. Luc, onunla yüzleşme şansını hak ediyordu.

Ama Evangeline, Luc'un Marisol'den istediğinin bu olmadığını biliyordu. Evangeline içinin burulduğunu hissetti.

"Ne düşündüğünü biliyorum" dedi Jacks. "Ama bazı insanlar bir şeyleri hak ettikleri için yaşar."

Evangeline onun haklı olduğunu biliyordu. Marisol masum değildi. Korkunç şeyler yapmıştı. Ama Evangeline sırf bu yüzden Luc'un onu öldürmesine izin verecek değildi.

Kararından vazgeçmeden sarayın koridorunun sonuna doğru yürümeye başladı. Evangeline yaklaştıkça Marisol bembeyaz kesildi. Derken Jacks de yanına gelince kızın gözleri fal taşı gibi açıldı. Cilalı botlarından şık pelerinine ve dudaklarındaki zalim mimiğine kadar Jacks'i tepeden tırnağa dikkatle süzdü.

Marisol Jacks'le Bitmeyen Gece'de tanışmış ve ondan ânında büyülenmişti. O zamanlar Jacks'in saçları şimdiki gibi parlak sarı değil, koyu maviydi ama Marisol'ün yine de onu tanıdığı açıktı. Ne-

fesi sığlaştı, heyecanlandı. Sonra bakışları sertleşti ve Evangeline'e dik dik baktı. Muhtemelen onu Jacks'ten uzak durması için nasıl uyardığını hatırlıyordu. "Sen küçük bir ikiyüzlüsün."

Jacks, Evangeline'in zihninde, *Bunu hak etti demiştim sana,* diye düşündü.

Evangeline, Jacks'in sözleriyle birlikte üvey kız kardeşinin sesindeki acıyı da duymazdan geldi. Tek yapması gereken onu uyarmaktı. Sonrasında onunla sonsuza dek işi olmayacağını umuyordu.

"Buradan gitmen gerek" dedi Evangeline. "Wolf Hall'u da Kuzey'i de terk et."

Marisol küçümseyen bir tavırla konuştu. "Beni hiçbir yere gönderemezsin. Kocası ölmüş, hayatı kaymış bir kızsın sen. Uşaklar sana *Prenses* diye sesleniyor olabilir ama çoğu hâlâ prensi senin öldürdüğünü düşünüyor."

Bunu duyan Evangeline irkildi.

Jacks çenesini kütletti. "Tehlikeli ve berbat bir insansın sen."

"Ben sadece gerçeği söylüyorum."

"Ben de öyle" dedi Jacks.

Marisol'ün yanakları kıpkırmızı oldu ama yine de mağrur bir tavırla dudak bükerek çenesini kaldırdı. "Şimdi Prens Lucien'la görüşeceğim."

"O kapılardan içeri girersen bir daha asla çıkamazsın" dedi Evangeline.

Marisol gözlerini devirdi. "Elinden gelenin en iyisi bu mu gerçekten?"

"Gerçek bu." *Prens Lucien aslında Luc ve o bir vampir!* Evangeline bu gerçeği haykırmak istedi ama vampir kelimesini söylemenin kendi aleyhine olmasından korkuyordu. Jacks bir defasında ona vampirlerle ilgili tüm hikâyelerin lanetli olduğunu ama Kuzey'in diğer lanetli hikâyeleri gibi gerçeği çarpıtmak yerine, vampirlerle ilgili hikâyelerin insanların hislerini etkilediğini söylemişti. Birine vampirler hakkında ne söylenirse söylensin onu korkutmak yerine hep ilgisini çekerdi.

Marisol topukları üzerinde dönüp salonun kapılarına doğru ilerledi.

Evangeline Jacks'e doğru dönerken kısa bir kararsızlık yaşadı.

Daha önce Marisol'a karşı hislerinin karmaşık olduğunu düşünmüştü ama aslında çok basitti. Evangeline'in üvey kız kardeşinden tek istediği bir özürdü. Bencilce yaptıklarından dolayı biraz pişmanlık ya da vicdan azabı duymasını istiyordu. Ölmesini istemiyordu.

Şimdi Marisol'ü kurtarmanın tek yolu Jacks'ten yardım istemekti.

Evangeline yutkundu. Dilini metalik bir tat kapladı. Ödemek istemediği bir bedelin tadı gibiydi. Jacks'e güvenemeyeceğini hatırlattı kendine. Ne Jacks'le arkadaş olduklarına dair kendini kandırabilir ne de ondan yardım istemeyi alışkanlık hâline getirebilirdi. Bunu sadece bir seferlik yapacaktı.

"Lütfen" diye fısıldadı Evangeline, Jacks'e, "güçlerini kullan ve onu durdur."

Jacks tek kaşını kaldırdı. "Benden bir iyilik mi istiyorsun?"

"Senden biraz insanlık göstermeni istiyorum." Ki bu neredeyse aynı derecede tehlikeli gibiydi. Jacks'in bunu karşılıksız yapması hâlinde Evangeline yine onu olmadığı biri gibi düşünebilirdi. Ancak Jacks'in yüzündeki duygusuz ifadeden bunun söz konusu olmayacağı anlaşılıyordu.

"Yanlış şeyi istiyorsun" dedi Jacks.

O sırada muhafızlar salonun kapılarını açmaya davrandı.

Evangeline'in yüreği sıkıştı. Jacks, Marisol'e engel olmayacaksa, o zaman tekrar denemek zorunda kalacaktı. Ne yapacağını bilmiyordu ama üvey kardeşinin arkasından salona doğru yürümeye başladı.

"Yapma." Jacks sert ve soğuk bir hareketle elini tuttu.

Evangeline kendini çekmeye başladı.

Ama sonra Marisol'ü gördü. Bir saniye önce kapılarda olan üvey kız kardeşi bir saniye sonra ince kahverengi saçları yüzünün etrafında dalgalanan ürkek bir kuş gibi geri çekildi. Eteğinin ucuna basıp taş zeminde tökezler gibi oldu ve ardından sarayın koridorunda aksi yöne doğru koşmaya başladı.

Jacks her şeye rağmen gücünü kullanıp onu kurtarmıştı.

Evangeline'in omuzları hafifledi ama göğsü daraldı. Jacks'in şimdi ona borçlandığını söylemesini bekledi. Jacks elini çoktan bırakmıştı ama bileğinde kalan son kırık kalp izine bakıyordu. Bu yara izi Evangeline'in ödeyemediği diğer borcunu hatırlatıyordu; borçlu olduğu son öpücüğü.

Jacks bir süredir borç lafı etmemişti ama Evangeline acaba yakında ister mi diye düşünürken, yeni bir sinir dalgası hissetti. Ya Jacks ona yakında kendisinden nefret etmeye başlayacağını söylerken bu son öpücüğü kastettiyse?

Havelock boğazını temizledi. "Afedersiniz, Majesteleri."

Bu sesle irkilen Evangeline, Jacks'in yanından uzaklaştı. Muhafızın geldiğini hiç farketmemişti. Ama Havelock'un kederli yüzüne bakınca, söyleyeceklerini duymak istemediğini anladı.

Şimdi değil.

Evangeline daha fazlasını kaldırabileceğini sanmıyordu. Az önce yaşananları kaldırabildiğinden bile emin değildi. Jacks olmasaydı, Marisol şu anda ölmüştü. Evangeline Jacks'ten Marisol'ü kurtarmasını istediği için pişman değildi ama daha fazlasını isteyemezdi. Ondan ve diğer her şeyden uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Evangeline doğru olanı yapmak, en doğru seçimi yapmak, kahraman olmak için çok çabalıyordu ve artık yorulmuştu.

Jacks, Evangeline'e sık sık kahramanların mutlu sona ulaşamadıklarını söylerdi ama o anda Evangeline'in şey aradığı mutluluk değildi. O sadece bir mola istiyordu. Yeni bir felâketle burun buruna gelmeden önce biraz huzura ihtiyacı vardı. Çok şey mi istiyordu ki?

Evangeline sargılı eline baktı. Apollo'yla paylaştığı yaranın kanaması durmuştu ve yaralı kalbi dışında her yeri sağlamdı. Demek ki Apollo acil bir tehlike içinde değildi. Havelock'un ondan istediği başka her şey bekleyebilirdi.

"Ben gidiyorum" dedi Evangeline. "Kimsenin arkamdan gelmesini istemiyorum." Nereye gideceğini henüz kendisi de bilmiyordu ama buna daha sonra da karar verebilirdi. Belki LaLa'yla yeni nişanlısını ziyarete gider ve dünya yeniden güzel bir yer olana kadar

pasta yerdi. Ya da bir atın sırtına atlar ve yeni bir hikâyeye koşardı. Tek bildiği, Wolf Hall'den çıkıp gitmek istediğiydi.

Evangeline eskiden beri büyük Kuzey sarayının büyülü olduğunu düşünmüştü, öyleydi de. Ama kötü bir büyüyle doluydu. Bu taş duvarlar arasında yaşadığı neredeyse tüm hatıraları bir tür lanet ya da ihanetle lekelenmişti.

Hem Havelock'a hem Jacks'e sırtını dönüp siyah-beyaz eteklerini hışırdatarak uzaklaştı.

"Ekselânsları." Havelock peşinden gitti. "Böyle gidemezsiniz..."

"Üzgünüm" diyerek sözünü kesti Evangeline. "Seni anlıyorum Havelock ama şu anda daha fazla kötü haber kaldıracak durumda değilim. O yüzden bana dilekleri gerçekleştiren tek boynuzlu atların geldiğini söylemeyeceksen biraz, belki birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Adımlarını neredeyse koşacak kadar hızlandırdı. Etekleri ağırdı ama neyse ki çizmeleri sağlamdı da merdivenlerden inip koridorun sonundaki kapıdan kendini dışarı atması zor olmadı. Henüz öğrenemediği yabancı takımyıldızlarından oluşan bir gökyüzünün altındaki Kuzey gecesine çıktığında hava soğuktu.

Belki güneye ve Meridyen İmparatorluğu'ndaki evine dönebilirdi. Kuzeyi ve onun tüm lanetlerini terk edebilirdi. Ama Evangeline aklından geçirirken bile, istediğinin bu olmadığını biliyordu. O başka bir hikâye istemiyordu; bu hikâyeyi düzeltmek istiyordu. Apollo'yu kurtarmak istiyordu. Onu büyünün etkisi altında değilken tanımak için bir şans istiyordu. Hikâyelerinin bitmediğine inanmak istiyordu. Uğruna buralara kadar geldiği mutlu sona kavuşmak istiyordu.

Evangeline, donmuş çiçek yapraklarını ayaklarının altında çatırdata çatırdata bahçenin derinliklerine doğru ilerledi. Derken bir çift ayak sesi daha duydu. Ayak sesleri kendi ayak sesinden daha hafifti ama giderek yaklaşıyordu.

Bileğindeki kırık kalp yara izi yanmaya başladı. Bazen bu yanma hissini yok sayabiliyordu ama şu anda yanma, sanki Jacks ondan kaçamayacağını bilmesini istiyormuş gibi her zamankinden daha güçlüydü.

Evangeline, karanlık bahçenin gölgelerinde onu atlatmayı umarak adımlarını hızlandırdı. Ama Jacks onu takip etmekten vazgeçmedi. İçinden bir his asla vageçmeyeceğini söylüyordu.

Jacks'ten kaçabileceğini düşündüğüne neredeyse gülecekti. Gitmesine izin vereceğini düşünmesi gerçekten komikti.

Evangeline, boynu bükük bir çiçeğe benzeyen bahçe lambasının kehribar rengi ışığı altında durdu. Soğuk yüzünü ısırıyor, yanaklarını yalıyordu ama Jacks saçlarının ve kirpiklerinin uçlarını donduran sert havaya aldırış etmeden ona doğru yaklaşırken titremiyordu bile. Müthiş gözleri ve zarif hareketleriyle buz gibi gecenin içinde yavaşça kayan bir yıldız gibi yürüyordu.

Evangeline kollarını göğsünde kavuşturdu, ki Jacks'in mendili hâlâ elinde sarılıyken bu hareketi muhtemelen istediği kadar etkileyici görünmüyordu. Sorun yine Jacks'in başının altından çıktıysa bile ona nasıl *yardım ettiğini* hatırlatan bir şeydi o mendil. "Jacks, rahat bırak beni."

Jacks, usulca bir adım daha attı. "Şu anda biraz korkunç görünüyorsun, bunu biliyor muydun?"

Evangeline ters ters baktı.

"Bu bir iltifattı, Küçük Tilki." Jacks ona uzandı ve tüy gibi hafif bir dokunuşla bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı.

Evangeline'in içinde kelebekler uçuştu. Apollo'yu her gördüğünde hissettiklerinden farklı kelebekler. Çünkü Apollo onu korkutmuyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Evangeline.

Jacks kıkırdadı. "Küçücük bir dokunuşun seni korkutacağını bilseydim, bunu daha önce denerdim." Parmak uçları Evangeline'in kulak memesiyle oynuyordu.

Evangeline geri çekildi, az daha buzlu zemine kapaklanacaktı. Bacaklarının bu kadar dengesiz olmasından nefret ediyordu. O küçücük dokunuş onu bu kadar etkileyebiliyordu.

Saniyeler sonra bile yer hâlâ zangırdıyordu. Gerçek bir zangırdama gibi değildi, daha çok bahçede dolaşan bir titreme gibiydi ve Evangeline birden bunun sadece titreyen bacakları olmamasından korktu.

Bahçe ışıklarının üstlerinde oluşturduğu çember dışında, etraf daha da karanlıktı. Çalılıkların ve ağaçların aralarında sis dolanıyordu. Evangeline bakınırken, bir hafta kadar önce Jacks peşinden kütüphaneye kadar geldiğinde hissettiği karıncalanmayı hissetti.

Biri izliyordu.

"Sanırım burada başka biri daha var" diye fısıldadı Evangeline. Dikkatli bakınca uzakta beliren bir karaltı gördü. Karaltı gölgelerin bir oyunu olabilecek kadar uzaktaydı ama Evangeline'e at binen bir binici gibi göründü.

Jacks kaşlarını çattı. "Dedikodu gazetesinden şu dedikoducu olabilir."

Ama Evangeline öyle düşünmüyordu. Bu atlı daha yapılı, daha güçlü ve daha *tanıdık* görünüyordu.

Evangeline, gölgelere doğru bir adım attı.

"Ne yapıyorsun?" dedi Jacks.

"Endişelenme" diye karşılık verdi Evangeline. "O her kimse, eminim senden daha tehlikeli olamaz."

Oysa gerçek başkaydı, bu binicide Evangeline'i çağıran bir şeyler vardı. Ona daha önce böyle hissettiren diğer tek kişi Jacks'ti. Bileğindeki kırık kalp şeklindeki yara izi onu Jacks'e bağlıyor, karıncalanıyor, yanıyor ve ona Jacks'ten kaçamayacağını hatırlatıyordu. Biniciyle olan farklıydı. Karıncalanma yoktu. Daha çok bir tasma gibiydi, görünmez bir iple Evangeline'i ona doğru çekiyordu. Omuzlarının etrafında kar taneleri uçuşurken Evangeline, ay ışığının aydınlattığı patikada ilerlemeye devam etti.

Yapraklar hışırdadı, at kişnedi ve bir ay ışığı huzmesi süvariyi, Evangeline'in yakışıklı yüzünün tanıdık hatlarını net bir şekilde göreceği kadar aydınlattı. *Apollo.*

8

Zaman durdu, belki de duran sadece Evangeline'in kalbiydi. Apollo uyanmıştı. Bilinci yerindeydi. Havelock'un Evangeline'e söylemeye çalıştığı bu olsa gerekti. Evangeline müthiş bir umut patlaması hissetti.

Prensin gözlerine baktığında artık kırmızı değillerdi. Onu son gördüğündekinin aksine, Apollo tamamen kendine hâkim görünüyordu.

Yanındaki Jacks kâbus görmüş gibi kaskatı kesilince Evangeline kendini tutamayıp güldü. Apollo'nun uyanmasıyla birlikte Jacks'in Evangeline üzerindeki tüm gücü yok olmuştu. Valory Kemeri'ni açmasına gerek yoktu. Korku bitmişti. En azından Evangeline öyle olduğuna inanmak istiyordu.

Apollo'nun atının sırtında otururkenki durgunluğunu çözmek mümkün değildi. Atını Evangeline'den uzağa sürmüyor ama yanına da yaklaşmıyordu. O an Evangeline birdenbire başka bir anısını hatırladı; sonsuza dek gömmek isteyebileceği bir anısını. Jacks'in aşk büyüsü etkisini kaybettikten hemen sonra, Jacks'in zehri etkisini göstermeden önce Apollo çok kızmış, yıkıma uğramıştı. Muhtemelen Evangeline'i henüz affetmemişti.

Küçük Tilki, diye düşündü Jacks. *Bence gitmeliyiz.*

Daha değil, diye içinden geçirdi Evangeline. *Ama sen gidebilirsin.*

Jacks dişlerini gıcırdattı. Ardından Evangeline onun sesini kafasının içinde yeniden duydu. Bu defa sesi daha yumuşaktı, sanki güçlerini onu baskı altında tutmak için kullanmaya çalışıyormuş gibiydi. *Bu çok kötü bir fikir. Tehlikeli bir fikir. Bahçeyi hemen terk etmelisin.*

Evangeline ona kulak tıkadı. En iyisini umut etmeye kararlıydı. Apollo aşk büyüsü için onu affetmemiş olabilirdi ama burada olması, belki de affetmek istediğini düşünmesine neden oldu. "Uyanmana çok sevindim."

Apollo derin bir nefes alıp küçük, beyaz bir bulut hâlinde nefesini bıraktı.

"Tanrım, çok güzelsin."

Üç kelime hiç bu kadar etkileyici gelmemişti. Evangeline çekinerek bir adım daha yaklaştı.

"Yaklaşma!" dedi Apollo sertçe.

Evangeline yıkıldı.

Apollo elini siyah saçlarının arasında gezdirdi. "Üzgünüm. Ben... Ben gerçekten seni incitmek istemiyorum. Ben sadece..." Sözlerini tamamlamadan sustu. Evangeline, bir ay ışığı huzmesi altında acının yüzünü ne hâle getirdiğini görebiliyordu. Cildi soyulmuştu ve yaralıydı, Evangeline daha önce onun yüzünü hiç böyle görmemişti.

Bu, onun evlendiği prens değildi. O prens alımlıydı. Muhafızlar tarafından korunuyordu, halk tarafından aranan bir kişiydi ve biraz fazla kibirliydi. İlk tanıştıklarında Evangeline onu cesur ve kusursuz biri olarak tanımlayabilirdi. Ama artık Apollo'nun bir geçmişi vardı: Bir aşk büyüsü dünyasını altüst etmiş, başka bir büyü neredeyse hayatını bitirmişti. Nasıl olduysa Apollo ikinci büyüye karşı savaşmış ve zafer kazanmıştı, ancak yüzünün ifadesine bakılırsa etkisinden hâlâ kurtulamamıştı.

Apollo derin bir nefes aldı. Konuşurken yıkılmış görünüyordu. "Ne kadar vaktim kaldı bilmiyorum ama bilmeni isterim ki seni duydum. Her gün odama gelip bana *denememi* söylediğini duydum."

Apollo'nun atı bir adım daha yaklaştı.

Evangeline yeni bir umut ışığı hissetti. İşte o zaman Apollo'nun ona evlenme teklif ettiği geceki gibi göründüğünü fark etti. O zaman da ilk başta at sırtındaydı ve arkasına bağlanan zarif altın oklar dışında biraz kaba olsa da şimdi olduğu gibi giyinmişti. Apollo o gece Okçu, Evangeline de onun Tilki'si olmuştu; Evangeline'in en sevdiği çocukluk masalı *Okçu ile Tilki Hikâyesi*'nden. Acaba yine öyle mi olacak, diye düşündü Evangeline. Ya yine büyük bir jest yapıyor, yeniden başlama girişiminde bulunuyorsa?

"Bu beni affettiğin anlamına mı geliyor?" diye sordu Evangeline.

"Affetmek istiyorum" dedi Apollo ama sözlerinde tuhaf bir gerginlik vardı.

Küçük Tilki, diye hırladı Jacks kafasının içinde ama Apollo araya girince Evangeline, Jacks'in ne dediğini duyamadı.

"Keşke tekrar deneyebilseydik... Ama sanırım gitmen gerek."

"Ne?"

"Git buradan Evangeline."

Apollo'nun yüzünde, yanaklarını çökerten ve alnında kırışıklıklar meydana getiren bir acı ifadesi belirdi. "Seni incitmek istemiyorum."

"Sorun ne?" Evangeline bir adım daha yaklaştı.

"Dur!" diye kükredi Apollo. "Gitmen gerek." Prens, sırtındaki ok kılıfından altın bir ok çıkardı. Oku avucunun içinde tutarken ay ışığı ucunu sıyırıp geçti.

Evangeline olduğu yerde durdu. "Ne yapıyorsun?"

"Küçük Tilki... İçeri gir!" Jacks sert bir hareketle Evangeline'i arkasına itti.

Apollo'nun gözleri kırmızıya, Evangeline'in bileğini kavradığı andaki aynı parlak renge döndü.

Ardından Jacks bağırdı. "Kaç!"

Evangeline neler olduğunu hâlâ anlayamadığı hâlde eteklerini toplayıp koşmaya başladı ama yeterince hızlı davranamadı.

Bir ok havada sekerek uyluğuna saplandı. Ok etini delip geçerken çığlık atarak sendeledi. Canı çok kötü yanıyordu, sarayın güvenli alanına geri dönmeye çalışırken hissettiği acı dışında her şey donuklaşıyordu.

Sendeleye sendeleye ilerlerken etekleri kısa sürede kan içinde kaldı.

Arkadan bir ok daha fırladı, nişan alınmadan gönderildiği için Evangeline'in kolunu sıyırıp bir çiçek çalısına saplandı. Buna rağmen Evangeline, sanki omzundan vurulmuş gibi korkunç bir yanma hissetti.

Evangeline, Wolf Hall'un kapısına nasıl ulaştığını bilmiyordu. Omzundaki derin bir yaradan koluna, kolundan da avucuna kan damlıyordu. Eli ıslak ve yapış yapıştı. Kapının kulpunda kırmızı bir leke bırakarak kendini koridorun sıcaklığına attı.

Gözlerinin önünde ışık noktaları dans ediyordu. Eteğindeki kanlı bir yırtıktan çıkan altın oku gören Evangeline'in görüş alanı bulanıklaştı. Omzunda başka bir ok görmedi ama oradaki yarası da aynı derecede acı veriyordu. Elbisesinin beyaz korsajı da kandan sırılsıklam olmuştu. Düşünceleri dağılmaya, panik, acı ve şaşkınlık arasında gidip gelmeye başlayınca ahşap bir banka çöktü ve özenle işlenmiş minderini kana buladı. Krem rengi minder küçük kırmızı çiçek desenliydi ama Evangeline'in kanı şimdi onları kocaman, daha koyu çiçeklere dönüştürüyordu.

Yardım alması gerekiyordu.

Banktan kalkmaya çalıştı.

Okun saplandığı bacağı büküldü ve daha fazla kan fışkırınca Evangeline geri çöktü.

Yardım edin. Sözcük ağzından o kadar kısık sesle çıkmıştı ki gerçekten söylediğinden emin olamadı. Belki de sadece aklından geçirmişti. Görüş alanı giderek puslu bir hal alıyordu. Göz kapakları ağırlaşmıştı ve bulanık görüş alanında yanıp sönen daha fazla ışık noktaları görüyordu.

Sadece bir an gözlerini kapattı. Sadece bir saniye dinlenmek için.

"Evangeline..."

Jacks'in sesine benziyordu. Ama ona *Küçük Tilki* diye değil, adıyla seslenmişti. Jacks ona asla adıyla seslenmezdi. Sonra başka bir şeyler mırıldandı. Evangeline'in hiç duymadığı iki kelime daha.

"Özür dilerim" dedi ve sonra Evangeline için her yer kararardı.

Evangeline gözlerini açmaya çalıştı ama gözkapakları inanılmaz ağırdı. Uyanık mı yoksa uykuda mı olduğunu bile bilmiyordu. Her şey kararmadan önce Jacks'in orada olduğunu sanmıştı. Ama şu anda onu tutan kollar kavurucu derecede sıcaktı. Ya da belki yanan kendisiydi.

Konuşmaları duyabiliyordu ama sesler çok uzaktan geliyor gibiydi. Tartışmakta olan iki kişinin çoğunlukla kısık sesle söyledikleri bölük pörçük kelimelerdi.

"O... Zehir."

"... İnsanlık... Risk..."

"... İstemek... Ölmeyi..."

"Olmaz..."

Evangeline'i tutan kişi, onu daha sıkı kavrayarak metal ve duman kokan deri kaplı göğsüne bastırdı. Kesinlikle Jacks değildi.

Evangeline birden telaşa kapıldı. "Bırakın... Gideyim" diyebildi.

"Rahat ol" dedi tanımadığı bir ses. "Sana zarar vermeyeceğim."

"Hayır." Kendisini kaçıran kişiyi tırnaklamaya çalıştı ama parmaklarını hareket ettiremiyordu. Vücudu iflas ediyordu. Kolu kanadı kırılmış gibiydi ve gözkapaklarını açamıyordu. Kanı çekiliyor, düşünceleri birbirine karışıyordu.

Diğer hepsinden daha net ve daha korkutucu tek bir düşüncesi vardı. Kendisi yaralıysa, Apollo da yaralıydı. Başka bir yerde, muhtemelen dışarıdaki karanlık bahçede o da kan kaybediyordu.

"Apollo" dedi sonunda. "Prens Apollo... Yardıma... İhtiyacı var."

Evangeline'i tutan kişi gerildi. Ardından Evangeline bir ses daha duydu. Ses o kadar sessizdi ki, kafasının içinde olduğundan emindi. *Üzgünüm, Küçük Tilki. Endişelenmen gereken kişi Apollo değil. O...*

Evangeline yine bilincini kaybetmeye başlayınca Jacks'in düşüncelerinin devamını yakalayamadı. Ama onun ne söyleyeceğini biliyordu. Yaralarının nedeni Prens Apollo'ydu.

Saniyeler saatler gibi geçiyordu. Evangeline uzun süre uyanık kalamıyordu, ancak uyanık olduğu anlarda acısı her dakikayı bir asıra, bir anlık bilinç karşılığında bir ömür boyu acıya yayıyordu.

Şimdi bilinci, kendisini kucaklayan serin kolları hissedecek kadar yerindeydi. *Jacks'in kolları.* Her şey bulanık ve uzaktı ama nedense Evangeline bu kolların onu en sıcak kollardan daha sıkı tuttuğunu biliyordu.

Yine de...

Evangeline kendini bu kollardan uzaklaşıp asırlık bir hikâyenin sararmış sayfaları gibi hissettiren bir rüyaya sürüklenirken buldu: *Okçu ile Tilki Hikâyesi.*

Evangeline bu hikâyeyi eskiden beri sevmişti, ancak şimdi onu düşündüğünde, daha önce hissettiğini hatırlayamadığı bir hüzünle lekelenmişti.

Hikâye her zaman olduğu gibi Muhteşem Kuzey'in en yetenekli okçusuyla başlıyordu. Genç, yakışıklı ve hayranlık uyandıran okçu, bir tilkiyi avlaması için tutulmuştu.

Tilki, okçunun gördüğü en kurnaz tilkiydi, okçu haftalarca peşinde dolanmıştı. Tilki onu uyurken yakalıyor, kulaklarını ısırıyor, ayakkabılarını dişliyor ve hayatını mahvediyordu ama Okçu onu bir türlü ele geçiremiyordu.

Okçu'nun Tilki'yi avlamaya çalışırkenki tek sevinci o kızı gördüğü günlerdi. Okçu ilk başta kızın adını bilmiyordu –ormanda yaşayan bir köylü güzeliydi o kadar– ama Tilki'yi avlamak yerine kızın peşine düşüyordu.

Kız onunla bilmeceler sorarak konuşuyordu ve bilmecelere doğru cevap verdiğinde ona küçük ikramlar getiriyordu.

Okçu, bu köylü kızla ormanda kalmak için Tilki avını ağırdan alıyordu. Kız zeki ve tatlıydı, okçuyu da çok güldürüyordu.

Gelgelelim, bu köylü kızın bir sırrı vardı. Bir tilkiye dönüşebiliyordu; Okçu'nun avlaması için tutulduğu tilkiye.

Okçu bunu öğrendikten sonra kendisini tutanların hata ettiğine inandı. Aldığı parayı iade etti ve onlara Tilki'nin aslında bir genç kız olduğunu söyledi.

Ne var ki onu tutanlar bunu zaten biliyordu ve işi reddetmesine pek memnun olmadılar. Bu yüzden de Okçu'yu, artık sevdiği ve âşık olduğu kızı avlamaya mecbur eden bir lanetle lanetlediler.

Hikâyenin bu kısmında Evangeline'in kalp atışları hızlandı. Annesi ona ne zaman bu hikâyeyi anlatsa, hikâyeyi bitirmeden hemen önce ne söylediğini hep unuturdu. Ve şimdi, Evangeline hikâyenin sonuna ulaşmak üzereydi.

Okçu'nun, ormanda sevgilisinin kulübesinin önünde otururkenki korkuyla karışık özgüvenini hissedebiliyordu.

Okçu, kendinden ve yapabileceklerinden hep çok emin olmuştu. Ona asla tamamlayamayacağı bir görev verilmemişti. İzini süremeyeceği bir hayvan, vuramayacağı bir hedef yoktu. Bir arkadaşının elinde tuttuğu elmayı bin adım öteden vurabilirdi; hem de havaya fırlattığı sırada! O bir efsaneydi, Okçu'ydu ve sevdiği kızı kurtarmak için her şeyi feda ederdi.

Ne var ki, Okçu bunları düşünürken başını öne eğdi ve yaya bir ok yerleştirdiğini, sevdiği kızı kulübesinden çıkar çıkmaz vurmaya hazırlandığını gördü.

Okçu yayı yere attı ve bu hain laneti bozmanın bu kadar kolay olmasını dileyerek oku dizinde kırdı. Üstündeki lanetin ancak kızı öldürdükten sonra kalkacağı söylenmişti. Sevdiği kızı kurtarmanın

tek yolu ondan uzak durmaktı. Ama birbirlerinden ayrı kalabileceklerine asla inanmıyordu. Başka... Bir... Yolu...

Rüya, yağmur damlalarının seyyar satıcıdan alınma tebeşiri kaldırımdan silmesi gibi bozuldu. Evangeline, rüyasına tutunmak için uğraştı. Nasıl son bulduğunu öğrenmek istiyordu. Ama rüyada kalmaya çalıştıkça gördükleri daha çok silinmeye başladı. Ta ki rüyasında ne gördüğünü hepten unutuncaya kadar.

Uyandığında her yeri acıyordu. Artık ne sıcak ne de soğuk kolların arasındaydı. Onu tutan kollar yoktu. Sırtüstü yatıyordu, yerleştirildiği yatağın yumuşaklığına rağmen her yeri yanıyor, ağrıyordu. Gözlerini kırpıştırdı, ışığa alıştıra alıştıra yavaşça açtı. Evangeline'in tepesinde kafesi andıran çaprazlama ağır demir çubuklar olduğunu görmesine yetecek kadar ışık vardı.

Birden ayağa dikildi.

Yaralı omzu onu acıyla inletti ve Evangeline, zarafetten uzak bir şekilde tekrar şiltenin üzerine düştü.

"Tekrar hoş geldin Prenses." Kadife kadar pürüzsüz bir sesti ve Evangeline'in bu sesin kime ait olduğunu anlaması uzun sürmedi.

Casusların ve Suikastçıların Vampir Lordu Kaos, korkacak hiçbir şeyi olmayan birinin rahatlığıyla koyu renk bir yatak direğine yaslanmıştı.

Evangeline küçük bir cesaret gösterisi yapmaya çalıştı ama ânında hareketsiz kaldığını hissetti. Yatağının üzerinde neden kafes benzeri demir çubuklar olduğunu şimdi anlıyordu. Bulunduğu yer, Kaos'un yeraltı şatosuydu.

Evangeline daha önce buraya yalnızca bir kez gelmişti, ancak koridorların eski dünya zarafeti arasında asılı duran insan büyüklüğündeki tüm kafesleri gayet iyi hatırlıyordu. Neden burada olabileceğini düşündükçe ürperdi.

Çılgına dönmüş bir hâlde anılarını tekrar gözden geçirdi. Bayılmasından hemen önceki âna kadar son birkaç saat bulanıktı. Yaralarından kanlar akarken Wolf Hall'e girmişti ve Jacks ona *Küçük Tilki* diye değil de *Evangeline* diye seslenmişti. Sonra üzgün olduğunu söylemişti. Bu yüzden miydi? Onu Kaos'a teslim ettiği için mi?

"Tutsak mıyım?" diye sordu Evangeline.

"İstediğin zaman gidebilirsin" diye cevap verdi Kaos. "Ama o yaralı bacakla fazla uzağa gidebileceğini sanmıyorum." Çenesini öne doğru çıkararak Evangeline'in yaralı uyluğunu işaret etti.

Başına taktığı körolası tunç miğfer yüzünden vampirin yüz ifadesini okumak imkânsızdı. Miğfer alnını ve çenesini sarıyor, Evangeline'i ısıramasın diye ağzını kapatıyordu. Buna rağmen Evangeline onun şatosunda kendini güvende hissetmiyordu.

Evangeline dişlerini gıcırdatarak kaçabileceği bir yer bulmak için etrafına bakındı. Wolf Hall'deki odası kadar büyük bir odadaydı. İçeride mumlarla dolu bir şömine, oturmak için koyu renkli kadife kanepeler, giysi ve takılar için bir şifoniyer vardı. Bir de yuvarlak bir kapısı vardı ama kapı odanın öteki ucunda, yaralı bacağıyla aşılmaz gibi görünen bir mesafedeydi. Evangeline bu yatakta kalamazdı. Buradan gitmesi gerekiyordu. Apollo'nun kendisine neden saldırdığını öğrenmesi şarttı.

Apollo'nun ona zarar vermek istediğine inanmıyordu. Artık bunu iyice anlamıştı. Apollo acı çekiyormuş gibiydi. Evangeline'e kaçmasını söylemişti. Onu öldürmeye çalışmadan önce kurtarmayı denemişti. Nedenini öğrenmek zorundaydı.

Evangeline üstündeki çarşafı itmeye başladı ama kıyafetlerinin çıkarıldığını görünce durdu. Neredeyse çırılçıplaktı. İçgüdüsel olarak çarşafa daha sıkı sarındı. Kendisini kimin soyduğunu düşünmek bile istemiyordu. İnce, ipek kombinezonuyla, yaralı omzuyla uyluğunu saran sargı bezleri dışında üstünde hiçbir şey yoktu.

Bu hâlde yataktan çıkamazdı. Kaos onu ısıramayabilirdi ama onun ininde olduklarına göre diğer vampirler ısırabilirdi... Muhtemelen ısırırlardı da. Bir parça ipek çamaşırla ortalıkta dolanmak açık bir davet gibiydi.

"Gerçekten gidebiliyorsam, o zaman birkaç parça kıyafet ve ayakkabı istiyorum" dedi Evangeline.

Kaos hafifçe güldü, sesi aldatıcı bir şekilde gençti. Evangeline'den sadece birkaç yaş büyük görünüyordu ama Jacks bir defasında ona Kaos'un Kuzey kadar yaşlı olduğunu söylemişti. "İstediğin zaman *gidebilirsin* derken abartmış olabilirim."

Yuvarlak kapı, ne kadar eski olduğunu ele veren bir gıcırtıyla açıldı. Ardından Jacks sessizce içeri girdi. Karşıdan karşıya gözleri buluştu. Jacks bakışlarını, Evangeline'in zaten yokmuş gibi duran çamaşırının üzerinde tuttuğu çarşafa doğru indirdi. Ama sonra, Evangeline'in yüzü kızarmaya kalmadan, bakışlarını kaçırdı.

Jacks'in elindeki parlak siyah elmayı havaya atıp tutmaya devam etmesi Evangeline'e tuhaf bir hayal kırıklığı yaşattı.

Jacks'in daha önce giydiği pelerin şimdi üstünde yoktu. Evangeline, Jacks'in onu kucağında taşıdığını hatırlıyordu ama açık gri yeleğinde hiç kan lekesi yoktu.

"Güzel haberi verdin mi ona?" diye sordu Jacks neşeyle.

"Henüz söylemedim" diye cevap verdi Kaos.

Evangeline bir Jacks'e bir Kaos'a baktı. Şaşkın olduğunu söylemek nasıl hissettiğini anlatmaya yetmezdi. Jacks, vampirlerden nefret ederdi; ya da en azından Evangeline böyle düşünüyordu. Onunla buraya son geldiklerinde, burada bulundukları her andan tiksinmiş gibiydi. Şimdiyse gayet huzurlu görünüyordu ve Kaos'la böyle rahatça konuştuğunu gören onları dost sanırdı.

"Neler oluyor?" diye sordu Evangeline.

Ama daha sorarken bile taşlar yerine oturdu. Jacks ona, eğer bir gün içinde kemeri açmayı kabul etmezse kendisinden gerçekten nefret edeceğini söylemişti.

Nedeni bu olmalıydı. Jacks, Kaos'la çalışıyordu.

Evangeline, Luc'la yaptığı konuşmayı, tahtı çalmasına yardım edenin Kaos olduğunu söylediğini anımsadı. Bu işte Jacks'in de parmağı olabileceğini düşünmek tuhaftı. Ancak varisin Luc olduğunu öğrendikten sonra Evangeline'in ilk düşüncesi Apollo'yu bir an önce uyandırması gerektiğiydi. Daha fazla zamanı olsaydı, belki gidip Jacks'ten yardım isterdi.

Bu kadarı fazla gibiydi ama Jacks istediğini elde etmek için akla hayale gelmeyecek kadar ileri gitmeye hevesliydi.

"Kafası karışmış görünüyor" dedi Kaos.

Jacks elindeki elmayı atıp tutmayı bırakıp Evangeline'e döndü. "Kocan seni neredeyse öldürüyordu. Onun yüzünden omzun ze-

delendi ve bacağın derinden yaralandı. Tedavini insanların yöntemlerine bırakırsak, omzunun iyileşmesi haftalar sürer. Bacağının iyileşmesi daha uzun sürer ve muhtemelen asla eskisi gibi olmaz. Üstelik enfeksiyondan ölme riskin de var. Ama sağ olsun Kaos, tedavi sürecine yardım etmeyi teklif etti."

Saçları koyu renk, dudakları kıpkırmızı bir dişi vampir odaya girdi ve Evangeline'in yattığı yatağa yaklaştı.

"Hayır!" Dişi, dişlerini gösterince neler olacağını anlayan Evangeline çarşafı daha sıkı kavradı.

İki çeşit vampir ısırığı vardı: Yalnızca vampirlerin beslenmesini sağlayanlar ve avlarına vampir zehri bulaştıranlar. Vampir zehrinin muazzam iyileştirici özellikleri vardı ama aynı zamanda zehrin bulaştığı kişiyi vampire dönüştürme potansiyeline de sahipti. Isırılmak, kişinin değişmek zorunda kalacağı anlamına gelmiyordu; zehir bulaştırılmış bir insanın vampire dönüşmesi için şafak vaktine kadar insan kanı içmesi gerekiyordu.

Ne var ki, Evangeline vampir zehrinin insanlara neler yaptığını, onları tek bir ısırık için kafesleri ve kilitleri kıracak kadar çaresiz bıraktığını görmüştü. Evangeline'in şu anda vampir olmak gibi bir arzusu yoktu ama ya zehir ona bulaştıktan sonra durum değişirse ne olacaktı?

"Başlamamız lazım" dedi Kaos. "Kolay olmayacak ama seni zaptedecek prangalarımız var." Bir duvarı işaret etti. Evangeline, bir çift kadife perde arasında mandallı iki zincir gördü. "Yoksa seni kafese kapatmamızı mı tercih edersin?"

"Hayır." Evangeline şiddetle başını salladı. "Bunların hiçbirini istemiyorum. Bırakın kendi kendime iyileşeyim." Jacks'e yalvaran gözlerle baktı.

Jacks umursamaz bir tavırla elmasını ısırdı ve Kaos'a döndü. "Bence kafes kullanmalısın."

Jacks bunu söyler söylemez, Kaos duvara gömülü kaldıraca uzandı. Bir anda yatağın çevresine inen parmaklıklar Evangeline içeride hapsetti.

"Hayır!" Her şey o kadar hızlı gelişti ki, Evangeline sesinin odada yankılandığını duyana kadar çığlık attığının farkında bile değildi.

Çelik parmaklığı tutmayı denedi ama bu bir hataydı. Kaos, parmaklıkların arasından bileğine yapıştı. "Sana iyilik yapıyorum."

Evangeline'i sımsıkı tutarak kolunu dişi vampire uzattı.

Evangeline kurtulmak için çabaladı ve yine çığlık attı.

Bir an dişleri gördü ve ardından acıyla bileğine battıklarını hissetti.

10

Acıyı duyduğu o anda her yeri yandı. Evangeline sırtüstü yatağa düştü.

Sonra... Acı son buldu. Sadece bileğindeki ısırıktan değil, neredeyse ânında iyileşen yaralarından da silinip gitti.

Evangeline gözlerini kırpıştırdı, gözlerinden bir perde kalkmış gibiydi.

İlk kendine geldiğinde oda loştu; duman ve gölgelerle dolu bir oda. Ama şimdi parlayan mum ışığıyla ışıl ışıldı. Gördüğü en güzel ışıltıydı. Odadaki her şey parlıyor gibiydi; portrelerin yaldızlı çerçeveleri, masanın cilalı ayakları, hatta duvardaki korkunç kelepçeler bile.

Yatak da çok daha konforlu gibiydi. Yastığı, döşeği ve sarındığı çarşaflar eskisinden çok daha yumuşaktı. İpekten yapılmaydılar ve bembeyazdılar, Evangeline rengin kokusunu aldığına yemin edebilirdi. Berrak, temiz ve parlak; yağmur sonrası açık pencereden süzülen güneş ışığı gibi.

Kütürt.

Jacks elmasından bir ısırık aldı ve Evangeline'in dikkatini yatağın ayakucuna çekti. Yatağın ayakucunda dikilen Jacks sonu gelmeyecek bir kalp yarasına benziyordu. Açık teni hafifçe parlıyor, gözleri gökyüzünden çalınmış yıldızlar misali ışıldıyordu. Saçları

altın iplik gibi sapsarıydı ve yüzündeki zalim ifade Evangeline'in içini sızı gibi hissettiği derin bir özlemle doldurdu.

Jacks hep böyleydi de Evangeline insan gözleriyle görememiş miydi? Yoksa Jacks yakışıklılığına hep biraz gölge düşürüyordu da şimdi Evangeline zehir içinde dalga dalga yayılırken, onun kendini gizleme çabalarına rağmen gerçekte nasıl biri olduğunu mu görebiliyordu? Sadece bir bakışı Evangeline'in kanını alevlendirmeye yetti ve içindeki bu yangın çok hoşuna gitti.

Derin bir nefes almaya çalıştı ama havayı içine çektiğinde ciğerleri Jacks'in esrarengiz tatlılığının kokusuyla doldu. Tadı nasıldı acaba? Dilinde serinliğini hisseder miydi? Dudaklarını onun boynuna değdirince kanındaki yanma son bulur, hızla atan kalbinin atışı normale döner miydi?

Jacks elmasından bir ısırık daha aldı.

Evangeline'in kesici ön dişleri ânında uzadı. Evangeline, sivri uçlarını geri itmek ve ağzındaki ani zonklamayı durdurmak için dilini dişlerine doğru itti. Jacks'i gerçekten ısırmak istemiyordu; Jacks'in kanı yeterince insandı ve Jacks'i ısırsa kendisi vampire dönüşecekti. Ancak *ısırmak* ve *Jacks* kelimelerini sadece düşünmek bile içini hiç de hoş olmayan bir ürpertiyle sardı.

"Dikkatli ol" dedi Jacks. "Şu anda bana, benden nefret ediyormuş gibi bakmıyorsun."

"Ediyorum" dedi Evangeline. Ama boğuk, soluk soluğa ve... *Arzulu* sesi tam tersini söylüyordu.

Kesici ön dişleri dudağına battı, hem de dudağını kanatacak kadar sert battı.

Jacks'in gözleri dudağındaki kan damlasına takıldı.

Kusursuz yüzünde anlaşılmaz bir ifade belirdi. Sonra sesi Evangeline'in kafasının içinde duyuldu. *Bu gece kötü geçerse neler olacağını unutma. Onlardan biri olmak istemezsin.*

Jacks'in düşünceleri küçümsemeyle doluydu. Kaos'la arkadaş olabilirdi ama görünüşe bakılırsa, Kupa Prensi hâlâ vampirlerden hoşlanmıyordu.

Jacks, siyah elmasını yere attı ve yuvarlak kapıya doğru yürüdü.

"Gitme!" diye hırladı Evangeline. Kendine engel olamadan ağzından çıkıvermişti kelime. Jacks'in gitmesinin daha iyi olacağını biliyordu; kan olmadan vampire dönüşemezdi. Ama Jacks'in kapıdan öylece çıkıp gittiğine inanamıyordu.

Jacks'e vampir zehri bulaştığında Evangeline, bir insanı ısırıp vampire dönüşmesin diye bütün gece onun yanında kalmıştı. Jacks'se bu gece ona sadece birkaç dakikasını ayırmıştı.

Evangeline, kafesin parmaklıklarını demiri yamultacak kadar sıkı kavradı. Sonra dehşet içinde geri çekildi. Hareket ettiğini fark etmemişti bile. Şimdi kafesi bırakmış olmasına rağmen, bedeni hâlâ kurtulmak istiyormuşçasına yumruklarını parmak boğumları beyazlayacak kadar sıkıyordu.

Bir anda Kaos tam karşısında belirip, ellerinin hâlâ kavramak istediği parmaklıklara yaslandı.

"Vampirler için kontrol zaman gerektirir" dedi Kaos. "Bu kadar hızlı hareket etmemizin bir nedeni, bedenlerimizin insanlarda olmayan içgüdüler tarafından yönlendirilmesidir."

Tıpkı Jacks gibi, vampir de daha tehlikeli bir şekilde ölümsüz görünüyordu. Evangeline daha önce onun üstüne başına dikkat etmemişti ama şimdi görüyordu ki, Kaos ilk kez asker gibi giyinmemişti. Üzerinde özel dikim siyah pantolonla ince siyah bir gömlek vardı. Başına da Evangeline'in şimdiye kadar hiç fark etmediği kadar detaylı oymaları olan lanetli bronz miğferini takmıştı. Elmacık kemiklerinin olduğu yerden çıkan sivri uçlu çiviler, hipnotize edici gözlerine doğru küçük dikenlerle kaplıydı.

Evangeline genelde onun gözlerine bakmamaya çalışırdı. Vampirler doğrudan göz temasını ısırmaya davet ya da kontrol aracı olarak algılıyorlardı. Ama şu anda Evangeline'in kendi üzerinde tam bir kontrolü yoktu. Tam da Kaos'un dediği gibi, aklından geçen her şey eyleme dönüşüyordu. Kaos'un gözlerini düşündü ve birden göz göze geldiler.

Ne var ki, Kaos'un gözleri hatırladığı gözlerle aynı değildi. Eskiden zümrüt yeşili olduklarına yemin edebilirdi, oysa şimdi saf karanlıktılar. Kapkara, sonrasız ve yok edici. Bu, bir çift ölümsüz

göze bakmak gibi değildi; Ölüm'ün kendisiyle göz göze gelmek gibi bir histi.

Kaos bir katil, demişti LaLa bir defasında. Evangeline şimdi bunu onun bakışlarında gördü. Miğferi ısırmasına engel olabilirdi ama öldürmesini engellemiyordu.

Evangeline geri geri gidip uzaklaşmaya çalıştı ama birden sırtının kafesin diğer ucuna çarptığını hissetti.

Kaos güldü, gülüşü Evangeline'in hatırladığından daha yumuşak ve tatlıydı. "Benden yana tehlikede değilsin, Prenses. Aksine, bu gece sana bir şey olmasın diye buradayım."

Sonra bir elma kokusu aldı, tatlı ve serin serin. Bu, Jacks'in yere attığı meyveydi. Kendisi odadan ayrılmıştı ama onu düşünmek bile Evangeline'in ağzına yeni, aşırı bir iştah getirdi. Evangeline biliyordu ki bu arzusunu dindirebilecek tek şey...

"Hırlıyorsun" diye uyardı Kaos.

Evangeline, kafesinin parmaklıklarını tuttu, tam da Kaos'un önündekileri. Yatağın karşı tarafına geçtiğini yine hatırlamıyordu. Ama bu sefer parmaklıkları bırakmadı. Ellerini metale bastırarak –ellerinin altında ezildiğini hissedecek kadar– ağzındaki zonklamayı ve dişleri yeniden uzarken dişetlerinde hissettiği ağrıyı zihninden uzaklaştırdı.

"Dikkatli ol." Kaos'un elleri Evangeline'in ellerine kenetlendi. Evangeline'in içine yayılan zehir olmasaydı, Kaos tutuşundaki güçle onun parmaklarını kırabilirdi. Yine de bu kavrama şeklinin Evangeline'in canını yakmadığı anlamına gelmiyordu.

"Bırak beni!" Evangeline kendini birden çekti ve kurtulmak için mücadele ederken soluk soluğa kaldı.

Bu arada, Kaos nefes bile almamıştı. Tam tersine, Evangeline'in parmaklarını sımsıkı sıkarken karanlık bakışlarında heyecan parıltısı gibi bir şey vardı. "Bütün gece böyle kalabilirim, Prenses."

Tam o sırada Evangeline'in içgüdüleri devreye girdi. Kaos daha güçlü olabilirdi ama bu, tüm gücün onda olduğu anlamına gelmiyordu.

Evangeline'in dudağının kanaması durmuştu ama dişlerini bir kez daha batırdıktan sonra taze kan geldi. Evangeline öne doğru eğilerek ağzını kafese bastırdı ve "Lütfen açıl" dedi.

Parmaklıklar hemen kalktı.

Kaos'un donuk gözlerinde bir şaşkınlık parıltısı parladı.

Evangeline içine bir zafer dalgası yayıldığını hissetti ama hemen arkasından Kaos vücudunun tüm gücüyle onu yatağa yasladı.

Evangeline boş bir çabayla ona karşı koymaya çalışırken neredeyse nefes alamıyordu. Kaos üstünde o kadar ağır ve sıcaktı ki! Evangeline ona direndikçe bedeninin daha da çok ateşlendiğine yemin edebilirdi. Yine de onunla mücadele etmekten vazgeçemiyordu. Verdiği tepki zehrin etkisinden miydi yoksa ölümün vücut bulmuş hâli tarafından bir yatağa çivilenmiş olmaya tamamen insani içgüdüleriyle mi böyle karşılık veriyordu, emin değildi.

Miğferini çekmeyi denedi ama Kaos hiç çaba harcamadan bileklerini tuttu ve kollarını başının üzerinde sıkıştırdı. "Bunu neden yapıyorsun?" diye hırıldadı Evangeline.

"Jacks benden seni insan tutmamı istedi."

"Beni insan olarak tutmana ihtiyacım yok! Değişmek gibi bir arzum yok zaten."

"Ama bedeninin kontrolü sende değil."

"Çünkü üstümde sen varsın."

Kaos ağırlığını biraz kaldırdı ama elleri Evangeline'in bileklerini sımsıkı tutmaya devam ediyordu, bacaklarını da hâlâ onunkilere bastırıyordu.

Evangeline belli belirsiz en iyisinin bu olduğunu biliyordu. Kaos haklıydı, kendini tam olarak kontrol edemiyordu ama hayatında hiç bu kadar kapana kısılmış da hissetmemişti. Kafeste rahat olmadığını düşünüyordu ama şimdi daha beter durumdaydı. Kaos üstündeyken yanan sadece ağzı değildi, tüm vücudu alevler içindeydi. Kıpkırmızı olmuştu, kalbi hızla atıyordu ve Kaos'tan yayılan sıcaklık durumu daha da kötüleştiriyordu.

Jacks'i ve onun serin teninin kendi tenini ânında yatıştırabileceğini düşündü. Yeraltı odasında kaldıkları o gece Jacks'in ona nasıl dokunduğunu, ağzını boynuna, göğsünü göğsüne dayayışını hatırladı. Onu ısırmamış, sadece dokunmuştu. Evangeline'in tek istediği buydu.

"Beni bırakman Jacks'in umurunda olmaz" diye ısrar etti Evangeline. "Ben bir şeyleri açabilen bir anahtar olmaya devam ettiğim sürece başka hiçbir şeyi umursamaz."

"Bu konuda yanılıyorsun prenses. Jacks senin için bu hayatı istemiyor." Kaos bir kez daha Evangeline'le göz göze geldi. Ölü bakışlarının karanlığında alevler titreşiyordu.

Evangeline ona direnmeyi bıraktı. Bir an için vampire inanmak istedi. Jacks'in ona ne olduğunu umursaması fikri hoşuna gitmişti. Ama Jacks'in onu kendi çıkarları için kullanmanın başka bir yolu olarak kendisi için endişelendiğini düşünmesini istemesi daha yüksek bir ihtimaldi.

"Jacks mi istedi böyle söylemeni?"

"Bana ne söyleyeceğimi Jacks söylemez."

"Ama beni insan tutmanı o söylemiş." Evangeline bir tekme daha atmaya yeltendi.

Kaos bir kez daha vücudunun tüm ağırlığıyla üstüne çullandı. "Jacks'e sadakatimden yapıyorum bunu. Ama burada olmamın tek nedeni bu değil."

"Başka ne nedenin varmış ki?" diye sataştı Evangeline.

"Bunu sormakla beni hayal kırıklığına uğrattın." Kaos başını eğdi. Miğferinin bronz çenesi Evangeline'in yanağına dokunup azıcık tenini dağladı.

Daha önce miğferin üzerinde yazılı olduğunu fark ettiği sözler parıldamaya başlayınca Evangeline'in alnı bomcuk boncuk terledi. Yazı, daha önce gördüğü, bildiği ancak çözemediği eski bir dilde yazılmıştı. *Valor'ların dilinde.*

"Ne yazıyor?" diye sordu Evangeline.

"Miğferi çıkarmamı engelleyen lanet."

Ve Kaos miğferinin çıkarılmasını istiyordu. Evangeline'in üstünde bu kadar sıcak, bu kadar... Arzulu olmasına şaşmamalıydı.

Evangeline, miğferin onu ne zamandan beri beslenmekten alıkoyduğunu bilmiyordu ama bir vampir için kan emmeden yaşamak büyük bir ıstırap olmalıydı. Zehir ona kısa bir süreliğine bulaştırıldığı hâlde şimdiden biraz çıldırmış gibiydi.

"Dur tahmin edeyim... Kanımla miğferini açmamı istiyorsun."

Kaos, kahkaha denemeyecek kadar berbat bir ses çıkardı. "Ne yazık ki senin kanın bu lanete son veremez. Ama... Her lanetin vardır... Gizli bir kapısı." Kaos son sözlerini sanki başka bir şey söylemek istiyormuş da sözleri sihirli bir şekilde çarpıtılmış gibi durak-sayarak söyledi.

Bu Evangeline'e, LaLa ona Valory Kemeri'nde ne olduğunu düşündüğünü söylemeye çalışırken hikâye laneti tarafından engellendiği anı anımsattı.

Evangeline, Kaos'un ne istediğini o an anladı. Jacks'in istediğinin aynısını istiyordu. İşbirliği yapmalarının nedeni buydu. "Kemeri açmamı istiyorsun. Lanetli miğferini açacak anahtarın Valory'de olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Düşünmüyorum. Orada olduğundan eminim" dedi Kaos, sesinde tuhaf bir acıyla. Derin bir nefes aldı ve Evangeline'in göğsünün üstünde hareket eden göğsü Evangeline'in tenini yine alev gibi yakmaya başladı.

"Sen ne haltlar karıştırıyorsun?" diye gürledi Jacks.

Evangeline onun sesine döndü. Jacks'i kapının eşiğinde dikilirken gördüğü sırada yanağından aşağı ter damlıyordu. Jacks'in mermer gibi pürüzsüz boynunda bir damar öfkeyle atıyordu. Teni çok serin görünüyordu ve Evangeline çok sıcaktı. Tek istediği ağzını onun boynuna dayamak ve belki sadece bir kerecik yalamaktı. Bu düşünceyle kan akışı hızlandı ve dişleri uzamaya başladı.

"Jacks, git buradan!" diye emretti Kaos. "Kızın vampire dönüşmesiyle ilgili fikrini değiştirmediysen tabii."

Kaos, Evangeline'in bileklerini daha sıkı kavradı ve bilekleriyle birlikte onu yatağa daha sert bastırdı. Evangeline ellerinin altında kıvrandı; Kaos, bir kez daha vücudunun tüm ağırlığıyla onu eziyordu.

Kapının eşiğinde bir çatırdama sesi duyuldu.

Evangeline, kapının artık parçalanmış olan kenarına yumruk atan Jacks'e döndü. *Bunu elleriyle mi yapmıştı?*

Jacks gerçekten çok öfkeli görünüyordu. Evangeline'in Kaos'un altında çırpınmasını izlerken gümüş mavisi gözleri gece yarısı gibi

kapkara oldu. Evangeline zihninin bulanık bir köşesinde, çırpınmayı bırakması gerektiğini biliyordu. Kaos'tan kurtulup Jacks'i ısırırsa sahip olduğu hayat –sürdürmek istediği hayat– sona erecekti. Ama o bunu da istiyordu. Jacks onun debelenmesini durdursun istiyordu. Kaos'u üstünden çekip almasını ve onu yatağa kendisinin sıkıştırmasını istiyordu.

Evangeline hırıltılı bir nefes aldı ve bakışları bir kez daha Jacks'in bakışlarıyla buluştu.

Jacks çenesini ovuşturdu. Evangeline, keskinleşen duyuları sayesinde avucunun altındaki çenesini nasıl sıktığını duyabiliyordu. Sonra Jacks'in çizmelerinin çıkardığı çıtırtıyı duydu ve Jacks aniden dönüp koridorda gözden kayboldu.

11

Evangeline şafak vaktinin geldiğini ânında hissetti. Daha önce çok güçlü olan tüm uzuvları birden hareket edemeyecek kadar güçsüzleşti. Duyuları olağan ve ön dişleri normal bir kıza dönüştü. Kombinezonu kalçalarına kadar sıyrılmış vaziyette Kaos'un altında yatıyor olmaktan derin bir rahatsızlık duyuyordu.

Bütün gece bu hâlde olduğunu ve Jacks'in onu böyle gördüğünü düşününce içini bir utanç dalgası kapladı.

Daha önce vücudu o kadar sıcaktı ki ne kadar açıkta olduğunu fark etmemişti ama şimdi, Kaos nihayet bileklerini bırakıp yataktan kalkarken teninde dolaşan soğuk havayı hissedebiliyordu.

Evangeline gözlerini sımsıkı yumdu ve nefes alış verişini yavaşlatmaya çalıştı. Uyuyormuş gibi yapması çocukçaydı ama Kaos'la, aslında hiç kimseyle yüz yüze gelmek istemiyordu. Dün gece kendinde değildi.

Kaos'un başında dikilldiğini ve bilmek istediğinden emin olmadığı bir nedenle kendisini seyrettiğini hissetti. Sonra Kaos eliyle kombinezonunu düzeltip dizlerine kadar çekti.

Evangeline'in tüyleri diken diken oldu. En sonunda Kaos'un gittiğini anlayana kadar hiç kıpırdamadı. Gözlerini açmayı denedi ama kirpiklerini kırpıştıracak gücü ancak bulabildi. Zehrin etkisi geçtiğinde sadece bir insan değildi, tamamen tükenmişti.

Jacks'e vampir zehri bulaştıktan sonra onun da aynı böyle olduğunu hatırladı. Mezar taşlarının arasına kıvrılırken ve çeşitli kapılarda yığılıp kalırken durumunu dramatikleştirdiğini düşünmüştü. Ama şimdi onun hareket etme azmi göstermesinden etkilendi.

Evangeline ne kadar uyuduğunu bilmiyordu. Ama uykulu gözlerini ovuşturup titreyen bacaklarının üzerinde yataktan çıkma cesareti gösterdiğinde, koca bir gün uyumuş olabileceğini düşündü.

Midesi gurulduyordu, boğazı da kupkuruydu. Birinin ona birkaç şey bıraktığını görünce sevindi: Yiyecek dolu bir tepsi, bir elbise ve yıkanmak için bakır bir leğen. Su soğuk olsa da Evangeline, vücudundaki ve saçlarındaki kanla kiri temizleyebildiği için mutluydu.

Temizlendikten sonra, yiyebildiği kadar yedi. Tepside bol bol ekmek, peynir, dilimlenmiş söğüş et ve çok sevdiği incir reçeli vardı. Ama kafasında onca düşünce varken yemeğin tadını çıkarmak zordu.

Zehir ona bulaşır bulaşmaz, Apollo'yla ilgili her şey uçup gitmişti. Ama şimdi, kendisi iyileşince onun da yaralarının iyileşip iyileşmediğini yoksa hâlâ yaralı mı olduğunu merak ediyordu. İyileşmiş olmasını ve güvenli bir yerde olmasını umuyordu. Hâlâ başına gelenlerin gerçekten Apollo'nun hatası olmadığını düşünüyordu. Biri onu zorluyor olmalıydı.

Evangeline bu kişinin kim olduğunu ve Apollo'yu neden zorladığını öğrenmeliydi. Wolf Hall'a dönüp Havelock'u sorgulayarak başlayacaktı. Havelock'u son gördüğünde kendisine iletmek istediği haberleri vardı. Evangeline, Apollo'nun uyandığını söyleyeceğini tahmin etti ama Havelock rahatlamış değil de paniğe kapılmış gibiydi. Belki de bir şeyler bildiği içindi.

Evangeline, Wolf Hall'e tek başına dönmek konusunda biraz endişeliydi. Ama burada Jacks ve Kaos'la kendi isteğiyle kalmasına imkân yoktu.

Apollo'yu kendisini vurmaya bir şekilde mecbur eden kişinin Jacks olup olmadığını bir kez daha düşündü. Ama Jacks, Evangeline'i sağ istiyordu. Bunu yapmış olamazdı... En azından Evangeline böyle

düşünüyordu. Jacks söz konusu olduğunda herhangi bir şeyden tamamen emin olmak zordu. Güvenilmez olduğu gerçeği dışında. Evangeline'in buradan bir an önce gitmek istemesinin bir nedeni de buydu.

Evangeline kendisi için bırakılmış olan elbiseyi aldı. Yumuşacık çiçekli elbise gün doğumu kadar güzeldi fakat gerçek bir elbiseden çok sabahlığa benziyordu. Omuzları tamamen açıkta bırakan ince ve hafif bir şeydi, yakası da yakınındaki vampirlere onu ısırmaları için yalvarıyormuş gibi hissettirecek kadar açıktı.

Odanın kapısında nöbet tutan bir vampir görmek –dün gece onu ısıran kırmızı dudaklı vampir– Evangeline'i hiç şaşırtmadı.

"Çıkış ne tarafta acaba?" diye sordu Evangeline kibarca.

Kadın, Evangeline'i onu bir çocuk gibi görüyormuş ve böylelerinden pek hoşlanmıyormuş gibi süzdü. "İzniniz yok..."

Evangeline, "Söyleme" diyerek sözünü yarıda kesti. Bu vampirin sadece parmaklarıyla muhtemelen boynunu kırabileceğinin farkındaydı. Ama Kaos'un kendisini sadece sağ istemediğini, Valory Kemeri'ni açmak için kendi *rızasıyla* vereceği kanına ihtiyacı olduğunu da biliyordu. O yüzden de hiçbir nöbetçinin onun kılına zarar verme yetkisi olduğunu sanmıyordu. "Eğer bana gidemeyeceğimi söylersen Kaos'a çok darılırım, sonra o da sana çok darılır. Öyleyse hiç dargınlık olmasın. Bırak gideyim ve lütfen bana çıkışın nerede olduğunu söyle."

Kadın sırıtarak kenara çekildi ve Evangeline'i bırakacağını ama ona buradan nasıl çıkacağını söylemeyeceğini açıkça belli etti.

Hiç sorun değildi. Evangeline daha önce buraya gelmişti. Çıkışı kendi başına bulabileceğinden emindi. Jacks'le birlikte son geldiklerinde, yukarıdaki mezarlığa çıkan basamakları takip ederek kaçmışlardı.

Evangeline gördüğü her basamaktan keyifle çıktı. Bir sürü boş kafesle pranga vardı ve Evangeline duyduğu ayak sesleriyle birkaç kez adımlarını hızlandırmak zorunda kaldı. En tepedeki koridor olduğunu umduğu yere vardığında nefesi kesilmişti ve biraz gergindi.

Burada ne kafesler vardı ne de prangalar, sadece aldatıcı süsler göze çarpıyordu; altın şamdanlar, kadife kanepeler, tül perdeler. Sonra, nihayet bir kapı buldu; ağır, metal ve kilitli bir kapı.

Evangeline hançerine uzandı ama hançeri tabii ki yerinde yoktu. Elbisenin yanına bırakılmamıştı. Hançerini o gece bahçede kaybetmiş olmalıydı ki bu iyi bir şeydi. Jacks hançeri üzerinde bulsaydı ve onun eski bıçağını yanında taşıdığını anlasaydı, bu Evangeline'in hiç hoşuna gitmezdi.

Neyse ki, Kaos silahlarla dekorasyona inanıyordu da Evangeline parmağına batıracak başka bir bıçak bulmakta hiç zorlanmadı.

Vampirler kanının kokusunu almadan, hızlıca kapıya birkaç damla kan damlattı. Bir kehanetin anahtarı ya da parçası olmayı hâlâ istemiyordu, ancak bu durumun getirdiği tek avantajdan zevk aldığını inkâr edemezdi. Kendini nüfuzlu biri gibi hissederek, "Lütfen açıl" dedi ve kapı, görevini hemen yerine getirdi.

Özgürlüğün soğuk bir tadı vardı.

Dünya saklanan sırlar kadar karanlıktı ve Evangeline şatodan çıkmadan önce bir pelerin aşırmayı denemediğine pişman oldu. Penceresiz odasında uyandığında gündüz olduğunu sanmıştı ama aslında geceydi. Üstelik incecik elbiseler ve zarif ipek terlikler için uygun bir gece değildi. Kaos'un yeraltı krallığının üzerinde bulunan mezarlığa çıktığında ayaklarının altında sadece ince dallar ve çamur olduğuna göre, yerin altında kaldığı süre içinde kar erimiş olmalıydı.

Mezarlıkta hatırladığından daha fazla ağaç vardı. Çıplak dalları ay ışığını boğuyor ve Evangeline, Valorfell'e çıkan yolu hatırlamaya çalışırken her şeyi bulanıklaştırıyordu.

Evangeline bir an tereddüt etti. Artık dışarıdaydı, gecenin içinde kendini biraz kaybolmuş hissediyordu ve yanlış yapmış olmaktan korkması çok normaldi. Belki de Wolf Hall'a dönmek çok akıllıca değildi. Ama diğer seçeneği de Jacks ve Kaos'un yanına geri dönmekti.

Evangeline ciğerlerini yakacak kadar soğuk bir nefes alıp ilerlemeye devam etti. Jacks'le birlikte geceyi geçirdikleri anıt mezarı

gördüğünü sandı. O gecenin hatırasıyla, bir an omuzlarında yeni bir ürperti hissetti. Karıncalanma hissi bileğine ve kırık kalp yarasına kadar devam edince, bunun Jacks'in orada olduğuna işaret etmesinden korktu. Ama etrafı şöyle bir gözden geçirince, ormanda ağaçlardan başka bir şey olmadığına ikna oldu. O kadar çok ağaç vardı ki!

Evangeline ormanda bu kadar çok ağaç olduğunu hatırlamıyordu. Ağaçlar bir kibrit kutusunun içindeki kibrit çöpleri kadar birbirine yakındı. Evangeline geri döndü ama yine ters yöne gitmiş olmalıydı, çünkü bu kez de kendini köpüklü okyanusa bakan bir uçurumun kenarında buldu.

Kollarını göğsüne sararak geldiği yoldan geri döndü. Hava ayaza dönmeye başlıyordu, ısınmak için adımlarını hızlandırdı. Yürürken ses çıkarıyor olması hoşuna gitmiyordu. Kendi ayak seslerinin gürültüsünden ormanda başka bir ses daha olduğunu hemen anlayamadı.

Tromp. Tromp. Tromp.

Ayak sesleri insandan çok bir hayvana ait gibiydi. Mezarlar arasında kaybolmuş bir attı sanki.

Evangeline en son ne zaman nal sesi duyduğunu hatırlayınca donakaldı.

Usulcacık ağaçların gölgesine doğru bir adım attı.

Sonra bir adım daha. Ses çıkarmadığına yemin edebilirdi, ancak bir saniye at, binicisiyle birlikte görüş alanına girdi. Binicinin omuzları geniş, sırtı dikti ve Evangeline yüzünü net göremese de Apollo olduğunu anladı.

O da tamamen iyileşmiş görünüyordu. Güçlü ve sağlıklıydı, öyle ki Evangeline ona karşı tuhaf ve dayanılmaz bir çekim hissetti ve gölgelerin arasından onu izlerken bu çekim gücüyle mücadele etmek zorunda kaldı.

Atının ağır ağır ilerlemesinden oradan öylesine geçmediği belliydi. Apollo bir şey arıyordu.

Onu.

Evangeline bunu yüreğinin derinliklerinde biliyordu. Peki *orada olduğunu* nereden biliyordu?

"Evangeline." Adını söylerken yalvarır gibi seslendi. Evangeline'i cevap verme isteğiyle dolduran bir yalvarıştı bu ama yine de yerinden çıkmadı.

"Oradaysan, kaçmalısın" dedi Apollo, öncekinden daha cırlak bir sesle. "Eğer şimdi gidersen, peşine düşmeyeceğim... Şu anda kendime hâkimim. Ama ne kadar sürer bilmiyorum." Apollo titrek bir nefes aldı. "Seni incitmek istemiyorum ama bana bir şey oluyor. Seni bulmaktan..." dedi tıkanarak, "seni avlamaktan başka bir şey düşünemiyorum."

Bulutlar ayın önünden çekilince Evangeline ağaçların arasından Apollo'nun yüzüne bir kez daha baktı. Tüm ifadesine kalp ağrısına benzer bir şey kazınmıştı, o kadar barizdi ki Evangeline'e gerçek bir yara gibi geldi. İyimser olmak ve kendine her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedi; Apollo, Jacks'in büyüsünden uyandıysa artık başına gelen her şeyle mücadele edebilirdi. Ama Evangeline neler olduğunu bilmiyordu. İkisi de kendilerini kaderine terk edilmiş hissetmeye başlıyordu.

Evangeline nefesini tutmaya çalışıyordu ama ağzından ince beyaz buhar hâlinde çıkan nefesini görebiliyor ve kendisini ele vermemesini umuyordu.

"Orada olup olmadığından emin değilim. Şu an hissettiğim şey çekim mi bilmiyorum. Ama eğer dinliyorsan, *bana yardım et*, Evangeline." Adını söylerken sesi yumuşadı ama sonra yine cırlak çıkmaya başladı. "Beni seni avlamaya zorlayan bu büyüyü bozmanın bir yolunu bul. Söz veriyorum seni korumaktan başka bir şey yapmayacağım."

Apollo sırtındaki ok kılıfına uzandı ve altın bir ok çıkardı. Ok, ay ışığı altında parladı, prensin eli titrerken parıltısı bir yanıp bir söndü. Evangeline hiç kıpırdamamaya çalıştı. Belli ki Apollo onu kontrol etmeye çalışan her ne ise, onunla mücadele ediyordu.

Ya da her kim ise.

Daha önce Evangeline, bunu yapanın Jacks olduğu fikrini hemen elemişti. Ama tamamen göz ardı da etmemişti. Şimdi karanlık ormanda ürperirken Jacks'in bu oyunu onun dışında güvenecek

başka kimsesi olmasın diye tertip edip etmediğini bir kez daha düşündü.

Tam o sırada bir el ağzını kapattı, güçlü bir kol kollarını ve göğsünü sardı.

Sakın ses çıkarma, Küçük Tilki.

12

Jacks, Evangeline'i ormanın derinliklerine doğru çekerek kucakladı ve Apollo'dan daha da uzaklaştırdı.

Bırak beni! dedi Evangeline içinden öfkeyle. Apollo'dan yana tehlike altında olması Jacks'in yanında güvende olduğu anlamına gelmiyordu. Jacks'in kollarından kurtulmak için kıvranırken terlikleri çamura düştü.

Beni ısırmakla ilgilenmiyor musun artık? Jacks, kafasının içinde Evangeline'le alay ediyordu.

Evangeline'in yüzünü birden ateş bastı ama yine de Jacks'in yüzüne kafa atmaktan geri durmadı.

Jacks'in kolları bir an gevşer gibi olduysa da hemen toparlandı ve Evangeline'i göğsüne daha sıkı bastırdı.

Bana direnmekten vazgeç, yoksa seni öldürecek, diye konuştu Jacks, Evangeline'in zihninde. Apollo, ay ışığının vurduğu uzaktaki bir patikadan geçerken Jacks, elini Evangeline'in ağzına kapatıp yüzünü kendine doğru çevirdi. Bir peri masalının vücut bulmuş hâli, ihtişamlı bir gölge gibi görünüyordu. Ta ki Evangeline şimdi kırmızı renkte parlayan gözlerinden gelen ışığı görene kadar. Evangeline'e en son saldırdığında da gözleri bu korkunç rengin aynısına dönmüştü.

Evangeline direnmeyi bıraktı. Jacks'in kollarında güvende olmadığının farkındaydı ama o anda Jacks, iki korkunç belanın daha küçüğü gibi görünüyordu. *Ona ne yaptın?*

Bunu benim *yaptığımı mı düşünüyorsun?* diye düşündü Jacks. Evangeline onun hızlı kalp atışlarını sırtında hissedebiliyordu, öfkeli sözlerine gözü dönmüş bir senfoni eşlik ediyordu.

Evangeline ona düşüncesiyle cevap verdi. *Bu kadar öfkelenme. Bana defalarca bir canavar olduğunu söyledin ve istediğini yapmazsam senden nefret edeceğim konusunda beni uyardın.*

Jacks onu göğsüne daha sıkı bastırdı ve bu defa sözleri sadece Evangeline'in düşüncelerinde değildi. "Sana dedim ki, benden nefret etmek için yaşaman gerek. Kocanı, seni yakalayıp öldürsün diye ben lanetlemedim. Kabul ediyorum" dedi kendini sıkarak. "İlk yaralarından biri kısmen benim hatamdı. Seni vurmasına engel olmak için Apollo'nun omzuna bir bıçak fırlattım. Yalan atabilir ve ayna büyüsünü düşünmediğimi söyleyebilirdim ama onun aldığı bir yaranın seni de inciteceğini gayet iyi biliyordum. Ben sadece bıçaklanmak ölmeye tercih edilir diye düşündüm."

Jacks kaba bir hareketle Evangeline'i kucağından indirdi.

Evangeline öne doğru sendeledi. Jacks kolunu tutup dengesini bulmasına yardım etti ama sonra kolunu hemen bıraktı.

"Bu lanet benim suçum değil ama lanetin ne olduğunu biliyorum" diye homurdandı. "Ve bence sen de biliyor olabilirsin."

Evangeline, Apollo'yu gözünün önüne getirdi, hem de bu kez sadece kırmızı gözlerini değil, tam görüntüsünü; at sırtında, bir elinde yay, sırtında ok torbası, yüzünde kararlı bir ifade. Evangeline'in çocukken en sevdiği hikâyedeki Okçu gibi giyinmişti yine.

Evangeline, *Okçu ile Tilki Hikâyesi*'ni hep çok sevmişti çünkü, her ne kadar masaldaki kızdan farklı olsa da kendisi de bir tilkiydi. Ama yine de bir tilkiydi ve bir anda Apollo'nun neden onu avlamanın peşinde olduğunu anladı.

"Apollo Okçu" deyiverdi.

"Hayır" dedi Jacks sert bir tonla. "Apollo Okçu değil. Ama birisi Okçu'nun lanetini yeniden ortaya çıkarmış ve onu lanetlemiş gibi görünüyor. Bu yüzden seni öldürmeye çalışıyor ve başarana kadar denemeye devam edecek. Biri senin ölmeni istiyor. Yemin ederim Küçük Tilki, o kişi ben değilim. Ama tabii sen bana inanmıyorsan, ormanda dolaşmaya devam et."

Evangeline kulaklarına kan hücum ettiğini hissetti ama ona yanlış bir şey yapmak üzere olduğunu söyleyen belli belirsiz sesi hâlâ duyabiliyordu. Yanlış neydi peki? Jacks'e güvenmek mi yoksa ondan kaçmak mı?

Haklı olduğumu biliyorsun, Küçük Tilki.

Biliyor muydu gerçekten?

Jacks'e inanmak çok cazipti. Kendisinin ölmesini istemediğini biliyordu. Ama Jacks'in daha önce onu kandırdığını hatırlattı kendine. Bunu Jacks ayarlamamış olsa bile, yaptığı onca şeyden sonra ona asla güvenemeyeceğine yemin etmişti.

Evangeline ne Jacks'in yanında kaldı ne de Apollo'ya yöneldi. Ağaçların arasına doğru bir adım attı.

Jacks'in gözleri parladı. Onu durdurmak istiyormuş gibi baktı. Ama yumruklarını sıkmış bir hâlde orada öylece duruyordu.

Terliksiz yürümek can acıtıyordu. Ama Evangeline yürümeye, genç adamların ikisinden de uzaklaşmaya devam etti. Mezarlığın yoğun ormanlık kısmından ilerledi. Burada sadece uyuyan ejderhalar, ince ağaç dalları ve...

Çatırt.

Ayağının altında kırılan şey bir daldan daha çok ses çıkardı.

Sonra her şey bir anda oldu. Evangeline, Apollo'nun yoluna çıktığını fark etmedi bile; ona doğru dörtnala koşan atının sesini duydu sadece.

Koş, Küçük Tilki!

Ama Evangeline zavallı hırpalanmış ayaklarının onu taşıyabildiği kadar hızlı koşuyordu zaten. Yine de yeterince hızlı değildi. Apollo'nun yaklaştığını duyabiliyordu.

"Evangeline!" Sesi yankılı ve boğuktu, tehditten çok yalvarış gibiydi.

Apollo onu öldürürse kendisinin de öleceğini biliyor muydu acaba?

Evangeline bir an duraksayıp omzunun üzerinden arkasına baktı. Apollo'nun ona umutsuz bir bakış atarak okuyla tam kalbine nişan aldığını gördü.

Evangeline daha hızlı koşmaya başladı.

Ok, ıslık çalarak yanından geçti ama Evangeline yanağını sıyırdığını hissetti. Üstelik de çok kötü bir yöne, aşağıda azgın dalgaların köpürdüğü yakınlardaki uçuruma doğru.

"Atla!" diye haykırdı Jacks. Aniden yanında bitiverdi.

"Yüzme bilmiyorum!" diye bağırdı Evangeline.

"Tutun öyleyse." Jacks güçlü kolunu Evangeline'in beline sardı ve birlikte atladılar.

Evangeline nefes alamıyordu.

Buz gibi soğuk suya toprağa düşmüş gibi sert çapmıştı. İçgüdüsel olarak çırpınıyordu ama aslında Jacks onu sımsıkı tutuyordu. Yılmaz kollarıyla Evangeline'i ezici dalgaların arasında sürüklüyordu. Tuzlu su burnundan giriyor, soğuk, damarlarına işliyordu. Jacks onunla birlikte kıyıya yüzerken Evangeline öksürmekten ve tükürmekten nefes alamıyordu. Jacks onu kendine doğru çekti ve sanki Evangeline'inki değil de kendi hayatı buna bağlıymış gibi onu okyanustan çıkardı.

"Ölmene izin *vermeyeceğim*." Jacks'in kirpiklerinden Evangeline'in dudaklarına bir damla su damladı. Yağmur damlası yumuşaktı ama Jacks'in gözlerindeki bakışta sert bir fırtına kopuyordu.

Yüzündeki ifadeyi görmek için çok karanlık olmalıydı ama hilal her geçen saniye daha çok parlıyor, ona büyük bir dikkatle bakan Jacks'in elmacık kemiklerinin kenarlarını kaplıyordu.

Hırçın dalgalı okyanus aniden sakinleşti. Evangeline'in kalbiyse aksine gümbür gümbür atıyordu. Ya da belki hızlı çarpan Jacks'in kalbiydi.

Jacks'in göğsü inip kalkıyordu, kıyafetleri sırılsıklamdı, saçları yüzüne dağılmıştı. Yine de o anda Evangeline onu dondurucu sulardan çıkarmaktan çok daha fazlasını yapacağını biliyordu. Gerekirse

onu ateşin içinden çekip çıkarır, savaşın pençelerinden, mahvolan şehirlerden ve yıkılan dünyalardan kurtarırdı. Evangeline, kırılgan bir kalp atışıyla, onca genç kızın ölümünün onun dudaklarından olmasının nedenini anladı. Jacks ona ihanet etmeseydi, ona cinayet tuzağı kurmasaydı Evangeline biraz onun büyüsüne kapılabilirdi.

"Bırak beni." Evangeline onu tutan kollardan kurtulmaya çalıştı. Jacks'in büyüsüne kapılmak istemiyordu.

"Seni kaçırmıyorum" diye homurdandı Jacks. "Kıyıdaki taşlar ayaklarını kesebilir. Vampirlerin yanına kanlı kanlı dönmek istemezsin herhalde."

"Oraya geri dönmek istemiyorum" dedi Evangeline, hırıltılı bir ses çıkararak. Sudan dolayı hâlâ nefes nefeseydi.

"Kimse oraya geri dönmek istemez. Ama Apollo seni öldürene kadar peşini bırakmayacak."

Evangeline yine güçlükle nefes aldı. "Bunu gerçekten sen yapmadıysan, güçlerini kullanıp onu durduramaz mısın?"

"Hayır." Jacks ıslak göğsünü Evangeline bastırdı ve büyük bir gayretle sahil boyunca ilerlemeye devam etti. "Lanet ancak Okçu avını öldürdüğünde bozulur. Ama..." Duraksayınca altın sarısı saçlarından sular damladı. "Her lanetin vardır... Gizli bir kapısı. Valory Kemeri'ni açarsan, Apollo'nun üzerindeki büyü bozulabilir."

Evangeline gözlerini kısarak baktı. Jacks'in sözleri, Kaos'un ona söylediklerine benziyordu ama yine de... "Bu bayağı uygun görünüyor."

"O halde belli ki durumu yanlış anlıyorsun." Jacks'in sesi hararetlendi. "Valory Kemeri binlerce yıldır kilitli duruyor çünkü kilidini açmak neredeyse imkânsız. Apollo'nun üzerindeki bu laneti bozmanın ve seni ölmekten korumanın başka bir yolu olsaydı, bunu yapardım. Çünkü kemeri açmayı kabul etsen bile, Apollo'nun önce seni öldürmesi çok daha muhtemel. Okçu'nun laneti, sen ölene kadar ona rahat vermeyecek."

Evangeline itirazlarını sürdürmek istiyordu. Herhangi bir konuda Jacks'in dediğini kabul etmekten nefret ediyordu. Ama Jacks'in onu bu kadar büyük bir tehlikeye atabileceğine inanmak da gide-

rek zorlaşıyordu. Özellikle de kalbinin hâlâ kendi kalbi kadar çılgınca attığını hissedebiliyorken.

Bununla birlikte, Jacks doğruyu söylüyorsa, bu defa Apollo'yu o lanetlemediyse, o zaman başka biri lanetlemişti.

Bu düşünce Evangeline'in aklını başına getirdi.

Evangeline, Apollo'dan önce onu öldürmeye çalışan son kişiyi hatırladı: Tiberius. Bildiği kadarıyla Tiberius Kule'de zindana atılmıştı ve abisinin hayatta olduğundan haberi yoktu. O yüzden onun işi olabileceğini sanmıyordu. Ama Himaye'den başka biri yapmış olabilirdi.

Evangeline, Himaye hakkında fazla bir şey bilmiyordu; ekseriyetle efsane kabul edilen gizli bir topluluktu. Evangeline'in tek bildiği, en önemli hedeflerinin Valory Kemeri'nin asla açılmamasını sağlamak olduğuydu. Zaten Tiberius da onu bu yüzden öldürmeye çalışmıştı.

Himaye'nin kaç üyesi kaldığını bilmiyordu. Anahtarın Evangeline olduğunu bilen başkaları da olabilirdi. Gerçi ölmesini gerçekten isteselerdi, tek yapmaları gereken Apollo'ya ayna büyüsü yaptıktan sonra onu öldürmek olurdu. Bunu yapmaları pek mantıklı değildi. Tabii ayna büyüsünü bir başkası yapmadıysa, ki bu da olası görünmüyordu.

"Apollo'nun başında nöbet tutan muhafızları sorgulamamız gerekiyor."

"Sen uyurken o iş çoktan bitti" diye karşılık verdi Jacks. "Senden ve benden başka ziyaretçi gelmediğini söylediler."

"Biri hafızalarını silmiş olabilir mi?" Evangeline'in ilk aklına gelen, cadı olduğunu bildiği Marisol'dü. Ama Marisol, Apollo'nun yaşadığını bilmiyordu.

"Hafızalarının silindiğini hiç sanmıyorum" dedi Jacks. "Bildiğimiz kadarıyla, bu büyü Apollo zehirlenmeden önce yapılmış olabilir. O balodan sonra bir sürü kıskanç kız ve umutları suya düşen aileler vardı."

"Sence öyle mi oldu?" Evangeline başını kaldırıp Jacks'in yüzüne baktı.

Jacks'in sarı saçlarından sular damlıyor ve düşerken ay ışığını yakalıyordu. Uçurumdan atlayıp okyanusa düştükten sonra bile zalim bir peri masalı gibi görünüyordu; yenilmeyi reddeden düşmüş bir prens.

"Bence bunun bir önemi yok. Laneti kaldıramayacağına göre bunu yapanı bulmak zaman kaybı. Çaresini kimse bilmiyor. Kendini ve Apollo'yu kurtarmanın tek yolu, Valory Kemeri'ni açmak."

Evangeline, Jacks'in acımasız yüzünü bir kez daha inceledi. Her ne kadar ona güvenmek istemese de bunu Jacks'in yaptığına inanamıyordu.

"Bu büyüyü Kaos mu yaptı?"

"Hayır" dedi Jacks. "Kaos seni ciddi bir tehlikeye sokacak hiçbir şey yapmaz. Bir anahtar daha kaybetme riskini göze alamaz."

"*Bir anahtar daha* mı dedin sen?"

Jacks'in kusursuz dudaklarında alaycı bir ifade belirdi. "Tek anahtar olduğunu mu sanıyordun?"

Evangeline cevap vermedi. Aslında öyle sanıyordu.

"Kaos'a göre, son anahtar en uzun süre yaşayan anahtar" dedi Jacks. "Himaye, kellesini uçurmadan önce kemerin dört kayıp taşından birini almayı başardı."

Evangeline, gece yarısı yüzmekten dolayı zaten üşüyor ve titriyordu ama birden, sanki demirken incecik bir cam levhaya dönüşmüş gibi kendini fazlasıyla ölümlü hissetti.

O gece Luc, Evangeline'in yatağına geldi. Genç adam omzunun üzerinde uzandı, kahverengi saçları bir gözünün üzerine düşüyordu ve yatak odasına yeni girmiş yaramaz bir çocuk gibi gülümsüyordu. "Merhaba Eva."

Evangeline uzaklaşmaya çalıştı ama uzuvları çok yorgundu.

Luc, beyaz ve keskin ön dişlerini gösterdi. Sonra dişlerini Evangeline'in boynuna geçirip etini deldi ve kanını içti. Evangeline acıyla bağırırken o zevkten inleyerek içti, içti, içti... Ta ki Evangeline başka bir rüyaya geçene kadar.

Ormana geri dönmüştü. Çıplak ayak parmaklarının altında yapraklar çıtırdıyor, çıplak omuzlarını sis örtüyordu. Boynu artık kanamıyordu, ancak beyaz bir kısrağın sırtındaki Apollo'yu görünce kan akışı hızlandı.

"Keşke bunu yapmak zorunda kalmasaydım." Boğuk sesi titredi, okunu çıkardı ve Evangeline'in göğsüne sapladı.

Ok kalbine delip onu ikiye ayırırken bedeni, daha önce orada olmayan kolların arasına yığılıp kaldı.

Jacks'in kolları. Evangeline'i kucağında tutarken kolları serindi.

"Seni yakaladım" dedi. Jacks'in aksine konuşma tarzı o kadar nazikti ki, Evangeline'e yine bunun bir rüya olduğunu hatırlattı.

Evangeline'i asıl şaşırtan bunun birden ne kadar güzel olduğuydu. Ona bu kadar yakın olmak nasıl da güvende hissettiriyordu.

Evangeline, Muhteşem Kuzey'e aşkı aramaya gelmişti. Ama belki de yalnız kalmak, bağlarından kurtulmak istemiyordu. Gittiğini kimse bilmeden ortadan kaybolabilecek biri olmak istemiyordu. Birisi için önemli olmak istiyordu. Kalbi durmuşsa, bunu başka birinin hissetmesini istiyordu; şimdi başını göğsüne yaslarken Jacks'in kalbini hissedebildiği gibi.

Jacks ona gülümsedi. Gülüşü hem güzel hem baştan çıkarıcıydı. "Ne olduğumu bu kadar kolay unutman beni hayal kırıklığına uğrattı."

Sonra da onu kucağından indirdi.

Evangeline sıçrayarak uyandı.

Birden gözlerini açtı.

Jacks komodine oturmuş ona bakıyordu. Uzun bacaklarını lakayt bir şekilde aşağı sarkıtmış, elindeki elma ve bıçakla oynuyordu.

"Uykunda sayıklıyorsun" diye geveledi. "Adımı sayıkladın... Defalarca."

Evangeline, boynundan yukarı bir sıcaklık yayıldığını hissetti. "Kâbus görüyordum herhalde."

"Bana hiç öyle gelmedi Küçük Tilki. Bütün gece buradaydım."

Jacks'in uyurken onu seyrettiği fikri Evangeline'in kalbini yerinden oynattı. *Bu yüzden mi rüyasında onu görmüştü?*

"Endişelenme, bana takıntılı olduğunu kocana söylemeyeceğim." Jacks beyaz elmasını havaya fırlattı ve düşerken meyveyi hançerinin ucuyla yakaladı. Evangeline'in görür görmez yeni bir utanç yaşadığı hançerle. Ondan çaldığı ve sonra da kaybettiği mavi ve mor taşlı hançer.

"Bunu geri almamın bir sakıncası yoktur umarım." Jacks, mumun ışığı taşlara vurana kadar hançeri elinde döndürdü. "Merak etme, seni bıçağımı yanında taşırken yakaladığımı da söylemeyeceğim Apollo'ya. Ne de olsa onunla arkadaşız ve onu kıskandırmak istemem."

Evangeline öfkeyle burnundan soludu. "Yaptığın onca şeyden sonra hâlâ arkadaş olduğunuzu nasıl söyleyebiliyorsun?"

Jacks, "O kadar kötü ne yaptım ki ben?" diye karşı çıktı.

"Ah, bilemiyorum... Onu lanetledin, hem de kaç kez."

"Bütün prensler lanetlenir. Lanetlenmeyen bir prensi tarih unutur. Ve inan bana, Apollo unutulmak istemez. Şimdi..." Jacks başıyla, yatağın ucuna –Evangeline'in önceki gece kafese kapatıldığı yatağın aynısı– serilmiş bir elbiseyi işaret etti. "Giyinmen gerek."

Elbise gerçekten olağanüstüydü ama Evangeline kaşlarını çattı. Şeffaf ve ince kumaşı çok açık pembeydi ve Evangeline'in hep çok romantik bulduğu türden uzun yırtmaçlı kolları vardı. Üst kısmı biraz daha koyu pembeydi ve beline kadar pembe-sarı girift şeritlerle kaplıydı. Belden aşağı inen inanılmaz ince simli kumaş katmanları da kabarık eteğini oluşturuyordu.

Ama sırf Jacks dün gece onu yine bir zor durumdan kurtardı diye müttefik sayılmazlardı. Rüyasında onun kollarında güvende olduğunu görmesi tam bir aldatmacaydı.

Evangeline, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bana emir vermeyi bırakmalısın."

Jacks onu duymazdan geldi. "Sen giyindikten sonra kemerin kayıp taşlarını aramaya başlayabiliriz." Komodinin üstünden atlayıp elbisenin yanına geçti ve elbiseyi kızın yüzüne fırlattı.

"Jacks!" Evangeline elbiseyi yakaladı. Parmaklarının arasında yumuşacıktı ve düşündüğünden çok daha temizdi. Ama Jacks'in ona zorbalık etmesine izin vermeyecekti. Elbiseyi yatağa bıraktı. "Kemeri açmana yardım etmeyi kabul etmedim daha."

Jacks ona, şakasını komik bulmadığını belli eden bir bakış attı.

Ama Evangeline şaka yapmıyordu. "O kemeri açtırmayı neden bu kadar çok istediğini bilmek istiyorum."

Jacks göz kamaştırıcı bir şekilde gülümsedi. Gülüşü çarpık, kusursuz ve son derece acımasızdı. "Benim isteklerimle bu kadar ilgilenmen gururumu okşuyor. Ama artık benden çok kocanı düşünmelisin." Bakışları hançer gibi keskinleşti. "Unuttuysan söyleyeyim, Küçük Tilki. Apollo, Okçu'nun laneti altında. Valory

Kemeri'ni açıp büyüyü bozmazsan seni öldürecek. Tıpkı Okçu'nun tilkisini öldürdüğü gibi."

Jacks elmayı bıçağından çıkardı ve sapkın bir neşeyle fırlattı.

Evangeline dişlerini gıcırdattı; onunla tartışmanın anlamsız olduğunu biliyordu. Ama Jacks o kadar çok şeyi mahvetmişti ki en sevdiği peri masalını da mahvetmesine izin vermeyecekti.

"Orasını bilemezsin" dedi Evangeline. "Okçu'nun Tilki'yi öldürüp öldürmediğini kimse kesin olarak bilmiyor."

"Ya..." Jacks güldü. Kahkahası da gülümsemesi gibi tatsız ve iğrençti. "Okçu, Tilki'yi kesinlikle öldürdü."

"Ben öyle olduğuna inanmıyorum. Lanetle mücadele etmiş olabilir! Ya da Tilki laneti bozmanın bir yolunu bulmuştur. Hikâyenin sonunu kimse bilmiyor, yani her şey olmuş olabilir."

"Ama olmadı" dedi Jacks ters bir tavırla. "Hikâyeli şiirler asla mutlu sonla bitmez, bunu herkes bilir. Okçu'nun elini kana buladığını anlamak için kimsenin tüm hikâyeyi okumasına gerek yok. Kemeri aç, Evangeline yoksa tıpkı Tilki gibi ölürsün."

Jacks elmayı fırlatmayı bırakıp onu hançere sapladı.

Meyvenin koyu renkli suyu yere damlarken Evangeline yüzünü buruşturdu.

Jacks'e gerçekten teslim olmak istemiyordu. Ancak kemeri açmayı reddetmek ona bilgelikten çok inatçılık gibi gelmeye başladı. LaLa'nın söylediklerinden sonra Valory'nin içinde korkunç bir şey olmasından o kadar da korkmuyordu ama yine de içeride her ne varsa, onu Jacks'e vermek istemiyordu. Ne onunla ortak olmayı ne de onunla ilgili herhangi bir şeyi istiyordu. Ancak Okçu'nun lanetini bozmayı gerçekten istiyordu; laneti bozması gerekiyordu yoksa kendisi hayatının geri kalanını Apollo'dan kaçarak, Apollo da hayatının geri kalanını onu avlamaya çalışarak geçirecekti.

Bir bakıma bunun bir sonu olmadığını düşünüyordu. Lanetler ikisini ayrılmayacak şekilde birbirine bağlıyordu, hayatlarının sonsuza dek iç içe geçeceğini vaat ediyordu, ancak Evangeline birlikteliklerinin bu şekilde olmasından yana değildi.

"Tamam" dedi Evangeline.

"Bu, kemeri açacağın anlamına mı geliyor?" diye sordu Jacks, tek kaşını kaldırarak. Bu, önemsiz bir mimikti ama yine de Evangeline onun gerçekten sevindiğini görebiliyordu.

Jacks'le mücadele etmek ona kısa bir süreliğine cazip gelmişti. Ama artık kararını verdiğine göre, gereğini yapmaya hazırdı. Kemeri açacak taşları ne kadar çabuk bulurlarsa, Jacks'ten o kadar çabuk kurtulacaktı.

"Evet, kemeri açmana yardım edeceğim" dedi. "Ama sen buradayken giyinmeyeceğim."

"Bu çok kötü" diye mırıldandı Jacks.

Sonra odadan çıktı.

Evangeline yüzünün birden nasıl kızardığını görmemesine sevindi.

15

Jacks, Evangeline'le birlikte Kaos'la görüşmeye giderken loş koridorda ıslık çalıyordu. Evangeline, daha önce Jacks'in ıslık çaldığını hiç duymamıştı. Nihayet Valory Kemeri'ni açmaya karar verdiği için neşelendiğini sandı. Ama nedense, bunun Jacks'i bu kadar mutlu etmesini beklemiyordu.

Jacks, gamzelerini göstere göstere gülümsüyor ve ıslık çalıyordu. Bu mutluluğu Evangeline'i huzursuz edecek kadar meraklandırıyordu. *Jacks o kemerin içindeki neyi istiyor olabilirdi?*

Evangeline giyinirken Jacks kendine başka bir elma bulmuştu; hiç ısırılmamış, mavi renkli bir elmaydı ve onu neşeli melodisine uygun tempoda atıp tutuyordu.

"Dik dik bakıyorsun."

"Sadece neden sürekli yanında elma taşıdığını merak ediyorum."

Jacks kıs kıs güldü. "İnan bana, bilmesen daha iyi Küçük Tilki."

Meyveden yavaşça bir ısırık aldı, bakışları Evangeline'in dudaklarından boynuna ve ardından dekoltesini takip ederek köprücük kemiğine ve göğüslerine kayarken, gözlerinin rengi koyulaştı. Bakışları, göğsünü saran karmaşık iplerde oyalanıp, sanki soğuk parmaklarıyla altın rengi ipleri nefes almasını engelleyecek kadar gerdiriyormuş hissi verecek şekilde takip ederken Evangeline'in nefes alış verişi sıklaştı.

"Dik dik bakmakla sen başlattın bunu" diye mırıldandı Jacks.

Bu hâli, Evangeline'in tanıdığı Jacks'e daha çok benziyordu; alaycı ve biraz acımasız.

"Apollo'dan bir haber var mı?" diye sordu Evangeline sakince.

"Yok" dedi Jacks. "Kaos, dün gece onu aramaya vampirler ve gün doğumundan sonra dışarıda kalabilen birkaç insan göndermiş ama gören olmamış. Dedikodu sayfaları da ondan bahsetmiyor. Aklı varsa, lanetle mücadeleyi kolaylaştırmak için senden biraz uzaklaşmaya çalışıyordur. Ama" diye ekledi Jacks karamsar bir havayla, "bu bayağı uzun sürebilir."

"Peki ya Havelock?"

"Ne olmuş Havelock'a?"

"Apollo'yu Okçu'nun lanetiyle lanetleyenin kim olduğunu bilip bilmediğini öğrenmek için onu sorgulayan oldu mu?"

Jacks ona yan yan baktı. "Sana daha önce de söyledim, bu laneti kimin yaptığını öğrenmenin bize bir faydası olmayacak."

"Ama ben yine de öğrenmek istiyorum. Sen insanların seni öldürmeye çalışmasına alışkın olabilirsin ama ben değilim.

"Şansına küs, çünkü Havelock da yok. Apollo'nun başında nöbet tutan muhafızları sorguya çektikten sonra onu aradık ama Wolf Hall'da kimse nerede olduğunu bilmiyor. Tahminimce Apollo neredeyse o da oradadır."

Jacks, Kaos'un çalışma odasının eski ahşap kapısında durdu. Demir kulpu çevirdi ama kapı açılmadı.

Kapıyı çaldı. Vampir cevap vermedi. Anlaşılan henüz gelmemişti.

"Kilidi aç" diye emretti Jacks.

Evangeline diklendi. "En azından *lütfen* diyebilirdin."

"Diyebilirdim ama o zaman nazik davrandığımı düşünebilirsin. Kafanı karıştırmak istemem."

Jacks yıldırım hızıyla hançerini çıkarıp Evangeline'in parmağına batırdı ve parmağının kanamasını sırıtarak izledi. "Vampirler gelmeden önce acele etsen iyi olur."

Evangeline ona kötü kötü baktı. Yine de kapının kilidini hemen açtı. Gerçi vampirlerden birinin ona saldıracağını hiç sanmıyordu;

Kaos'un miğferinden kurtulmak için, Valory Kemeri'ni açacak olan ona ihtiyacı vardı. Kaos bir vampir, Jacks de kader tanrısı olabilirdi ama görünüşe bakılırsa ikisinin de ona fazlasıyla ihtiyacı vardı.

Jacks'le birlikte boş çalışma odasına giren Evangeline, bu düşünceden cesaret alarak odayı inceledi. Sandalyelere takılı zincirler ve prangalar olmasaydı, Walf Hall'da olduklarını sanabilirdi. Yerler antik cilalı taş döşeliydi, sandalyeler kaliteli deriden yapılmıştı ve Kaos'un çalışma masasındaki mermer satranç tahtası bir sanat eseriydi. Taşlar normalden daha büyüktü, sıradan şah ve vezirler, atlar, kaleler ve piyonlar olmadıkları kolayca anlaşılıyordu. Valor'lara benzeyecek şekilde oyulmuşlardı ve tıpkı Valorfell'in girişindeki limandaki büyük heykeller gibi, taşların hepsi başsızdı.

Jacks elmasından bir ısırık daha aldı ve Evangeline'in masaya yaklaşmasını izlerken loş odayı tatlı bir aromayla doldurdu.

"Gözetlenmediğinden emin değilim" dedi.

"Umurumda olduğundan emin değilim" diye karşılık verdi Evangeline. "Ben vampire lazımım, bana zarar veremez."

Evangeline salına salına masanın etrafından dolandı. Ne aradığını tam olarak bilmiyordu, bildiği tek şey, bunun ceza almadan bakmak için bir fırsat olduğuydu. Kuzey'e geldiğinden beri hep odadaki en güçsüz kişi olmuştu ama artık öyle değildi. O, kehanetteki kızdı. Anahtardı; sihirli şeyler yapabilen sihirli bir şey! Korkmuş küçük bir kedi yavrusu gibi kapı eşiğinde oyalanmasına ya da bir sandalyeye oturup kibarca beklemesine gerek yoktu.

Çalışma masasının çekmecesini açmaya yöneldiği sırada masanın köşesinde bir şey gördü; camdan bir kılıfın içinde parıldayan bir mücevher.

Evangeline kılıfı kaldırdı ve içindeki mücevher daha da parlayarak odaya pembe ve altın rengi ışıltılar saçtı. Boynuna takabileceği bir dilek gibiydi. Ya da belki büyücü bir kadın bir avuç mucize alıp bir şekilde bu kolyeye yerleştirmişti. Gerçi bu hazine her ne ise ona *kolye* demek çok basit kaçıyordu.

Evangeline zincire dokunurken parmakları karıncalandı. "Kaos bu mücevheri benim için mi almıştır sence?"

"Hayır." Vampir belli belirsiz bir parıltıyla ortaya çıktı ve kolyeyi Evangeline'in elinden kaptı.

"Geri ver onu!" Evangeline içgüdüsel olarak mücevheri almaya çalıştı ama Kaos bileğini kavradı.

"Bu senin için değil" dedi.

Yanılıyordu. Evangeline, yanıldığından emindi. Mücevher, Kaos'un eldivenli elinde o kadar da parlamıyordu. Onun olması gerekiyordu.

Boşta kalan kolunu Kaos'a doğru savurdu. Kaos'un daha güçlü ya da daha iri olması, göğsüne vurmayı başardığında bu hareketinin onunkinden çok kendi canını yakabileceği önemli değildi. O kolyeyi almak zorundaydı.

"O sana ait değil!" Evangeline, Kaos'a doğru bir hamle yaptı.

"Bu iyi bir fikir değil, Küçük Tilki." Jacks ellerini Evangeline'in beline dolayıp onu sürükleyerek vampirden ve kıymetli mücevherinden uzaklaştırdı.

"Bırak beni canavar..." diye bağıran Evangeline, Jacks'e kafa atmaya çalıştı.

Jacks bir elini belinden çekip boynuna doladı ve Kaos masaya geçip mücevheri demir bir kutunun içine kilitlerken, Evangeline'in hareket etmesini engelledi.

Evangeline birdenbire soğuk suya daldırılmış gibi oldu. Demir kutunun kapağı taşın üzerine kapanır kapanmaz cesareti, aşırı özgüveni, Kaos'un gözlerini oyma isteği bir anda yok oldu.

Evangeline yavaş yavaş kendini bıraktı. "Az önce ne oldu?" Yüzü alev gibiydi, nefesi düzensizdi ve Jacks'in elleri hâlâ üzerindeydi.

"Seni bırakırsam kendine hâkim olabilecek misin?" diye sordu Jacks. "Yoksa seni sandalyelerden birine bağlamamız mı gerekiyor?" Sesi yine gülüyormuş gibiydi; öyle ya, Evangeline'in küçük düşmesi elbette onu eğlendirirdi.

"Ben iyiyim." Evangeline, Jacks'ten kurtulmak için kıvrandı. Jacks yavaşça parmaklarını ondan ayırdı, ancak ellerini çekmeden önce parmak boğumları hafifçe göğsünün alt tarafına sürtündü.

Evangeline'in içi hop etti. Ama Jacks'in yüzü o kadar duygusuzdu ki bu dokunuşun kazara olduğunu düşündü.

Başını iki yana sallayarak Jacks'ten ve Kaos'un kilitlediği kolyeden sendeleyerek uzaklaştı.

"Neydi o şey?" diye sordu.

"O şey şans taşı" dedi Kaos. "Kayıp olan dört sihirli kemer taşından biri."

Evangeline, Jacks'in kendisinden önceki anahtar kızla ilgili söylediklerini hatırladı. Kız, kayıp taşlardan birini bulduktan sonra ölmüştü. Kolyedeki mücevher o taş olmalıydı.

Kaos masadan uzaklaştı ama hareketleri normalden daha gergin gibiydi. Sanki zorlu bir işi tamamlamış gibi yumruklarını sıkıp sıkıp açıyordu.

"Taş seni de mi etkiledi?" diye sordu Evangeline.

"Taş herkesi etkiler" dedi Kaos.

"Bana hiçbir şey yapmadı" dedi Jacks.

"Çünkü şans taşı insanları gözü kara yapar ama sen hep gözü karasın da ondan" diye karşılık verdi Kaos.

Jacks omuz silkti. "İnsan gibi yaşarsan ölümsüz olmanın ne anlamı var?"

"Ama ben ölebiliyorsun sanıyordum?" dedi Evangeline.

"Neden? Beni öldürmeyi mi planlıyorsun?" Jacks'in gözleri parladı.

Kaos, Jacks'e sert bir bakış attı. "Kızı tahrik etme."

"Rahat ol." Jacks, bir sandalyenin kolundan sarkan prangalardan biriyle oynadı. "Ona, beni bıçaklaması için bir kez şans verdim. Ama o zaman bile yapmadı."

"Ve bunun pişmanlığını sonsuza kadar yaşayacağım" dedi Evangeline. Ama sözlerinin gerektiği kadar samimi olmaması onu dehşete düşürdü. Jacks'e güvenilemeyeceğini hatırlattı kendine. Bu karmaşanın içinde olmasının nedeni oydu. Ne var ki, bunlar da ona pek içtenmiş gibi gelmiyordu. Apollo'yu lanetleyen bu defa Jacks değildi.

Apollo'dan kaçıp kurtulduktan sonra onu okyanustan çıkarırken Jacks'in kalbinin nasıl da küt küt attığını hatırladı. Jacks ilk kez

kendini koyuvermiş gibiydi. Evangeline'i kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmaya kararlı vahşi bir peri masalı savaşçısıydı sanki. Kendisini hayatta tutmak istemesinin yüce gönüllülüğünden falan olmadığını biliyordu. Ama bazen akıl, duyguyla uyuşmuyordu. Evangeline, ondan nefret etmesinin çok daha iyi olacağını düşündü ama artık duygularını toparlayamıyordu.

Kaos boğazını temizledi.

Evangeline başını kaldırıp baktı ve vampirin masanın önünde, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş hâlde gördü. Yüzünü gizleyen miğfer yüzünden kesin bir şey söylemek zordu ama endişelenmesine gerek yoktu.

Evangeline, Jacks'ten nefret etmiyor olabilirdi ama yine de ona güvenmemesi gerektiğini biliyordu.

"Bulmamız gereken üç taş kaldı" dedi Kaos. "Her taşın farklı bir gücü var. Evangeline, sen anahtar olduğun için her taşın sihrini en çok sen hissedeceksin, bu da onları tespit etmeni kolaylaştıracak. Ancak, şans taşından da anlamışsındır, taşların gücü onları tehlikeli kılıyor."

"Diğer taşlar hangi güçlere sahip?" Sırra kadem basan kütüphanecinin taşların isimlerini söylediğini hatırlıyordu ama ne olduklarını çıkaramadı.

Jacks bir sandalyenin koluna oturdu ve alaycı bir tavırla parmaklarıyla saydı. "Biri şans için. Biri gerçek için. Biri neşe için. Biri de gençlik için."

"Kulağa çok da kötü gelmiyorlar" dedi Evangeline.

Jacks ona kötü kötü baktı. "Neşe, aklını kaybettirmede şans taşından bile daha etkili olabilir. İnsanlar gençliklerini korumak için öldürürler. Aynı zamanda kıskançlık ya da toyluğa da yol açabiliyor, bu nedenle onu çalmak zor olabilir. Ve gerçek..." Jacks sırıttı. "Gerçek asla olmasını istediğin gibi olmaz, Küçük Tilki."

16

Evangeline gizli geçide dikkat kesilmeliydi.

Kaos, Jacks'le ikisini kayıp taşları aramaya başlayabileceğini söylediği yere götürüyordu. Fakat Evangeline geçtiği yerlere dikkat etmek ya da loş duvarlardaki kelimeleri okumak yerine Jacks'in alaycı sözlerini tekrarlıyordu: *Gerçek asla olmasını istediğin gibi olmaz.*

Jacks bunu bir uyarı gibi, gerçekleri de öpücükleri kadar yıkıcıymış gibi söylemişti. Yine de sözleri Evangeline'i meraklandırıyordu: Jacks'in gerçeği neydi? Valory'den ne istiyordu ve bunu ondan neden gizliyordu?

Kuşkusuz, Jacks ona eziyet etmekten zevk alıyordu, belki de bu yüzden bunu sır gibi saklıyordu. Evangeline, bu açıklamayla ikna olduğundan emin değildi ama en azından, gerçek taşını aldıktan sonra Jacks'ten her şeyi öğrenebileceğine dair yeni bir umudu vardı.

"İşte geldik." Kaos, bir hayvan ya da uzun tırnaklı bir el tarafından orta yerinden darbe almış bir kurt kafası figürünün olduğu bir kapıda durdu. Sonra Evangeline'e kadife bir kurdeleye bağlanmış demir bir anahtar verdi. "Senin tüm kapıların kilidini açabildiğini biliyorum Evangeline ama bu çatının altında kan akıtmaktan sakınmalısın."

Evangeline biraz korkması gerektiğini biliyordu. Ama ya hikâye lanetinin vampir hikâyeleri üzerindeki etkisi korkusunu bastırıyor-

du ya da kendisi inat ediyordu. Ölümsüzlerin dünyasında tek bir gücü vardı ve onu kullanmamasının söylenmesini istemiyordu.

Elbette bunu yüksek sesle dile getirmeden, Kaos'un kendisine verdiği anahtarı çevirdi.

Kapının diğer tarafında, yuvarlak duvarlar boyunca sıra sıra dizilmiş, eski kitaplarla dolu kalın ve sağlam kitap rafları yerden tavana kadar yükseliyordu. Tavan da o kadar yüksekti ki, en tepeye birkaç merdivenle ancak ulaşılabilirdi. Neyse ki, asırlık gül ağacından çok sayıda merdiven ve üst raflara demirden yıldızlar gibi serpiştirilmiş küçük balkoncuklar vardı.

Evangeline'in içeri girmesiyle birlikte hava değişiverdi; onu bir siren düdüğü gibi çağıran eski kitap sayfaları kokuyordu. Tüm masal hayranları gibi, Evangeline de eskiden beri kitap kokusuna bayılırdı. Havadaki kâğıt tozunu, ışıkta küçük sihirli zerrecikler gibi dönmesini seviyordu. En çok da masalların ona her zaman annesini ve sonsuz olasılıkları düşündürmesini seviyordu.

Ayaklarının altındaki zemin, biri başsız iki zırhlı şövalye tarafından kuşatılmış kemer deseni işlemeli bir goblen halıyla kaplıydı. Halının üzerinde yuvarlak bir masa vardı. Masanın üstünde bir lamba ve birkaç gazete duruyordu. Etrafındaki koyu renk kadife kaplı sandalyelereyse çok şükür pranga takılmamıştı.

"Bütün bunlar çok güzel de kalan taşları bulmama ne gibi bir yardımı olacak?" diye sordu Evangeline. "Hikâye laneti yüzünden kitapların güvenilmez kaynaklar olduğunu sanıyordum?"

Elbette bu, daha önce kütüphanelerde cevaplar aramasına engel olmamıştı ama yaptığı araştırmaların bir faydasını da görmemişti. Sarayın kütüphanesinde Valor'lar hakkında bilgi aramıştı ama Valor'larla ilgili bir tane bile kitap yoktu. Evangeline, hikâye laneti yüzünden olduğunu düşünmüştü. Ama belli ki kitapları ortadan kaldıran lanet değilmiş; Kaos'muş. Valor'lar hakkındaki tüm kitapları bu kütüphanede saklıyor gibiydi.

Kitap sırtlarında şöyle şeyler yazıyordu:

Kuzey Nasıl Muhteşem oldu: Şanlı Bir Tarih
Kral Wolf

Valor'ların Mucize Sarayı
Wolfric ve Honora: Kuzey'in İlk Aşk Destanı

Büyük Haneler'le ilgili başlıklar da vardı ama kitapların çoğu gizemli Valor'lar hakkındaydı.

"Bunların hepsini kemerin taşlarını bulmak uğruna mı topladın?"

"Onları güvende tutmak için en iyi yolun kütüphaneme yerleştirmek olduğunu düşündüm. Hikâye laneti yüzünden, bu kitapların çoğunda sözcükler her okunduklarında biraz değişiyor." Kaos, eldivenli parmaklarını deri kapaklı eski bir kitabın sırtında gezdirdi ve Evangeline, *Castor Valor: Prensler Arasında Bir Prens* başlığının değişip *Castor Valor: Prensler Arasında Bir Bela* olduğunu gördü. "Ama ben okunmalarına pek izin vermediğim için, içindeki hikâyelerin çoğu korunmuştur."

Evangeline, sayısız deri kapağa bakarken başını iki yana salladı. Sırf onlara baktı diye gözünün önünde titreşen kelimeler oldu.

Nereden başlayacağını bile bilmiyordu. "Belki de şans taşını tekrar çıkarıp..."

Kaos ve Jacks aynı anda, "Olmaz" dediler.

"Onu sadece doğru kitabı bulmak için kullansak ne olur ki?"

Jacks bu fikri düşünüyor gibiydi ama Kaos hayır anlamında başını salladı. "Son anahtar, şans taşını bulduktan sonra onu boynuna taktı. Ona şans getireceğine inandı ve öyle de oldu. Ama aynı zamanda onu çok atılgan yaptı ve sonunda ölümüne yol açtı."

"Ya taşı Jacks kullanırsa?" Evangeline ona doğru döndü. "Seni etkilemediğini söylemiştin."

"Etkilemedi. Ama bana yardımcı da olmayacak. Dört kayıp taşı sadece kehanette bildirilen anahtar bulup yeniden birleştirebilir."

Evangeline, Jacks'in abarttığını düşünmek istiyordu. Kütüphanede vakit geçirmekten kurtulmak da istiyor olabilirdi. Ama sonra Fortuna mahzenine gittiklerinde tüm o hazinelerin arasından geçerken Jacks'in kendisini nasıl izlediğini, tepkilerini gözlemlediğini hatırladı. Ayrıca, Kaos'un kemeri açmak istemesinin fazlasıyla zorlayıcı nedenini hesaba katınca, kayıp taşları aramak için zaman

harcamış olmalıydı. Üstelik çok uzun süredir hayattaydı ve bol bol vakti olmuştu. Buna rağmen elinde sadece tek bir taş vardı, zaten onu da önceki anahtar kişi bulmuştu.

Şimdi, Evangeline'in diğer üçünü bulması gerekiyordu. Jacks ve Kaos bunu gerçekten başarabileceğine inanıyorlar mıydı? Yoksa sadece ölmeden önce taşların kaçını bulabileceğini mi görmek istiyorlardı?

Ertesi gün, Evangeline kendisine verilen odada uyandığında, Jacks'i yatağının ucunda işe koyulup taşları bulma vakti geldiğini söyleyerek yüzüne bir elbise fırlatmaya hazır bulmayı umuyordu.

Jacks orada değildi ama kahvaltı tepsisindeki çaydanlığın yanına bir not sıkıştırmıştı.

Küçük Tilki,
Gitmem gerekiyordu.
Yapacak işlerim var.
Ben yokken öleyim deme sakın.

J.

"Öleyim deme sakın" diye mırıldandı Evangeline. Neden şaşırdığını bilmiyordu, Jacks'in duygusuz sözlerine mi yoksa onun istediği tek şeyi yapmayı kabul eder etmez ortadan kaybolmasına mı? Ama şaşırmıştı, hatta biraz kırılmış da olabilirdi.

Yapması gereken daha önemli ne olabilirdi ki? Jacks'in kayıp taşları bulmasına yardım edemeyeceğinin farkındaydı ama aynı zamanda onu çaresizce yanında istediğini de biliyordu. Jacks onun yaşamasını o kadar çok istediği hâlde; ama onu vampirlerle dolu bir şatoda yalnız bırakmıştı.

Belki de Evangeline dün haklıydı: Jacks ve Kaos'un tek derdi, bu görev onun hayatına mal olmadan önce bulabildiği kadar taşı bulmasıydı.

Evangeline, Wolf Hall'dan getirilen bir sürü elbiseden birini seçip giydi, sonra da gizli tünellerden geçerek Kaos'un gizli kütüpha-

nesine geri döndü. Jacks'in bıraktığı nota rağmen, onun usulca yanına gelivermesini ya da duvardaki gizli bir kapıdan çıkıvermesini bekliyordu. Ama Jacks görünmedi.

Jacks'in alaycı sözleri, kahkahaları ya da elmaları havaya fırlatma sesleri olmadan kütüphane çok sessizdi. Gizli kütüphaneyi gayretli, candan ışığıyla dolduran fenerlerin arada titreşmesinden başka ses duyulmuyordu.

Evangeline kitaplarda teselli bulmaya çalıştı. Hikâyeler eskiden beri onun arkadaşı gibiydi. Ancak tüm bu hikâyeler ona, bildiği masalların uzak akrabalarıymış gibi geliyordu.

Kaos, kitapların içindeki hikâyelerin değişebileceği konusunda haklıydı. Okuduğu neredeyse her kitapta kelimeler gözlerinin önünde değişiveriyordu. Çoğunlukla önemsiz değişiklikler oluyordu. Honora Valor'un göz rengini eladan kahverengiye çeviren hikâyeler gördü. Wolfric'in sarı saçlarını kızıl diye anlatan hikâyeler.

Ancak birkaç şey hiç değişmiyor gibiydi. Mesela Valor çocuklarının isimleri ve belirgin karakter özelliklerinden birkaçı. Aurora sevimliydi ve sürekli gelmiş geçmiş en güzel kız olarak anlatılıyordu. İkizi Castor güzellik bakımından ondan sonra geliyordu ve onun da çok asil olduğu söyleniyordu. Vesper geleceği görebiliyordu. Tempest ve Romulus –diğer ikizler– büyüleyici kemerleri icat eden büyük mucitlerdi. Dane şekil değiştirebiliyordu ve Lysander'ın da geçmişte yaşanan olayları hatırlamakla ilgili bir yeteneği vardı. Bütün hikâyeler güzel, nazik ve cömert olduklarını anlatıyordu. Aile üyeleri yakınmış, birbirlerini koruyup gözetiyor ve birbirlerini çok seviyorlarmış. Ta ki...

Korkunç bir şey olmuş.

Ne var ki, Evangeline bu trajik olayın ne olduğunu çözemiyor gibiydi. Akıbetlerini biliyordu; Valor'lar, Valory'yi inşa etmiş, içine bir şeyler kilitlemiş, sonra hepsinin kellesi uçurulmuş ve böylece Valor'lar Çağı sona erip Büyük Haneler Çağı başlamış.

Taşlar bu yüzyıllar arasında oluşturulup gizlenmiş. Ne yazık ki Evangeline, aradaki o gizemli dönem hakkında çok az şey bulabildi.

Olanları yüzeysel bir şekilde anlatan hikâyelerden başka bir şey bulamadı.

Öncesine ait hikâyeler buldu; şövalyelerin daima kazandığı, iyinin kötüyü hep yendiği, şerefin her zaman ödüllendirildiği ve peri masallarının hep mutlu sonla bittiği Valor'lar Çağı'nın hikâyeleri.

Sonrasına ait hikâyeler vardı; okurken sık sık değişen ve Büyük Lanetler Çağı'na dönüşen Büyük Haneler Çağı hikâyeleri.

Meşhur Kelle Uçurma Olayı adlı bir kitapta Valor'ların ölümüyle ilgili koca bir bölüm vardı, ancak Valory Kemeri'nden hiç bahsedilmiyordu.

Kitabın içeriğinden alınmış kısa bir alıntıda şunlar yazıyordu:

Valorfell'a gözyaşları misali düşen sisle sokaklar gölgelere ve soğuğa bürünürken, insanlar evlerinde sessizce ağlıyordu. Çoğu, büyük Valor ailesinin yasını tutmaktaydı, ancak Büyük Haneler'in kendilerini de öldürmesinden korktukları için yas tuttuğunu belli edenler çok azdı.

Yazar, tüm ilk Büyük Haneler'in isimlerine lanet okuyarak devam ediyordu: Fortuna, Slaughterwood, Merrywood, Redthrone, Hawkleaf, Casstel, Bloodgrave, Verita, Ravencross, Darling, Havok, Bellflower ve Acadian.

Acadian, Apollo'nun soyadıydı ve Evangeline onun adını okuyunca Apollo'yu av atının sırtında lanete karşı savaşırken hayal ederek şu anda nerede olduğunu merak etti. Evangeline'in kendisi yaralanmamıştı; Apollo'nun da hiç değilse fiziksel olarak zarar görmediğini varsayabilirdi. Tüm bu olanlar ona duygusal açıdan neler yaşatıyordu? Daha uyandığı ilk gece bile, Evangeline onu bahçede gördüğünde, evlendiği prensten farklı bir prens gibi görünmüştü. Yaralanmış ve lanetlenmişti. Bu kadarcığı onu yıkıma uğratmazdı. Peki ya bu lanet çok uzun sürerse? O zaman Apollo nasıl biri olurdu?

Ertesi gün Evangeline, Büyük Haneler hakkında daha fazla okumaya karar verdi. İlk Büyük Haneler on üç taneydi ve Valor'ların

düşüşünden sonra en çok onlar kazanmıştı. Bu durumda, kemeri kilitlemek ve taşları saklamak onların işi olabilir miydi? Özellikle de taşların sihirli olduğu ve onlara sahip olanı büyük bir servet sahibi yapma olasılığı göz önüne alındığında?

LaLa, Lord Slaughterwood'la evleneceğine göre, Evangeline önce Slaughterwood Hanesi'ni araştırmaya karar verdi. Ne yazık ki, Slaughterwood Hanesi'nden bahseden bir kitap yok gibiydi, ya da varsa bile hikâye laneti onları değiştirmişti. Bunu çok yapıyordu.

Araştırdığı sonraki Hane –Merrywood Hanesi– okuduğu sırada *Bitterwood*'a dönüştü. Oysa bu Büyük Hane ya da aynı ismi taşıyan köyle ilgili herhangi bir mutsuzluk emaresi yoktu.

Merrywood Köyü'nün bir ormanın içine kurulmuş, çok güzel panayırlara, sihirli tilkilere, çekici ve yakışıklı ama beladan başka bir şey olmayan kötü şöhretli üç alçağa ev sahipliği yapan sevimli bir kasaba olduğu söyleniyordu. Bu üç alçak Prens Castor Valor, Lord Merrywood'un oğlu Lyric Merrywood ve kendini beğenmiş bir okçuydu. Okçuya bir isim verilmemişti ama Evangeline hemen bu kişinin *Okçu ile Tilki Hikâyesi*'ndeki Okçu olup olmadığını düşündü.

"İlginç bir şey buldun mu?"

Bu kadife sesle irkilen Evangeline, elindeki kitabı bıraktı. Kitap, ağır bir gümbürtüyle yere düştü.

"Seni korkuttuğum için üzgünüm." Kaos, yontulmuş vampir kusursuzluğunu mükemmel bir şekilde ortaya çıkaran deri zırhı içinde karşıdaki sandalyeye yaslandı. Evangeline onun hiç de üzgün olmadığını biliyordu. Hatta Evangeline'in korkuyla sıçraması onu eğlendirmişti bile. Gözlerinin çevresinde insani bir şeylere dair ipucu veren yumuşak, beklenmedik bir kırışıklık vardı.

Ama Evangeline, gözlerinde insanca bir şey olmadığını, gözlerine baktığında orada ölümü gördüğünü hâlâ hatırlıyordu.

Vampir hafifçe başını eğdi ve onunla göz göze gelmek istemeyen Evangeline masadaki kitap yığınını incelemeye koyuldu. "Büyük Haneler'i mi okuyorsun?"

"Evet ama bir Hane hakkında kitap bulamadım. Slaughterwood Hanesi'yle ilgili bir kitabın var mı?"

"Slaughterwood Hanesi hakkında okumaya değer hiçbir şey yok. Bir grup omurgasız hayvandan başka bir şey değiller." Kaos rafa doğru ilerledi ve koyu eflatun kaplı bir kitap aldı.

"Bunu deneyebilirsin." Raftan aldığı kitabı Evangeline'e uzattı.

İnce bir şeydi, kalın siyah kurdeleyle sarılmış ve altın varakla kabartılmıştı.

Valor'ların Yükselişi ve Çöküşü: Muhteşem Kuzey'in Aziz İlk Kraliyet Ailesi

Evangeline kitabın başlığını okurken başlık biraz şekil değiştirdi. Bazı harfler dallara, bazıları silahlara dönüştü ve bu durum Evangeline'in biraz başını döndürdü.

Kitabın ilk sayfasında da aynı şey oldu. Harfler ve kelimeler başka başka şeylere dönüşüyordu. Sanki kitap sonunda biri onu eline aldığı için çok heyecanlanmıştı ve heyecandan ne diyeceğini bilemiyordu.

"Bu kitap biraz fazla heyecanlı galiba..." Evangeline başını kaldırıp Kaos'un çoktan gittiğini görünce cümlesini tamamlayamadı. Üstelik kütüphaneden kaybolan tek o da değildi galiba. Evangeline, Kaos'un ona verdiği kitabı bir kenara bıraktıktan sonra –çünkü kelimeler bir türlü rahat durmuyordu– Kaos'un içeriye girmesiyle elinden düşürdüğü kitabı almak için uzandı.

Ancak tıpkı vampir gibi kitap da gitmişti.

Geriye sadece uçuşan bir kâğıt parçası kalmıştı.

17

Kitabı Kaos mu almıştı yoksa öylece ortadan kaybolmuş muydu? Evangeline, kitapların kaybolmasının hikâye lanetinin bir parçası olduğunu hatırlamıyordu. Ama bu, Kaos'un kitaplardan birini çalmasından daha mantıklıydı.

Yerdeki kâğıdın kaybolan kitaptan düşüp düşmediğini merak ederek onu dikkatlice aldı.

Sayfa eskiydi ve sararmıştı. El yazısı tanıdık gelmedi ama kelimeler ezberlediği kelimelerdi.

Evangeline sayfayı inceledi. *Biri Şans İçin* kelimelerinin altına bir ejderha resmi çizilmişti. Kelimelerin üstü çizilmişti; muhtemelen şans taşı bulunduğu için. *Biri Gerçek İçin*'in kurukafa resmi vardı. *Biri Neşe İçin* yazısına minik yıldızlar serpiştirilmiş bahar çiçekleriyle dolu bir bahçe resmi eşlik ediyordu. *Biri Gençlik İçin* olanın resmiyse alevli bir kalkandı.

~~*Biri Şans İçin*~~
Biri Gerçek İçin
Biri Neşe İçin
Biri Gençlik İçin

Evangeline bunu son anahtar yazmış olabilir mi diye düşündü. Semboller, taşların bulunduğunu düşündüğü yelerin ipuçları olmalıydı.

Peki ama semboller ne anlama geliyordu?

Bir sonraki hafta eriyen mum misali çok yavaş geçti. Evangeline her gününü kütüphanede, son anahtar kızın listesinde bulduğu sembollere anlam vermeye çalışarak geçirdi. Kurukafa da çiçekler de çok yaygın sembollerdi ama alevli kalkan daha nadir olmasına rağmen, hiçbir kitapta buna dair tek bir referans bulamadı. Bu şekli Kaos da bilmiyordu. Kaos, Evangeline'in ilerleme sürecini her gün kontrol etti ama hep çabuk ayrıldı. Ve Jacks...

Jacks'i düşünmemeye çalışıyordu. Evangeline, onu burada öylece nasıl bıraktığını düşündüğünde içinin sızlamasından hoşlanmıyordu.

Gününün en önemli olayı, kahvaltısıyla birlikte gelen günlük dedikodu gazetesiydi. Evangeline gazeteyi, Apollo hakkında bir şey yazıp yazmadığını görmek için okumaya başlamıştı. Belki Jacks'ten bahsedip bahsetmediğini de merak ediyordu. Ama artık gazeteleri okumaktan keyif alıyordu çünkü Kaos'un yeraltı şatosunun dışındaki dünyadan kopmadığını hissettiren tek şey onlardı.

Bugün başlık biraz lekelenmişti. Evangeline, ilk kelimesini okuyamadı ama diğer ikisi, makalenin gerçekten ihtiyaç duyduğu tek şeydi.

Günlük Havadis

EĞLENCE VE EVLİLİK

Kristof Knightlinger

Temalı partileri herkes sever ama müstakbel Leydi LaLa Slaughterwood ve nişanlısı genç Lord Robin Slaughterwood kadar değil. İkili, yeni ve çok ani nişanlarını kutlamak için tarihi boyutlarda bir partiye ev sahipliği yapıyor. Söylentilere göre, Büyük Haneler'in tüm üyeleri orada olacak.

Sanırım benim davetiyem postada kayboldu, çünkü henüz ulaşmadı ama partinin tam bir hafta süreceğini ve kostüm giyme şartı olduğunu öğrendim.

Evangeline, Wolf Hall'da onu bekleyen bir davetiye olduğunu düşündü ve bu daveti kabul etmek, partiye gitmek ve herkesle birlikte kutlamak için heveslendi. Önemsiz bir histi ama kalbi yalnızlıktan öyle kırılmıştı ki bir an için bu keskin küçük sancının onu paramparça edeceğini sandı.

Bir partiyi kaçıracağına üzüldüğü için ânında hoppa bir kız gibi hissetti. Oysa LaLa bir parti vermese bile Evangeline onu görmek isterdi. Arkadaşı parti vermek yerine yas tutuyor olsaydı, Evangeline yine orada olmak isterdi. Tek istediği bulunduğu yerden farklı bir yerde olmaktı. Biriyle birlikte olmaktı.

Jacks'in varlığına bile hayır demezdi.

Jacks'in hâlâ geri dönmemiş olması düşüncesiyle içinde yeni bir burukluk hissetti. Ama gözleri bir sonraki habere kayınca bu hissi bir kenara bıraktı.

ESKİ PRENS TİBERİUS AGADIAN
CESUR KAÇMA GİRİŞİMİNİN
ARDINDAN YAKALANDI

Kristof Knightlinger

\sparagas haberdi, doğru bilgiden çok firarla ilgili spekülasyonlardan oluşuyordu. Yine de, Evangeline, Tiberius hakkında yazılanları okudukça kollarındaki tüyler diken diken oldu.

Korkudan değil. Halbuki korkudan olmalıydı. Tiberius onu *iki kez* öldürmeye çalışmıştı. Himaye'nin bir üyesi olarak Tiberius, Valory Kemeri'ni açabileceği için Evangeline'in ölmesi gerektiğine inanmıştı. Himaye'nin diğer tüm üyeleri gibi, o da kemerin asla açılmamasını sağlamaya kararlıydı.

Ama Evangeline birdenbire düşündü. Himaye'nin bir parçası olmak belki de sadece pembe saçlı kızları öldürmek demek değildi. Kayıp taşları da Himaye saklıyordu belki.

Elbette taşlarla ilgili ne bildiğini sormak için Tiberius'u hapishanede ziyaret etme fikri bile pervasızlıktı. Jacks orada olsaydı, şüphesiz bu fikrin çok tehlikeli olduğunu söylerdi. Ama Jacks yoktu ve Evangeline'in umudu her zaman korkusuna galip gelmişti.

18

Evangeline at toynakları, ayak sesleri ya da Apollo'nun onu avlamaya geri döndüğünü ima eden herhangi bir ses olup olmadığını duyabilmek için kulak kabarttı.

Eski Kuzey ormanının yapraklarla kaplı patikası, ayak bileklerini yalayıp geçen sis kadar sessizdi. Yine de Evangeline botlarıyla kırağılı zemini çatırdatarak adımlarını hızlandırdı. Kaos'tan kendisine eşlik etmesini isteseydi muhtemelen daha güvende olabilirdi ama Kaos'un onu öldürmeye çalışan genç adamı ziyaret etmesi fikrinden hoşlanmamasından korkmuştu. O yüzden planları hakkında tek kelime etmemiş ve vampirler uykudayken gizlice çıkmıştı.

Tiberius'un tutulduğu Kule'ye giden eski bir yol vardı. Ama aslında Evangeline'in bir yola ihtiyacı yoktu. Bina o kadar yüksekti ki, Evangeline orayı Kaos'un şatosunun üstündeki mezarlıktan bile rahatlıkla görebiliyordu.

Kule, mezarlığın hemen ilerisindeki eski bir ormanın içinden yükseliyordu. Hikâyelere göre Kule, Valor'lar döneminden sonra inşa edilmişti. Söylendiğine göre saltanatları o kadar güzelmiş ki, insanları hapse atmak konusunda endişelenmelerine gerek yokmuş, çünkü onlar hüküm sürerken tehlikeli suçlar işlenmiyormuş.

Tüm bunların doğru olduğuna inanmak zordu, özellikle de şimdi Kule'ye bakarken. Taşları o kadar eski ve aşınmıştı ki bir zamanlar

ne renk olduklarını söylemek imkânsızdı. Hiç penceresi yoktu. Kapısı yoktu. Etrafındaki ormana bakmanın hiçbir yolu yoktu.

Evangeline, Tiberius'un hâline acır gibi oldu. Kendi kendine, onu öldürmeye çalışmış biri için üzülmenin saçma olduğunu söyledi ama Tiberius'u son gördüğünde ölüm saçan tehlikeli biri değil, umutsuz bir gençti.

Abisini kazara öldürdüğünü itiraf ederken ağlamıştı; Evangeline bugün ondan yardım istemeye biraz da ondan gidiyordu.

Evangeline, hapishanenin kasvetli koşullarına gerçekten üzülse de, bilgi toplamasına yardımcı olabileceğini düşünüyordu. Yeter ki içeri girmenin bir yolunu bulsun. Görünürde bir kapı olmamasından başka, içeri girmesine izin verebilecek muhafızlar da yok gibiydi.

Neyse ki, Evangeline gözle görünür bir kapının yokluğunu aşmanın yöntemlerini biliyordu.

Tiberius'a getirdiği ekmek sepetine elini daldırıp bir hançer çıkardı. Vampirler silahları konusunda çok dikkatsiz oldukları için Jacks'in geri aldığı bıçağın yerine yenisini bulmak hiç de zor olmamıştı. Seçtiği hançer altındandı, kabzasında güzel pembe taşlar vardı ve ucu parıldıyordu.

Parmağını kanatmak için hançeri bir kez dokundurması yetti.

Aynı anda parmağı kanamaya başlamış olan Apollo'dan sessizce özür diledikten sonra, şu sözleri tekrarlayarak hızla taşları işaretlemeye başladı:

Lütfen açıl.

Lütfen açıl.

Lütfen açıl.

Kanayan parmağını kaç taşa sürdüğünü bilmiyordu. Kule'nin tüm temeliyle konuşmaya çalışmış gibi hissediyordu ki, sonunda yardımsever bir taş kırıldı ve gizli bir kapı ardına kadar açıldı.

Evangeline derin bir nefes aldı ve hemen öksürmeye başladı. Kapının öteki tarafındaki hava kemik kokuyordu.

Kâğıt oynadıkları anlaşılan iki muhafız hemen ayağa kalktı. Bir tanesi o kadar şaşırmıştı ki kalkarken tahta taburesini devirdi. Tabure nemli taş zemine düşerken güm diye ses çıkardı.

"Buraya giremezsiniz" dedi muhafız. Diğeriyse, Evangeline'in pembe-sarı saçlarını tanımış olmalıydı ki ağzı açık bakıyordu.

"Bak sana ne diyeceğim" dedi Evangeline neşeyle. "Tiberius'la kısa bir görüşme yapmama izin verirseniz burayı hiç de iyi gözetlemediğinizi ve içeri kolayca girebildiğimi kimseye söylemem." Sözlerini, kendisinin kim olduğunu bilmiyormuş gibi görünen muhafız için pembe saçlarını sallayarak bitirdi.

Muhafızın itiraz etmek ya da Evangeline'i hücreye tıkmak istiyormuş gibi bir hâli vardı. Ama ikinci muhafız arkadaşının bacağına bir tekme atıp, "Üzgünüm Majesteleri, Tiberius'un görüşe çıkması yasak" dedi.

"Öyleyse geldiğimi kimseye söylemezsiniz" dedi Evangeline. Muhafızların karşı çıkmasına fırsat vermeden soğuk taş merdivenleri tırmanmaya başladı.

Ayakları ilk basamağa bastığı anda Jacks'in sesini duydu. *Bu senin en kötü fikrin, Küçük Tilki.*

Ses o kadar netti ki, Evangeline durup arkasına baktı. Ama az önce girdiği kapıyı kapatan muhafızlardan başka kimse yoktu.

Kapı kapanmadan Jacks kapıyı çalarsa ya da aralıktan geçip girerse diye biraz daha bekledi. Ama Jacks görünmedi, bir daha sesini de duymadı.

Evangeline başını iki yana salladı ve Jacks'i düşünmemeye kararlı bir şekilde merdivenleri çıkmaya başladı. Tiberius hâlâ hücrede kilitli olduğu sürece ona zarar veremezdi. Evangeline ona biraz ekmek verecekti. Sohbet edeceklerdi. Ona, abisini kurtarmasına yardım edebileceğini söyleyecekti. Tiberius ona kayıp üç taşın nerede saklandığını söyleyecekti. Muhteşem Kuzey'de her şey yoluna girecekti.

Evangeline bir kat daha çıktı. Şimdi üçüncü kattaydı ve Tiberius'tan hâlâ bir iz yoktu. Kimseden hiçbir iz yoktu. Arada çatlaklardan içeri esen rüzgâr dışında, yanından geçtiği tüm hücreler boştu.

Çizmelerinin üzerinden bir örümcek geçti. Evangeline korkuyla havaya zıpladı, neredeyse bir adım geri tökezleyecekti.

"Kraliyet ailesinin sonunu getirdi ama yine de bir örümcekten korkuyor." Sesi komik bir kıkırdama izledi.

Evangeline dengesini geri kazanıp koridorun sonunda Tiberius Acadian'ı bulduğu yere bakarken omuzları kaskatı kesildi. Tiberius gülmeye devam ederken, Evangeline'in yüzü kızardı. Hapishanede bile prens havasını kaybetmemişti. Elindeki su bardağını şarap kadehiymiş gibi tutuyordu.

"Sana da ikram ederdim ama" dedi Tiberius, "içine koyacak zehrim yok."

"İnsanları zehirleyerek öldürmeye çalışmak hususunda dersini aldın sanıyordum."

"Ah, ama sen insan değilsin ki. Anahtarsın." Tiberius parmaklıklara doğru ilerlerken dudağını büktü. "Ne istiyorsun?"

Evangeline sepetinden bir somun ekmek çıkarıp ona uzattı.

Tiberius ekmeğe şüpheyle baktı. Yine de Evangeline, bakışlarından aç olduğunu anlayabiliyordu. Prens olduğu için daha iyi bakılacağını düşünmüştü. Ama şansına, durum pek öyle görünmüyordu. Unvanının burada bir önemi yoktu ve belli ki Himaye onu terk etmişti. Hücresi cereyanlı ve karanlıktı; kötü kokulu birkaç donyağı mumuyla aydınlatılıyordu sadece.

Evangeline bir parça ekmek kopardı ve yavaşça çiğnemeye başladı. "Bak, hiçbir tehlikesi yok. Ben senin düşmanın değilim, Tiberius. Aslında buraya sana güzel bir haber vermek için geldim. Abin Apollo yaşıyor."

Tiberius birden durdu. Sonra küçümsemeyle güldü. "Yalan söylüyorsun."

Evangeline, "Beni iki kez öldürmeye çalıştın" diye hatırlattı ona. "Gerçekten buraya sadece sana yalan söylemeye geldiğimi mi düşünüyorsun? Apollo gerçekten yaşıyor." Duraksadı, Tiberius'un taktığı alaycı maske düşüp ona inandığını ifşa edecek kadar bekledi. İnanmak istemiyor gibi görünüyordu ama Evangeline kendi tecrübelerinden, insanların hissetmek istedikleriyle gerçekte hissettiklerinin her zaman aynı şeyler olmadığını gayet iyi biliyordu.

"Eline fırsat geçse, muhtemelen beni yine öldürmeye çalışacağını biliyorum ama abisini önemsediğine de inanıyorum ve bu yüz-

den buradayım. Apollo'nun yuttuğu zehir ona ölüm gibi görünen bir uyku hâli vermiş. Yaklaşık iki hafta önce uyandı ama hâlâ kendinde değil. Ona başka bir lanet bulaşmış."

"Ne tür bir lanet?"

"Çok eski bir lanet. *Okçu ile Tilki Hikâyesi*'nde Okçu'nun lanetlendiği lanetle aynı."

"Dur tahmin edeyim: Abimin tilkisi sensin." Tiberius sırıttı. "Bu çok iyi. Apollo yaşıyor ve sen yakında öleceksin."

Tiberius sonunda uzatılan ekmeği aldı ve kibirli bir tavırla çiğnemeye başladı.

"Atladığım bir şey var" dedi Evangeline. "Abin beni öldürmeyi başarırsa, o da ölecek. Apollo ve ben birbirimize bağlıyız. Benim aldığım herhangi bir yara ona da zarar verir."

"Benim sorunum değil" dedi Tiberius.

Ama Evangeline onun göründüğü kadar duygusuz olduğuna inanamıyordu. Apollo'ya değer verdiğini biliyordu. Abisi için ağlaya ağlaya kahrolduğuna tanık olmuştu.

Evangeline sepetini yere koydu ve içinden altın bıçağını çıkardı. Pelerinini kenara iterek elbisesinin uzun kolunu yukarı doğru sıvadı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Tiberius. Evangeline bıçağı koluna dayayıp tenine iki kelime kazırken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

APOLLO NEREDESİN?

Harfler, kan akıtmadan sadece kelimeleri belli edecek kadar hafifti. Canı acıyorsa bile Evangeline o sırada Apollo'nun cevap vermesini ve Tiberius'un ona anlattığı her şeye inanmasını umut etmekten göğsü sıkıştığı için bunu hissedemiyordu.

"Aklını mı kaçırdın sen?" dedi Tiberius.

"İzle." İlk harfin belirmesiyle birlikte Evangeline derin bir nefes aldı. Apollo, deriyi çizmekten fazlasını yaptı: Kelimeleri, Evangeline'in kolunu kanatacak kadar bastırarak yazdı.

BENİ ARAMA

Her kelime acıtıyordu. Ardından, Evangeline'in diğer kolu da yanmaya başladı ve daha fazla kelime ortaya çıktı.

SENİ ÖLDÜRMEK İSTEMİYORUM

Tiberius elini yüzünde gezdirdi, beti benzi iyice atmıştı.

Evangeline, Apollo'nun yazdığı bu sözler üzerine rahatsız edici bir ürperti hissetse de zafer sevinci de yaşıyordu. Tiberius artık ona inanmış gibiydi ve dehşete kapılmış görünüyordu.

"Apollo beni yakalamayı başarırsa, kendisi de ölecek. Hem de bu defa gerçekten ölecek ve sen abini sonsuza dek kaybedeceksin. Ama lanetini bozmama yardım edersen, abine kavuşursun ve ben de serbest kalmanı sağlarım." Evangeline son sözlerini aceleyle ekledi ve böyle söylediği için biraz pişman da oldu, ancak olabildiğince ikna edici konuşması gerekiyordu.

Tiberius, Evangeline'in kolundan akan son kan damlalarının hapishanenin pis zeminine damlamasını izlerken boynunu çekiştirdi. "Diyelim ki sana inandım...Ne yapmamı istiyorsun?"

"Bana Valory Kemeri taşlarının nerede saklandığını söyle. Valory'nin içindekilerden korktuğunu biliyorum ama ben Apollo'nun lanetini kaldırmamı ve hayatını kurtarmamı sağlayacak gizli bir kapısı olduğuna inanıyorum. Sadece kayıp kemer taşlarını bulmam gerekiyor. Lütfen bana onların yerini söyle. Abini kurtarmama yardım et."

Tiberius ağır ağır, sıkıntılı bir nefes aldı. "Hayır."

"Ne demek hayır?"

"Teklifini reddediyorum. İsteğini kabul etmiyorum. Tüm bunlar hiçbir şeyi değiştirmez, Evangeline. Taşları bulmana yardım etmektense ölmeni tercih ederim."

Evangeline duyduklarına inanamadı. "Bunu nasıl söylersin? Abinin hayatı söz konusu."

Tiberius'un gözleri ağlamaklı gibiydi ama sesi kararlıydı. "Ben onun ölümünün yasını tuttum zaten. Sen o kemeri açınca sayısız insan öleceğine ve Muhteşem Kuzey'in sonu geleceğine bir tek o ölsün daha iyi, Evangeline Fox."

"Bunu bilemezsin."

"Senden daha çok şey biliyorum. Aradığın bu taşlar hakkında bir şey biliyor musun? Onlar sadece kaya parçası değil. Ve sadece

kemeri kapalı tutmak için saklanmadılar. Bu taşların birbirini çağıran güçleri var. Yeniden bir araya gelmek için can atıyorlar ve en son dört taş bir araya getirildiğinde Büyük Haneler'den biri yıkılmıştı. Harabeleri gördüm... Korkunç çukur büyüsünü hissettim. Sadece taşları bir araya getirmek bile potansiyel felâket." Tiberius parmaklıkların ardından Evangeline'in gözlerine baktı, bakışları hâlâ donuk ve kasvetliydi. "Abimi seviyorum ama onun hayatını kurtarmak için bu riski almaya değmez. Cesaretin varsa, bırak kalbine bir ok saplasın. Kendini yeni ve dokunaklı bir Kuzey hikâyesi hâline getir ve Valory'nin içine hapsılmuş güçten hepimizi koru."

19

Evangeline bu ormanın sihirli olduğuna karar verdi. Daha önce fark etmiş olmalıydı; çam iğnelerinin ve yaprakların üstündeki kara şeker karıştırılmışçasına, yemyeşil ağaçların kokusu biraz fazla tatlıydı. Bu kokuyu sevmişti sevmesine ama orman kendi kendini düzenlemeyi bırakacaksa, sade, sihirli olmayan karı tercih ederdi.

Evangeline bu patikada ne zamandır yürüdüğünü bilmiyordu. Kule'ye giderken geçtiği patikanın aynısıydı ama şimdi onu Kaos'un yeraltı şatosuna geri götürmek yerine, ağaçların arasından kıvrılıp duruyordu. Tepesindeki gökyüzünün rengi mora dönüyordu. Birazdan tümden gece bastıracaktı ve Evangeline asıl o zaman kaybolmuş hissedeceğini düşünerek ürperdi.

Onca yolu boşu boşuna gitmiş olması durumu daha da kötüleştiriyordu. Çok yanılmıştı. Tiberius'un eski bir kehanetin içine saldığı korkuyu abisine duyduğu sevgiye tercih etmesine inanmakta şimdi bile zorlanıyordu.

Bunu Apollo'ya asla söyleyemezdi; onu kurtarmayı başarırsa tabii.

Nefesi soluk çizgiler hâlinde çıkan Evangeline, koluna yeni kazınmış kelimelere baktı: *SENİ ÖLDÜRMEK İSTEMİYORUM.*

Arkasındaki yapraklar hışırdadı, bir kuş gakladı ve Evangeline ürküp sıçradı.

Hemen sepetinden altın hançeri çıkardı ve elinde hançerle birlikte döndü.

"Merhaba Eva." Luc, karla kaplı iki ağacın arasından göründü. Uzun ve sivri dişleri görünmese çocuksu sayılabilecek bir gülümseme vardı yüzünde.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Evangeline. Arkasındakinin Apollo olmaması içini rahatlatmıştı ama bıçağını da indirmedi. Luc onu avlayıp öldürmek için lanetlenmemiş olabilirdi ama onu son iki görüşünde ısırmaya çalışmıştı.

"Bana bıçak göstermene gerek yok." Luc biçimli dudaklarını büktü. "Geçen gün için özür dilemeye geldim. Aslında seni ısırmak istemedim. Şey... Isırmak istedim ama canını yakmak istemedim. Özledim seni." Kirpiklerinin arasından Evangeline'e baktı, gözlerindeki altın rengi benekler karanlıkta parlıyordu.

Evangeline'in nabzı hızlandı. Onun için hâlâ heyecanlandığı için kendine kızdı. Yine de içinden bir ses, bunun bir vampir cazibesi olduğunu ve aslında Luc'un onu böyle etkilemediğini fısıldıyordu.

Luc'a olan aşkını tam olarak ne zaman kaybettiğinden emin değildi. Aslında, ona karşı aşk beslediğinden de tam olarak emin değildi. Daha çok, önceki hâliyle birlikte Luc'a duyduğu aşkı da geride bırakmış gibiydi. İlk aşkın, gerçek aşkın ve sonsuz aşkın aynı şey olduğunu sandığı zamanlardaki hâliyle birlikte.

Eskiden aşkı ev gibi düşünürdü. Bir kez inşa edildi mi, insan sonuza dek orada yaşamak zorundaydı. Oysa şimdi aşkın sürekli yeni düşmanların ortaya çıktığı ve bitmeyen çatışmaların yaşandığı bir savaşa benzeyip benzemediğini düşünüyordu. Aşkta kazanmak, bir savaşta başarı elde etmekten çok, mücadeleye devam etmekle, sevdiğiniz kişiyi uğrunda tekrar tekrar ölmeye razı olduğunuz kişi olarak seçmekle ilgiliydi.

Uzun zamandır o kişi Luc olmuştu. Şimdi değildi ama Evangeline ona bakarken yeniden olabileceğini hayal etmekte zorlanmıyordu.

Luc bir adım daha yaklaştı. Dudak büküşü çarpık bir gülümsemeye dönüştü. Evangeline bu gülüşü o kadar iyi tanıyordu ki, içi sızladı. Son zamanlarda hiçbir şey ona tanıdık gelmiyordu. Kaos'un kütüphanesinde tek başına o kadar çok zaman geçirmişti ki, şimdi Luc'a yakın olmak, karanlık ormanda bile olsa, içini sıcacık yaptı.

"Biliyor musun" dedi Luc usulca, "ısırmak aslında öpmek gibi ama doğru yaptığında öpmekten daha iyi." Luc başını uzatıp Evangeline'in boynuna doğru eğildi.

"Hayır!" Evangeline iki eliyle onu sertçe göğsünden itti ve cazibesinden kurtulmaya çalışarak dikkatini geceye, yıldızlara ve ağaçların tepelerine odakladı. "Yine de beni ısıramazsın, Luc. Ben atıştırmalık değilim."

"Sadece küçücük bir ısırık alsam?"

Evangeline ters ters baktı.

Luc içini çekti. "Bizi tamamen bitirdin mi, Eva?"

Evangeline bir an nasıl tepki vereceğini bilemedi. Bunun sadece ısırmakla ilgili olduğunu sanmıştı. Ama şimdi Luc'a bakınca, onun ölümsüz yüzünde yalnızlığa benzer bir şey gördü. Vampir olmak hiç kuşkusuz onun beklediği gibi değildi.

Luc başını kaldırıp karanlık geceye baktı. Artık bir vampir olduğuna göre görebileceği tek gökyüzüne. Gökyüzünde, kopan bir kolyeden saçılan taşlar misali bir avuç yıldız vardı. Ancak daha çok dikkat çeken, ışığı asla güneşin sıcak ışığı gibi olmayan, keskin bir gülümsemeyle alay eden hilaldi. Evangeline gün ışığından sürgün edilmeyi, güneşin parlak ışığına çıkmasına asla izin verilmediğini hayal edemiyordu. *Aslında* Luc'un aradığı şeyin bu olup olmadığını merak etti. Aradığı kendisi değil de bir parça gün ışığı mıydı? Geçmişinden tutunabileceği bir şey.

Evangeline, prens olmanın onu mutlu edeceğini, en azından bir süreliğine, düşünebilirdi. Ama muhtemelen prens olmak fazlasıyla ciddi bir işti ve yeterince eğlenceli değildi. Bununla birlikte, Luc'un konseyinin ona önemli işler yapacağı konusunda güvendiğini hayal dahi edemiyordu.

"Burada ne işin var, Luc?"

"Birkaç muhafızı seni Kule'nin etrafında gördüklerini konuşurken duydum, bu yüzden alacakaranlık çöker çökmez gizlice sıvıştım. Seni bulmak ve benimle bir partiye gelmeni teklif etmek istedim."

"Gelemem."

"Nasıl bir parti olduğunu bile bilmiyorsun." Luc elini arka cebine atıp bir davetiye çıkardı. Altın sarısı davetiyenin üstündeki yazılar parlak beyaz mürekkeple yazılmıştı. Yazılar o kadar parlaktı ki, ay ışığında okunabiliyordu.

En üste *Neşe, Cümbüş* ve *Nikâh* kelimeleri basılmıştı.

"Bu bir kostüm partisi." Luc kaşlarını kaldırdı. "Büyük Haneler orada olacak, eğer böyle şeyler ilgini çekiyorsa..."

Luc konuşmaya devam ediyordu ama Evangeline'in tüm dikkati LaLa'nın nişan partisi için verilen davetiyedeydi.

Bu sabah partiyle ilgili haberi gördüğünde, başlıktaki ilk kelime lekelenmişti ama şimdi daveti yeniden okurken, bu kelimenin *neşe* olduğunu anladı.

Sadece tek bir kelime yüzünden neşe taşının orada olabileceğine inanması söz konusu değildi ama Luc'un, Büyük Haneler'in orada olacağıyla ilgili söylediklerini hatırladı ve aklına çılgın bir fikir geldi.

Valor'ların düşüşünden sonra Büyük Haneler'in ne çok güç kazandığını hesaba katınca, kayıp Valory Kemeri taşlarını onların gizlediğinden şüphelenmişti ve şimdi onları bu partiye getirip getirmeyeceklerini merak ediyordu. Tiberius'un sözleri aklına geldi: *Bu taşların birbirini çağıran güçleri var. Yeniden bir araya gelmek için can atıyorlar.*

Belki de kalan taşlar LaLa'nın partisinde tekrar bir araya gelirdi. Bu düşünceyle Evangeline'in içinde hafif ve ışıltılı bir şey yükseldi. Evangeline, bu partiye gitmesi gerektiğini anladı.

"Teşekkür ederim!" Luc'u yanağından öptü.

Luc yandan yandan sırıttı. "Bu evet demek mi?"

Evet demek Evangeline'e bir an için cazip geldi; çünkü Jacks bunu öğrenirse kesin çok sinirlenirdi. Ama sonunda Luc'a, "Hayır... Yine de davetin için teşekkür ederim" dedi.

Luc'un itiraz etmesine ya da yine bir ısırık istemesine fırsat vermeden Evangeline, nihayet ormanın kaçmasına izin vereceğini umarak aceleyle uzaklaştı.

Evangeline geri döndüğünde Kaos, yeraltı şatosunda yoktu. Kendisini aramaya çıkmış olmasından korktuysa da etrafta bu şüphesini doğrulayacak kimseler görünmüyordu.

Evangeline, Kaos'un ona bir şey olursa sonuçlarına katlanacakları konusunda vampirlerini uyardığını tahmin ediyordu. Evangeline oradaki ilk gününden sonra, Kaos dışında hiç vampir görmedi. Elbette ortalıkta dolaşıp onları aramadı da. Yalnız şimdi Kaos'u arıyordu çünkü LaLa'nın partisine gitmek için ondan bir araç istemesi gerekecekti. Ama bu konuyu yarın da konuşabileceğine karar verdi.

Kaos'u çalışma odasında bulamayan Evangeline, yatmaya gitti.

Bir süre sonra, tam uykuya dalacağı sırada, şatoya döndüğünü duyduğunu sandı. *Birinin* geldiğini kesinlikle duydu. Ama gözlerini açtığında kimse yoktu.

Oda boş ve soğuk olmasına rağmen Evangeline, saniyeler önce her şeyin farklı olduğu hissinden kurtulamıyordu.

Ertesi gün hava kararmaya başlar başlamaz Evangeline, Kaos'un çalışma odasının yolunu tuttu. Çok yakında buradan ayrılacağını ve her şey yolunda giderse Apollo'nun üzerindeki laneti kaldırmak için ihtiyacı olan taşları bulacağını düşününce adımlarını hızlandırdı.

Apollo'yu düşününce, kazıdığı sözlerin elbisesinin altından göründüğü bileğini ovuşturdu. Derin olmayan yarası artık acımıyordu ama oyun sahasının köşesini dönünce göğsüne bir ağrı saplandı.

Jacks.

Evangeline bir şeylere tutunmaya çalışarak durdu; terlikleri taş zeminde kayıyordu.

Jacks birkaç metre ötedeki oyun sahasında, üzerinde kırmızı ve siyah pulların olduğu damalı oyun tahtasının bulunduğu cilalı ahşap bir masanın başında oturuyordu. Üstünde, hem pulları hem de Jacks'in birlikte oyun oynadığı güzel kızı koyu sarı ışıkla aydınlatan mumlarla dolu bir kafes asılıydı.

Kız tırnaklarını masaya vurup alımlı bir şekilde dudağını ısırırken gözlerini oyundan kaldırıp Jacks'e baktı.

Jacks, siyah kadife sandalyesinde yayılırken yaramaz bir prensin resmi gibi görünüyordu. Altın rengi saçları ışığın altında parıldıyor, bukleleri sanki kız az önce parmaklarını saçlarının arasında gezdirmiş gibi dağınık duruyordu.

Evangeline bir an içinde... Hissettiği şeyin ne olduğundan pek emin değildi. Kesinlikle kıskançlık değildi. Jacks, kırmızı oyun taşını hareket ettirirken çok sıkılmış görünüyordu. Ama öte yandan, Jacks bu kadar sıkıldıysa neden gelip onu bulmamıştı? Geri döndüğünü Evangeline'e haber vermeyi düşünüyor muydu?

Evangeline buna takılmak istemedi. Aslında Jacks'in geri döndükten sonra onu aramamış olması iyi bir şeydi. Yine de, şimdi onu burada böyle görünce Evangeline kendini sıradan ve önemsiz hissetti.

Evangeline, Jacks'in Valory Kemeri'nin açılmasını her şeyden çok istediğini sanmıştı ama Jacks önce kaçıp onu terk etmişti ve şimdi de oturmuş dama oynuyordu.

Jacks bakışlarını hafiften Evangeline'in durduğu tarafa çevirdi. "Satranç da oynarım."

Evangeline'in utançtan yanakları kızardı. Damalarla ilgili o düşünceyi yansıtmak istememişti. "Sadece şaşırdım. İnsanlara zarar vermeyen oyunlar oynadığını bilmiyordum."

"Ah, bu başka bir oyun" diye araya girdi kız. "Bu oyun..."

"Artık gidebilirsin" diyerek sözünü kesti Jacks.

Kız, söyleyeceklerini toparlayamadı. "Sen... Ben... Sen..." Oflayıp pufladı, yuvarlak suratı asıldı.

Hemen ayağa kalktı ve sessizce sahadan ayrıldı.

"Bunu yapmamalıydın" dedi Evangeline.

"Neden?" Jacks koltuğuna yaslandı ve haylaz bir tavırla ona baktı. Kıyafetleri de hâli ve tavrı kadar rahattı. Düğmelerinin yarısı iliklenmemiş lacivert yelek, düşük bel gri pantolon ve yandan tokalı yıpranmış deri bot giymişti. "Kızı geri çağırmamı ister misin?"

"Hayır" diye cevap verdi Evangeline. Ama bunu hiç düşünmeden söylemişti.

Jacks'in dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. "Kıskandın mı, Küçük Tilki?"

"Hiç ilgisi yok... Güçlerini kullanıp insanları kontrol etmenden hoşlanmıyorum."

"Geçmişte benden bunu yapmamı istemiştin."

"Geçerli bir nedenim vardı."

"Aslında ben Kuzey'i üvey kız kardeşinden kurtarmakla ülkeye büyük bir iyilik yapmış olacağına inanıyorum. Ama bu hatayı daha sonra düzeltmemiz her zaman mümkün." Jacks siyah bir elmayı avucunun içiyle masanın kenarında ileri geri yuvarladı. "Şimdi söyle bakalım, bir şey mi istemiştin? Yoksa sadece benden ilgi mi bekliyorsun?" Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirirken gamzelerinden biri göründü.

Evangeline bunu hiç kaçırmamıştı. "Yanlış kıza soruyorsun, Jacks. *O kızın* aksine, ben senin bir tanrı olmadığını biliyorum."

"Ama yine de kilisemde dua eden sendin." Jacks botlarıyla masayı tekmeledi. "Ne demiştin? *Kalp kırıklığımı anladığınızı biliyorum.*" Hafif bir kahkaha attı.

Evangeline yanaklarının kızardığını hissetti, onun bu hâli Jacks'i daha çok güldürdü.

"Belli ki yanılmışım" dedi Evangeline.

Üstelik Evangeline, Jacks'in insani duyguları anlayabileceğine ya da ona ait olmayan duyguları önemseyeceğine inanacak kadar

da saftı. Ama aklından geçen bu düşünceyi sesli dile getirmedi. Sadece gitmek üzere döndü. Jacks'in yokluğunda onu biraz özlemiş olabilirdi ama bu düşüncelerin çılgınca olduğu belliydi.

"Dur." Jacks oturduğu yerden ayağa fırlayıp Evangeline'in kolunu tuttu. "Bu ne?"

Evangeline geri çekilmeye çalıştı ama Jacks'in çevik parmakları hızlıydı. Evangeline'in elbisesinin yeninin kenarını yukarı doğru kaldırdı ve Apollo'nun koluna kabaca kazıdığı sözleri gördü. *SENİ ÖLDÜRMEK İSTEMİYORUM.*

Jacks'in burun delikleri öfkeyle genişledi. "Görünüşe bakılırsa kocan aşk mektupları konusunda iyice çuvallamış."

"Önemli bir şey değil." Evangeline kolunu geri çekti. Ama Jacks çok daha güçlüydü.

Ani bir hareketle Evangeline'i kendine doğru çekti. O kadar yakınlardı ki, Evangeline birden daha önce fark etmediği ayrıntıları görmeye başladı. Jacks'in yeleğinin altındaki gömleği inanılmaz derecede kırışmıştı. Yorgunluktan gözlerinin altında halkalar oluşmuştu, öyle ki Evangeline onun son on gündür ne yaptığını merak etti.

"Neredeydin sen?" diye sordu ona.

"Masum kızları öldürüyor ve köpek yavrularını tekmeliyordum."

"Jacks, bu hiç komik değil."

"Koluna çizilmiş olan yazı da hiç komik değil." Jacks, yazıya dik dik baktı. "Ne zaman oldu bu?"

Evangeline dudaklarını büzdü.

Jacks'in yarayı görünce keyfi kaçtıysa, Evangeline ona, Tiberius'u ziyareti sırasında olduğunu söylese nasıl tepki verirdi acaba? Bunu düşünmek bile istemiyordu. Tekrar gitmesin diye onu duvarlardan birine zincirlerdi herhalde.

Evangeline başka bir şeyle dikkatini dağıtmalıydı.

Nihayet elini kurtarmayı başardı ve LaLa'nın nişan kutlamasından bahseden dedikodu gazetesini çıkarıp Jacks'in eline tutuşturdu.

Jacks gazeteye şöyle bir baktı ve ifadesi ânında sertleşti. "Hayır. Slaughterwood Şatosu'nda bir partiye katılmayacaksın."

"Bu senin vereceğin bir karar değil." Evangeline parmağını gazeteye bastırdı. "İlk kelimenin bulanık olduğunun farkındayım ama *neşe* yazıyor, neşe taşında olduğu gibi!"

"Bu, taşların orada olacağı anlamına gelmez."

"Ama bence olacaklar. Büyük Haneler'in tüm üyelerinin katılacağının belirtildiği kısmı gördün mü? Kemer taşlarının Büyük Haneler arasında saklandığını ve kalan taşları partide yanlarında bulunduracaklarını tahmin ediyorum."

Jacks ona buyurgan bir şekilde tepeden baktı. "Taşların Haneler'de olduğuyla ilgili tahminin doğru olsa bile, onları neden getirsinler ki?"

"Sen yokken öğrendim ki taşlar birbirini çağırıyormuş... Yeniden bir araya gelmeyi özlüyorlarmış. Kaos bana şans taşını gösterdiğinde, onun gücünü hissettim ve ona sahip olmayı hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istedim. Bence taşlar kimdeyse bu partide onları üzerlerinde bulunduracaklar çünkü gözlerinin önünden ayırmak istemezler."

Jacks çenesini ovuşturdu. Artık bu fikre tamamen karşı değil gibiydi ama bundan memnun olmuşa da pek benzemiyordu. "Slaughterwood Şatosu'na gideceğimizi Kaos bilmemeli."

"Neden?"

"Çünkü öğrenirse gitmemize izin vermez." Jacks gazete kâğıdını avucunun içinde buruşturdu. Evangeline emin olamadı ama parmakları titriyor gibiydi.

"Slaughterwood Hanesi'yle ilgili yanlış olan ne?"

"Hepimizin bu zor durumda olmasının nedeni Slaughterwood Hanesi, Küçük Tilki."

21

Evangeline, Jacks'in planları hakkında Kaos'a nasıl bir yalan söylediğini bilmiyordu. Ama ertesi akşam Kaos'un odasını çeşit çeşit ilginç elbiseler, terlikler, şapkalar, pelerinler ve mücevherlerle doldurduğunu gördü. Kuyruklarına elle dikilmiş çiçekleri olan pembe ipekten ve krem rengi satenden bir sürü elbise!

Evangeline tüm bunları görünce, gerçeği Kaos'tan gizledikleri için suçluluk hissine kapıldı.

Evangeline'e vampir zehri bulaştığında Kaos, kimsenin kanını emmesin ve vampire dönüşmesin diye hep başında durmuştu. Evangeline, o gece onunla sarmaş dolaş olmalarından hâlâ utandığı için Kaos'a hiç teşekkür etmemişti. Ayrıca Kaos'un yanından ayrılmadan önce kombinezonunu düzeltmesiyle ilgili ne düşüneceğini de hiç bilmiyordu. Kaos kesinlikle bir canavardı ama görünüşe bakılırsa aynı zamanda da bir beyefendydi. *Beyefendi bir canavar.*

Slaughterwood Hanesi'ne gidilmesine bu kadar karşı çıkmasının nedeni ne olabilirdi ki? Evangeline bunun cevabını yine Kaos'un kütüphanesinde aramayı denemiş ama sonra kütüphanede Slaughterwood Hanesi'yle ilgili hiç kitap olmadığını hatırlamıştı. Bunu Kaos'a ilk sorduğundaysa Kaos konuyu değiştirmişti.

Jacks'e, ona söylediği şey hakkında daha fazla soru sormaya çalışmıştı: *Hepimizin bu zor durumda olmasının nedeni Slaughterwood Hanesi.* Ancak Jacks bu konuya dair daha fazla bilgi vermeyi reddedince Evangeline, Kaos'a sadakatinden böyle davrandığını anlayıp çok şaşırmıştı. Jacks'i sadakatten ve dostluktan anlayan biri olarak hayal etmek rahatsız ediciydi. Onuru olmadığına inanmak çok daha kolaydı. Bununla birlikte, Jacks'in ne kadar azimli olduğu göz önünde bulundurulursa, eğer sadık kalacaksa, Evangeline onun ölümüne sadık kalacağını anlayabilirdi.

Bunu düşününce sırtından aşağı bir ürperti indi ve Evangeline eşyalarını toplamaya geri döndü. Sabah, Jacks'le birlikte Slaughterwood Şatosu'na gidecekti ve bavullarını doldurma işini henüz bitirmemişti.

Araba yolculuğu için uygun olabilir diye düşünerek kenarları beyaz kürkten pembe kadife elbiseyi almıştı ki, tam o sırada yatağın ucunda duran eflatun kitabı fark etti. *Valor'ların Yükselişi ve Çöküşü: Muhteşem Kuzey'in Aziz İlk Kraliyet Ailesi.*

En azından başlığın bu olması gerekiyordu. Yaldızlı harfler havai fişek gibi dağılıyordu. Bir haftadan uzun bir süre önce Kaos kitabı ona ilk verdiğinden beri kitap hareket hâlindeydi. Evangeline onu her gün okumaya çalışmıştı ama harfler durdukları yerde durmuyordu ki! Ancak şimdi hareket eden sadece birkaç harf yoktu; başlığın tamamı dağılıyor ve Evangeline'in yakından aşina olduğu bir masalın adına dönüşüyordu.

Evangeline kadife elbiseyi bırakıp kitabı aldı. Şimdi *Okçu ile Tilki Hikâyesi* sözcükleri parıldayarak geçiyor, bir okçu ve tilki resmine karışıyordu.

Evangeline kendini hazırladı, başlığın değişmeye devam etmesini bekliyordu ama kitabın kapağındaki kelimeler ilk kez hareketsiz kaldı.

"Nasıl bir oyun oynuyorsun?" diye sordu Evangeline.

Kapak aynı kaldı. Ancak Evangeline, Okçu'nun gözlerini kamaştırarak onu kitabı açmaya teşvik etmeye çalışıyormuş gibi göz kırptığını gördüğünü sandı. Bir an kapaktan daha fazlasının değişip değişmediğini merak etti. *Ya içindeki hikâye de değiştiyse?*

Bu sihirli kitap gerçekten de *Okçu ile Tilki Hikâyesi*'ne dönüştüyse, Okçu'nun laneti hakkında bilgi içeriyor olabilir miydi?

Evangeline bu olasılığı daha önce düşünmemiş olduğuna inanamıyordu. Jacks, Apollo için Valory Kemeri'ni açmak dışında başka bir çare olmadığı konusunda o kadar ısrarcıydı ki, Evangeline kitaba bakmaya zahmet bile etmemişti. Peki ya orijinal peri masalında, Okçu'nun lanetinin nasıl kaldırılacağına dair daha kolay bir çözüm varsa?

Evangeline yatağın ucuna ilişip kitabı açarken öyle olmasını umut etti.

Ne yazık ki, kitabın kapağı bir aldatmacadan ibaret gibiydi. Kitabın ilk sayfasında ciddi ifadeli bir genç adamla zarif bir genç kadının portresi vardı. Altında *Vengeance Slaughterwood ve müstakbel güzel eşi* yazıyordu.

Bu kitabın ona oyun oynadığı ortadaydı ama Evangeline yine de onu elinden bırakmadı. Daha birkaç dakika önce Slaughterwood Hanesi'ni merak ediyordu ve şimdi bu kitap ona bir yanıt veriyor gibiydi.

Resmi incelemeye devam etti. Vengeance'ın portresi çok yakışıklıydı ama ifadesinde bir zalimlik vardı. Müstakbel eşi olağanüstü güzeldi ama kitap onun kim olduğunu söylemiyordu.

Evangeline sayfayı çevirdi ve ikinci bir Vengeance portresi gördü. Önceki resimde göründüğünden çok daha huysuz ve yaşlı görünüyordu ve yanında Glendora Redthorne adında başka bir kadın vardı. Glendora, ilk portredeki kız kadar güzel değildi ama yazı aynıydı: *Müstakbel güzel eşi.*

Evangeline, neden iki müstakbel eşi olacağını merak etti. İlkine ne olmuş olabilirdi?

Vengeance ya da diğer Slaughterwood'lar hakkında daha fazla bilgi edinmeyi umarak sayfayı tekrar çevirdi, ancak ilk ikisiyle alakasız başka bir portreyle karşılaştı: *Darling Hanesi'nin hürmetkâr kızları.*

Sonraki sayfada bir grup genç asilzade gösteriliyordu.

Sonuç olarak bu kitap sadece Slaughterwood'larla ilgili değil gibiydi. Bir çeşit portre kitabıydı.

Hayal kırıklığına uğrayan Evangeline, eşyalarını toplamaya geri dönmeyi düşündü. Ancak bir sonraki sayfada, üzerine hedef tahtası yapıştırılmış bir ağacın yanında duran üç genç adamın resmini gördü. Genç adamların biri arkadaş canlısı görünüyordu, biri asil görünüyordu ve biri de tıpatıp Jacks'e benziyordu.

Evangeline'in kollarındaki tüyler diken diken oldu. Jacks'in kıyafetleri farklı, Evangeline'e yolların haritalarda gösterilmediği ve dünyanın büyük bir kısmının henüz keşfedilmediği günleri düşündüren eski tarzdaydı ama yakışıklı yüzü kolayca tanınabiliyordu.

Gözleri sayfanın en altına kaydı.

Nefesini tutarak Jacks'in adını aradı, ancak başlıkta şöyle yazıyordu: *Merrywood Üçlüsü.*

Merrywood kelimesi titreşerek *Bitterwood*'a dönüştü ve Evangeline birden bu üçlünün bahsini başka bir yerde daha gördüğünü hatırladı. Düşürdükten sonra kaybolan kitapta görmüştü.

Kitap, Üç Merrywood üyesini alçak olarak tanımlamıştı. Prens Castor Valor, Lord Merrywood'un oğlu Lyric Merrywood ve Evangeline'in *Okçu İle Tilki Hikâyesi*'ndeki okçu olabileceğini tahmin ettiği isimsiz bir okçu.

Evangeline, Jacks'in bu üç genç adamdan hangisi olabileceğini anlamaya çalışarak resmi tekrar inceledi.

Jacks'in yanındaki genç adam en sıcakkanlısı görünüyordu; esmer teni, yüzünde Evangeline'in gördüğü en sıcak gülümsemesi ve elindeki okla ona hemen Okçu olabileceğini düşündürdü. Ama sonra buradaki tüm hikâyelerin lanetli olduğunu hatırladı. Evangeline o lanetin resimler için de geçerli olup olmadığından emin değildi ama açık fikirli olmaya karar verdi.

Diğer genç adam sıcakkanlı olandan daha uzundu, aşağı yukarı Jacks'le aynı boydaydı. Çenesini hafif yukarıya kaldırmış olması Evangeline'e kendini biraz üstün gördüğünü düşündürdü. Evangeline bunun nedenini biliyor gibiydi. Bu genç adam neredeyse insanın içini acıtacak kadar yakışıklıydı. Gerçekten insan olup olmadığından şüpheye düşüren türden bir çekiciliği vardı.

Normalde Evangeline, Jacks için böyle düşünürdü ama bu resimde Jacks bir ölümsüze değil, insana benziyordu. Evangeline,

Jacks'in daha önce insan olduğu fikrine hiç kapılmamıştı ama eğer Merrywood Üçlüsü'nden biriyse, o zaman bir zamanlar insan olduğu açıktı. Ayrıca insan olmak ona çok yakışıyordu. Belki de çok mutlu göründüğü içindi.

Resimde, Jacks sıradan bir kırmızı elmayı fırlatıyor ve tüm yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle gülüyordu. Artık hiç bu kadar mutlu görünmüyordu ve Evangeline elinde olmadan, ne değiştiğini merak etti.

"Küçük Tilki!" Jacks ona seslenerek kapıyı çaldı.

Evangeline irkildi ve Jacks'in odaya girmesiyle az daha yataktan düşüyordu. Resimdeki genç adama olağanüstü benziyordu ama Evangeline şimdi ona bakarken çok farklı şeyler hissetti. Sanki bir heykeltıraş eski hâline bir kama geçirmiş de tüm yumuşaklığını oymuştu.

"Bakakaldın bana." Konuşurken Jacks'in dudakları kıvrıldı.

Evangeline'in ânında yanakları pembeleşti. "Pat diye daldın odama."

"Kapıyı çaldım, seslendim de..." Birden sustu.

Gözleri, Evangeline'in elindeki kitaba takıldı. Koyu gümüş rengi gözleri parladı. Ama parıltı o kadar çabuk geçti ki, ışığın bir oyunu olabilirdi. Ya da resmi görmüş olabilirdi, resim bir anda kaybolmadan önce yani. Şimdi kitabın sayfaları bomboştu.

Kitabın kapağı da boştu, altın yaldızlı yazının tamamı silinmişti ve Evangeline Jacks'in ne görmüş olabileceğinden emin olamıyordu.

"Arabamız yarım saat içinde gelecek" dedi Jacks sert bir ses tonuyla. "Hüzünlü hikâyeleri bırak da bavulunu toplamayı bitir."

Hüzünlü hikâyeler. Jacks'in gördüğü buysa, Evangeline'in gördüğü resme bakmadığı açıktı.

"Bekle." Evangeline kitabın boş sayfasını sanki resim yeniden görünebilirmiş gibi kaldırdı. "Bu kitapta senin portreni gördüm."

Jacks gözlerini kısarak bir kahkaha attı. "Artık masallarda bile beni görüyorsun. Sende saplantı hâline geldiğim için endişelenmeli miyim?"

Evangeline utanmayı bir kenara bırakarak, "Hayır" dedi inatla. "O sendin. Merrywood Üçlüsü'nden biriydin!"

Jacks içini çekti, keyfi kaçıp yerini endişeye bırakır gibi oldu. "O kitapta gördüğün her şey bir hileydi. Merrywood Üçlüsü uzun zaman önce öldü ve ben asla onlardan biri olmadım."

"Ne gördüğümü biliyorum."

"Bundan eminim. Ama bu, gördüğüne inanabileceğin anlamına gelmez. Bu hikâyeler, resimler yalan söylüyor."

"Sen de öyle" diye karşılık verdi Evangeline.

Her ne kadar kabul etmek istemese de Jacks haklıydı.

Özellikle bu kitabın kapağı gözlerinin önünde iki kez değişmiş ve ardından içeriği tamamen kaybolmuştu, ki bu da şüphelerinin artması için yeterli bir nedendi.

Ama öte yandan eğer Jacks doğru söylüyorsa, neden parmak boğumları birdenbire elindeki elma gibi bembeyaz olmuştu?

2. BÖLÜM

Hikâyelerin
Düşmanlığı

Jacks bir köylünün arabasını almıştı. Arabanın dışı pürüzsüz mat siyahtı, karanlık arka sokaklara ve gölgelere karışmak için mükemmeldi ama tekerleklerin ve camların çevresindeki altın kaplamalar şaşırtıcı derecede akıl çeliciydi.

Bu, daha önce Evangeline'in Apollo'ya yaptığı aşk büyüsünü bozacağına dair umutlanıp Jacks'le buluştuğunda bindikleri araba değildi.

Bu arabanın içinde, yerde siyah pelüş halı, oturaklarda kalın siyah kadife minderler, siyah lake panel duvarlar vardı ve buzlu camların kenarları dönen dikenlerden oluşan dekoratif bir desende yine altın kaplıydı.

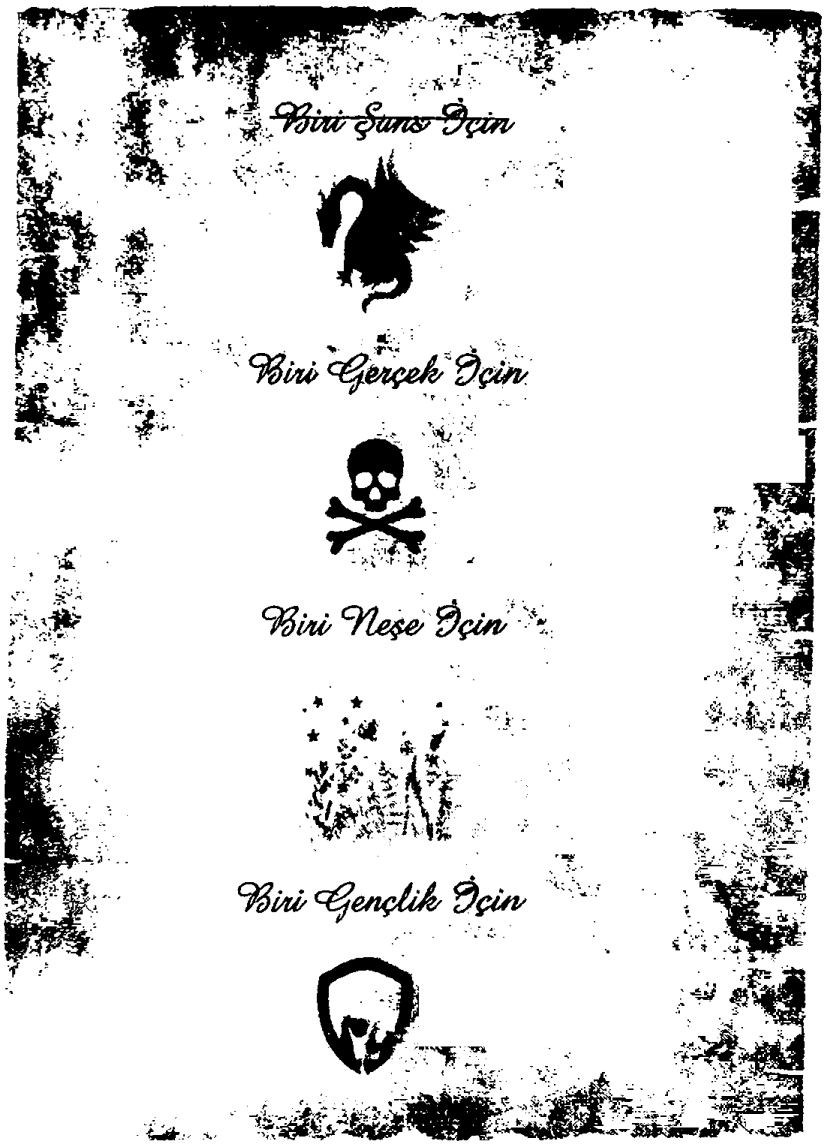
Evangeline dün gece seçtiği pembe kadife elbisenin içinde kendini gayet şık hissediyordu.

Valorfell'in doğusunda kalan Slaughterwood Şatosu tam bir günlük mesafedeydi. Evangeline ve Jacks yol aldıkça hava daha da soğuyordu. Pencerelerin dışındaki dünya kar, buz ve uçarken kanatları donmuş leylak rengine dönüşen uçuk mavi kış kuşlarından oluşan bir harikalar diyarıydı.

Evangeline Jacks'e kuşları ya da şu anda ülkenin neresinde olduklarını sorabilirdi ama Jacks uyuyordu.

Pencereye dayadığı altın sarısı kafası, sadece araba yoldaki bir tümsekten geçtikçe hareket ediyordu. Evangeline ona bakmamaya

çalışarak –Jacks'in uykuda bile kendisine baktığını hissetmesine şaşırmazdı– Kaos'un kütüphanesinde bulduğu ipuçlarını incelemeye döndü.

Karşısında oturan Jacks kıpırdandı.

Evangeline gözlerini sayfadan yavaşça kaldırdı ve Jacks'in omuzlarının titrediğini gördü. Sanki kötü bir rüya görüyormuş gibiydi.

Bir an Jacks'e ne gibi şeylerin musallat olabileceğini düşündü. Jacks bir defasında ona kalbini yeniden çarptıran kızın hikâyesini anlatmıştı; onun ölümcül öpücüğünden kurtulan tek kız. Bu kızın Jacks'in tek gerçek aşkı olması gerekirken kız onu kalbinden bıçaklayıp başka birini sevmeyi seçmişti. Evangeline hikâyeyi ilk dinlediğinde bunun Jacks'in en büyük trajedisi olduğuna inan-

mıştı ama şimdi geçmişinde daha derin yaralar olduğundan şüpheleniyordu.

Merrywood Üçlüsü'nü gördüğü resmi düşündü yine. Jacks onların öldüğünü ve hikâye kitaplarının yalan söylediğini söylemişti. Yine de Evangeline, Jacks'in bu üçlünün bir parçası olduğu fikrini kafasından bir türlü atamıyordu.

Keşke onlar hakkında daha fazla şey bilseydi. Tek bildiği, Lyric Merrywood'un bir lordun oğlu olduğuydu.

Okçu'nun ismi açıklanmamıştı ama Evangeline onun, *Okçu İle Tilki Hikâyesi*'ndeki Okçu olduğunu düşünüyordu.

Bir de prens Castor Valor vardı.

Hikâyelere göre, tüm Valor'ların kellesi alınmıştı. Ama ölümden kurtulabilecek biri olsaydı, bu Jacks olurdu. Eğer Jacks hayatta kalan tek Valor'sa, tüm ailesinin katledildiğini görecek kadar yaşadıysa, bu elbette onu yıkardı. Ayrıca bu, Valory Kemeri'ni açmak istemesinin nedenini de açıklıyordu; Valor'lardan biri olarak, Valory'nin içinde ne olduğunu herkesten daha iyi bilirdi.

Jacks boynunu çevirdi ve iç çekişle inleme arasında bir ses çıkardı. Uyanıyordu.

Evangeline, Jacks gözlerini açıp ona baktığını görmeden bakışlarını pencereden dışarı çevirdi.

Dışarıda manzara değişmişti. Yanlış yola mı saptık acaba, diye düşündü. Kar yığınları ve kış kuşları yok olmuştu. Gökyüzünün mavisi bulanık griye, yerdeki kar çamura dönmüştü.

Evangeline bir defasında babasının antikacı dükkânında içinde Buz Cenneti Adaları'ndan ithal edilmiş hikâye kitaplarının olduğu çok güzel görünümlü bir sandık açmıştı. Kitapların kapakları pembe-altın sarısı kabartmalı, güzel varak tasarımlı nane yeşili deriydi. Kitapları açıp içlerinde nasıl hikâyeler olduğunu görmek için inanılmaz sabırsızlanmıştı. Ama külden başka bir şey bulamamıştı. Sanki biri sayfaların ortasına bir kibrit atmış ve bütün kelimeleri yakmış gibi.

Bu yer Evangeline'e o kitapları hatırlattı, tek bir farkla. Burada kelimeler yerine renk, duygu ve umut tükenmişti; iğne yapraklı

ağaçların yeşili, kapıların kırmızı boyası ve parke taşların mavisi. Karın rengi bile arıtılmış, kasvetli bir griye dönmüştü.

Uzaktan, sanki bir zamanlar bir köymüş ama şimdi sadece yıkılmış kulübelerin kalıntıları ve bir kasabanın terk edilmiş parçaları varmış gibi görünüyordu. Yol da değişti, engebeli ve sarp bir yola dönüştü. İskeletlere benzeyen yapraksız ağaçlardan oluşan bir ormanın içinden geçerken araba sallanıyordu.

Evangeline titredi. O âna kadar arabanın giderek daha da soğuduğunu fark etmemişti. Ayaklarının altındaki sıcak tuğlalar sıcaklığını kaybetmişti ve şimdi buz gibiydiler. Evangeline pelerinine sıkıca sarılmayı denedi ama bir faydası olmadı. Bu soğuk canlı bir şeydi sanki. Arabanın kapısının etrafındaki boşluklardan sızan sis, hafif bir çürük kokusu getiriyordu. Araba, Evangeline'i neredeyse koltuğundan düşürecek kadar büyük bir yarığın üstünden sallana sallana geçerken sisten çizmeleri görünmez oldu ve ayak parmakları dondu.

"Asma suratını Küçük Tilki, geldik işte" dedi Jacks, ama sesinde her zamanki cakası yoktu.

"Neredeyiz?" diye sordu Evangeline. Sesi kırılgandı; perdeleri kapatıp başka tarafa bakmak isteyen korkmuş birinin sesi. Yine de rahatsız edici bu manzaradan gözlerini alamıyordu.

Araba tangur tungur ilerlemeye devam ederken köy gözden kayboldu ve bir süre yanmış ağaç kalıntılarından başka bir şey görünmedi. Evangeline hâlâ faaliyet gösteren han gibi bir şey gördüğünü sandı ama gördüğü yer çok uzaktaydı. Yaklaştıklarındaysa okuduğu tabelayla neredeyse nefesi kesildi.

BÜYÜK MARRYWOOD MALİKÂNESİ'NE HOŞ GELDİNİZ!

Diğer her şey gibi tabela da haraptı, ufalanmış, rengi solmuştu ve Evangeline'in içinde büyüyen duygu kadar hüzünlüydü. Evangeline'in yanakları gözyaşlarıyla ıslandı. Daha önce buraya hiç gelmemiş olabilirdi, ancak tabela ona kitapta anlatılan Marrywood Hanesi'ni hatırlattı. Marrywood'ların neşeli, cömert insanlar olduğu, evlerinin de şefkat ve sevgi yuvası olduğu söylenirdi.

Ama bu evden geriye, büyük bir kül yığınından hiçliğe doğru tırmanan, bir zamanların muhteşem merdiveninin iskeletinden başka bir şey kalmamıştı.

"İşte Marrywood Üçlüsü hakkındaki sorularının yanıtı burada" dedi Jacks, karamsar bir tavırla.

"Burayı onlar mı yaptı?" diye sordu Evangeline.

"Hayır. Burası hepsinin öldüğü yer." Jacks gözlerini pencereden aldı. Evangeline'in yüzüne bakmadı ama Evangeline gözlerindeki ışığın söndüğünü görebiliyordu. Jacks'in bakışları pencerenin dışındaki dünya kadar griydi artık.

Evangeline, Jacks'in gerçekten insani bir duygu mu hissettiğini yoksa bu hâlinin bu korkunç yerden mi kaynaklandığını anlayamadı.

Sonra Tiberius'un kemer taşları hakkındaki sözlerini hatırladı: *Harabeleri gördüm... Korkunç çukur büyüsünü hissettim. Sadece taşları bir araya getirmek bile potansiyel felâket.* Evangeline o zaman ona inanmak istememişti. Taşlardan birini eline almıştı. Gücünü hissetmişti ama felâkete neden olacak şekilde değil. Ama öte yandan, böyle bir viraneliğe başka ne neden olmuş olabilirdi? Yalnızca bir yeri değil, tüm umudu ve neşeyi yok edecek kadar güçlü ne vardı?

"Burada tam olarak ne oldu?" diye sordu Evangeline. "Valory Kemeri taşlarının yok ettiği Büyük Hane bu mu?"

Jacks dönüp gözlerinin içine baktı. "Sen nereden biliyorsun o hikâyeyi?"

"Bir kitapta okudum herhalde."

"Yalan söylüyorsun." Jacks ağzını öyle bir sıktı ki dudakları ince bir çizgi hâlini aldı. "Himaye'nin palavrası o. Bunu taşlar yapmadı. Güçlüler ama bu onların yıkımı değildi."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü burada gerçekte ne olduğunu biliyorum."

Evangeline gözlerindeki yaşları sildi ve Jacks'e kuşkuyla bakmak için elinden geleni yaptı.

Jacks tiz bir kahkahayla cevap verdi. "Tiyatro severim ama bana inanmıyorsan tek yapman gereken, ne olduğunu sormak."

Evangeline birden daha çok şüphelendi. Jacks bilgi vermek konusunda asla yardımcı olmazdı. Yine de Evangeline onu sorguya çekme fırsatını kaçıracak değildi. "Gerçekte ne oldu peki?"

Jacks tekrar pencereye döndü. Evangeline bir an cevap vermeyecek sandı. Derken Jacks çok kısık sesle konuşmaya başladı. "Lord Merrywood'un oğlu Lyric Merrywood, Aurora Valor'a âşık olma talihsizliğine düştü."

Evangeline, Lyric Merrywood ismine aşinaydı. Gelmiş geçmiş en güzel kadın olan meşhur Aurora Valor'u da biliyordu elbette.

"Lyric" diye devam etti Jacks aynı kısık sesle, "Lord Merrywood'un tek oğluydu ve Aurora Valor'u sevmenin ne büyük bir hata olduğunu anlayamayacak kadar iyi yürekliydi."

"Neden hata olsun ki?" diye sordu Evangeline. "Bence Aurora güzel, tatlı ve kibardı. Bir prenseste olması gereken tüm özelliklere sahipti." Son sözleri ağzından biraz sert çıktı. Evangeline'in bildiği kadarıyla Aurora Valor'un her masalda mükemmel anlatılması dışında bir hatası yoktu ama yine de prensese karşı tarifsiz bir hoşnutsuzluk hissettiğini fark etti.

"Ondan hoşlanmıyorsun" diye tahmin yürüttü Jacks.

"Gerçek olamayacak kadar iyi."

Jacks kendi fikrini açık etmeyen bir ses tonuyla, "Lyric kesinlikle öyle düşünmüyordu" dedi. "Ona öylesine âşıktı ki, Aurora'nın Vengeance Slaughterwood'la nişanlı olması gibi tehlikeli bir gerçeği göz ardı etti."

"Aurora onun müstakbel eşiydi!" diye haykırdı Evangeline.

Jacks ona kuşkuyla baktı. "Ben de öyle dedim işte."

"Biliyorum... Heyecanlandım biraz çünkü ben bir kitapta Vengeance'ın resmini gördüm ama nişanlısının kimliği belirtilmemişti."

Jacks kısa bir şaşkınlıktan sonra anlatmaya devam etti. "Lyric, bu bir aşk birlikteliği olmadığı için nişanın önemi olmadığını söyledi. Aurora ve Vengeance, Aurora'nın doğumundan beri nişanlıydı. Vengeance'ın babası Bane, Wolfric Valor'un en büyük dostu ve müttefikiymiş. Wolfric kral olunca, kızlarından birini Bane'in en büyük oğluyla evlendireceğine söz vermiş.

"Aurora düğünü iptal edip Lyric'le evlenmek istedi ama babası bunu kabul etmedi. Wolfric, Aurora'nın aşk hakkında hiçbir şey bilmeyen aptal bir kız olduğunu söyledi." Jacks alaycı bir şekilde dudak büktü. Evangeline, onun aynı fikirde olup olmadığını yine anlayamadı. "Aurora, Wolfric'e karşı hiç kimsenin bir mücadele kazanamayacağını biliyordu. Bu yüzden babasına, Vengeance'la evleneceğini söyledi. Ama düğün günü sabahı kaçtı. Vengeance, nişanlısının Lyric Merrywood'la ilişkisini o zaman öğrendi. Öğrenince de... İntikam kelimesinin hakkını verdi diyelim..."

Araba öne doğru atılınca Jacks cümlesini tamamlayamadı. Kasvetli havayı ve harabeleri geride bırakıp, canlı, bembeyaz bir dünyaya geri dönmüşlerdi. Güneş yeniden görünmüştü. Neşeli ışığını cömertçe saçıyor, ağaçların üzerindeki buzları yanardöner renklerle benekliyordu.

Jacks, tüm bu manzaraya katlanamıyormuş gibi pencereden uzaklaştı.

Belki de görmek istemediği az ilerideki tabelaydı:

SLAUGHTERWOOD HANESİ'NİN
TOPRAKLARINA GİRMEK ÜZERESİNİZ

Misafirseniz hoş geldiniz!
Misafir değilseniz gözünüzü dört açın...

Bu tabela hiçbir koşulda Evangeline'in yüreğini ısıtmazdı. Ancak Jacks'in anlattıklarından sonra karşılama tabelası içini daha da huzursuz etti.

Hikâye lanetinin Jacks'in hikâyesinin bir kısmını çarpıtmış olabileceğini hatırlattı kendine. Ama Jacks'in hikâyesi, Evangeline'in gördüğü Vengeance'ın iki farklı nişan fotoğrafını açıklıyordu. Hem Jacks anlatırken de hiç takılmamıştı. Kısık sesinde, sanki hikâyeyi sadece duymamış da bizzat tanıklık etmiş gibi abartısız bir özgüven vardı.

Jacks ona hiç kimseyi, hiçbir şeyi umursamadığını defalarca kez söylemişti. Ama şu an ona inanmak zordu. Belki de bu yüzden

başını ışıktan çevirmişti; yüzünü aydınlatıp gerçek hislerini açığa çıkarmasın diye.

Bu düşünceyle Evangeline'in içinde bir yer Jacks için sızladı. Arabada karşı tarafa uzanıp elini Jacks'in elinin üstüne koydu.

Jacks hayal kırıklığına uğramış gibi içini çekti. "Benim için üzülme, Küçük Tilki. Dedim ya, burası herkesi hüzünlendirir." Kaşlarını çatarak elini çekti. Ama kaşlarını çatması, gözlerinin derinliklerindeki hüznü gizlemeye yetmedi.

Evangeline onun için üzülmeden edemiyordu. Jacks'in Castor Valor olduğu için acı çektiği fikrini düşündü yine. Castor Valor; Valor'ların sonuncusu, Kuzey halkının vahşice öldürene kadar sözde çok sevdiği kraliyet ailesinden hayatta kalan tek kişi ve katledilen bir genç adamın arkadaşı. Ama bu hikâyede Castor Valor yoktu, Merrywood Üçlüsü'nün üçüncü üyesi Okçu da yoktu.

Evangeline meselenin üstüne gitmeyebilirdi. Ama Jacks ilgi beklemediğini açıkça belirtmişti. Ayrıca Evangeline hikâyeyi düşündükçe Jacks'in bunu ona, açık açık her şeyi anlattığını sanıp daha fazla soru sormasın diye mi anlattığını merak ediyordu.

"Hikâyende Lyric'in arkadaşlarından, Castor Valor ve Okçu'dan hiç bahsetmedin. Vengeance Slaughterwood onları da mı öldürdü?"

"Sadece Castor'u" dedi Jacks yavan bir sesle. "Grubun en asili oydu. Lyric'i saldırı konusunda uyarmaya çalıştı ama sonunda o da canından oldu."

Evangeline, Jacks'in yakışıklı yüzünü dikkatle inceleyip yalan söylediğine dair bir iz –onun gerçekten Castor olduğunu ele verecek küçük bir işaret– aradı ama Jacks'in yüzünü okumak bazen çok zor olabiliyordu. Sezdiği tek şey, Jacks'in bu hikâyede bir yeri olduğuydu ve Valory Kemeri'ni açmak istemesinin bu hikâyeyle bir ilgisi vardı.

"Eğer gerçekten Merrywood Üçlüsü'nün bir üyesi değilsen, tüm bunları nereden biliyorsun?"

"O zamanda yaşayan herkesin bildiği bir olaydı bu. Aurora Valor prensesti, Castor prensti. Lyric ve Vengeance da lord çocuklarıydı."

"Peki ya Okçu?"

"O hiç kimse değildi" dedi Jacks soğuk bir tavırla. "Belki Tilki için bir kıymeti vardı ama. Gerçi sana o hikâyenin nasıl bittiğini anlattım." Jacks dişlerini göstere göstere gülümsedi. Bu gergin gülüşüyle sanki Evangeline'i bu konuyu eşelememesi için uyarıyordu.

Evangeline bir an onun Castor olduğu konusunda yanılmış olabileceğini düşündü. Belki de Jacks aslında Okçu'ydu ve Valory Kemeri'ni açmayı bir şekilde Tilki'yi kurtarmak için istiyordu.

Böyle düşünmek romantik olmalıydı ama Evangeline'i heyecanlandırmadı.

"Şimdi" dedi Jacks sertçe, "soru sorma sırası bende. Kemer taşlarının Büyük Haneler'den birinin sonunu getirdiğiyle ilgili o saçma hikâyeyi nereden duyduğunu öğrenmek istiyorum."

Evangeline tereddüt etti.

"Hadi ama Küçük Tilki, eğer bana bir şey anlatmayacaksan benden de sana bir şeyler anlatmamı bekleme."

"Tiberius'u görmeye gittim" diye itiraf etti Evangeline.

"Ne yaptın, ne yaptın?" diye hırladı Jacks.

"Ah, hayır, kızmana gerek yok. Sen yoktun. Bana iki kelimelik diyebileceğim bir not yazıp, beni vampirlerle dolu bir şatoda yalnız bırakıp gittin."

"Sen de sırf bu yüzden, iki defa seni öldürmeye kalkışmış biriyle sohbet etmeye mi karar verdin?"

"Kütüphanede hiç şansım yoktu. Taşların nerede saklandığını o biliyor olabilir diye düşündüm."

Jacks cevap olarak Evangeline'e, arabayı kenara çekip onu ıssız bir kuleye götürmek ve anahtarını da uzaklara fırlatmak istiyormuş gibi bir bakış attı.

"Tiberius bir hapishanede kilitli tutuluyor" dedi Evangeline. "Hapishane oldukça korunaklı."

"O, senin ölmeni istiyor. Bu, kaçmayı denemesi için güçlü bir neden."

"Ama yapmadı" diye ısrar etti Evangeline. "Başka ne yapacaktım? Kitaplar yalan söylüyor diye sen kendin dedin."

Jacks sinirli bir tavırla elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bu partiye gitmemizi Tiberius mu önerdi?"

"Hayır, ona hayatımın abisininkiyle bağlantılı olduğunu söylediğim halde yardım etmeyi reddetti."

"Bunu ona söyledin mi?" Jacks'in burun delikleri öfkeyle genişledi. "Tiberius bu bilgiyi Himaye'den biriyle paylaşacak olursa, seni öldürmek için Apollo'yu bulup öldürürler."

Bir an için Jacks de birini öldürmek istiyormuş gibi göründü.

"Sakin ol Jacks. Kule'de Tiberius'u ziyaret ettiğimde Himaye onu kaderine terk etmiş gibiydi. Yanılıyor olsam bile, Tiberius'un abisini tekrar tehlikeye atacağını kesinlikle düşünmüyorum. Kemeri açmama yardım etmeyebilir ama bu konuda kafası karışmış görünüyordu. Abisini gerçekten öldürmek istediğine inanmıyorum."

"İnsanlara gereğinden fazla güveniyorsun" diye homurdandı Jacks. "Ve bunu bana hemen söylemeliydin."

"Niye, onu hemen öldürebilesin diye mi?"

"Evet."

"Hayır Jacks. Ortalıkta dolaşıp sorun oluyorlar diye insanları öldüremezsin."

"Herkesi ve kendini kurtaramazsın. O taşları nasıl elde edeceğini sanıyorsun?" Jacks'in sesi sert ve biraz da huysuzdu. "Tatlı tatlı gülümsedin diye sahipleri taşları sana teslim edecek mi sanıyorsun? Eğer taşlar buradaysa, bu partide insanlar ölecek."

"Hayır... Taşları almak için kimseyi öldürmeyeceğim. Ve sen de öldürmeyeceksin."

"Öyleyse neden geldik buraya?" Jacks alaycı bir tavırla gülümsedi.

Araba, Slaughterwood Şatosu'na giden sağlam asma köprünün üzerinden geçiyordu, Evangeline de bunu bahane edip başını Jacks'ten çevirdi. Tam da bu yüzden kendine sürekli ona güvenmemesi gerektiğini hatırlatıyordu. Öyle ya, Jacks istediklerini elde etmenin tek yolu olarak birilerini öldürmeyi düşünürdü.

Evangeline, Jacks'in bunu mahvetmesine izin veremezdi. Geçmişte yaşananlar yüzünden acı çektiğini biliyordu, bunun için onu suçlamıyordu da. LaLa, Bekâr Gelin olarak evlenemeyeceği için bu

nişanın önemsiz olduğunu düşünüyor olabilir miydi? Ama Evangeline yine de buna inanmak istemiyordu. Kader tanrılarının, büyülerin, lanetlerin ve kehanetlerin olduğu bir dünyada Evangeline, herkesin sonsuza dek mutlu olma potansiyeli olduğuna da inanmaktan yanaydı.

Omuzlarını dikleştirdi ve yeni bir kararlılıkla Jacks'e döndü. "LaLa benim arkadaşım, bu onun nişan partisi ve harika bir kutlama olacak. Bu kutlamada hiç kimse ölmeyecek. Biz buradayken insanları öldürmeyeceksin."

Jacks koltuğuna yaslandı ve ağzını somurtkan bir ifadeyle bükerek elmasını yakaladı. "Bu çok kötü bir plan, Küçük Tilki." Keskin dişlerini meyveye geçirerek kocaman bir ısırık aldı. "Biri ölecek. Ya onlardan biri ya da bizden biri."

23

Her yan Evangeline'in beklediğinden daha sıcaktı; hem de ismi *katliamla* anılan bir Hane için. Şatoya yaklaşmak, seyyahların içki içip yahni yerken ateşin başında ozandan dinleyebilecekleri bir masala adım atmak gibiydi.

Burası eskiydi. Havanın kokusunu değiştiren türden eski yapılardan. Evangeline hâlâ arabada oturuyordu, ancak uzaktan hayal gibi beliren şatoya yaklaştıkça, uzun zaman önceki savaşların toz kokusunu ve yüzyıllar önce yanan şöminelerden çıkan duman kokusunu aldığına yemin edebilirdi. Sayısız pencereden sızan lekeli soluk sarı ışık bile geçmişten bir kalıntı gibi görünüyordu.

Arabaları durduktan sonra Evangeline, Jacks'in arkasından dışarı çıktı. Kayıp kemer taşlarından herhangi birinin diğer konukların boynunda gelip gelmediğini bilmiyordu. Ama Jacks'le birlikte sıra hâlinde bekleyen uşaklara yaklaştıkları sırada neşe taşına dair herhangi bir şey sezmedi. Zırhı andıracak şekilde tasarlanıp dikilmiş gümüş rengi tertemiz ceketleriyle uşaklar, dekoratif askerler gibi sıralanmışlardı.

İki uşak, valizlerini almak için arabaya doğru fırladı. Diğer hizmetçilerden ve seyislerden birkaçı gülümseyerek Jacks'i başlarıyla selamladılar; Jacks'in neredeyse kaşları çatıktı ama yine de göz

kamaştırmayı başarıyordu. Evangeline aynı etkiye sahip değildi. Herkese gülümsedi ama ona doğru bakan birkaç hizmetçi küçümseyerek, gözlerini kısarak ve dudaklarını sıkarak karşılık verdi.

Bunu dert etmemeye çalıştı; ya hizmetçiler üşüyordu ya da kendisinin sinirleri yıpranmış olabilirdi. Ama sonra fısıltı denemeyecek kadar yüksek sesle söylenenleri duydu.

"Ben hâlâ prensi onun öldürdüğünü düşünüyorum."

"Herkesin saçlarından övgüyle bahsetmesini anlamıyorum."

"Geldiği yere geri dönmeli."

Jacks kolunu Evangeline'in omuzlarına atıp onu kendine doğru çekerek sanki içine bir şok dalgası gönderdi. "Senin için aralarından birini öldürmemi ister misin?"

"Hayır, sadece dedikodu yapıyorlar."

"Peki içlerine kendi dillerini kesme dürtüsü versem?" diye sordu Jacks, gamzelerinden birini göstererek.

Evangeline bunu komik bulmaması gerektiğini bildiği hâlde gülmemek için kendini zor tuttu. Jacks'in diller konusunda ciddi olduğundan hiç şüphesi yoktu. "Sakın..."

"Emin misin? Bunu hak ediyorlar." *Bütün Hane bunu hak ediyor.* Düşünce o kadar sessizdi ki Evangeline, Jacks'in bunu kendisine duyurmak isteyip istemediğinden emin olamadı. Ama bu konuda yorum yapmasına fırsat kalmadan LaLa göründü. Malikânenin çift kanatlı kapısından çıkıp altın rengi, ejderha pulu şeklindeki payetler ve açılan kollarla bir karşılama sağanağına dönüştü.

"Seni görmek ne güzel arkadaşım!" Evangeline'e öyle bir sarıldı ki her şey sıcacık oluverdi. Evangeline o âna kadar sarılmaya ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemişti. *En son ne zaman biri ona sarılmıştı?*

Muhtemelen yine LaLa sarılmıştı, bu da Evangeline'in arkadaşına daha sıkı sarılmasına neden oldu. "Burada olduğum için çok mutluyum."

"Benim kadar değilsindir. Konukların çoğu Robin'in arkadaşları, o yüzden bana yazıp geleceğini söylediğinde çok heyecanlandım." Geri çekilirken LaLa'nın gülüşü göz kamaştırıyordu. "Siz ikiniz son konuklarsınız. Diğer herkes akşam yemeği için giyinip

hazırlanıyor. Zavallı küçük bir hayvanı avlamaya gidenler dışında, ki Robin de onlarla birlikte. Bu yüzden mecburen onunla daha sonra tanışacaksınız."

"Onunla nişanlandığına hâlâ inanamıyorum" diye mırıldandı Jacks.

LaLa'nın tatlı gülüşü sertleşti. "Seçimlerimi yargılayamazsın, Jacks. Evangeline bana yaptıklarını anlattı. Onu cinayetle suçladığını ve Apollo'yu zehirlediğini biliyorum."

Jacks kayıtsızca omuz silkti. "Kemeri açmak içindi. Onaylarsın sanıyordum. Yoksa..."

"Şşşt..." diye tısladı LaLa. "Bu evde böyle şeyler konuşamazsın."

Jacks inler gibi bir ses çıkardı. "Önce birini öldürmem ya da dil kesmem yasak..."

LaLa sözünü kesti. "Kimin dilini kesmek istedin?"

"Nişanlının uşaklarından birkaçının."

"Aslında bu hiç fena bir fikir olmayabilir" dedi LaLa ve Evangeline, arkadaşının da şaka yapmadığına dair korkunç bir hisse kapıldı.

Neyse ki LaLa, Jacks ve Evangeline'i malikâneye kabul ederken yeniden gülümsüyordu.

İçerisi sıcak şarap kokuyordu ve Evangeline'in Kuzey'in Büyük Haneleri'nden beklediği tüm ihtişama sahipti. Kemerli tavanlar aşırı yüksekti, zeminse erkek ve kadınların savaşta kılıç, kalkan ya da kanlı başlar tutarken resmedildiği çini mozaiğiyle kaplıydı.

Belli ki Slaughterwood Hanesi'nin tarihi, katliamlarla anılmasına ters düşmüyordu. Raflarda kitap yerine bir sürü eski silah vardı; savaş çekiçleri, topuzlar, gürzler, tatar yayları ve savaş baltaları. Duvarda bir tabloya dönüşen herkes zırh giymişti, bir kadın hariç. Kadının hoş bir yüzü ve sıcacık bir gülümsemesi vardı. LaLa, Jacks'le Evangeline'i geniş bir merdivenden yukarı çıkarırken aynı kadının portrelerini sık sık gördüler.

Evangeline hemen değilse de sonunda bu kadının dün gece resmini gördüğü kadın olduğunu anladı. Glendora. Glendora, Vengeance Slaughterwood'un ikinci müstakbel eşiydi... Ve Aurora'nın aksine, Glendora onunla evlenmişti.

Vengeance'ın koca bir Hane'yi yok edip sonra da kendine bir aile kurması çok büyük haksızlık gibi geliyordu. Evangeline bu fikrini söyleyebilirdi ama geçmişteki çirkinliklerden bahsederek LaLa'yı üzmek istemedi.

"İşte geldik" dedi LaLa, dördüncü kata ulaşmalarından kısa bir süre sonra. "Bu en sevdiğim odalardan biri." LaLa neşeli bir *hışırtıyla* kapıyı açtıktan sonra kollarını da iki yana açtı. Odanın cumbalı pencerelerinin dışında sihir gibi yağan kar, gecenin ilk saatlerine ve içinde gürül gürül yanan muazzam bir şömine, kalın tüylü halılar, hoş bir pencere sediri ve köpüklü şarap rengi kabarık kadife örtüsü olan muhteşem cibinlikli bir yatak olan odaya biraz tuhaflık katıyordu.

"Manzarası gerçekten muhteşem" dedi LaLa. "Sabah, Glendora Slaughterwood'un meşhur kış bahçesini görebileceksin."

"İşte, bunlar da birkaç parti hediyesi" dedi LaLa heyecanla, büyük bir paketi işaret ederek. "Kıyafetlerin çok kırışmış olursa diye bu gece için bir elbise de ekledim. Yanına kostüm almayı unutmuşsundur diye yarın için de bir elbise var."

"Büyük cömertlik" dedi Jacks, sözlerinde hakaret saklıymış gibi. Eski bir masaya doğru gidip küçük ejderha şeklindeki bir kitap ayracını eline aldı.

LaLa'nın gülümsemesi soldu. "Bırak onu, Jacks. Senin odan şatonun farklı bir kanadında."

"Olmaz." Jacks kendini deri koltuğa atıp tokalı botlarını masaya kaldırdı. "Ben, Evangeline'in bitişiğindeki odada kalacağım."

"Kalamazsın" diye itiraz etti LaLa. "Orada Darling'ler var."

"O zaman onlara başka bir oda göster. Ben bu kızı ne zaman yalnız bıraksam, birileri onu öldürmeye çalışıyor." Jacks'in sesi dostaneydi ama sözlerinin devamında gözleri buzdan iki bıçağa döndü. "Şu anda kocasının üzerinde bir lanet var, hem de onu bir tilki gibi avlamasına neden olan berbat bir lanet."

LaLa'nın yüzü asıldı. "Evangeline..."

"Lütfen endişelenme arkadaşım. Nişanını mahvetmek istemediğim için mektubumda sana bundan bahsetmedim." Evangeline, Jacks'e keskin bir bakış attı.

Jacks omuz silkerek küçük ejderhayı bir elmaymış gibi havaya fırlattı. "Onunla gerçekten evlenecek de sanki."

"Jacks..." diye tısladı Evangeline.

"Ben sadece doğruyu söylüyorum. LaLa'nın gerçekte kim olduğunu hepimiz biliyoruz... Ya da en azından ben biliyorum." Jacks, ejderhayı daha yükseğe fırlattı.

Mahcup olmak deyimi, Evangeline'in o an hissettiği şeyi anlatmak için yetersiz kalırdı.

"Çok özür dilerim" dedi Evangeline, LaLa'ya. "Jacks görgüsünü arabada unutmuş olmalı. Ona yan odayı vermene gerek yok. Onu ahıra yerleştirebilirsin... Ya da varsa, zindan da olur."

"Hayır, Jacks haklı" dedi LaLa. "Tehlikedeysen, yakınında olmalı."

LaLa tekrar gülümsedi ama gülüşü, birçok kez çıkarılıp tekrar giyilmiş bir giysi gibi buruşuk görünüyordu. Elbisesinin altın rengi payetleri bile göz kamaştırmıyordu.

Evangeline bu durumdan kendini kısmen sorumlu hissetti. "LaLa... Yaşadığım trajediyi buraya kadar getirdiğim için üzgünüm."

"Lütfen özür dileme. Biraz dram olmadan partiler hiç eğlenceli olmaz. Aslında sana teşekkür etmeliyim." LaLa, Evangeline'e biraz daha içten sayılabilecek bir gülümsemeyle gülümsedi.

Evangeline ona inanmış gibi yaptı. Sanki lanetler ve cani prensler sadece hikâyelerde olurmuş gibi gülümsedi. O tuhaf anda, galiba odada gerçekten dürüst olan tek kişi Jacks'ti. Ejderhayı büyük bir gürültüyle masanın üzerine bıraktı ve kapıdan dışarı çıktı. Odayla ilgili mücadelesini gerçekten kazanmış olmasına rağmen, eskisinden daha mutsuz görünüyordu.

"Onun için gerçekten üzülüyorum" dedi Evangeline.

LaLa sanki önemsiz bir şeymiş gibi elini salladı. "Jacks'in değişken ruh hallerine alışkınım ben. Slaughterwood Hanesi'ni de eskiden beri hiç sevmez zaten."

"Bana Hane'yle sorun yaşayanın Kaos olduğunu söyledi" dedi Evangeline. Hâlbuki Jacks'in arabada anlattıklarından bu Büyük

Hane'den onun da hiç hoşlanmadığını gayet iyi anlamıştı. Ama yine de onun anlattıklarına inanıp inanmaması gerektiğine karar veremiyordu. Jacks'in söylediklerini aktarmak istemiyordu –Vengeance Slaughterwood'un ölüm saçan öyküsü LaLa'nın nişan partisinde anlatılmaya pek uygun değildi– yine de Evangeline arkadaşının bu öykünün doğruluğunu onaylayıp onaylamayacağını merak ediyordu. "Ayrıca Jacks bana hepimizin bu zor durumda olmasının nedeninin Slaughterwood Hanesi olduğunu söyledi."

LaLa derin bir iç çekti. "Slaughterwood Hanesi korkunç şeyler yaptı ama hepimiz aşk için korkunç şeyler yaptık."

Sözlerinin bitiminde sırıtması Evangeline'de, LaLa'nın *korkunç şeyler* tanımlamasının biraz Jacks'inkine benzediğine dair şüphe uyandırdı: Bu korkunç şeyler, kişi istediklerini elde ettiği sürece gerçekten önemsizdi.

Birkaç dakika sonra LaLa, Evangeline'in yanağına bir öpücük kondurup, akşam yemeği için hemen bir şeyler giymesini söyleyerek odadan çıktı.

Araba yolculuğuyla geçen bir günün ardından Evangeline, üstünü değiştirmek yerine banyo yapmak istedi ama Jacks'in ne zaman döneceğini bilmiyordu ve tam giyinirken içeri girmesini istemiyordu.

LaLa'nın onun için bıraktığı kıyafetleri gözden geçirmeye başladı.

Derken fısıltılar duydu.

"Dikkatli ol..."

"Okçu'nun laneti... Avcılık... Neredeyse onu öldürüyordu."

Kısık sesli konuşmalar yan odadan geliyordu. Evangeline konuşulanları dinlememeliydi ve daha iyi duymak için kesinlikle parmak uçlarına basarak yaklaşmamalıydı... Ama sesleri Jacks'le LaLa'nın seslerine benzetti. Belli ki Apollo'yla ikisi hakkında konuşuyorlardı.

Evangeline kulağını duvara dayadı ve Jacks'in sorusunu gayet net duydu. "Laneti bozabilir misin?"

Evangeline'in nefesi boğazında takılıp kaldı. Jacks *o* laneti kastetmiş olamazdı. Evangeline'in kemeri açmayı kabul etmesinin tek nedeni Okçu'nun lanetiydi.

Daha dikkatli kulak kabarttı. LaLa'nın sesi fısıltı gibiydi. "Üzgünüm. Geçen hafta buraya geldiğinden beri değişen bir şey yok. Hâlâ yapabileceğim bir şey yok."

"Deneyebilirsin."

"Çaresi olmadığını biliyorsun."

"Bir çare bulmayı deneyebilirsin" dedi Jacks. "Kız ölebilir."

"Sen ölmesine izin vermezsin."

"Ben..." diye hırladı Jacks. Duvarı titreten öfkeli bir sesti.

Bir an Evangeline'in güm güm atan kalbinin sesinden başka ses duyulmadı. Ya Jacks çok kısık sesle konuşuyordu ya da Evangeline zihninde dönüp duran düşünceler yüzünden ne dediğini duymuyordu. Jacks ona Okçu'nun laneti için çare aramamasını söylemişti. Defalarca kez bunun anlamsız olduğunu söylemişti. Ama görünen o ki kendisi tam da bunu yapıyordu. LaLa'nın *geçen hafta* hakkında söylediklerine bakılırsa, Jacks lanete bir çare bulmak için ortalıktan kaybolmuşa benziyordu.

Evangeline kendine yine de ona güvenemeyeceğini hatırlattı. Onun için sadece bir araç olduğunun farkındaydı ve LaLa'nın dediği gibi, Jacks'e çok yakın olan insanlar her zaman ölürdü. Jacks, Okçu'nun lanetini bozmaya çalışıyor olsa bile, kemeri açmasını sağlayacak başka bir korkunç planı daha muhakkak vardı.

Evangeline, Jacks'in bir çare arayışının ona değer verdiği anlamına geldiği fikrine kapılmak istemiyordu. Bunun doğru olduğunu biliyordu, ancak büsbütün inanmak biraz daha zorlaşıyordu. Çünkü kendisi *onu* önemsemeye başlıyordu.

"Taşları bulmaya ne kadar yaklaştınız?" diye sordu LaLa.

"Üç eksiğimiz var."

Bir an için... Hiç ses çıkmadı.

Sonra çok yumuşak bir sesle LaLa konuştu: "Umarım yeterince elma getirmişsindir."

Evangeline pek çok konuda şüpheye düşmüş olabilirdi ama LaLa'nın akşam yemeği için ona en muhteşem elbiseyi verdiğinden kesinlikle emindi. Elbise, Evangeline'e sonsuz bir mutluluk giyiyormuş gibi hissettirdi. Pembe saçlarını kıvır kıvır yapmış ve elbisenin cüretkâr boyun dekoltesini daha iyi göstermek için çiçek şeklindeki taşlı tokalarla tepede tutturmuştu. Üzerine yıldızlar düşmüş gibi görünen tüy gibi hafif kumaştan dikilmiş elbisenin ince askıları omuzlarını açıkta bırakıyor ve aşağı doğru inen V şeklinde bir yaka oluşturuyordu. Göğüs kısmını kaplayan pembe, mavi ve menekşe rengi tonlarında parıldayan kırık taşlar, yandan derin bir yırtmacı olan elbisenin beline doğru hafifçe dağılıyordu. Oldukça iddialı bir parçaydı ve Evangeline gardırobun aynasının karşısına geçip kırık taşlar parıldayana kadar dönerken kendini cesur buldu.

"Tam olarak ne yapıyorsun?" dedi Jacks sözcükleri uzata uzata.

Evangeline'in nefesi kesildi ve bileğindeki kırık kalp izi alev alev yanmaya başladı. Jacks'in içeri girdiğini duymamıştı bile. Evangeline dönerken birden durdu, aynadaki havalı yansımasına bakarken etekleri hâlâ hışırdıyordu.

Kalbi, göğüs kafesini sarsacak kadar hızlı atıyordu. Evangeline bu saçma heyecana bir son vermeyi denedi. Ama Jacks'in her ne

kadar pek çok kötü özelliği olsa da, insanın içini acıtacak kadar yakışıklı olduğu inkâr edilemezdi. En çok da altın sarısı saçları. Belli ışıklarda gerçek altın gibi görünüyor ve normal insanın gözlerinden daha fazla ışık saçan bir çift gözün üstünde parlıyordu. Belki gözleri de. Hatta Evangeline biraz dudaklarını da suçlayabilirdi. Kesinlikle kusursuzlardı ve şu anda keyifle gülümsüyorlardı.

"Demek ben yokken böyle şeyler yapıyorsun?"

Evangeline birden gardıroba girip saklanma isteği duydu ama bu dürtüsünü bastırdı ve yüzünü Jacks'e dönüp gülümsedi. "Sen yokken ne yaptığımı mı düşünüyorsun?"

"Dikkat et Küçük Tilki." Jacks ona doğru bir adım attı. "Bu fikir seni bayağı heyecanlandırmışa benziyor."

"İnan bana, hiç heyecanlanmadım" dedi Evangeline, böyle soluk soluğa konuşmamış olmayı dileyerek. "Senin bana eziyet ettiğin kadar benim de sana eziyet ettiğimi düşünmek hoşuma gidiyor sadece."

Jacks ona çekicilik katan gamzelerinden birini gösterdi. "Ben yokken neler yaptığımı düşünen sensin öyleyse?"

"Hep bir haltlar karıştırdığını bildiğim için."

"Halt karıştırmak." Jacks bunu söylerken bir kahkaha attı. "'Halt karıştırmaktan' çok daha fena işler yaptığımı şimdiye kadar anlamış olmanı beklerdim." Jacks, Evangeline'in koluna girdi.

Evangeline'in içi hop etti. Kendini geri çekerdi ama Jacks'ten ne kadar etkilendiğini ona belli etmek istemedi. Gerçi Jacks'in zaten anladığını düşündü, yoksa koluna girip onu kendine doğru böyle çekmezdi.

Jacks'in kolundan çıkmak yerine, "Unutma" dedi ona, "burada kimseyi öldürmek yok."

Jacks kaşlarını çatarak etkileyici bir bakış attı. "Bu insanlardan bazıları ölmeyi hak ediyor, biliyorsun."

"Ama bu LaLa'nın partisi" diye hatırlattı Evangeline.

Jacks tartışmaya devam etmek istiyormuş gibi görünüyordu. Kat kat merdivenlerden Slaughterwood Şatosu'nun büyük yemek salonuna inerken kaşlarını çatması gerçekten etkileyiciydi.

"En azından gülümsemeyi dener misin?" dedi Evangeline.

Jacks dişlerini göstererek sırıttı.

"Yırtıcı görünüyorsun."

"Yırtıcıyım zaten. *Buradaki herkes de öyle*" diye fısıldadı Jacks.

Kapıda, tam zırhlı şövalyeler onları iki mızrağı yanlara doğru açarak karşıladı ve Evangeline bir kez daha eski bir masala adım atıyormuş gibi hissetti.

Bu yemek odasını yapmak için küçük bir orman yok edilmiş olmalıydı. Kemerli tavanlar en az beş kat yüksekliğindeydi ve Evangeline bunun nedenini hemen anladı.

Girişin az ilerisinde büyük ve çok korkunç bir mancınık vardı. Yemek salonunun devasa bir silahın etrafına inşa edildiği belliydi; hatta bu tüm malikâne için geçerli olabilirdi.

Jacks yapıdan hiç etkilenmemiş gibiydi, salona girerlerken çevresine bakmadı bile.

Mancınık dışında her şey zevkliydi. Duvarlar, mücevherli çiçek dalları şeklindeki geniş avizelerin altında parıldayan antika vitray panellerle kaplıydı. Gerçek çiçekler de vardı. Duvardan duvara asılmış sarı ve beyaz çiçeklerden çelenklerin taçyaprakları kar taneleri gibi süzülürken havayı tatlı kokularıyla dolduruyor ve sonu yokmuş gibi görünen odaya akın etmeye başlayan konukların omuzlarına düşüyordu.

LaLa henüz gelmemişti ama salon, işlemeli yelek giyen beyler ve saçlarında taç, kulaklarında gösterişli küpeler, bileklerinde ve boyunlarında ışıltılı taşlar olan hanımlarla doluydu. Ortalık değerli taş kaynıyordu. İçlerinden herhangi biri kayıp kemer taşı olabilirdi. Ama şimdilik Evangeline, yanından geçtiği insanlardan herhangi bir sihir sinyali sezmedi. Bazılarıyla konuşmak isterdi ama hepsi ona bakmamaya özen gösteriyordu.

Bu parti hiç de düşündüğü gibi gitmiyordu. Kafasında, neşe taşının sihriyle dolu, mutluluk ve gülümsemelerle dolu bir ortam hayal etmişti. Ama görünüşe bakılırsa, gülümsemeler sadece Jacks içindi.

Yanlarından geçen konuklar Jacks'i başlarıyla selamlıyor, saçlarının yeni parlak rengi hakkında yorum yapıyor ya da el sallayıp, "İyi akşamlar, Lord Jacks" diyorlardı.

Evangeline'i selamlayan yoktu. Et tabakları ve ağır kadehlerle dolu tepsiler taşıyan hizmetkârlar bile ondan daha fazla hürmet görüyordu.

"Çünkü sen Büyük Haneler'den birine mensup değilsin" dedi Jacks sessizce. "Kraliçe de olsan seni sevmezler."

"Herkes senden hoşlanıyor gibi görünüyor" diye fısıldadı Evangeline.

Tam o sırada yanlarına iki kız yaklaştı. Biri, Jacks'e gülümsemeden önce dudaklarını ıslattı, diğeriyse daha da cüretkârdı. Evangeline kızın Jacks'in gözlerine bakarak şarap kadehini arsızca göğüslerine götürmesini ve kadehin kenarını koyu mürdüm rengi elbisesinin dekoltesine değdirmesini izledi.

"Onları dizginleyecek misin?" diye sordu Evangeline.

"Gerek yok." Jacks kızlara göz kırptı.

Onlar da kıkır kıkır güldüler.

Evangeline bu kıkırdamadan hiç hoşlanmadı.

Jacks'in kolundan çıktı. Oda sıcak ve havasız, büyülü olmaktan da çok uzaktı. "Belki de taşları aramak için verandaya çıkmalıyız" dedi.

Ama Jacks artık onunla ilgilenmiyordu.

Az önce başka bir genç kadının girdiği kapıya bakıyordu. Yeni gelen, daracık, derin dekolte kuzguni siyah elbiseli ve sırtından aşağı parlak bir perde gibi dökülen ay ışığı rengi saçlarıyla tezat oluşturan uzun siyah eldivenli son derece güzel bir kızdı.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Evangeline.

Jacks, salona süzülüp kalaylı şarap kadehlerinden alan genç kadından gözünü ayırmadan, "Tanıdık geliyor" dedi sessizce.

Evangeline'in bu kızdan ve ay ışığı rengi saçlarından hoşlanmaması için hiçbir neden yoktu. Yine de Jacks'in genç kadını gözleriyle takip etmesini izlerken içinde bir burukluk hissetti. Kız, kalabalığın arasından iyi giyimli ve ona kur yapmaktan fazlasıyla mutlu görünen iki genç adama doğru ilerledi.

Neyse ki, Evangeline'in görebildiği bir kolye ya da bileklik takmıyordu. Gerçi Evangeline, boynuna mücevherlerden halatlar takmış olsa bile yine de onunla konuşmaya yanaşmazdı.

Araştırmasına devam etmek için gözlerini, şömine ateşleriyle aydınlatılan büyük salona çevirdi. Çoğunlukla kadınlara ve boyunlarına taktıkları taşlara bakıyordu. Ama yeleklerinin düğmeleri taşlı ve boyunlarında mücevherli madalyonlar olan erkekler de az değildi. Madalyonların bazılarında kalkan işaretleri bile vardı ama ne yazık ki kalkanların hiçbirinde Evangeline'in ipucu sayfasındaki gibi alevler göze çarpmıyordu.

Odanın karşı tarafında duran genç bir adam Evangeline'i casusluk yaparken yakaladı ve ona gülümsedi.

Adam yakışıklıydı ve Evangeline bakışlarını kaçırmadı. Genç adam madalyon takmıyordu ama gümüş rengi yeleğinde mücevherler vardı. Uşağın birinden aldığı ikinci şarap kadehini Evangeline'e doğru uzatırken yeleğindeki taşlar parıldadı. *Merhaba,* dedi dudaklarını kımıldatarak.

Evangeline çaktırmadan Jacks'e baktı.

Dikkati hâlâ ay ışığı saçlı kızdaydı.

Evangeline bunu fırsat bilip Jacks'in yanından uzaklaştı ve ona içki uzatan beyefendiye doğru ilerledi.

Adam yakından ne o kadar gençti ne de çekici. Ama safir düğmeleri çok parlak ve sesi de nazikti. "Sonunda sizinle tanışmak büyük bir zevk. Adım Almond Froggly."

İçkiyi uzattı.

Evangeline'in kadehi almasına fırsat kalmadan Jacks araya girdi. "Defolup git, Almond. Evangeline seninle evlenmeyecek."

Almond'ın yanakları pancar gibi kızardı ve tek kelime etmeden Jacks'in dediğini yaptı.

"Jacks" diye tısladı Evangeline. "Taşların onda olup olmadığını anlamak için onunla konuşuyordum sadece."

"Onda değildi" dedi Jacks. "Bu kadar sıkıcı birinin büyüsü olamaz. Ayrıca o, Büyük Haneler'in birinden de değil."

"Bu, onu öylece kontrol edebileceğin anlamına gelmez."

"Kontrol etmek yok, öldürmek yok. Bu partinin tüm eğlencesini götürüyorsun, Küçük Tilki." Jacks, elindeki şarap kadehinden içti. "Madem sihirli taşları arıyoruz, öyleyse sihirli görünen insanlarla konuşmamız gerekiyor."

Jacks içkisini, orman yeşili muhteşem elbiseler giymiş ve hazine gibi parıldayan taçlar takmış olan üç kıza doğru uzattı. "Üçü de Darling Hanesi'nden."

Onlar da güzel kızlardı. Kardeş oldukları belliydi. İçkilerini yudumlarken, etli börek ile bala batırılmış peynir dolu tepsileri taşıyan hizmetkârları zarif el hareketleri ve tatlı gülümsemeleriyle uzaklaştırıyorlardı.

Kızlara doğru yaklaşırlarken Evangeline, Darling Hanesi hakkında okuduklarını hatırlamaya çalıştı. Jacks'i gören üç kızın kibar gülümsemeleriyse yüzlerine yayıldı.

"Seni görmek ne güzel, Lord Jacks." Kız kardeşlerin en uzun boylu olanı elini Jacks'in yanağına koydu ve Evangeline'in içi yine çok kötü burkuldu.

Büyü hissediyor musun? diye sordu Jacks sessizce.

Evangeline hayır anlamında başını salladı. Verdiği cevap üzerine kızların yanından uzaklaşacaklarını umut ediyordu. Ama genelde kimseye iyi davranmayan Jacks, bu kız kardeşlere nezaket gösteriyordu.

"Ziyaretimize neden gelmiyorsun?" diye sordu yanağına dokunan kız. "Saçlarının rengini ne zaman değiştirdin?" Elini tekrar uzatıp parmaklarını Jacks'in altın sarısı bukleleri arasında gezdirdi. Evangeline huzursuz oldu ve yine uzaklaştı. Derken...

Gür siyah saçlı, bronz teni pürüzsüz, gülümsemesiyle dizlerini titreten uzun boylu bir genç adamın göğsüne çarptı.

Evangeline kesinlikle gözlerinin kamaştığını itiraf edemeyecek kadar kendini beğenmiş değildi. Güzel hikâyeleri ve güzel şeyleri severdi ve bu genç adam sadece güzel olmaktan çok daha fazlasıydı.

"Özür dilerim" dedi genç adama ve bunu nefesi kesilerek söylediği için utanmadı bile.

Genç adamın sesi boğuk çıkıyordu ve konuşurken yakışıklı yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Tamamen benim hatam. Sizinle karşılaşmayı umut ediyordum ve biraz fazla hevesli davranmış olabilirim."

Adam elini tutmaya uzanınca Evangeline birden heyecanlandı. Genç adamın parmağında bir yüzük vardı! Parlak, kabaca yontulmuş siyah bir mücevher. Sihirli gibi görünen etkileyici bir şeydi.

Genç adam elini alıp dudaklarına götürürken Evangeline, yüzüğünün büyüsünü hissetmeyi bekledi. Ancak hissettiği tek şey, kendisini çekici bulan biri tarafından kıymet görmekten kaynaklanan o hafif ürpertiydi.

"Ben Redthorne Hanesi'nden Merrick" dedi genç adam.

"Adım Evangeline."

"Ve ben de Jacks" dedi Jacks, Evangeline'in yanında biterek. Ama yüzünde az önce Darling kızlarıyla konuşurkenki gülümsemesi yoktu. "Yeni karın nasıl, Merrick?"

Genç adamın yüzü kireç gibi oldu. "Geçtiğimiz sonbaharda vefat etti."

"Ne trajik." Jacks'in sesinde yapmacık bir şaşkınlık vardı. "Eski eşin de ondan önceki sonbahar ölmemiş miydi?"

"Öyle oldu. Talihim kötüymüş" dedi Merrick.

"Hımm, o zaman talihsizliğini Evangeline'e bulaştırmasan iyi olur." Jacks, Evangeline'in kolunu tuttu.

Evangeline itiraz edecek oldu ama daha lafını bitiremeden Merrick Redthorne gitmişti.

Evangeline, Jacks'e ters ters baktı.

"Rica ederim" dedi Jacks kibirli bir tavırla.

"Onu korkutmana gerek yoktu. Onunla evlenmeyecektim."

"İyi, çünkü evlenseydin, önümüzdeki sonbahar ölmüş olurdun." Evangeline'in kolunu bıraktı.

Evangeline dişlerini gıcırdattı. Tabii ya, Jacks kızlarla flört edebilirdi ama o bir erkekle sohbet bile edemiyordu. "Ben zaten evliyim Jacks. Merrick'le konuşuyordum çünkü taşlı bir yüzüğü vardı!"

"Buradaki herkesin parmağında yüzük var."

"Senin yok."

"Unuttun mu yoksa, ben herkes değilim, Küçük Tilki." Gözleri Evangeline'in dudaklarında oyalandı, keskin bakışıyla dudaklarını yalayıp geçerken ona tek bir öpücükle neler yapabileceğini hatırlattı.

Evangeline sırf ona karşılık vermemek için dudağını ısırdı.

Jacks'in gözlerinin arkasında ilkel bir şey parladı; arzu muydu, öfke mi, Evangeline tam olarak anlayamadı. Tek bildiği, Jacks'in bakışının gücünden ve dudağını ısıranın kendisi olmak istediğine dair kaçınılmaz sezgiden dudaklarının şiştiğiydi.

Evangeline bir an gerçekten öyle olsa nasıl olurdu diye merak etti. Jacks'in hemen oracıkta, partinin ortasında dudaklarına yapıştığını, parmaklarını saçlarına geçirip herkesin gözü önünde onu kendine doğru çektiğini hayal etti.

Bu fikri zihninden uzaklaştırmaya çalıştı ama anlaşılan yeterince hızlı davranamamıştı.

Jacks sanki Evangeline'in aklından geçenleri biliyormuş gibi dudakları seğirdi. Sonra bakışları kızın dudaklarından boynuna ve oradan da altında kalbinin deli gibi atmaya başladığı dolgun göğsüne kaydı.

Arka planda kahkahalar ve kadeh tokuşturma sesleri duyuluyordu ama ses çok uzaktan geliyor gibiydi. Evangeline artık tüm konukların boğucu sıcaklığını hissetmiyordu; sadece Jacks'in sıcaklığı vardı. Jacks, Evangeline'e, karşı taraf ona baktığınızın farkındayken bakmayacağınız gibi bakıyordu; cesurca, arsızca ve son derece münasebetsizce.

"Seni biraz ateş bastı sanki Küçük Tilki. İstersen biraz dışarı çık, ben de taşları aramaya devam edeyim." Jacks, Evangeline'den çektiği gözlerini yeniden ay ışığı rengi saçları olan genç kadına dikti. Genç kadının etrafında neredeyse salyası akan yarım düzine genç erkek vardı. "Biraz etkileyici görünüyor. Sanırım onunla başlayacağım."

"Onda taş falan yok" dedi Evangeline sertçe. "Şuna ne dersin..." Evangeline LaLa'nın, Lord Robin Slaughterwood olduğunu tahmin ettiği bir adamla kol kola gelmekte olduğu yöne doğru bir bakış attı. Robin Slaughterwood kızıl saçlı bir adamdı, beline iki kılıç kuşanmıştı ve kahkahası salonda kutlama müziği gibi yayılıyordu.

"Robin'le LaLa'ya selam vermeliyiz."

Jacks'in bakışları ânında bulutlandı. "Taşları aramaya devam etmeliyiz."

"Biliyorum... İşte o yüzden selam vermeliyiz. İnsanların Robin'e verdiği tepkiye baksana. Neşe taşı onda olabilir."

Aslında Evangeline, Robin'de bir taş falan görmüyordu –hatta aile yüzüğü bile taş yerine metalden yapılmış görünüyordu– ama gülüşü bulaşıcıydı. LaLa'yla birlikte kalabalığın arasından geçerken arkalarında kahkahalardan bir iz bırakıyorlardı. Parti saniyeler içinde canlanmış gibiydi. Sohbet sesleri yükseldi, gülümsemeler belirginleşti ve kadehlerin taşındığı tepsiler ânında boşalır oldu.

"Ayrıca selam vermek bir nezaket kuralı" dedi Evangeline.

Jacks isteksizce içini çekti.

Evangeline, aldığı cevabın evete çok yakın olduğunu düşündü. Az sonra, mutlu çifti selamlamak için sıraya geçmişlerdi.

Elbette LaLa, Evangeline'i hemen kucakladı. "O elbisenin içinde rüya gibi görüneceğini biliyordum. Büyülüyorsun, arkadaşım!"

"Sen de öyle" dedi Evangeline.

LaLa her zaman ışıl ışıldı ve bu gece de parlıyordu. Başına taktığı bir dizi altın ve incili saç bandıyla uzun siyah saçları okyanus hazinesine benziyordu. Gözlerine de altın rengi makyaj yapmıştı. Ancak elbisesi tuhaf derecede sadeydi. LaLa, göz kamaştırıcı pullu elbisesini çıkarmış ve kollarındaki ejderha ateşi dövmesini gizleyen uzun kollu, usturuplu, bordo bir elbise giymişti.

Evangeline bunun Robin'den kaynaklanan bir durum olduğunu düşünebilirdi; belki de adam dövmelere sıcak bakmıyordu. Ama hiç de o mizaçta birine benzemiyordu. Üstelik kendi kolunda da bir kılıç dövmesi vardı. Yani, nedeni bu olamazdı.

"İşte nişanlım." LaLa, Robin'e hayranlıkla baktı. Robin de ona çok âşık birinin sevecenliğiyle gülümsedi. Gülümsemesinin sihirli bir taşla ilgisi yok gibiydi. Şimdi birbirlerine daha yakınlardı ve Evangeline, Robin'in üstünde değerli taş olmadığından emindi.

Robin, Evangeline'e doğru dönerken, gülümsemesindeki sevecenlik hoşnutluğa dönüştü.

"Nihayet, meşhur Evangeline Fox! LaLa bana dedikoduların aslı olmadığını söyledi ama ben yine de onları duymayı seviyorum." Robin, Evangeline'e ayı gibi sarılıp onu bir süre nefessiz bıraktıktan sonra Evangeline'in ayakları tekrar yere bastı. "Evime hoş geldin."

"Davetiniz için teşekkür ederim, nişanınızı kutlarım. İkiniz adına da çok mutluyum."

"Ben de" dedi Jacks.

Robin ona döndü. "Tanışma şerefine erişmiş miydik?"

"Bu Lord Jacks" diye araya girdi LaLa.

"Lord Jacks" diye yineledi Robin. Hâlâ gülümsüyordu ama kafasının karıştığı da çok belliydi.

"Hangi Hane'densin?"

"Çok eski bir Hane'denim ben." Jacks kadehinden bir yudum aldı. "Ailemdeki herkes uzun zaman önce öldü."

LaLa'nın gülümsemesi soldu. Bir an küçük elleriyle Jacks'i boğabilirmiş gibi göründü ama bunu yapmak yerine Evangeline'in koluna girdi. "Masaya geçelim mi artık? Sizi bilmem ama ben çok acıktım."

Robin'in yüzü yine bir gülümsemeyle aydınlandı. Ancak Evangeline, LaLa'yla kol kola büyük bir ziyafet için hazırlanmış masaya doğru yürürken huzursuzdu. Sofrada pişmiş kuğular, oğlak kellesi dolmalar ve domuz çevirmenin sırtına yerleştirilmiş kızarmış horoz gibi şeyler vardı.

O sırada Evangeline, Jacks'i gözden kaybetti ama söyledikleri ister istemez aklına takıldı. *Çok eski bir Hane'denim ben. Ailemdeki herkes uzun zaman önce öldü.*

Valor'lardan bahsediyor olabilirdi. Valor'ların hepsi ölmüştü ama Merrywood Hanesi'nden de hayatta kalan yoktu.

Jacks'in söylediklerini LaLa'ya sormak için içi içini yiyordu ama arkadaşı bu sözlerden öyle huzursuz olmuştu ki Evangeline konuyu açmaya cesaret edemedi. Hem bu gece Evangeline'in Jacks'in geçmişine değil de kayıp taşları bulmaya odaklanması daha iyi olurdu. Ah, bir de Jacks'in Valory Kemeri'ni açmasını istemesinin tek nedeninin Jacks'in gizemli geçmişi olduğu fikrinden kurtulabilseydi!

Yemek esnasında Evangeline, Jacks'ten ayrı kaldı.

Jacks, masanın diğer ucunda, Darling kız kardeşlerin yanında oturuyordu. Elindeki elmayı fırlatıp tutarken ve daha önce yanağına dokunan en uzun boylu Darling kızına göz kırparken keyfi yerine gelmiş görünüyordu. Kız, yüksek sesle kıkırdıyordu.

Evangeline taşları arama konusuna odaklanmaya kararlı bir şekilde bakışlarını onlardan kaçırdı. Ama Darling kızının kıkırdamaları yüzünden dikkatini hiçbir şeye veremiyordu ki! Kıkırdaması masaya dalga dalga yayılıyordu, sesi o kadar ince ve tizdi ki Evangeline sofradaki cam eşyaları çınlattığına yemin edebilirdi. Ama öte yandan Evangeline'in içini burkan bir yanı da vardı. Kıskançlığa çok benzeyen bir duyguya kapılmasına neden oluyordu. Ya da

Evangeline her ne kadar kabul etmek istemese de, belki de gerçekten kıskanıyordu.

Jacks'in ilgisini kıskanmak istemiyordu. Ona sürekli eziyet etmek yerine onu da böyle güldürmeyi denemesini dilemek istemiyordu. Ama bu duygu öyle güçlü, öyle etkili, öyle...

Evangeline birdenbire en son ne zaman bu kadar yoğun duygular hissettiğini hatırladı. Şans taşının bulunduğu ortamda da aynı böyle olmuştu. Belki de bu, yakınlarda başka bir kemer taşı olduğu anlamına geliyordu. Jacks'in onu taşlarla ilgili uyarırken söylediklerini hatırladı: *İnsanlar gençliklerini korumak için öldürürler. Aynı zamanda kıskançlığa da yol açabiliyor.*

İşte bu! Gençlik taşı yakınlarda olmalıydı. Evangeline bir rahatlama dalgası hissetti; aslında kıskanmıyordu, sadece gençlik taşının etkilerini yaşıyordu. Başka genç erkeklerle sohbet etmesine engel olmak için araya girdiğinde, muhtemelen Jacks'in hissettiği de buydu.

Evangeline yakınında oturan insanlara şöyle bir göz gezdirdi. Sağında, bal likörüne odaklanmış ve Evangeline'e doğru hiç bakmayan Almond Froggly oturuyordu.

Solundaki sandalye hâlâ boştu. Sadece Petra Youngblood adında biri için ayırıldığını belirten ahşap bir levha vardı.

"O ben oluyorum." Ay ışığı renginde saçları olan genç kadın boş sandalyeye süzülüverdi.

Evangeline gerildi.

Birden böyle gerildiği için suçluluk duydu. Bu Petra Youngblood'tan hoşlanmamak için hiçbir nedeni yoktu. Bu kıskançlıktı ve bir önemi yoktu; gençlik taşının başka bir etkisiydi herhalde. Elinden geleni yapıp duygularını bir kenara bırakan Evangeline, "Seninle tanışmak çok güzel" dedi. "Adım Evangeline."

"Sanırım buradaki herkes bunu biliyor" dedi Petra işbirlikçi bir edayla göz kırparak.

Evangeline'in hayal edebileceğinden daha sıcak kanlıydı. Sohbet ederlerken, bitmeyen kıskançlık duygularını bir kenara itmek kolaylaştı. Hatta birkaç dakika sonra Evangeline birdenbire, Petra'yla daha önce tanıştıkları ya da en azından bu geceden önce yollarının kesiştiğine dair tuhaf bir hisse kapıldı.

"Düğünüme gelmiş miydin?"

"Ah, hayır." Petra hafifçe güldü. "Ben Youngblood ailesindenim."

"Kusura bakma, bu isme aşina değilim."

"Doğrudur" dedi Petra küçümsemeyle. "Benim gibi Büyük Haneler'in birinden olmayan kişiler, Valorfell'deki kraliyet düğünlerine davet edilmez. Buraya davet edildiğim için şanslıyım."

"Bütün kibar beylerin senden nasıl etkilendiğini görünce, bana pek öyle gelmedi." Evangeline bu sözler ağzından çıkar çıkmaz söylediğine pişman oldu.

Ama Petra daha cömert bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Dedikleri kadar saf olmadığın belli. Ama belki de buraya birlikte geldiğin beyefendiye biraz daha fazla dikkat etmelisin."

Petra'nın gözleri yavaşça masadaki tüm lordları ve leydileri taradı, ta ki sonunda masanın öteki ucundaki...

Jacks gitmişti. Sandalyesi boştu; ondan geriye kalan tek şey, normalde boş olan tabağındaki elma koçanıydı. Yanındaki sandalye de boştu; uzun boylu Darling kızının oturduğu.

Evangeline midesinin bulandığını hissetti. Jacks'in bu kızla, yapabileceğinden korktuğu şeyi yapmak için gizlice kaçmamış olmasını diledi.

Ama Jacks yapmazdı. Yapamazdı. Kimseyi öldürmeyeceğine söz vermişti.

Evangeline salona gergin bir bakış attı.

Belki de Jacks, Darling kızını mancınıklara bakmaya götürmüştü. Ya da...

"Portre kapısına bakmak isteyebilirsin." Petra eldivenli elinin parmağını usulca, duvardan hafifçe ayrılmış ve arkasındaki kapıyı açığa vuran yaldızlı bir çerçeveye doğru doğrulltu.

Evangeline hızla masadan kalktı.

"Dur..." Kız, Evangeline'in bileğini tuttu. Bir an şaşırtıcı derecede endişeli göründü. "Bırak gitsinler, Prenses. Kendini aşağılattığınla kalırsın."

Gerçekten de diğer konuklar ona bakıp kadehlerinin arkasında onu konuşuyorlardı. Evangeline'in gururu yerine oturması için onunla mücadele ediyordu. Jacks'in masadan ayrılma nedeniyle il-

gili yanılmış olma ihtimali vardı. Yine de bundan şüpheliydi. Jacks başka bir kızla gizlice sıvışmışsa, dama oynadığını düşünemezdi. Kızı öpecek ve öldürecekti.

Evangeline masadan ayrıldı. Gürültülü yemek salonunun diğer ucuna doğru yürüyüp duvardan çekilmiş yaldızlı çerçeveye ulaştığında midesi altüsttü.

Çerçevenin içindeki portre Glendora Slaughterwood'a aitti. Üstünde kırık kalplerle kaplı işlemeli bir elbise vardı ve sanki Evangeline'in gizli kapıdan içeriye süzülüşünü hüzünlü bir gülümsemeyle izliyordu.

Kapının ardındaki koridor örümcek ağlarıyla doluydu ve loştu. Duvarlardaki meşalelerin dumanından çok, misk kokulu gizli buluşmalar kokuyordu. Meşalelerin alevleri arasında Evangeline, taşlara defalarca kez kazınmış kelimeler gördü. *Ölümün Zevkini Çıkar. Ölümün Zevkini Çıkar. Ölümün Zevkini Çıkar.*

Evangeline kollarını göğsüne bastırdı. Burasının ne olduğunu hiç bilmiyordu ama duvarların bile Jacks'i teşvik etmesinden hoşlanmadı.

Jacks, diye seslendi sessizce.

Cevap gelmedi.

Tekrar şansını denedi. *Jacks. Beni duyabiliyorsan, her ne yapıyorsan bırakmanı istiyorum.*

Cevap yok. Sadece asırlık taşlara sürten terliklerin sesi.

Ve sonra... Kulağına, Jacks'in karanlıkta tatlı sözler söyleyen baştan çıkarıcı sesinin tınısı geldi. Evangeline'in göğsü sıkıştı. Ne dediğini tam çıkaramıyordu. Ama sesinin böyle alçalmasının yabancısı değildi.

Hızla köşeyi döndü, acele ederken az daha eteğinin yırtmacı yırtılıyordu.

Meşalelerin yaydığı ışık arttı ve yoğunlaşan duman, başını Darling kızına doğru eğen Jacks'in altın rengi saçlarının etrafını sardı. Kız boynunu uzatmıştı ve gözleri kapalıydı.

Jacks'in kızın altdudağını bulduğunu gören Evangeline'in kan kulaklarına hücum etti.

"Dur!" diye bağırdı.

Kız bir hışımla gözlerini açtı.

Jacks hareket etmekte o kadar aceleci davranmadı. Gözlerini Evangeline'e çevirirken parmaklarını kızın açık ağzından çekmedi. "Zamanlaman berbat, Küçük Tilki."

Onu öpmek üzere olduğuna inanamıyorum! Evangeline sessizce öfkelendi.

Jacks ukala bir tavırla omzunu kaldırdı ve yalnızca Evangeline'in duyabildiği bir sesle konuştu. *Yemek sıkıcı olmaya başlamıştı.*

"Erkeklerden yana gerçekten hiç şansın yok, değil mi?" Darling kızı, Evangeline'e yapmacık bir tavırla kaş çattı. Evangeline'in erkeklerden yana şanssız olması fikrine bayılıyormuş gibi, gülümsemeye benzer bir somurtmaydı bu.

Evangeline bir an arkasını dönüp gitmek ve bu kızı erkeklerden yana kimin şanssız olduğunu anlaması için Jacks'le baş başa bırakmak istedi. Çünkü öpüşmek üzere olduğu erkeğin gerçekte kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığı açıktı.

Evangeline böyle bir şeyi aklından geçirdiği için bile utandı. Yine de kızın gözlerine bakıp, "Buradan hemen gitmelisin" demek kolay değildi.

"Böyle gayet iyiyim. Buraya ait olmayan sensin, *Prenses*." Kıkırdayarak elini Jacks'in göğsüne götürdü ve arsızca düğmelerinden birini çözdü.

Evangeline'in yine içi burkuldu. Böyle hissetmek istemiyordu. Jacks'e karşı hiçbir şey hissetmek istemiyordu, hele ki öldürmek üzere olduğu bu kızı kıskanmayıysa hiç mi hiç istemiyordu. Ama kıskançlık mantıklı bir duygu değildi, gördüğü tek şey başka bir kızın arzulandığı ve ona dokunulduğuydu.

Kendi kendine buna gençlik taşının neden olduğunu söyledi ama şimdi partiden uzaktaydılar ve bu kızın üstünde hiç mücevher yoktu. Daha önce başında bir tacı vardı ama çıkarmıştı.

Gitmelisin, diye yankılandı Jacks, Evangeline'in zihninde. İşim bitince bundan kurtulacağım.

Evangeline'le göz göze geldi. Meşale ışığında gözlerinin rengi maviden çok siyah gibiydi ve Darling kızı düğmelerinden birini daha açarken kirpiği bile kıpırdamadı.

Nasıl bu kadar duygusuz olabiliyorsun? diye düşündü Evangeline.

Jacks, Darling kızının yanağını okşadı, gözleri hâlâ Evangeline'deydi. *Nasıl olur da beni duyguları olan biriyle karıştırırsın?*

Devam et o zaman. Evangeline kollarını göğsünde kavuşturdu. Jacks korkunç biri olabiliyorsa, o da inatçı olabilirdi. *Görelim bakalım öpücüğün gerçekten uğrunda ölmeye değer mi.*

Meşale ışığı titredi ve Jacks'in bakışları koyulaştı.

"O burada ne yapıyor hâlâ?" diye sızlandı kız. Jacks'in düğmelerinden birine daha uzandı.

Jacks kızı bileklerinden tutup onu itti.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı kız.

Jacks içini çekti. "Yemeğe dön Giselle. İyi bir koca bulana kadar başka biriyle flört et."

"Ama sen demiştin ki..."

Jacks, cümlesini tamamlamasına izin vermedi. "Yalan söyledim."

Kızın yüzü düştü, yanakları pembeleşti. Evangeline'in yanından hızla geçip onu Jacks'le yalnız bırakarak loş koridorda gözden kaybolurken Evangeline'in içi Giselle'e karşı acıma hissiyle doldu.

"Mutlu musun şimdi?" Jacks, Evangeline'e doğru tehditkâr bir adım attı.

Evangeline geri adım atma dürtüsüne direndi. Hareket ettiğini hiç sanmıyordu ama birdenbire soğuk duvarı sırtında hissetti ve Jacks o kadar yakınındaydı ki... Boyu da normalde olduğunu bildiğinden o kadar uzundu ki... Acımasız gözlerine bakmak için başını geriye atmak zorunda kaldı. "Bana kimseyi öldürmeyeceğini söylemiştin."

"Hayır" dedi Jacks. "*Sen* bana kimseyi öldürmeyeceğimi söylemiştin. Ben de sana bu kötü bir plan demiştim."

Evangeline, "Ama onu öldürmene gerek yoktu" diye karşı çıktı.

"Benim neye ihtiyacım olduğu hakkında sen ne biliyorsun ki?" Jacks'in uzun parmakları Evangeline'in eteğinin yırtmacını sıyırdı.

Evangeline nefesini tuttu. Jacks ona kazara dokunmuş olmalıydı.

Jacks parmaklarını kumaşın altına sokup eteğinin yırtmacını usulca yana doğru açarak çıplak bacağını okşarken gamzesi göründü.

Bu kesinlikle kazara olmamıştı.

Parmaklarının ucu yumuşacıktı, aldatıcı bir tatlılıkla yukarıya doğru, daha da yukarıya doğru çıkıyordu. Evangeline kendi kendine uzaklaşması gerektiğini söyledi. Bu Jacks'ti ve o kötü biriydi. Eli kesinlikle kötü şeyler yapıyordu. Ama o anda kalbi korkuyormuş gibi atmıyordu. Nabzının hızlanması ve tenindeki karıncalanma hoşuna gidiyordu. Jacks ona iyi geliyor gibiydi.

Dokunuşunun Evangeline'i yanılttığı belliydi.

Evangeline'in gerçekten onu kendinden uzaklaştırması gerekiyordu. Ama bunu yapmak yerine Jacks'in gömleğine yapışıp avuçlarının arasında sıktı.

Jacks gülümsedi ama gülüşü hiç de sevecen değildi. Meşale ışığı altında parlayan keskin dişleriyle bir peri masalının kötü sonu gibiydi. Bu bir hataydı. Hem de tehlikeli bir hata. Evangeline, Jacks'in daha az önce başka bir kıza dokunduğunu hatırlattı kendine. Ama o anda bunu önemsemesi zordu çünkü Jacks *ona* gerçekten nasıl dokunacağını çok iyi biliyordu. Bunca zamandır istediği kişinin o olduğunu hissettirmeyi biliyordu.

Jacks diğer elini de yavaşça Evangeline'in beline koyup iyice kendine doğru çekti.

Evangeline'in nefesi boğazında takıldı.

"Hâlâ neye ihtiyacım olduğunu bildiğini mi düşünüyorsun?" Jacks, Evangeline'i kendine bastırdı, dudaklarını neredeyse çenesine değdirerek tenini ürpertirken fısıldadı. "Ben insan değilim, Evangeline. Senin arkadaşın, kocan ya da sevgilin de değilim."

"Ben hiçbir zaman öyle olduğunu söylemedim" dedi Evangeline.

"O zaman bana öyleymiş gibi davranmaya çalışma. Sonu iyi olmaz." Evangeline'in eteğinin altındaki parmakları sertleşti ve gözleri haince parladı. Evangeline'in sonunda korkuya kapılmasına bu kadarı yetti. "*Bunun* sonu hiç iyi olmaz." Parmaklarını daha da çok bastırdı.

Evangeline nefesini tuttu ve sonra da onu itip kendinden uzaklaştırdı. "*Bu* diye bir şey yok... Ben evliyim."

Jacks gülümsemeyle yayılan dudaklarında parmağını gezdirdi.

"Sanki benim çok umurumdaymış gibi sürekli aynı şeyi söyleyip duruyorsun, Küçük Tilki."

Bunu söyledikten sonra Jacks bir anda gözden kayboldu.

26

Jacks onu loş koridorda bir başına bırakır bırakmaz Evangeline'in zihnindeki bulutlar dağıldı. Kendini ona güvenmemek konusunda uyarmak için yazdığı mektubu hatırladı. Onun yaptıklarını hatırladı. Sonra Apollo geldi aklına.

Evangeline gözlerini kapattı. Jacks'in dokunduğu bacakları hâlâ titriyorken şimdi de suçluluk duygusu içini burktu. Koridorda olanlar bir daha olmamalıydı.

Okçu'nun laneti, Apollo'yla ilgili her şeyi altüst etmişti. Evangeline'in kendisini öldürmeye çalışan biriyle bir gelecek umut etmeye devam etmesi zordu. Ama Apollo olmasa bile Jacks hiçbir zaman bir seçenek olmayacaktı.

Evangeline'in aradığı şeyler Jacks'te yoktu. O, sevmek ve sevilmek, o kişiyi gördüğü anda sevgisini hissetmek istiyordu. Kelebekler ve öpücükler istiyordu. Bunu o kadar çok istiyordu ki bazen bu arzusu yüzünden kalbi çatlayacakmış gibi hissediyordu. Bazen de hatalar yapıyordu, tıpkı bu gece Jacks'in ona dokunmasına izin verdiği gibi. Ama bir daha ona dokunmasına müsaade etmeyecekti.

Evangeline'in gençlik taşını bir an önce bulması gerekiyordu ama yemeğe dönmek de içinden gelmiyordu. Masaya dönüp Petra

Youngblood'ın yanına oturmaktansa karda yalınayak dans etmeyi tercih ederdi.

Yemeğin, kendisinin portre kapısından çıktığını kimsenin fark etmeyeceği kadar hareketli ve eğlenceli olmasını diledi. Yemek salonunun o ayrılmadan öncekinden daha gürültülü olduğu kesindi. Çoğalan sesler ve çakırkeyif kahkahalar tokuşturulan kadehlerin şıngırtısına karışıyordu.

"Bayan Fox..." Evangeline bu sesin hemen arkasından omzuna tüy gibi hafif bir şeyin dokunduğunu hissetti.

Başını çevirip baktı.

Günlük Havadis'ten Kristof Knightlinger gülümseyen yüzüyle karşısında duruyordu. Her zamanki gibi yine siyah deri pantolon ve fırfırlı göğüs danteli olan gömlek giymişti.

Evangeline, adamı karşısında görünce yüreği ağzına geldi.

"Size burada rastlamak ne büyük zevk." Az önce Evangeline'in omzuna dokunduğu tüy kalemini havaya kaldırıp heyecanla salladı. "Göz kamaştırıyorsunuz! Yüzünüze renk gelmiş, sizi böyle gördüğüme sevindim. Tabii sormadan da edemeyeceğim. Yüzünüzün böyle kızarmasına neden olan özel biri var mı?"

Kristof, Evangeline'in az önce çıktığı portre kapısına doğru sorgulayan bir bakış attı.

"Yo, hayır" dedi Evangeline. Bu geceyi daha da berbat edecek tek şey, Kristof Knightlinger'ın gazetede Jacks'le gizli gizli buluştuğunu yazmasıydı. Apollo bu haberi okuyacak olursa Evangeline'i mecburen avlamak zorunda olmak yerine onu gerçekten avlamak isteyebilirdi. "Şatonun gizli geçitlerini keşfediyordum. Kesinlikle haber değeri taşıyan bir şey yok..." Biraz fazla ileri gitmiş olabileceğinden korkarak duraksadı.

Evangeline, Kristof Knightlinger'ı iyi tanımıyordu ama adamın dedikodu gazetesi ona karşı genelde olumluydu. Cinayetten arandığı zamanlarda bile, Kristof onun suçlu olduğundan şüphe ettiğini belli eden bir tavır sergilemişti. Adamın kötü niyetli olduğunu düşünmüyordu. Ne var ki, bir haberi yayınlamadan önce tüm gerçeklerin ortaya çıkmasını beklemiyordu; gerçeklerden çok dedikoduları basmaktan zevk alıyor gibiydi.

Evangeline, kendisiyle ilgili herhangi bir haber yapmasına göz yumamazdı. Apollo şu anda peşinde olduğu için, Kristof gazetede onun burada olduğunu yazarsa, Jacks'ten hiç bahsetmese bile, ölümcül sonuçları olabilirdi.

Evangeline, Kristof'tan kendisini gördüğünden hiç bahsetmemesini açık açık rica edebilirdi ama böyle yapmakla sadece merakını uyandırmaktan korkuyordu.

"Fazla ileri gitmedim zaten. Bir takım sesler duyunca başkalarını rahatsız etmiş olabileceğimi düşündüm. Hatta biraz utandım, o yüzden bu aramızda kalırsa, çok minnettar olurum."

"Ah, iki gözüm! Elbette, gizli keşifleriniz bende güvende." Kristof, ağzını kapalı tutacağını görmek için tüy kalemiyle dudaklarının fermuarını çekiyormuş gibi bir hareket yaptı. Ancak Evangeline bunun yeterli olduğundan şüpheliydi.

Kristof'a yakalandığını Jacks'e anlatmayı düşündü; gazetesinde ondan bahsetme olasılığı olduğunu. Ama Jacks'i arayıp bulmak, yapmak isteyeceği en son şeydi.

Evangeline'in tek istediği yatağa girip uyumaktı. İnanılmaz uzun bir gün geçirmişti ve aşırı yorgundu. Dördüncü kattaki misafir odasına çıkmak, dağa tırmanmak gibiydi.

Yıkanıp geceliğini giydi ve yatağa girdi ama bir türlü uyuyamadı. Gözlerini her kapattığında koridorda Jacks'le birlikte oldukları o âna geri dönüyordu. Tenini bir ateş basıyor, gözünde uyku kalmıyordu.

Bu durumun ne kadar sürdüğünü bilmiyordu ama sonunda uyumaktan vazgeçti. Birkaç mum yakıp, yanında getirdiği birkaç kitabı koyduğu bavuluna gitti. Kitapların arasında *Valor'ların Yükselişi ve Çöküşü* isimli kitap da vardı. Evangeline bu kitaba son baktığında kapak boştu ama bu gece yeniden hayat buluyor gibiydi. Lavanta rengi bez kapağın koyulaşıp olgun erik rengine dönüşmesini izledi. Saniyeler içinde önünde bir dizi yeni metalik sözcük parladı: *Slaughterwood Hanesi'nin Utanç Verici Tarihi.*

Evangeline bu sözcükleri görünce heyecanlandı ama bu kitabın ne kadar hileli olabildiğini bildiği için yatağına dönüp kitabın kapağını açarken fazla umutlanmamaya çalıştı.

Eski bir gazete küpürü uçuştu.

O kadar eski görünüyordu ki Evangeline elinde ufalanmasından korktu ama mumlu kâğıt şaşırtıcı derecede sağlamdı. Baskı eski modaydı ve okuması zordu ama üstteki kelimeler bayağı tanıdıktı.

Günlük Havadis

CANAVAR!

Haber: Kilbourne Knightlinger

İşte sevgili Kuzeyliler. Yeni bir canavar saldırısı daha! Dün gece kudretli Lord Bane Slaughterwood'un boğazı parçalandı.

Valor'lar bir canavar yaratmadıklarına yemin etmeye devam ediyor. Ama saymayanlar için ben söyleyeyim, bu Slaughterwood Hanesi'ne yapılan üçüncü şiddetli saldırı. Ve tüm bu saldırılar sevgili Castor Valor'un talihsiz ölümünden sonra başladı ki, Castor Valor'un Merrywood Hanesi'nin trajik katliamı sırasında Vengeance Slaughterwood tarafından öldürüldüğüne dair pek çok söylenti var.

Bu canavarın Slaughterwood'ların peşine şimdi düşmesi tesadüf olabilir. Birçok kişinin bu canavarca cinayetlerin hedefe yönelik olmadığını düşünmesine yol açan başka acımasız saldırılar da oldu. Ancak bazıları bu saldırıların tek nedeninin Valor'ların yarattığı iğrenç şeyi kontrol edememesi olmasından korkuyor.

Buradan sonrasında yazı saçma sapan bir hal aldı, lanet yüzünden olduğuna hiç şüphe yok. Ama neyse ki, Evangeline haberi baştan okurken orijinal senaryo değişmedi.

Haberde tarih yoktu ama Evangeline bu haberin, Jacks'in ona arabada anlattığı olaydan sonra çıktığını düşündü. Ayrıca da Jacks'in söylediği her şeyi doğruluyor gibiydi. Hem Merrywood Hanesi'nin

trajik bir şekilde katledildiğinden hem de Castor Valor'un ölümünden bahsediyordu.

Evangeline hemen bir çıkarımda bulunmamaya çalıştı, ne de olsa bu bir dedikodu gazetesiydi, ama aradığı bilginin bu olup olmadığını düşünmeden de edemiyordu. Kuzey halkının Valor'lara neden sırt çevirdiğini öğrenmek istemişti ve haber bunu açıklıyor gibi görünüyordu. Oğulları öldürülmüştü ve onlar da intikam için bir canavar yaratmışlardı. Haberde, *iğrenç şey* ifadesi bile kullanılıyordu.

Bu, pek çok kişinin Valory'de kilitli tutulduğuna inandığı iğrenç şey olabilir miydi?

Yine de bu Evangeline'e pek mantıklı gelmedi. Valor'lar hakkında okuduğu her şeyde sihir gücüne sahip oldukları anlatılıyordu; intikam için bir canavar yaratmalarına gerek kalmazdı. Ama belki de canavarı onların yarattığına dair söylenti halkın onlara sırt çevirmesi için yeterli olmuştu.

Evangeline, dedikoduların ne kadar etkili olabildiğini ilk elden biliyordu. Dedikoduyu da Slaughterwood'lar gibi bir ailenin çıkarttığını hayal edebilmesi hiç zor değildi; özellikle de Aurora Valor başka bir adam uğruna Vengeance'ı nikah günü sunakta yüzüstü bırakmışken.

Evangeline kucağındaki kitaba bir kez daha baktı. Slaughterwood aile üyelerinin adlarının sıralandığı bir içindekiler bölümüyle başlıyordu:

Bane Slaughterwood
Vengeance Slaughterwood
Venom Slaughterwood
Ruin Slaughterwood
Malice Slaughterwood
Torment Slaughterwood
Belladonna Slaughterwood
Glendora Slaughterwood

Liste birkaç sayfa boyunca devam ediyordu.

Evangeline, Valor'lar hakkında daha fazla yanıt bulmayı umarak ve kitapta anlatılanları Jacks'in ona arabada anlattığı hikâyeyle karşılaştırmak için Vengeance'la başladı.

Ne yazık ki, sayfalar boştu.

İçindekiler bölümüne geri döndü ve bu kez gözüne çarpan Glendora adı oldu. Jacks'in hikâyesinde o yoktu ama Vengeance'la evlenmişti ve şatonun her yerinde onun büyük portreleri asılıydı. Belki Evangeline bir şeyler öğrenebilirdi.

Glendora'ya ayrılan bölümün başında, kadının tabut içindeki resmi vardı. Gözleri kapalıydı ve yaşlanmış yüzünde yüzlerce kırışık vardı.

Resmin altında Ölümün Zevkini Çıkar yazıyordu, üzerindeki tarih aralığı da seksen altı yaşında öldüğünü gösteriyordu. Bir sonraki sayfada, şaşırtıcı bir şekilde yazıları sabit duran bir tarih parçası vardı ve Evangeline, hikâye lanetinin sözcükleri fazla ballandırıp ballandırmadığını merak etti.

Glendora Slaughterwood, Yardımsever Glendora olarak da bilinir. Birçok kişinin annesi. Vengeance'ın karısı. Neredeyse herkesin sevgilisi.

Zavallı, zavallı Yardımsever Glendora, kocası Vengeance hariç herkes onu çok severdi. Glendora iyilik, neşe ve dürüstlük abidesiydi; ve pek çok bebek dünyaya getirdi. Glendora olmasaydı, Slaughterwood soyu kururdu. Ama Vengeance için bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Vengeance, Glendora'yı seviyormuş gibi yaptı, heykellerini yaptırdı, portrelerini çizdirdi, ozanlara karısının yardımseverliğini öven türküler yazdırdı. Hepsi Glendora'nın ikinci tercihi olduğunu ve ilk tercihi kadar güzel olmadığını gizlemek içindi. İlk tercihi, nikâh günü onu sunakta yüzüstü bırakan kız: Aurora Valor.

Güzeller güzeli Aurora Valor. Nişanlandıklarında Vengeance, Aurora'nın güzelliğine tutulmuştu. Güzelliğini bir zehir misali, kendini mahvedip başkasına kalmayacak kadar içmişti.

Glendora bebekler doğurdu, davetler ve av partileri düzenledi, küçük Slaughterwood Malikânesi'ni çiçeklerle dolu bahçeleri ve neşe taşan odalarıyla muhteşem bir malikâneye dönüştürdü ama bütün bunlar Vengeance'ın kalbini kazanmaya asla yetmedi. Onun âşık olduğu hep bir kızın hayaletiydi...

Evangeline okumayı bırakıp çiçekler ve *neşeyle* ilgili satıra geri döndü. İlk anahtarın çizili olduğu ipucu sayfasını çıkarmak için acele ederken heyecandan parmakları titriyordu.

Tam da hatırladığı gibi, *Biri Neşe İçin* sözcükleri için çiçek çizilmişti. Bunun sadece bir tesadüf olabileceğinin farkındaydı; birçok insan çiçek dikerdi. Ama LaLa, Glendora'nın meşhur bir kış bahçesi olduğunu söylememiş miydi? Ayrıca, okuduğu bölümde de Glendora cömert, yardımsever ve neşeli bir kadın olarak anlatılıyordu. Belki gerçekten iyi kalpli biriydi –Robin Slaughter'ın göründüğü gibi– ya da belki sihirli bir şey Glendora'yı öyle yapmıştı.

Evangeline, Glendora'nın resmine bir kez daha baktı. Zaman içinde sararıp solmuş siyah-beyaz bir resimdi ama kadının boynunda ucunda taşı olan uzun, ağır bir kolye olduğu net bir şekilde görülüyordu.

Neşe taşı bu olabilir miydi?

Evangeline birden heyecanlandı ve Glendora bir tabutun içinde resmedildiğine göre bu taşla gömülmüş olabilir gibi bir umuda kapıldı.

Keşfettiği şeyi Jacks'e anlatmayı düşündü, ancak o akşam yaşananlardan sonra Jacks hâlâ görmek isteyeceği en son kişiydi.

Evangeline yine ürperdi ve üstüne bir sabahlık geçirdi. Saat hakkında hiçbir fikri yoktu ama güneşin doğmasına birkaç saat

kaldığını tahmin ediyordu. Yani, Glendora'nın mezarını gizlice aramak için bol bol vakti vardı. Evangeline nereden başlayacağını kesinlikle biliyordu.

Ölümün Zevkini Çıkar; Glendora'nın resminin altındaki kelimeler, Evangeline'in gecenin ilk saatlerinde girmeye cesaret ettiği gizli koridorun duvarında da yazıyordu. Üstelik Evangeline o koridora, Glendora'nın resmedildiği bir portre deliğinden girmişti.

Yemek salonundaki mancınık karanlıkta daha da korkunç görünüyordu; Evangeline'i Glendora'nın portresine kadar takip edebilecek ve geçitten kaçamadan parçalayabilecek uyuyan dev bir canavar.

Evangeline, sabahlığına bağladığı altın hançerini kavradı. Bir kıpırtı duyduğunu sandı ama Glendora Slaughterwood'un mezarını aramak için terliklerini sürüyerek yanından hızla geçerken mancınık hareket etmedi.

Yemek odasının vitray panellerinden sızan ay ışığında doğru tabloyu bulmak zor oldu. Evangeline çerçeveyi açarken görebildiği tek şey, Glendora'nın hâlâ hüzünlü bakan gözleriydi.

Evangeline içeri girmeden önce duraksadı, Glendora'nın kederini düşündü. Neşe taşına sahip olsaydı çok daha mutlu olabilirdi. Bu portre çizilirken neşe taşı onda değildi herhalde?

Evangeline düşündüğü gibi olmasını ümit ederek koridora girdi. Neyse ki, o gece daha önce geçtiği yolda yolunu aydınlatan meşaleler hâlâ yanıyordu.

Jacks'i Darling kızıyla gördüğü yere varınca kalbi sıkıştı. Tozlu havada hafif bir elma kokusu vardı ve Evangeline, gölgelerin arasından Jacks çıkıverecek sandı.

Yine bir şey duyar gibi oldu. Ama duvarlarda *Ölümün Zevkini Çıkar* kelimelerinin üzerinde gezinen örümceklerden başka bir şey göremedi.

Köşeyi dönünce hava değişti. Meşaleler arasında duvar şamdanları göründü; iskelet gibi saplar ve birkaç kuru yaprakla dolu kirli cam. Elma kokusu kayboldu, kokusunu alabildiği tek şey ona kurumuş kemikleri ve solmuş çiçekleri anımsatan yıllanmış toz kokusuydu.

Neyse ki, Evangeline anıta yaklaştıkça o rahatsız edici koku azaldı. Anıt, ağlayan iki melek heykelinin nöbet tuttuğu ve çok uzun zamandır kimsenin ziyaret etmediğini düşünmesine neden olan bir toz tabakasıyla kaplı devasa bir şeydi.

Evangeline neşe taşının sihrini hissetmeye hazırlanarak nefesini tuttu ve anıta yaklaştı. Ama tabut kemer taşının etkisini azaltıyor olabilir miydi?

Tabut mermerden yapılmış gibi görünüyordu. Evangeline kapağını kenara itmeye çalışıp tabutu yerinden kımıldatamayınca gerçekten de mermer olduğunu anladı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Başında ince altın tacı ve üstünde sırf caka satmak için dikilmiş gibi görünen yüksek yakalı paltosuyla gölgelerin arasından çıkıverince Evangeline korkuyla sıçradı.

"Luc, senin burada ne işin var? Beni mi takip ediyordun?"

"Partiye geldiğini duyunca sana eşlik etmeye karar verdim." Dudaklarını çarpıtarak gülümsedi. "Aslında odana gelecektim ama senin gizlice çıktığını gördüm ve galiba seni takip etmiş gibi oldum."

"Sürekli aynı şeyi yapmaktan vazgeç."

"Nedenmiş o? Eskiden de yapardım bunu. Seni takip etmeyi değil, gizlice yatak odana gelmemi kastediyorum." Uzun ve güzel kirpiklerinin arasından Evangeline'e baktı. Ne var ki, Evangeline son karşılaştıklarında olduğu gibi onun bakışlarına kapılmadı.

"Vampir olduğum için mi?" diye üsteledi Luc. "Yoksa hâlâ ölen kocanın yasını mı tutuyorsun?" Luc birdenbire tabutun üstüne otu-

rup bacaklarını aşağı sarkıtmıştı ve Evangeline'in sandığından çok daha zararsız görünüyordu.

Gerçi Evangeline Luc'un onu ısıracağını düşünmüyordu. Evangeline bir an durup prens tavırlı kasıntı gence baktığında Luc, tıpkı onu en son gördüğündeki gibi kana susamış bir vampirden çok yalnız bir erkeğe benziyordu. Evangeline vampirler konusunda uzman değildi ama vampir olmanın kana susamaktan fazlası olup olmadığını merak etti. Vampirler yaşlanmıyordu. Zaman onları değiştirmiyordu. Belki de bu sadece fiziksel değildi; belki kalpleri de öyleydi ve bu, geçmişte yaşadıklarını unutmalarını zorlaştırıyordu.

"Vampir olduğun için değil" dedi Evangeline ikna edici bir havayla. "Aslında, güneş doğmadan önce yapmam gereken bir şey var ve senin vampir gücünden faydalanabilirim."

Söyledikleri Luc'u neşelendirmişe benziyordu. Evangeline ağır mermer kapağa uzun uzun bakınca Luc da tabutun üstünden sırıttı.

Evangeline gibi Luc da çok meraklıydı. Birkaç dakikadan fazla dayanamayıp sordu. "Tabutun içinde istediğin ne var?"

"Açmama yardım edersen görürsün."

Luc lahitten atladı, ağır kapağı itti ve mermer tong diye yere düşerken mutlu bir gülümsemeyle Evangeline'e döndü. "Şimdi seni ısırabilir miyim?"

"Hayır Luc, beni ısırmana *asla* izin vermeyeceğim."

"Asla, asla deme Eva." Sivri dişlerini göstererek umutla gülümsedikten sonra başını uzatıp tabutun içine baktı. "Bunun doğru tabut olduğundan emin misin?"

"Kesinlikle" dedi Evangeline. Yine de bakışları Luc'un bakışlarını takip ederken içinde bir üzüntü hissetti. Glendora Slaughterwood'un cesedi tamamen toz ve dişlerden ibaretti. Ölümünün üzerinden o kadar çok zaman geçmişti ki ne kemikleri ne giysileri ne de kolyeleri kalmıştı. Üstelik bir sihir hissi falan da yoktu. Karıncalanma, uyuşma ya da ani neşe patlaması olmadı.

Ama Evangeline daha fazlası olduğuna inanmak zorundaydı.

Derin, gergin bir nefes aldı ve elini Glendora Slaughterwood'un cesedinden geriye kalan bulanık gri toza batırdı.

"Eva! Ne yapıyorsun?" Belli ki Luc, Evangeline'in aklını kaçırdığını düşünüyordu. Kızı omuzlarından tutup tabuttan uzaklaştırdı ama şükürler olsun ki Evangeline zincire benzeyen bir şey yakalamıştı.

Evangeline, Luc'un elinden kurtuldu ve zincirin ucunda sallanan kaya parçasının tozunu silkeledi. Tozundan arınan karamela sarısı taş güneş ışığından yapılmış gibi parladı.

Luc göz ucuyla mücevhere baktı, belli ki Evangeline kadar güzel olduğunu düşünmüyordu. "Ben sana bundan daha güzel bir mücevher alabilirim."

Elini uzatıp taşlı kolyeyi almak istedi.

Evangeline tanıdık bir koruyuculuk duygusu hissederek kolyeyi daha sıkı kavradı ve ardından içine bir rahatlama dalgası yayıldı. Kesin neşe taşıydı bu. Zaten umut dolu bir mizacı olduğu için taşın etkisini fazla hissetmemiş olabilirdi.

"Teşekkür ederim Luc." Parmak uçlarında yükselip Luc'un yanağına bir öpücük kondurdu ve koridorun sonuna doğru yürümeye başladı.

"Bekle" diye seslendi Luc. "Yarın gece bir kostüm partisi var. Damım olur musun?"

Evangeline koridorun ortasında durdu. Eğer Luc'la giderse, Jacks'ten uzak durabilirdi. En azından Jacks gelip onu Luc'la birlikte görene kadar.

Tabii bu fikrin ona cazip gelmesinin başka bir nedeni daha vardı. Onu Luc'un kolunda görmenin Jacks'i mutlu etmeyeceğini düşünüyordu, hem de gençlik taşı yakınlardaysa ve kıskançlık büyüsünü aktive ediyorsa.

"Keşke evet diyebilseydim" dedi Evangeline. "Ama korkarım ki bu hiç de akıllıca bir fikir değil." Her ne kadar Jacks'i kızdırmaktan zevk alsa da bu LaLa'nın partisiydi ve Evangeline olay çıksın istemezdi. "Ama sana bir dans sözüm olsun."

Evangeline, misafir odasına giden merdivenlerden yukarı çıkarken güneş sarısı neşe taşını geceliğinin altına sokup, göğsünde

güvende olduğunu hissedebileceği bir yere sıkıştırdı. Taşın etkisini çok fazla hissetmemesi onu biraz rahatlatmıştı aslında. Gençlik taşının etkisinden kaynaklandığını düşündüğü kıskançlık krizlerinden sonra, neşe taşının neler yapabileceği konusunda biraz endişeliydi.

Taşın onu mutluluk sarhoşu yapmasından ya da zorunluluk anlayışını tamamen kaybedecek kadar neşelendirmesinden korkuyordu.

Ama şimdilik olan bir şey varsa, o da huzursuz hissetmesiydi. Slaughterwood Şatosu'nun dördüncü katına ulaştığında adımlarını yavaşlatmasına neden olan esrarengiz bir hisle teni karıncalandı.

Ortalık sessizdi, o kadar sessizdi ki Evangeline neredeyse duvar şamdanlarındaki mumların titreştiğini duyabiliyordu. Sonra onu gördü; koridorda hızla ilerleyen gölge gibi bir siluetin ay ışığı rengi saçı. *Petra.*

Evangeline, bu kızı her gördüğünde hissettiği huzursuzluğu hissetti. Sonra, Petra'nın Jacks'in odasına gelip gelmediğini düşünerek daha da huzursuz oldu.

Koridorun öteki ucuna koşup az önce Petra'nın döndüğü köşeye baktı. Ama köşe bomboştu.

Onu gördüğünü hayal etmiş olabileceğine inanmak istedi. Saat o kadar geçti ki aslında sabahın erken saatleri bile olabilirdi. Evangeline yeniden tükenmiş hissetmeye başlıyordu. Neşe taşını bulma telaşı geçmeye başlamış ve onu yorgun bırakmıştı. Ama yine de ne gördüğünün farkındaydı. Sadece onu neden gördüğüne bir anlam veremiyordu. *Bu saatte Petra niye gizli gizli dolaşıyordu ki?*

Evangeline'in aklı o gecenin ilk saatlerine gitti. Jacks, Petra'yı bir yerden gözünün ısırdığını söylemişti. Sonra Petra onu Jacks hakkında uyarmıştı; Jacks'in başka bir kızla gizlice sıvıştığını Evangeline'e söyleyen de yine oydu.

Petra, Jacks'ten hoşlanmıyor gibi görünüyordu ama buna rağmen Evangeline onun az önce Jacks'in odasından çıktığı fikrinden kurtulamıyordu.

Evangeline koridorda durup güneş doğana kadar merak etmeye devam da edebilirdi, Jacks'in kapısını da çalabilirdi.

Kapıyı üç defa tıklattı. Önce yavaşça vurdu ama Jacks cevap vermeyince bir kez daha sertçe çaldı.

Jacks, diye içinden geçirdi.

Jacks yine cevap vermedi.

Uyuyor muydu acaba? Yoksa onu duymazdan mı geliyordu?

Petra odasına geldiyse, uyanık olması gerekiyordu.

Evangeline kapıyı tekrar çalmayı düşündü, ancak biraz daha gürültü yaparsa başkalarını uyandırabilirdi. Ama...

Parmağına baktı. Parmağını keserse, kapıyı çalmasına gerek kalmazdı.

Evangeline hançerini kullanarak parmağının ucunu deldi ve Jacks'in odasını açtı.

Jacks'in odada olmadığını hemen anladı.

Şöminede ateş sönmüştü ve doğmaya başlayan güneşin buzlu pencereden içeriye sızan ışığında cibinlikli yatağın hiç bozulmadığı görülüyordu. Krem rengi yatak örtüsü kırışmamıştı bile.

Ama Jacks'in bir ara bu odaya geldiği belliydi. Masasının üstünde elma koçanları yığılmıştı. Ayrıca sandalyelere ve kanepelere saçılmış giysiler de vardı.

Görünüşe bakılırsa, Jacks yanında Evangeline'den daha fazla kıyafet getirmişti. Yığınla pantolon, kemer ve çizme vardı. Evangeline hiçbir şeye dokunmamasının daha iyi olacağını biliyordu, yine de elinde olmadan parmaklarını mavi, siyah ve grinin çeşitli tonlarını barındıran kadife yelek öbeğinin üzerinde gezdirdi. Yelekler yumuşacıktı ve güzel kokuyorlardı.

Evangeline bunu Jacks'e asla itiraf etmeyecekti ama kendine yalan söyleyemeyecek kadar yorgundu ve Jacks'in elma, sihir ve içinde battaniyenin altına kıvrılma isteği uyandıran ayaz geceler gibi kokmasına bayıldığını itiraf etti.

Yatağa doğru yürüdü. Yatak, Jacks gibi kokmuyordu ama ucuna iliştiğinde yumuşaklığını hissetti. Yastıklar da öyle kabarık ve rahattı ki onlara sadece yaslanmak bile Evangeline'in vücudunun gevşemesine yetti.

Gözlerini kapattı, sadece bir saniyeliğine. Ya da sadece bir dakikalığına...

Evangeline battaniyesine daha sıkı sarılmak ve üzerine düşen gölgeyi yok saymak istiyordu. Gölgelerle, özellikle de asabi olanlarla uğraşacak durumda değildi. Bu gölge soğuk ve boğucuydu, Evangeline sinirli olduğunu da hissedebiliyordu. Gözlerini hiç açmazsa, belki gölge çekip giderdi.

"Daha ne kadar uyuyor numarası yapmayı düşünüyorsun?" dedi gölge.

Evangeline isteksizce bir gözünü kırpıştırdı.

Gölge sandığından daha yakınındaydı, onu orada görene kadar kendini yatağa atmak üzereymiş gibi. Yeleğini çıkarmıştı bile: Gömleğinin düğmelerinin yarısı açıktı, altın sarısı saçları hafiften dağılmıştı ve gümüş mavisi gözleri sanki yatakta yanına sokulabilirmiş gibi, her zamankinden daha tehditkâr bakıyordu.

Bu düşünceyle Evangeline'in kalbi tekledi. Ardından Jacks başını öne eğip gözlerini bedeninde gezdirince kalbi duracak gibi oldu. Jacks'in bakışları Evangeline'in yatakta kıvrılmış halini takip etti; bir eli başının altındaydı, diğerini göğsüne bastırmıştı ve battaniyeyi, geceliğinin sıyrıldığı kısımda sımsıkı tutuyordu.

Jacks'in dudaklarında yavaş yavaş bir gülümseme belirdi. "Şimdi de gömleklerime mi kafayı taktın?"

Evangeline battaniyesinin üstündeki, daha doğrusu battaniye gibi sarıldığı Jacks'in gömleğindeki düğmeleri o zaman fark etti.

Ânında yanakları pembeleşti.

Jacks'in gözleri keyifle parladı. "Dün gece beni mi özledin?" Jacks karyola direğine yaslandı ve bir elini ahşabın üzerinde usulca aşağı yukarı gezdirirken gözleri kızın bacaklarına ve sabahlığının açılan kısmına kaydı.

Utanç, Evangeline'in o an hissettiklerini anlatmak için yeterince güçlü bir kelime değildi. Evangeline battaniye niyetine kullandığı gömleği bir kenara itip dizlerinin üzerinde doğruldu. Şimdi ikisi de neredeyse aynı seviyeye gelmişti. Evangeline Jacks'le göz göze geldiği an kalbi duracak gibi oldu. Yakından çok daha etkileyiciydiler ama Evangeline yine de bakışlarını kaçırmak istemedi.

"Odanın kapısında Petra'yı görünce sana bakmaya gelmiştim."

"Petra da kim?"

"Dün akşamki yemekteki kız, ay ışığı gibi saçları olan. O kız senin neyin oluyor, Jacks?"

Jacks kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. "Onu tanımıyorum."

Evangeline Jacks'e kuşkuyla baktı. Ona inanmaya dünden razıydı. Ama söz konusu Jacks olduğunda kendi düşüncesine güvenmesi gerektiğini de biliyordu. "Dün gece gözüm bir yerden ısırıyor demiştin. Hem yemekte gizlice kalkıp gittiğini de bana o söyledi."

Jacks'in birden bütün keyfi kaçtı. "Bu kızın kim olduğunu bilmiyorum ama ondan uzak durmalısın."

"Neden? Madem tanımıyorsun..."

"Ondan hoşlanmıyorum" diye araya girdi Jacks.

"Neden? Kız senden hoşlanmıyor diye mi?"

"Benden kimse hoşlanmaz" dedi Jacks hemen.

Evangeline itiraz etti. "Bunun doğru olmadığını ikimiz de biliyoruz. Dün gece pek çok kız senden hoşlanıyor gibiydi."

"Onlar Lord Jacks'ten hoşlandılar. Ama bildiğin gibi Küçük Tilki, ben Lord Jacks değilim." Bir an için Jacks'in yüzü tamamen değişti, Evangeline'e Kaos'unkiler kadar donuk gözlerle bakarken onda insanlığa dair ne varsa uçup gitti. "Petra denen bu kız bir daha sana yaklaşacak olursa onu öldürürüm. Yani, ölmesini istemiyorsan ondan uzak durmalısın."

28

Bu geceki balo için herkesin Kuzey tarihinden ünlü bir çift kapsamında giyinmesi gerekiyordu. Balonun konsepti ve kılık değiştirme fikri Evangeline'i çok heyecanlandırmıştı, ta ki LaLa'nın onun için bıraktığı kostümü görene kadar.

Elbise, yakası kalp şeklinde, kolları kabarık, arkada sevimli bir fiyonk şeklinde bağlanmış geniş pembe kurdelesi olan, belden büzgülü, eteği diz boyuna gelen şirin bir köylü güzeli kostümüydü. Kumaş sade sarı fistoydu, pembe-beyaz çiçekler ve dans eden tilkilerden deseni vardı. Evangeline'in bu elbiseyle kimin kılığına gireceğini açıkça belli ediyordu. Tilki.

Evangeline'in Apollo'yla olan durumu göz önüne alındığında, *Okçu ile Tilki Hikâyesi*'ndeki Tilki gibi giyinmek ona biraz ürkütücü geldi. Yine de iyimser olmaya çalıştı. Elbise LaLa'dan bir hediyeydi; başka koşullar altında özenli bir hediye sayılırdı. Gerçeği söylemek gerekirse, elbise Evangeline'i biraz tedirgin etse de ona burada bulunma amacını hatırlattı: Apollo'nun üzerindeki Okçu lanetini bozmak ve kayıp taşları bulmak. Gençlik taşını bu gece bulmayı umuyordu. Sonra geriye sadece gerçek taşı kalacaktı.

Evangeline bunları düşünürken sandaletlerini giydi ve pembe-altın sarısı kurdelelerini baldırlarına kadar dolayarak bağladı.

Sonra neşe taşını taktı ve görünmemesi için elbisesinin altından koynuna soktu.

Jacks'in taşı takmasını kabul edeceğinden emin değildi ama Jacks'e bundan bahsetmediği için bir önemi yoktu. En azından şimdilik bir şey söylememişti. Belki odasındayken söylemesi gerekirdi ama Jacks'in taşı ondan alıp bir kutuya kilitlemesini istememişti.

Taşın bir zararı yok gibiydi. Şans taşı gibi gözü kara ya da gençlik taşı gibi kıskanç hissetmesine neden olmamıştı. Luc taşı kapmaya çalıştığında onu bu kadar sahiplenmiş hissetmeseydi sihirli olduğundan şüphe edebilirdi.

Şömine rafındaki eski saat yavaş yavaş sekize geliyordu. Balo resmen başlamak üzereydi ama Jacks onu almaya gelmemişti.

Evangeline dudağını ısırdı. Aslında baloya birlikte katılacaklarını konuşmamışlardı. Yani, belki de Jacks onunla gitmeyecekti. Darling kızlarından biriyle mi gidecekti acaba? Bu fikir Evangeline'in hiç mi hiç hoşuna gitmedi.

Hâlâ uyuyor olabilir miydi? Jacks onu yatağında bulduğunda yorgun görünüyordu. Ondan sonra uyuyakaldığını düşündü, uykusunun ne kadar derin olduğunu da tecrübelerinden biliyordu.

Evangeline gidip ona bakmaya karar verdi. Jacks'in odası onun odasının solundaydı ve dışarı çıkar çıkmaz kapısının aralık olduğunu gördü.

Belki de kapıyı çalması gerekirdi ama Evangeline merakına yenildi. Başını uzatıp aralıktan içeriye baktı.

Jacks uyanmıştı ve gitmeye hazır görünüyordu. Ama partiye mi yoksa savaşa mı hazırlandığı pek belli değildi.

Kolları dirseklerinden yukarıya doğru kıvrılmış duman grisi bir gömleğin arkasına iki kılıç kuşanmıştı. Kol kaslarını görebiliyordu ama sonra uzun çizmeleri ve düşük bel kemeriyle uyumlu koyu renkli deri eldivenler görüşünü engelledi. Kemerinde silah yoktu ama Evangeline bakışlarını üstüne oturan siyah pantolonuna kaydırdığında belinde, bir dizi parlak hançer taktığı iki deri kayış gördü.

Evangeline onu kim olarak kabul etmesi gerektiğini bilmiyordu ama ateşin önünde dikilmesini seyrederken kalbi güm güm atıyordu.

Jacks bir elinde beyaz bir elma tutuyordu; diğer elini yumruk yapmış ve parmak boğumları bembeyaz olana kadar sıkmıştı.

Jacks'in yalnız olmadığını işte o an anladı.

LaLa görüş alanına girdi.

Jacks'in koyu renk giysileriyle parlak bir tezat oluşturuyordu; dizlerinin arasından ayaklarına kadar uzanan payetli deniz mavisi eteğiyle bir denizkızı gibi giyinmişti. Parmaklarından omuzlarına kadar kolları da deniz kabuğundan tasarlanmış bir bluzun inci askılarına bağlanan pullarla kaplıydı.

Esmer göbeğindeki inciler ve değerli taşlar gerçekten göz alıcı bir etki yaratıyordu. Baştan ayağa kader tanrısı ve sihir gibi görünüyordu. Öte yandan, yüzündeki ifade çok ama çok büyük bir sorun varmış gibiydi. Bir elinde buruşuk bir gazete parçası, diğer elindeyde büyük bir yudum aldığı bir kadeh tutuyordu.

"Neden partinde değilsin?" diye sordu Jacks.

"Bir şey okudum ve bunu senin de görmen lazım." LaLa gazete parçasını Jacks'in yumruk halindeki eline doğru uzattı.

Jacks ters ters baktı. "Dedikodu gazetelerini okumam."

"Bunu okumalısın." LaLa içkisinden bir yudum daha aldı. "Kristof, Evangeline'in burada olduğunu bildiren bir haber yapmış. Adını vermiyor ama pembe saçlı bir prensesten bahsediyor."

Korkudan Evangeline'in içi sızladı. Haberde başka ne yazıyor olabileceğinden endişe ederek içeriye doğru biraz daha eğildi. Gizli

buluşmadan bahsetmiyor olmasını umuyordu ama yerini ifşa etmesi yeterince kötüydü zaten. Burada kalmaya devam ederlerse Apollo kesin gelirdi ama giderlerse de burada olduğundan emin olduğu gençlik taşını bulamayabilirlerdi.

"Ayrıca Tiberius'un Kule'den kaçtığını bildiren bir Aranıyor ilanı da var" diye devam etti LaLa. "Tahminimce şu anda Apollo'yla birlikte buraya geliyordur."

Jacks, LaLa'ya ölüm saçan bir bakış attı. "Kimin hatası bu?"

"Ben yapmam gerekeni yaptım." LaLa'nın sesi sertleşmişti. "Kemeri açmayacaktı."

Evangeline arkaya doğru sendeledi. Konuşmalarını yanlış duymuş olmalıydı. LaLa onun arkadaşıydı. Apollo'yu Okçu'nun lanetiyle lanetleyen kişi LaLa olamazdı.

Ama LaLa, Evangeline'e kemeri açmasını söylemişti. Jacks de LaLa'dan Apollo'nun büyüsünü bozmasını istemişti. Belki de bu yüzdendi... Büyüyü yapan kişi LaLa olduğu için mi?

Evangeline üstündeki tilki kız kostümüne baktı. LaLa'nın ona bu elbiseyi vermesi tesadüf değildi belki de. Kasıtlı bir çaba olabilir miydi?

LaLa'nın ona ihanet edeceğine inanmak istemiyordu. Derken LaLa'yı evinde ziyaret ettiği günü hatırladı. Bir ara LaLa, Evangeline'in elini tutmuş ve anlamsız sözler söylemişti. Evangeline saçma sapan konuşmasının hikâye laneti yüzünden olduğunu düşünmüştü ama ya o sırada LaLa onu ve Apollo'yu lanetlediyse?

Evangeline aralık kapıdan Jacks'in yüzünü ateşe doğru dönüşünü izledi. Bir an için sadece Jacks'in alevlere doğru konuşurken omuzlarının öfkeyle sarsıldığını gördüğü. "Eğer kız ölürse, bu senin hatan."

"Onu hemen buradan alıp götürürsen ölmeyecek." LaLa içkisini bitirdi. "Onu güvende tutabilir misin?"

Jacks LaLa'ya ters ters baktı.

"Bana öyle bakma. Buraya kolun onun omuzlarında geldiğinde nasıl göründüğünü gördüm."

"Nasıl görünüyormuşum?"

"Onun için öldürebilirmişsin gibi."

"Ben pek çok şey için öldürebilirim."

"Dikkat et de *onu* öldürme" dedi LaLa. "Birbirinize nasıl baktığınızı da gördüm. Dün gece yemek salonuna girdiğimde, partinin ortasında onu öpeceksin diye aklım çıktı."

"Beni hiç tanımamışsın." Jacks'in ateş püsküren gözlerinde yavaş yavaş bir gülümseme belirdi. Sonra dün gece Evangeline'e baktığı gibi baktı. "Ben ona istediğini veriyorum sadece. Ama merak etme, *benim* istediğim o değil. Ondan tek istediğim taşları bulması."

"Ve benim kalpsiz olduğumu düşünüyorsun." LaLa ayaklarını öfkeyle yere çarparak gitmek için kapıya yöneldi.

Evangeline sendeleyerek bir adım daha geriledi ve ikisi de onları dinlediğini fark etmeden kaçtı.

Evangeline'in boynundaki taşta bir neşe sihri varsa bile işe yaramıyordu, çünkü ona acı veriyordu; her şey acı veriyordu. LaLa'yı arkadaşı sanmıştı. LaLa'nın ona değer verdiğini düşünüyordu ama görünüşe bakılırsa LaLa'nın Jacks'ten bir farkı yoktu; tek istediği kemeri açmaktı.

Evangeline, Slaughterwood balo salonuna vardığında göğsü hızla inip kalkıyordu.

Salonun açık kapısında uşaklar onu koyu kırmızı şarap ve tatlı bal likörü kadehleriyle karşıladılar. İçki almaması daha akıllıca olurdu; Apollo ya da Tiberius onu bulmadan önce gerçek taşını ve gençlik taşını bulması gerekiyordu.

Ama Evangeline kendini iyi hissedene kadar ya da her şeyin birdenbire çıkmaza girmesini, gerçekten güvenebileceği hiç kimsenin olmamasını umursamayacak duruma gelene kadar içmek istiyordu.

Bir kadeh aldı ve bir dikişte içti. Sonra, yeterince içtiğinden emin olmak için boş kadehini yenisiyle değiştirdi.

Bu gece kadehler ahşaptı, saplarına yıllanmış bronz rengi sarmaşıklar, elma ve kan kokan boru çiçekleri sarılmıştı.

Adımları sarsaktı.

Bu koku ona Kupa Prensi'nin kilisesini hatırlattı ama neyse ki Jacks orman havası veren balo salonuna henüz girmemişti. Evangeline onu gerçekten görmek istemiyordu.

LaLa'dan yara almıştı. Ama Jacks'in söylediklerini düşünmek bile istemiyordu.

Ben ona istediğini veriyorum sadece. Ama merak etme, benim istediğim o değil. Ondan tek istediğim taşları bulması.

Bu sözler Evangeline'e çok saf olduğunu hissettiriyordu. Jacks'e güvenmemesi gerektiğini, Jacks'in onu önemsemediğini defalarca söylemişti kendine. Yine de bir yanı Jacks'in onun hayatta kalmasını istemesinin sadece kemeri açmak için ona ihtiyacı olduğu için olmadığına inanmaya başlamıştı.

Şimdi bile, LaLa'ya umurunda olmadığını, onu istemediğini, onu öldürmenin bir risk olmadığını, çünkü numaradan ona ilgi duyuyormuş gibi davrandığını söylediğini duyduktan sonra bile Evangeline hâlâ Jacks'in yalan söylediğine inanmak istiyordu.

Evangeline kadehinden bir yudum daha aldı ve içinde kaybolmaya kararlı bir şekilde kostümlü kalabalığın arasına daldı.

Neyse ki, bu geceki tek tilki o değildi. Pastel renklerde köylü elbiseleriyle tilki gibi giyinmiş ya da saman rengi elbiselere tüylü kulaklar ve kuyruk takarak gerçek tilki kılığına girmiş çok sayıda konuk vardı. Okçu kostümü de bir o kadar popülerdi. Evangeline diğer çiftlerden bazılarını kolayca tanıyamadı ama çok sayıda Honora, Wolfric, Vengeance, Glendora ve denizkızı gördü. Kuzey'e girişteki geçit kemerinin oymalarından çıkıp gelmiş gibi görünen dalga dalga kabaran gömlekler giymiş tutsak denizcilerle birlikte birkaç deniz adamı da vardı. Güneş gibi giyinmiş bir kız da Ay gibi giyinmiş başka bir kızla dans ediyordu. Tam ortada da ejderha kostümlü yakışıklı bir genç adam, ışıltılı bir hazineye benzeyen kızı döndürüyordu.

Damarlarında dolaşan içki yüzünden mi bilinmez ama Evangeline bir an kendini bir balo salonundaymış gibi değil de yüzlerce hikâyenin ortasındaymış gibi hissetti. Aşk hikâyeleri, trajediler ve sonları zamana yenik düşmüş masallar. Birdenbire endişeleri de kaybolmuş, hayatının bu hikâyelerden biri olduğu hissiyle silinip gitmiş gibiydi. Evangeline öyle olduğunu az çok biliyordu, ancak o âna kadar bunun korkunçluğunu fark etmemişti.

Bir prensle evlenmişti, bir kehanetin parçasıydı ve şu anda da dünyanın kaderini değiştirebilecek sihirli taşları arıyordu. Elbette insanlar onun hakkında hikâyeler anlatacaktı, zaten anlatıyorlardı da; ama bu hikâyelerin önemli şeyler, şu anda şekillenmekte olan tarihin parçaları olduğu Evangeline'in hiç aklına gelmemişti.

Ne var ki, çevresinde kaderine terk edilmiş bazı karakterlerin aksine, Evangeline'in kendi hikâyesine bir mutlu son bulma şansı hâlâ vardı. Lanetler, ihanetler ve tehlikeli, yalancı prensler yüzünden şu anda olasılıkların onun lehine olmamasının bir önemi yoktu. Bunların hiçbiri Evangeline'in kaderine mahkûm olduğu anlamına gelmiyordu. Evangeline her hikâyenin sonsuz son olasılığı olduğuna hâlâ inanıyordu ve en iyi sonlardan birini bulacaktı; sıradaki iki taşı bulur bulmaz.

Balo salonunda heyecanlı sesler dalga dalga yayılıyordu.

"Bakın burada kim var" diye fısıldıyordu insanlar. Ardından *genç, çekici, bekâr* gibi kelimeler duyuluyordu.

Derken yüksek perdeden bir ses duyuldu. "Eva!"

Az sonra şapkasında bir tüy ve sırtında altın uçlu okların olduğu bir oklukla ona doğru gelen Luc göründü. "Tilki olacağını biliyordum!"

Evangeline gülümsemeden edemedi. Luc, elbette Okçu gibi giyinmişti. Aylar önce olsa Evangeline bu jesti aşırı romantik bulabilirdi. Ama şimdi de bir yanı Luc'un çok tatlı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Luc, Marisol'ün lanetine uğramış, Jacks tarafından taşa dönüştürülmüş ve ardından bir vampire dönüşmüş olsa da, hâlâ insanlığından bir parça koruyordu. *Jacks'in aksine.*

"Sanırım bana bir dans borcun var" dedi Luc.

"Bu gece olmaz, vampir çocuk."

Evangeline, Jacks'in kısık sesini duyunca kaskatı kesildi. Sırtına bağlanmış kılıçlarla bir ölüm meleği kılığında görüş alanına girmesiyle de ürperdi. "Bu dans çoktan alındı."

"Evet, ben aldım." Luc uzun ve sivri dişlerini gösterdi.

Jacks sadece güldü. Sesi hoş ve tatlıydı, Evangeline'in kafasının içinde duyduğu sesle çok çelişiyordu. *Sana bir seçenek sunacağım. Ya*

benimle dans edersin ya da kılıçlarımdan biriyle onun kellesini uçurmamı izlersin.

Evangeline dişlerini gıcırdatarak ona ateş püsküren gözlerle baktı. "Dans eşlerini hep böyle mi bulursun sen? Diğer taliplerini öldürmekle tehdit ederek mi?"

"Bu gece beni sınama, Küçük Tilki." Jacks boştaki elini bir kılıç çekmek ister gibi geriye doğru esnetti. Ama sonra sahiplenici bir tavırla kolunu Evangeline'in beline doladı.

Evangeline'in kalbi sıkıştı ve nabzı hızlandı ama bunun Jacks'le bir ilgisi olmadığından emindi. Şarap, neşe taşı ve Jacks'in ona türlü ihanetlerinden dolayı hâlâ hissettiği öfke yüzündendi. "Beni bırakman gerek."

"Bu bir seçenek değil." Jacks, sanki yanlışlıkla olmuş gibi, sanki ondan uzak durmak istiyormuş da onu kendine çekmekten kendini alamıyormuş gibi Evangeline'in gözlerine baktı. "Yine tehlikedesin. Gitmemiz gerekiyor."

"Hayır Jacks... Seninle hiçbir yere gelmiyorum. LaLa'yla ikinizi duydum. Konuştuğunuz her şeyi duydum. LaLa'nın Apollo'ya ne yaptığını biliyorum. Bunu benden sakladığını biliyorum. Biliyorum..." Jacks'in şu anda ona dokunmak istemediğini bildiğini söyleyecek oldu. Ama söyleyemedi. Ellerini göğsüne bastırdı ve Jacks'i itti.

Sonra da dönüp kaçtı.

Balo salonu dönüyordu. Müzisyenler tavanda keman çalıyordu. Dans edenler, şarap kokusuyla dolu havada süzülüyordu. Her yerde LaLa'nın payetleri vardı. En azından Evangeline dans pistinden kaçıp Jacks'ten uzaklaşırken böyle hissetmişti.

LaLa'yı Robin'in kolunda gördü. Robin, LaLa'nın gelişiyle mutlu görünüyordu. LaLa, Jacks'in odasından çıktığından beri kadehini üç dişli çatalla, sinirlerini de sevgi dolu bir gülümsemeyle değiş tokuş etmişti. Ama Evangeline, tıpkı onunla olan arkadaşlığı gibi bunun da bir oyundan ibaret olup olmadığını merak ediyordu. Tıpkı Jacks gibi LaLa da Valory Kemeri'nin içinden istediği her neyse onu elde etmek için Evangeline'i kullanıyor muydu?

Evangeline buna inanmak istemiyordu; ona doğruymuş gibi gelmiyordu. Ama şaraptan başı dönerken, acıdan göğsü sıkışıyorken sağlıklı düşünmesi zordu. Tek bildiği, bir ihaneti daha kaldıramayacağıydı. İstediği, güvenebileceği bir insandı. Çok mu şey istiyordu?

"Biraz temiz hava almaya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun" dedi Petra. Evangeline olur diyene kadar koluna girmişti bile.

Petra, Evangeline'in çıkaramadığı karakterlerden biri gibi giyinmişti. Üstünde derin dekolteli beyaz zincirli bir elbise vardı, ay ışığı

saçlarına da ince gümüş bir taç takmıştı. "Gel benimle" dedi tatlı ve ikna edici bir ses tonuyla. "Buradan çıkmanın gizli bir yolunu biliyorum."

Petra onu köpüklü bal likörü akan yapay bir pınara doğru götürürken Evangeline'in midesi kasıldı. Bu kızdan hâlâ hoşlanmıyor ve ona güvenmiyordu da. Ama balo salonunda kalırsa, Jacks ona yetişebilirdi. Onu şimdiye kadar bunu yapmaktan alıkoyan şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Ama ne olduğunu öğrenmek için arkasına bakmaya da cesaret edemiyordu. Oda dönmeyi bırakınca ve ayakları yere tekrar sağlam basmaya başlayınca Jacks'le yeniden konuşabilirdi; ama şu anda Jacks ayaklarını kolayca yerden kesebilirdi.

"Nerede bu gizli geçit?" diye sordu Evangeline, Petra'ya.

"Hemen şurada" dedi Petra.

Evangeline'in zihninde her şey çok hızlı gelişiyordu. Az önce dans pistinin kenarındaydılar. Sonra dansa kaldırılmayan kızların duvar boyunda oturdukları banklara geldiler. Bu, öyle kızların davet edildiği türden bir parti olmadığı için banklar boştu.

"Şuydu galiba." Petra bankın birini ayaklarından tutup duvarın dibinden çekti ve bu sırada gizli bir kapıyı açtı.

"Buradan" dedi hemen, sanki kendisi de kaçıyormuş gibi.

Evangeline bir huzursuzluk dalgası hissetti. Ama duvarın ardında küflü taşlar ve örümcek ağları yoktu, hatta güven verecek derecede aydınlıktı. Meşalelerin aydınlattığı beyaz alçıdan duvarlarda Slaughterwood Hanesi'nin atalarının heykelleri vardı.

Ya da en azından Evangeline heykel olduklarını ümit ediyordu. Yanından geçtikleri birkaç oyma o kadar gerçekçi görünüyordu ki, Evangeline bunları beyaz duvarlara gömülmüş gerçek cesetler sandı.

Evangeline adımlarını yavaşlattı ama Petra yine koluna girip onu ilerlemesi için acele ettirdi.

"Bu geçidi nereden biliyorsun?" diye sordu Evangeline.

"Ah" dedi Petra sessizce. "Buraya yüzlerce kez geldim."

"Bu partiye davet edildiğin için şanslı olduğunu söylememiş miydin?"

"Yalan söyledim." Petra yüzünü buruşturdu. "Yani... Ben sadece..." diye geveledi dudaklarını, sanki cevap bulmak için bocalamak sık yaptığı bir şey değilmiş gibi tuhaf bir biçimde oynatarak. "Senin dünyaya gelişinden daha uzun süredir geliyorum buradaki partilere."

Evangeline'in yine midesi kasıldı. Sonra fisto elbisesinin altındaki neşe taşının alev alev yandığını hissetti. Ancak şimdi, Evangeline onun neşe taşı olduğundan o kadar emin değildi. Daha önce kayanın gücünü pek hissetmemişti ama artık taş nihayet uyanıyor gibiydi; güçle hayat bulduğunu hissedebiliyordu. Ne var ki, bu güç ona beklediği gibi mutluluk ya da neşe vermiyordu. *Gerçeğin* yakıcılığını duyuyordu –boynundaki gerçek taşıydı– ve taşın ona buradan çıkıp gitmesini, kaçıp canını kurtarmasını söylediğini hissetti.

Sonunda dünya dönmeyi bıraktı ve Evangeline düşüncesizliğine pişman oldu.

Evangeline elbette düşünüyordu ama düşüncelerinden biri, Jacks sonunda onu bulduğunda yanında kendisini uyardığı birini görünce yüzünün alacağı halin ona yaşatacağı zaferdi. Şimdiyse, Jacks'in Petra hakkındaki uyarısında haklı olduğunu anlıyordu.

Evangeline, Petra'nın kolundan çıktı. "Ben baloya geri döneceğim."

"Hayır, Evangeline. Korkarım dönemeyeceksin." Petra bir bıçak çıkarıp doğrudan Evangeline'in kalbine doğru bir hamle yaptı. Geriye doğru sıçrayan Evangeline bıçaktan kıl payı kurtuldu. "Ne yapıyorsun?"

"Ben kötü biri değilim... Ama ölmek istemiyorum." Petra tekrar atıldı, zincir zırhlı elbisesi onu yavaşlatmasaydı, saldırabilirdi.

Evangeline bıçaktan sıyrılıp kızı bileğinden yakalamak için uzandı. Boğazının kesilmesindense elinin kesilmesini göze almayı tercih ederdi. Ama Petra'nın saçları her yerdeydi. Evangeline bıçağı ya da kızın bileğini tutmak yerine bir avuç ay ışığı rengi bukleye yapıştı.

Avucuna geçirdiği saçları hızla çekti. Sadece bir defa asıldı ama o parlak saçların tamamı elinde kaldı.

Evangeline nefesini tuttu. Saçlar sahteydi. Petra'nın gerçek saçı aralarında kızıl ve sarı tutamların olduğu pembe bir renkti.

"Saçların! Bu..." Evangeline kendi saçıyla aynı renk olduğunu söyleyecekti ama Petra buna fırsat vermedi.

Elbisesinin altından bir bıçak daha çıkardı.

Evangeline kısacık bir an da olsa zaman kazanmak için peruğu Petra'nın yüzüne fırlattı. Aklı ona kaçmasını söylüyordu. Ama onu öldürmeye çalışan insanlardan çok sıkılmaya başlamıştı. Kaçmak yerine Petra'nın üstüne atladı ve kız peruğu yüzünden uzaklaştıramadan iki bileğini de yakaladı. "Neden beni öldürmeye çalışıyorsun?"

Evangeline konuşurken, boynundaki taş bir kez daha ısındı.

Bıçakların ikisini de hâlâ elinde tutan Petra çırpınarak sonunda peruğu yüzünden uzaklaştırdı. Terden, pembe-sarı saçları alnına yapışmıştı ve hem Evangeline'le hem de gerçek taşının gücüyle savaşırken öfkeden yanakları kızarmıştı. "Senin de bir anahtar olduğunu biliyorum. Ben seni öldürmezsem, taşım için sen beni öldüreceksin."

"Sendeki hangi taş?"

"Gençlik taşı... Aaağğghh..." Petra, Evangeline'in boynundaki zincire baktı. "Bana soru sormayı kes!"

"Beni öldürmeye çalışmaktan vazgeç... Ben senin düşmanın değilim."

"Evet, öylesin." Petra'nın omuzları çöktü ve bir an için mücadele etmeyi bıraktı. "Ben de bir zamanlar senin gibiydim. İşlemediğim bir suçla itham edilene kadar bir prensle evliydim. Sonra kehaneti öğrendim ve özel olduğumu düşündüm. Başıma gelen her şeyin bir nedeni olduğuna inandım. Anahtar bendim; Valory Kemeri'ni açabilecek olan, pembe-sarı saçlı kız." Petra başını iki yana sallayarak keyifsizce güldü. "Ama ikimiz de özel değiliz, Evangeline. Biz sadece başkalarının kullandığı araçlarız. Hatta, bahse girerim bulduğun taşları kullanmana bile izin vermezler. Kaos, bulmayı başardığım taşı kullanmama izin vermezdi."

Evangeline tepki vermemeye çalıştı. Kaos ona son anahtarın öldüğünü söylemişti; şans taşının onu gözü kara biri yapması yüzünden

olduğunu anlatmıştı. Ancak Evangeline, gerçek taşı bu kadar yakınındayken Petra'nın yalan söyleyebileceğini sanmıyordu.

"Kaos'la çalıştığımı nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben de onunla çalıştım. Kaos'a şans taşını ben buldum" dedi Petra, "ama o bana güvenmedi. *Benim* güvenliğimi sağlamak yerine taşı güvende tutmak için *onu* kilitledi. O yüzden ben de gençlik taşını bulup bu taş sayesinde genç kalıp sonsuza kadar yaşayabileceğimi öğrenince ölmüş gibi yapıp ortadan kayboldum." Yüzüne bir zafer gülümsemesi yayıldı. "Dört taşın birlikte neler yapabileceğini o zaman öğrendim. Ama sanırım sana o kısmını anlatmamışlar, öyle değil mi?"

"O yüzden mi beni öldürmeye çalışıyorsun? Dört taşın dördüne de sahip olabilmek için mi?"

"Hayır!" Petra başını geriye attı, gerçekten gücenmiş görünüyordu. "Ben sadece kendi taşımı korumak istiyorum. Bunları sana *onlara* güvenmemen gerektiğini bil diye anlatıyorum. Ama... Çok fazla güvendiğini görebiliyorum." Petra'nın gözleri hüzünle parladı, sonra tüm ağırlığını Evangeline'in ellerine vererek onu itip karşı duvara çarptı.

Başı heykellerden birine isabet eden Evangeline'in dişleri takırdadı.

"Kes şunu, lütfen..." diye haykırdı Evangeline, hâlâ Petra'nın bileklerini tutmaya çalışıyordu. Onu incitmek istemiyordu ama Petra mücadele etmeyi bırakmıyordu. Petra, Evangeline'e karşı koyup elinden kurtulmaya çalışırken bıçaklarından biriyle az daha Evangeline'in yanağını kesecekti. Evangeline dişlerini sıktı ve tüm gücünü toplayarak Petra'nın parmak boğumlarını duvara öyle sert vurdu ki elindeki bıçakların ikisi de yere düşüp zıt yönlere sekti.

Evangeline bıçaklar için kapışmak istemiyordu ama Petra hiç tereddüt etmeden bıçaklardan birini kaptı ve Evangeline'in peşine düştü. Vazgeçmeyecekti. Evangeline'in Petra'yı dün gece sinsi sinsi ortalıkta dolaşırken görmesinin nedeni bu muydu acaba? Ya Jacks'in odasına değil de onu uykusunda öldürmeyi planladığı için Evangeline'in odasına geldiyse?

Petra'nın attığı her adımla meşaleler titreşiyor, aralarında giderek daralan boşluktan duman sızıyordu.

"Dur, lütfen." Evangeline'in terden elleri kayganlaşmıştı ve korkuyordu da ama diğer bıçağı aldı ve bir kalkan gibi önünde tuttu.

Petra, "Ben gerçekten kötü biri değilim" diye yineledi ve bir an için bakışları gerçekten üzgündü ama ne durdu ne de bıçağı indirdi. "Böyle bir niyetim yoktu ama seni burada görür görmez anladım ki..."

Evangeline hançerini Petra'nın göğsüne, zincir zırhlı elbisesinin kenarına sapladı.

Petra, Evangeline'in o güne kadar duyduğu en kötü sesi çıkardı. Belki de bu sadece kulaklarındaki korkunç çınlama, bıçağı sapladığı anda onu yutan ani korku ve pişmanlıktı. İstediği bu değildi. Bıçağı çıkarmak istedi. Onu geri almak istedi.

Göğsünden kan sızan Petra'nın boğazından bir kahkaha yükseldi. "Bir zamanlar ben senin gibiydim... Ama şimdi sen... Tıpkı... Benim gibisin."

31

Evangeline bıçağı bırakıp Petra'dan uzaklaşırken yanaklarını gözyaşları kapladı. Petra'nın hareketsiz bedeni bir kan gölü içinde yatıyordu. Evangeline hiç bu kadar çok kan görmemişti. Apollo'nun öldüğünü sandığında hiç kan yoktu. Apollo sadece hareketsiz kalmıştı.

Ama Petra'nın kanı oradaydı. Kırmızı, yoğun ve korkunç. Bıçak hâlâ göğsündeyken bile kan beyaz zincir zırh elbisesinden yere sızmıştı.

Evangeline titremeye başladı, belki de zaten titriyordu.

Onu öldürmüştü. Kendi hayatını Petra'nınkine tercih etmişti. Tam da Jacks'in dediği gibi olmuştu. Taşlar uğruna birini öldürmüştü. Evangeline, asla kimseyi öldürmeyeceğine yemin etmişti ama eline fırsat geçtiği anda hiç tereddüt etmemişti.

Evet, Petra ona saldırmıştı ama Evangeline onu bıçaklarken o, bıçak savurmuyordu. Evangeline ellerini yüzüne götürürken ellerinde de kan olduğunu görünce durdu. Ellerini eteğine sildi ama bu her şeyi daha da kötüleştirdi; sanki sadece kanı değil, yaptığı şeyi de silmeye çalışıyordu.

"Küçük Tilki!" Jacks'in telaşlı sesine koşma sesi eşlik etti.

Evangeline daha çok sarsıldı. Jacks'in onu şimdi, hem de bu hâldeyken bulmasını istemiyordu. Tir tir titriyordu, her yeri kan

içindeydi ve onunla yüzleşemeyecek kadar zayıf hissediyordu. Yine de onu görünce hiç olmadığı kadar rahatladı.

"Jacks..." Adı ağzından bir hıçkırık gibi çıktı. Onun bir kurtarıcı olmadığını biliyordu ama o anda bir kurtarıcı da istemiyordu zaten. Ağlarken ona sarılacak ve her şeyin yoluna gireceğini söyleyecek birini istemiyordu. Hiddet istiyordu, öfke istiyordu, kötü kalpli bir adamın ona tam da yapması gerekeni yaptığını söylemesini istiyordu.

"Ne oldu?" Jacks yaklaşırken adımlarını yavaşlattı. Gözleri öfkeyle kan, Petra ve Evangeline arasında gidip geliyordu.

"Öldürdüm onu..." diye haykırdı Evangeline. Bunu dile getirmek yaşananları daha da gerçek kılıyordu ve suçluluk duygusu birdenbire çok fazla artmıştı. Göğsü sıkıştı. Nefes alamıyordu. Ayakta bile duramıyordu. O sırada Jacks onu göğsüne bastırıyordu. Evangeline'i, güm güm atan kalbine yaklaştırarak ona bir sır gibi sarıldı. Evangeline, bir daha kendisine dokunmasına izin vermeyeceğine dair ettiği yemini hatırladı. Ama kendini geri çekerse, binlerce gözyaşına boğulacakmış gibi hissediyordu.

Evangeline ona yaslanırken, Jacks de bir elini saçlarının arasına geçirip başını hafifçe omzuna bastırdı. Diğer eli Evangeline'in belindeydi, onu bırakırsa dengesini kaybedeceğini o da biliyormuş gibi elbisesinin kurdelesini avucunun içinde sımsıkı tutuyordu.

Evangeline gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu ama Jacks'in gömleğini sırılsıklam edene kadar göğsünde hıçkıra hıçkıra ağladı. "Ben bir katilim."

Jacks, "Elinde bıçak var" dedi. "Ona engel olmasaydın belli ki o seni öldürecekti. Sen yanlış bir şey yapmadın."

"Ama hiç doğru gelmiyor."

"Hiçbir zaman gelmez." Jacks, belindeki kurdeleyi usulca bıraktı ve elini yavaşça yukarı aşağı gezdirerek Evangeline'in sırtını sıvazlamaya başladı.

Evangeline titrek bir nefes aldı. Bir kurtarıcı istemediğini sanmıştı ama belki de bir yanının bir kurtarıcıya ihtiyacı vardı. Belki de sadece *ona* ihtiyacı vardı. Başka zaman olsa böyle düşündüğü

için suçluluk duyardı ama bu gece birini öldürmüştü. Bu gerçekle kıyaslandığında koridor, ceset ve bu korkunç gece yok olup geriye sadece ikisi kalana kadar Jacks'in ona sımsıkı sarılmasını istemesi pek de yanlış gelmiyordu.

Jacks birden elini hareket ettirmez oldu. "Artık odana dönmelisin. Taşıyabileceğin bir çanta hazırla. Kısa bir süre içinde seni almaya geleceğim."

"Ama... Peki ya o..."

"Cesedi ben hallederim."

Jacks, Evangeline'den ayrıldı.

Jacks onu saran kollarını çektiği anda Evangeline uyuşmuş gibi hissetti. Tıpkı kendininkine benzeyen pembe-sarı bir saç halesiyle yerde yatan Petra'ya bir bakış attığında tekrar dağılmaması işten bile değildi. Petra'nın kanı artık akmıyordu, bedeni kıpırdamıyordu ama Evangeline onun suçlayıcı sesini hâlâ duyabiliyordu: *Bir zamanlar ben senin gibiydim ama şimdi sen tıpkı benim gibisin.*

"Onun için kendini suçlu hissetmene değmez" dedi Jacks. Cesede bakarken gözleri sertti, rengi maviden çok griydi. "Kahramanlar var, hainler var. O, ikisi arasında seçimini yaptı ve seçiminin sonucuna razı oldu." Jacks bu sözleri dişlerini sıkarak söyledi ve Evangeline birden onun sadece Petra'yı değil, kendini de kastettiğine dair bir korkuya kapıldı.

"Artık gitmen gerek" dedi Jacks.

Evangeline bir kez olsun Jacks'in dediğini yapmak istedi ama daha gidemezdi. Cesede doğru tereddütlü bir adım attı.

Jacks kaşlarını çattı.

"Diğer anahtar oymuş" dedi Evangeline.

"Saçlarından anladım."

"Ayrıca taşın biri ondaymış... Ya da o öyle söyledi." Evangeline, Jacks'in bu habere ne tepki verdiğini ya da kendisi cesede doğru eğilirken ona nasıl baktığını görmek için başını kaldırıp bakmadı. Taş için Petra'nın cesedini aramak çok ters geliyordu. Ama hem Evangeline'in hem Apollo'nun hayatı o taşı bulmasına bağlıydı.

Evangeline, Petra'nın elinden ilk eldiveni çıkarırken parmakları hantallaşmış gibiydi. Bir yüzük ya da bilezik bulmayı bekliyordu ama Petra'nın kolunda hiç mücevher yoktu.

"Hangi taşın onda olduğunu söyledi?" diye sordu Jacks.

"Gençlik taşı." Evangeline, Petra'nın diğer eldivenini de çıkardı ve tüyleri diken diken oldu. Bileğine altından, parlak bir kelepçe takılmıştı ve ortasında Jacks'in esrarengiz gözlerinin kusursuz mavi renginde parıldayan bir taş vardı.

Evangeline taşa dokunmak istemedi. Dün gece onu kıskançlıktan delirtecek hâle getirdikten sonra taşın tehlikeli olduğuna karar vermişti. Şimdi, ilk geldiklerinde Jacks'in yaptığı uyarıyı düşündü: *Eğer taşlar buradaysa, bu partide insanlar ölecek.*

Şimdi biri ölmüştü ama nedeni sadece taşların gücü değildi, bu kemeri açma hevesiydi. Evangeline bir kez daha kemerin içinde ne saklandığını merak etti. İçeride, yaşamı değiştiren kehanetler ve geri almak için öldürmeyi gerektiren sihirli taşlarla kilitlenmesini gerektirecek kadar değerli ya da tehlikeli ne olabilirdi?

"Evangeline." Jacks'in sesi yumuşak ama ısrarcıydı. "Burada oyalanamayız. Toplanman gerekiyor. Taşla ben ilgilenirim."

Evangeline'in fisto elbisesinde çok fazla kan vardı. Tilki nakışlarından biri kocaman bir kırmızı lekeyle kaplıydı. Elbiseyi çıkarması gerekiyordu. Üzerini değiştirip toparlanması lazımdı. Birini öldürmüştü ve Kristof'un haberi yüzünden Apollo ve Tiberius onu öldürmek için şu anda buraya geliyor olabilirlerdi.

Ama Evangeline kendini kaybetmiş gibiydi.

İlk önce ne yapmalıydı? Kanlı kıyafetlerini mi çıkarmalıydı? Yüzünden çizgi halinde akan kanı ve ellerine bulaşan kan lekesini mi yıkamalıydı? Yoksa eşyalarını mı toplamalıydı? Peki insan canını kurtarmak için kaçarken yanına ne alırdı?

LaLa'nın partisine bir sürü parti elbisesi getirmişti ama artık onları kullanmayacaktı.

Bir pelerine ve botlara ihtiyacı vardı, bir de...

Evangeline gardırop aynasından odasının kapısının aralandığını gördü.

Hiç hareket etmedi, daha doğrusu kımıldamamaya çalıştı ama içeriye adım atan deri çizmeli ayağı görünce uzuvları yine titremeye başladı. Bu deri çizmeli ayak, Jacks'in ayağı değildi.

"Eva, burada mısın?" Luc, kapıdan başını uzattı. "Seni merak..."

Luc, Evangeline'i görür görmez olduğu yerde durdu. Elbisesindeki ve yüzündeki kan lekeleri karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı, uzun ve sivri vampir dişleri göründü.

Paniğe kapılan Evangeline'in göğsü hızla inip kalkıyordu. "Luc, gitmelisin..."

"Ama sen kan içindesin!" Sesi endişeli geliyordu ama gözleri, kana susamış gibi çakmak çakmaktı. "Ne oldu?"

"Benim kanım değil..." Evangeline daha cümlesini tamamlayamadan, sırtına şeritler hâlinde korkunç bir acı girdi. "Agggğh!" O kadar çok acıyordu ki nefes alamıyordu. Sırtındaki derinin yarılarak açıldığını hissedince iki büklüm oldu, ayakta zor duruyordu.

"Eva!" Luc, yere yığılmasın diye hemen kolunu Evangeline'in beline sardı. Ama bu, acıyı dindirmedi.

Evangeline'in sırtı yanıyordu. Acıyordu. Kanıyordu.

Luc'un uzayan vampir dişlerini gördü ama ondan uzaklaşmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu; hissettiği acıdan başka bir şey düşünemiyordu. Evangeline, ilk başta ne olduğunu anlayamadı. Petra'yı öldürdüğü için cezalandırılıyor olabileceğini sandı. Ama sonra Apollo'yu ve ayna büyüsünü hatırladı. Birisi Apollo'ya ve gıyabında da ona işkence ediyor olmalıydı. Elbisesinden kan sızdığını hissedebiliyordu. Tekrar bağırdı. "Agggğğh..."

"Aman Tanrım, Eva, sırtın..." Kana susayan Luc'un sesi boğuk geliyordu ve Evangeline'in beline doladığı kolu neredeyse acı verecek kadar sıcaktı.

"Uzak dur ondan!" Jacks kapının eşiğinden kükredi.

Evangeline ona bunu yapan kişinin Luc olmadığını, Apollo'nun işkence gördüğünü ve kurtarılması gerektiğini söylemeye çalıştı ama sadece acıyla inleyebildi. Jacks'in elindeki kılıcın ötesini bile göremiyordu; gözlerini açık tutmak için çok fazla güç gerekiyordu.

"Hey... Ben yapmadım" diye itiraz etti Luc ama sesi boğuk ve uzaktan geliyordu. "Bir şey onu ele geçirmiş."

"Apollo" diye mırıldandı Jacks.

"Ölen kocası tarafından mı ele geçirilmiş?" Luc, Evangeline'i yere salıverdi.

Jacks homurdandı.

Evangeline yerde top gibi oldu, sırtı o kadar çok acıyordu ki düşmesinin pek bir önemi yoktu.

"Bana bak vampir çocuk ve beni çok iyi dinle, yoksa Evangeline ölecek" dedi Jacks dişlerini sıkarak. "Gidip Kaos'u bulmalısın. Acele et."

"Ah, şu anda benden pek memnun değil. Eva'dan uzak durmam gerekiyordu..."

"Umurumda değil" diye sözünü kesti Jacks. "Kaos'a Apollo'yu bulup tehlikeden kurtarmasını ve yaralarını iyileştirmesini söylemezsen Evangeline bu gece ölecek. Bunu yapabilir misin?"

"Evet."

"Öyleyse neden hâlâ buradasın?" diye çıkıştı Jacks, ağzından tükürükler saçarak.

Ardından Luc'un ayak sesleri duyuldu.

"Evangeline..." Jacks'in alçak sesi uzaktan geliyordu ama Evangeline onu hissedebildiğine göre yanında olmalıydı. Birini bacaklarının altından, diğerini boynunun altından geçirdiği kollarının serinliğini ve onu göğsüne bastırışını hissedebiliyordu.

"Canım yanıyor, Jacks."

"Biliyorum aşkım. Seni güvenli bir yere götüreceğim."

Evangeline'in tenine inen yeni bir kırbaç darbesi ona yine acı dolu bir çığlık attırdı. Hissettiği acı cehennem azabı gibiydi. Acıdan bir şeyleri dişlediğinin hayal meyal farkındaydı ve ısırdığı şeyin Jacks'in boynu olmasından korktu.

"Her şey yolunda" dedi Jacks. "Kucağımdasın. Benimle kal, Küçük Tilki." Evangeline'in kendinden geçmesi an meselesiydi ama Jacks, gözlerini kapatmasın diye ona dil dökmeye devam ediyordu.

Istırabın o kadar şiddetli olduğu anlar oluyordu ki Evangeline nefes alamıyordu. Acı, sırtını kırbaçlayacaktı. Uzuvları direnecekti. Dişleriyle bir şeyleri ısıracaktı. Tüm hayatı yara almış gibi olacaktı. Sonra, Jacks'in alnına düşen nemli saçlarını okşayarak düzelttiğini ya da soğuk elini yanağına bastırdığını hissedecekti.

Evangeline'in başı Jacks'in omzundaydı. Bir kızaktaydılar ve Evangeline Jacks'in kucağındaydı. Jacks onun göğsünü kendi göğsüne sımsıkı bastırmıştı, kolu da beline o kadar yapışmıştı ki, sanki gerçekte Evangeline'in beli değil de kendi uzvuydu. Ama Evangeline'in sırtı yangın yeriydi; oraya dokunan her şey yanıyordu.

"Geldik sayılır" diye fısıldadı Jacks.

Evangeline *nereye* geldiklerini sormak istiyordu ama bağırmaktan boğazı tahriş olmuştu. Sadece gözlerini aralayabildi. Her yer griydi. Ne gece ne gündüz, sadece gri. Ölüm kadar gri ve duman tadında bir sisle kaplıydı dünya.

Evangeline, ölüyor muyum acaba diye düşündü. Derken kızakları ileri doğru atıldı, harap olmuş bir yolda hızlanarak *Büyük Merrywood Malikânesi'ne Hoş Geldiniz!* yazan eski tabelayı geçti.

Jacks'in onu buraya getirdiğine inanamıyordu. Niçin geldiklerini hatırlayamıyordu. Çektiği acıdan sağlıklı düşünemiyordu. Ama buranın neşeli bir yer olmadığını biliyordu, özellikle de Jacks için.

Jacks kızağı daha sert ve daha hızlı sürüp malikânenin kalıntılarını geçerek lanetli Merrywood ormanının derinliklerine doğru girerken buz ve kar serpintileri Evangeline'i titretti. Ne zaman gözlerini aralasa sadece çıplak ağaç gövdeleri ve daha umutsuz gri bir hava görüyordu.

Bu kasvetli ortamda yaşama cesareti gösteren ilk yeşil yaprak, Evangeline'e aklının bir oyunu, dağınık zihninin bir yanılgısı gibi geldi. Ama sonra bir yeşil yaprak daha, ardından bir tane daha gördü. Yemyeşil muhteşem bir gölgelik. Şimdi baktığı her yerde gün ışığı, karla kaplı ağaçlar ve cıvıldayan kuşlar gören Evangeline aklını yitirmek üzere olduğundan şüphelendi.

Ardından çiçekler göründü; sarı, pembe ve denizkızı mavisinin çılgın tonları. Çiçeklerin açtığı eğimli yol onları bir vadiye indirdi. Burada bir han, bir göl ve *Hollow'a Hoş Geldiniz!* yazan eski bir tabela vardı.

Bu isim yabancıydı. Büyük Hane'lerden biri olmasa gerekti, belki de Evangeline hatırlamıyordu.

Kızak, Evangeline'in tam olarak seçemediği yerleri işaret eden başka tabelaların yanından hızla geçtikten sonra gerçek olamayacak kadar güzel bir hanın önünde durdu. Burası bir rüyadan çıkıp gelmiş olmalıydı.

Çatı, üzerlerinde minicik ejderhaların uyukladığı kırmızı şapkalı kocaman neşeli mantarlarla kaplıydı. Sonra çiçekler vardı, o kadar büyüktüler ki boyları küçük çocuklar kadardı. Rengârenk

taçyaprakları olan bu parlak çiçekler ikisinin gelişiyle canlanıp başlarını diker gibi oldu.

Jacks Evangeline'i tek hamlede kucaklayıp hana taşıdı. Sıcağa girince teni hemen karıncalaşan Evangeline gözlerini açtı. Yaralı bedeni ona dinlenmesi için yalvarırken gözlerini açık tutması çok zordu ama Evangeline buranın neden baharatlı elma şarabı ve taze pişmiş ekmek koktuğunu, şu durumdayken bile buraya daha önce hiç gelmediğinden emin olduğu hâlde neden evindeymiş gibi hissettiğini öğrenmek istiyordu.

Kapının yanında, sarkaçları değerli taşlarla süslenmiş, parlak renkli bir saat yükseliyordu. Ama üzerinde rakamlar yerine yiyecek ve içecek isimleri var gibiydi. *Köfte&Et, Balık Yahni, Gizemli Yahni, Tost&Çay, Yulaf Lapası, Gazoz, Bira, Bal Likörü, Şarap, Elma Şarabı, Ballı Turta, Böğürtlenli Gevrek, Orman Kekleri* gibi şeyler.

Evangeline, içeri girdiklerinde onları uzun sakallı ve neşeli bir hancının karşılamasını bekliyordu. Ama pürüzlü döşeme tahtalarını arşınlayan yalnızca Jacks'in botlarıydı.

Burası neresi? diye düşündü Evangeline.

Jacks merdivenlerden yukarı çıkarken cevap vermedi, hatta Evangeline'in aklından geçeni duymuş gibi bile görünmüyordu. Burada etkili olan sihir her ne ise aralarındaki bağı koparmış olmalıydı ya da Evangeline çok halsizdi.

Mumlar içeriyi aydınlatıyor, şöminelerde ateş yanıyordu ama tek bir kişi bile görünmedi. İkinci kattaki tüm kapalı kapılarda peri masalı resimleri vardı: Başında taç olan bir tavşan, elinde yıldız şeklinde anahtar tutan bir şövalye, havaya şekerlemeler fırlatan pastacı bir cin.

Jacks, Evangeline'i hepsinin yanından hızlıca geçirdi. Sonra iki kat daha merdiven çıktı ve çift kanatlı eski bir cam kapının önüne geldi. Kapı daha da eski kemerli bir köprüye açılıyor, köprüden de tepeleri karla kaplı, sık ağaçlı bir koruya geçiliyordu.

"Biraz daha dayan" diye mırıldandı Jacks ve ardından kapıyı açtı.

Evangeline başını Jacks'in göğsüne bastırıp yeniden soğuğa çıkmaya hazırlandı. Ama soğuğu teninde buz gibi hissetmek yerine kıvılcım gibi hissetti ve bu onu az da olsa rahatlattı.

Hâlâ acı çekiyor olmasına rağmen, burası neresiyse geldiklerinden beri tek bir yeni kesik almadığını ya da kırbaç yemediğini de o zaman fark etti. Bu sadece buraya has yeni bir sihirden mi kaynaklıydı yoksa Apollo'ya da yardım eden birileri var mıydı? Jacks'in Luc'a, Kaos'tan Apollo'yu güvenli bir yere götürmesini istemesini söylediğini hatırlıyordu ve şu anda öyle olmasını umdu.

Köprü, bir ağacın dallarının içine gizlenmiş yuvarlak bir kapıda sona ererken, kar kuşlarının neşeli cıvıltısı çoğaldı.

Kapıdan geçip küçük bir çatı katına çıktıklarında Jacks derin bir nefes aldı. Evangeline onun göğsünün inip kalkışını kendi göğsünde hissetti. Burada ne şömine yanıyordu ne de mum ama nedense sayısız pencereden sızan gün ışığı sayesinde içerisi sıcak ve aydınlıktı. Pencereler dalların arasına öyle özenli yerleştirilmişti ki camın nerede başladığını, ağacın nerede son bulduğunu söylemek mümkün değildi.

Odada birkaç parça mobilya da olabilirdi ama Evangeline'in görüşü o kadar pusluydu ki, emin olamadı.

Yatak, rengi solmuş eski bir yorgan yığınından ibaret gibiydi. Jacks, Evangeline'in başını dikkatli bir şekilde yastığa yerleştirip onu yüzükoyun yatırdı. Battaniyeler göründükleri kadar yumuşaktı ama Evangeline, yaralı sırtına saplanan ağrıdan dolayı hâlâ inliyordu.

"Özür dilerim, Küçük Tilki." Jacks, Evangeline'nin alnına yapışan saçlarını geriye doğru aldı ve bu, ateş nöbeti geçirirken görülen rüya gibi bir şeydi. Ya da belki Evangeline gerçekten ölüyordu da Jacks ona bu yüzden böyle iyi davranıyordu.

"Hemen döneceğim." Sesi yumuşacıktı.

Evangeline'in gözleri kapandı, sonra Jacks'in tüy gibi hafif adımlarını duydu; sanki onu uyandırmak istemiyormuş gibiydi.

Gözkapaklarını oynatarak gözlerini açtı. Jacks'in bir şifacıyla falan döneceğini sanmıştı. Ama kolları gerekli malzemelerle dolu olan Jacks, yalnız gelmişti.

Getirdiklerini yatağın yanına ahşap zemine bıraktıktan sonra Evangeline'in saçlarını sırtından ve omuzlarından özenle uzaklaştırdı. "Elbiseni kesmem gerekiyor."

Jacks başka bir şey söylemeden Evangeline, kana bulanmış elbisesinin kürek kemiklerinden bel çukuruna kadar kesildiğini duydu.

Bir an için nasıl nefes alacağını unuttu.

Jacks'in elbisesini sırtından nazikçe sıyıran ellerini hissedince iyice başı döndü. İşlem dayanılmaz derecede yavaştı. Jacks'in birkaç kez dişlerinin arasından sessizce tıslaması Evangeline'e sırtının bayağı kötü durumda olduğunu düşündürdü. Ama Jacks bu konuda tek kelime etmedi. Serin, nemli bezle silerek yaralarını dikkatlice temizlemeye devam etti. Bezin yaraya her dokunuşu acı veriyordu. Ama sonra Jacks ellerini kaburgalarının sağlam tarafında bazen parmak boğumlarıyla, bazen parmak uçlarıyla gezdirerek onu yatıştırıyordu ve Evangeline içini çekmemek için kendini zor tutuyordu.

"Bu işte bayağı tecrübelisin" diye mırıldandı Evangeline. "Derisi yüzülmüş kızlarla sık sık seyahat eder misin?"

Bu sözler ona hafif bir kahkaha kazandırdı. "Hayır" dedi Jacks. Sonra bezi sırtının alt kısmında, belinin hemen altında gezdirirken sessizce sordu. "Öyle olsa kıskanır mıydın?"

Evangeline, *Ben kıskanç biri değilim* diyecekti ama onun yerine ağzından, "Tabii ki" sözleri çıkıverdi.

Jacks bu kez daha yüksek sesle güldü.

Evangeline'in içini bir utanç kapladı. "Öyle demek istemedim."

"Sorun değil. Ben başka bir adamı seninle böyle görsem o adamı öldürürdüm herhalde." Jacks biraz daha sert hareketlerle ellerini Evangeline'in omuzlarına götürüp elbisesinin kollarını tek tek yırttı. Böylece elbiseden geriye kalanlar da tamamen çıktı.

Evangeline çığlıkla inleme arasında bir ses çıkardı. "Buna gerçekten gerek var mıydı?"

"Hayır ama herkesin bir noktada kıyafetlerini yırtması gerekir."

Evangeline, Jacks'in ona acısını unutturmak için böyle davrandığını düşündü ama yine de yanaklarından göğsüne kadar kızardı.

Göz ucuyla Jacks'in gülümsediğini gördüğünü sandı.

Bir an için acısı yok oldu.

Jacks yanından uzaklaştı ve birkaç dakika sonra biraz orman gibi kokan temiz, düzgünce katlanmış bir yığın bezle geri döndü. "Kollarının altına bunu koymak ister misin?"

"Ne için?"

"Şimdi yaralarını sarmam gerekiyor."

Evangeline bunun ne anlama geldiğini anlayınca kalbi hop etti: Jacks'in sırtını sarmak için bezleri çıplak karnından ve *göğsünden* geçirmesi gerekecekti.

"Gözlerimi kapatabilirim" dedi Jacks, "ama o zaman vücudunu ellerimle yoklamak zorunda kalacağım."

Evangeline, Jacks'in önceki yorumundan farklı olarak şu anda şaka yapmadığına dair garip bir hisle birlikte içinde yeni kelebekler uçuşuyormuş gibi hissetti. Dirseklerini bez yığınının üstüne koyarken bu düşünceyle biraz başı döndü.

Kısa bir süreliğine gözlerini kapattı ama şimdi de arkasında dikilen Jacks'in soğuk elini çıplak karnının altına koyarken boynundaki nefesini daha yoğun hissediyordu. Aslında Jacks'in yaptığı yataktan kalkmasına yardım etmekti ama Evangeline'in aklı çıplak tenine dokunan parmaklarındaydı.

"Nefesini tutma Küçük Tilki, yoksa bandajlar çok sıkı olur."

Evangeline nefes aldı ve Jacks yarasını sarmaya başlarken pencerenin dışında tüy gibi düşüp harika pullar gibi süzülen kar tanelerine odaklanmaya çalıştı. Jacks sargı bezini özenle sarıyordu ama elleri konusunda biraz dikkatsizdi. Bezi her sarışında Evangeline, serin parmak uçlarının karnını ya da kaburgalarını ve ara sıra da göğüslerini okşadığını hissediyordu.

Jacks'in her dokunuşu tenine bir elektrik akımı gönderiyor ve Evangeline istemsizce yana yatmak istiyordu. Bu çok saçmaydı; Evangeline yaralanmıştı ve Jacks de sadece onun yaralarıyla ilgileniyordu. Ama öyle gibi değildi; *daha fazlası* var gibiydi. Ya da belki Evangeline daha fazlası olmasını istiyordu... Belki de *onu* istiyordu.

Evangeline hemen bu düşünceyi kafasından atmaya çalıştı. *Jacks'i* isteyemezdi. Ne var ki, Jacks onu sarmaya devam ederken, daha önce yaptığı onca kötülüğü düşünmek zordu. Evangeline

onun nefesini boynunda hissediyordu ve bir an için hikâyelerinin farklı bir sonu olmasını diledi.

Bu düşüncenin hemen arkasından yakıcı bir suçluluk duygusu hissetti ve Apollo'nun denemek istediğini söylediğini hatırladı.

Ama sonra tekrar Jacks'in ellerini hissetti ve kurtarmaya çalıştığı kişinin Apollo değil Jacks olmasını istedi.

Evangeline gözlerini kapadı ve Jacks'le ilgili tüm düşünceleri zihninden kovup sadece Apollo'yu, daha doğrusu Jacks dışında herhangi bir şeyi düşünmek istedi. Gözlerini tekrar açtığındaysa, şirin çatı katının duvarlarını oluşturan kıvrımlı dallara odaklandı. Ağaçtaki dikey çentikleri de o zaman fark etti. Çocukların boylarını ölçmek için attıkları türden çentiklerdi bunlar.

Yaklaşık beş yıllık ölçüler vardı ve yanlarına beş isim kazınmıştı:

Aurora
Lyric
Castor
Jacks

Evangeline kalbinin duracak gibi olmasına neden olan şeyin ne olduğundan emin değildi. Jacks'in adının bu duvarda yazılı olması mı yoksa son yılda en üstte başka bir isme daha yer verilmesi mi: *Okçu.*

Evangeline'in zaten dönen başı iyice dönmeye başladı. Madem duvarda Merrywood Üçlüsü'nün *diğer* üyeleriyle birlikte Jacks'in de adı vardı, öyleyse bunca zamandır hep gerçeği söylemiş olmalıydı. Jacks, Merrywood Üçlüsü'nden biri değildi.

Evangeline, Jacks'in bu kadar dürüst olmasına şaşırdı. Ama öte yanda kendisinin bu kadar yanılmış olmasının hayal kırıklığı da vardı. Ama belki de tamamen yanılmamıştı. Jacks, Merrywood Üçlüsü'nün üyesi olmasa bile, arkadaş oldukları kesindi. Tatillerde hepsi burada toplanmış olmalıydı. Belki de geçmişte her ne olmuşsa, Jacks'in Valory Kemeri'ni açmak istemesiyle ilgisi vardı.

Jacks bu kemeri açmak uğruna onun hayatını altüst etmiş, onu Kuzey'e getirmiş, onun evlenmesi için birine büyü yapmış, onu bir kanun kaçağına dönüştürmüş ve şüphesiz bir sürü başka bir şeyler de yapmıştı ve Evangeline nedenini öğrenmek istiyordu.

Jacks daha önce bu sorusuna hiç cevap vermemişti, bu yüzden şimdi vereceğinden de emin değildi. Ama belki Evangeline, ne istediğine dair daha fazla ipucu verebilecek bir şeyler anlatmasını sağlayabilirdi. "Ağaca kazınmış isimlerden bahsedebilir misin bana?"

Jacks'in parmakları hareketsiz kaldı. "Onların burada olduğunu unutmuşum." Bandajları sararken daha da sert olmaya başladı. Bezi çektiği sırada Evangeline yüzünü buruşturdu.

Ama vazgeçmeyecekti. "O isimler neden burada?" diye ısrarla sordu.

"Boylarımızı bu duvarda ölçerdik."

"Onu anladım, Jacks. Birbirinizin nesi olduğunuzu merak ediyorum. Merrywood Üçlüsü'nden biri olmadığını söyledin ama onlarla arkadaş olduğundan hiç bahsetmedin."

"Ben sadece Lyric ve Castor'la arkadaştım."

"Ya Aurora ve Okçu?"

"Aurora tam bir baş belasıydı, Okçu'nun da arkadaşım olduğunu söyleyemem." Jacks bandajı Evangeline'in nefes alabileceği kadar sıkı bağlayarak işini bitirdi.

"Neden..."

Jacks sözünü kesti. "Şimdi uyuman gerekiyor."

"Artık yorgun değilim" diye yalan söyledi Evangeline.

Jacks ona bezgin bir bakış attı. "Derin yüzüldü."

"Doğru ve gözümde zerre uyku yok." Aslında aşırı halsiz hissediyordu. Artık Jacks'in elleri üzerinde olmadığı için pek fazla adrenalin de yoktu. Yine de esneme isteğini bir gülümsemeyle bastırmayı başardı ve "Madem uyumamı istiyorsun, bana bir uyku öncesi masalı anlat" dedi.

"Bu bir uyku öncesi masalı değil, Küçük Tilki."

"Peri masallarının çoğu öyle değil."

Jacks'in ağzının etrafındaki somurtma çizgileri derinleşti. "Bu bir peri masalı da değil. Masallarda kahramanlar olur. Ama bu hikâyedeki tüm kahramanlar o gün Merrywood Malikânesi'nde öldü." Jacks duvardaki çentiklere bakarken gözleri uzaklara daldı, bu hâli Evangeline'e onun geçmişi sık sık ziyaret etmediğini düşündürdü. "O zamanlar hepimiz biraz senin gibiydik. Doğru olanı yaparsak her şeyin yoluna gireceğine inanacak kadar aptaldık. Lyric iyi kalpliydi, Castor asildi ve ben de..."

Duraksadı ve eski halini pek düşünmüyormuş gibi kederle başını salladı.

"Vengeance'ın saldırdığı gün Merrywood Malikânesi'nde kahraman olmaya çalıştım. Olay esnasında orada değildim. Geldiğimde, Castor dışında herkes ölmüştü."

Evangeline, Jacks'in yüzünün pişmanlıkla dolmasını izledi.

"Castor sırtından bıçaklanmıştı ve ben aptal gibi onu kurtarabileceğimi düşündüm. Annesi Honora, Kuzey'in en büyük şifacısıydı. Onu hemen annesine götürürsem kurtarabilirim sandım. Ama..." Jacks'in sesi titredi. Evangeline, yeterince çabuk olamadığını Jacks'in yüzünden okuyabiliyordu. "Hayat iyi kalpli bir hikâye anlatıcısı değil. Ben de kurtraıcı olmak için yaratılmadım."

Jacks gitmek için döndü.

"Yanılıyorsun." Evangeline uzanıp onun elini tuttu. İstediği kadar sıkı kavrayamıyordu. Yorgunluk onu daha derinden ele geçirmeye başlamıştı, yine de tutabildiği kadar sıkı tuttu. Ona, ağladığında kendisine sarıldığını, kanlar içindeyken kucakladığını, yaralarını sardığını hatırlatmak istedi. Ama başı öyle bir ağırlaşmıştı ki sadece, "Bu gece beni kurtardın" diyebildi.

"Hayır, ölmene izin vermedim. Bu aynı şey değil." Jacks, Evangeline'in yanından uzaklaştı ve birden çekip gitti.

Evangeline gözlerini kapattığını hatırlamıyordu ama gözlerini açtığında ağaçtaki çatı katı karanlıktı ve burada yalnız olduğundan korktu. Jacks'in malzemeleri getirdikten sonra tekrar gelip onu kontrol edip etmediğini bile bilmiyordu. Böyle yaralı bir hâldeyken onu yalnız bırakmayacağına inanmak istiyordu ama Jacks daha önce benzer şeyler yapmıştı.

"Jacks" diye fısıldadı Evangeline.

Jacks cevap vermeyince sesini yükseltmeyi denedi. "Jacks?"

Altındaki zemin gıcırdadı ama başka bir şey yoktu. Sadece Evangeline, bir yığın battaniye ve bitmeyen bir acı vardı.

Evangeline iki kolundan destek alarak yavaşça vücudunu yataktan kaldırdı. Hareket edince sırtı sızladı ama ağrısı çok kötü değildi ve tuvalete gitme ihtiyacını yok sayamadı.

Biraz da dizlerinden destek aldı ve...

Kıyafetleri olmadığını hatırladı. Göğsünü saran sargılar ve az önce beline doğru düşen battaniyeden başka bir şeyi yoktu.

Belli ki Jacks bir ara gelmişti. Kanlı elbisesini Evangeline uyurken tamamen çıkarmış olmalıydı. Evangeline bundan dolayı onu suçlayamazdı. Yine de, yatağın içinde üstüne giyecek bir şey ararken Jacks'in orada olmadığına sevindi. Sonunda gömleğe benzeyen yumuşak bir şey buldu. Bunu Jacks bırakmış olmalıydı. Üstünde onun kokusu vardı; elma, sihir ve soğuk, mehtaplı geceler.

Jacks gerçekten güzel kokuyordu.

Evangeline bulduğu giysiyi yavaşça giydi ve sonra titreyen bacaklarının üzerinde yavaşça doğruldu. Ona yolunu gösterecek yanan mumlar yoktu ama neyse ki gökyüzünde yıldız boldu. Fazla bir ışık vermiyordu, sadece altın rengi küçük noktacıklar ama bu kadarı bile Evangeline'in çatı katının öteki ucuna, alt kattaki başka bir karanlık odaya inen eski halat merdivene kadar gitmesine yetti.

Evangeline kendini umduğundan daha iyi hissediyordu ama hâlâ çok ağrısı vardı ve oynak bir merdivenden inebilecek gücü yoktu.

Geriye bir tek Jacks'in onu buraya getirirken geçtikleri dışarıdaki köprü kalıyordu.

Çıplak bacaklarına değecek karın soğuğuna, gecenin karanlığına ve güçlükle seçebildiği, gökyüzü kadar yüksekteki köprüden geçmenin dehşetine hazırlandı. Ama yıldızlara benzeyen küçük ışıklar karşısında düşeceği hayrete hazır değildi. Parıltılardan bir gece yarısı ordusu. Havayı ısıtıyor, tenini gıdıklıyor ve ona bir macera başlamak üzereymiş gibi hissettiriyorlardı.

Evangeline'in tek umudu bu maceranın içinde bir tuvalet olmasıydı, çünkü köprünün sonundaki kapılara ulaştığında nereye gideceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Ağaçtaki çatı katının aksine, han hâlâ aydınlık ve hatırladığı kadar sıcaktı. Duvarlarda neşeyle titreşen mumlar vardı ve bilmem kaç kat aşağıdaki girişte şöminede gürül gürül yanan ateşin artan sıcaklığını hissedebiliyordu.

Bu, mekânla ilgili bir şey miydi, dışarıda parlayan ışıklardan mıydı yoksa güven veren ateşin çıtırtısından mı bilmiyordu ama

attığı her adımda, kendi hayatı olan travmatik hikâyenin sayfalarından çıkıp, zamanın ve sıkıntıların askıya alındığı kayıp bir peri masalı diyarına geçiyormuş gibiydi.

Sonsuza kadar burada kalamayacağını biliyordu. Ama o tuhaf anda yaralı olduğuna ve dinlenmesi gerektiğine sevindi; çünkü oradan ayrılmaya hazır değildi.

Evangeline lavaboda ihtiyaçlarını giderdikten sonra kendini daha da iyi hissetti. Ellerini ve yüzünü yıkamak ve saçlarını taramak inanılmaz bir duyguydu. Gerçi pembe-sarı şelaleyi durultmak pek mümkün olmadı ama üstünde sadece bir gömlekle dolaşırken saçları için endişelenecek hâli de yoktu. Giydiği gömlek, Jacks'in kostüm partisinde giydiğine benziyordu. Jacks'in dirseklerine kadar kıvırdığı kolları aşağıda kalınca Evangeline'in ellerini geçse de, etekleri kalçalarını biraz örtüyordu.

Evangeline, biri onu böyle çıplak hâlde görmeden önce çatı katına geri dönmesi gerekiyordu. Burada şöminelerde yanan ateşle ilgilenen birileri olmalıydı, öyle değil mi?

Banyodan çıkışta koridorda burnuna yine baharatlı elma şarabı ve sıcak ekmek kokusu gelince midesi guruldadı. Koku, alt kattaki girişin yanında bulunan tavernadan geliyor olmalıydı.

Evangeline dudağını ısırdı. Kendini daha iyi hissetmesine rağmen dört kat merdiven inip çıkmak canını yakacaktı. Neredeyse çıplak olduğundan bahsetmeye gerek bile yoktu. Ama ekmek ve elma şarabı bu endişelerini bir kenara bırakmasına yetecek kadar güzel kokuyordu.

Yavaşça aşağı indikten sonra, birinci katta hoş bir antre buldu. Jacks'in dün gece onu içeri taşıdığı yuvarlak kapıyı görebiliyordu. Kapıda, çatıda gördükleri gibi dekoratif mantar oymalar vardı. Üstüne biri buranın ismini kazımıştı: *Hollow: Gezginler ve Maceracılar için Han.*

Kapının solunda Evangeline'in az önce indiği merdivenler vardı. Merdivenlerin yanında, yukarıdan gördüğü kükreyen ateşin şömine duvarı görünüyordu. Ayrıca yolcuların pelerinlerini ve

silahlarını asabilecekleri dal şeklinde çentikler ve kancalar vardı. Anlaşılan, ana kapının sağındaki tavernaya kılıçlarla ve bıçaklarla girmek yasaktı. Kapı açıktı ve Evangeline içeriden yayılan tatlı, baharatlı elma şarabının kokusunu alabiliyordu.

Evangeline önce, dün gece fark ettiği tuhaf saate bir adım yaklaştı. Saati o anki zihin karışıklığıyla hayal etmiş olabileceğini düşünmüştü ama saat tam da hatırladığı gibiydi. Parlak ve renkliydi, rakamlar yerine de yiyecek ve içecek isimlerini gösteriyordu. Şu anda altın akrep *Etli Mantı'nın* üstündeydi, yelkovan *Elma Şarabı'nı* ve saniye ibresi de *Ballı Turta'yı* gösteriyordu.

Evangeline'in canı birden ballı turta çekti ama tekrar bakınca başka bir görüntü dikkatini dağıttı. Yemek saatinin sağ yanında tahtaya iki isim oyulmuştu: *Aurora+Jacks.*

İçine taş gibi bir şey oturdu.

"Hafiyelik yaparken eğleniyor musun?"

Evangeline, Jacks'in sesine döndü. Sadece ekmek ve elma şarabı aradığını, Jacks'in adını Aurora'nınkiyle yan yana görmekten hiç rahatsız olmadığını söylemek istedi ama konuşamıyordu.

Jacks karşısında duruyordu, beli neredeyse kasıklarına kadar düşmüş koyu renk pantolondan başka bir şey yoktu üstünde. Evangeline onu öyle gömleksiz görünce bocaladı. Karnı mermer gibi pürüzsüzdü. Boynundan omzuna uzanan ısırık izleri dışında, kusursuzdu.

"Bunların hepsini ben mi yaptım?" Evangeline bir an çok utanarak Jacks'i ısırdığını hatırladı. Ama bunu sadece bir kez yaptığını sanmıştı.

"Gerçekten hatırlamıyor musun?" Jacks başını yana doğru eğdi. Evangeline bunu sırf dişlerinin teninde bıraktığı izleri daha iyi görmesi için yaptığına yemin edebilirdi.

Evangeline ona boynunu ısırdığını, dişlerini omzuna geçirdiğini hatırlamadığını söylemek istedi ama yine konuşamadı.

"Kapatacağım onları. Gömleğimi geri verirsen tabii." Jacks bakışlarını aşağıya, Evangeline'in üstündeki gömleğin eksik düğmelerinden çıplak bacaklarına doğru kaydırırken gözleri parlıyordu.

Evangeline daha önce ısınmıştı ama şimdi teni alev alev yanıyordu. Jacks'in gerçekten gömleğini geri alacağını sanmıyordu ama yine de onun ne zaman ne yapacağı hiç belli olmazdı.

Jacks dudaklarını gülümseyecekmiş gibi oynatarak dikkatli bir şekilde Evangeline'e doğru bir adım attı. "Hazır hatırlamadığımız şeylerden konuşuyorken, sana bir şey soracağım." Parmağıyla Evangeline'in boynundan aşağı bir çizgi çizdi ve boğazındaki zinciri tuttu.

Bu, buzlu su dolu bir fıçıya atılmak gibiydi. Evangeline, bütün bu olanlar yüzünden, gerçek taşının onda olduğunu unutmuştu.

"Yapma!" diye bağırdı.

Ama Jacks'in parmakları daha hızlıydı. Elini gömleğinin altına daldırdı ve Evangeline nefesini tutarken, altın sarısı parlak taşı çekip aldı.

"Bu ne Küçük Tilki?" Sesinde alaycı bir hava vardı. "Luc'tan bir hediye mi?"

"Hayır!" dedi Evangeline, Jacks'in taşın ne olduğunu bilmemesinin sevinciyle ve yüzündeki o bozulmuş ifadeye gülebilirdi. "Luc'u *kıskanıyor* musun?"

"Bunu dün konuştuk sanıyordum. Ben hep kıskanırım. Sen de öyle" diye ekledi Jacks gülümseyerek. Gözleri Evangeline'den, onun az önce baktığı duvardaki isimlere kaydı: *Aurora+Jacks.*

Evangeline kıskandığını inkâr edemezdi. Bu duygu, gençlik taşının bulunduğu ortamdaki kadar güçlü değildi, yanma hissinden çok karıncalanma hissi gibiydi ama yine de oradaydı. Kıskanmaması gerekirdi. Aurora Valor ölmüştü ve Evangeline'in anladığı kadarıyla yaşanan olaylar çok trajikti. Ama öte yandan, Evangeline'in okuduğu bütün kitaplarda Aurora gelmiş geçmiş en güzek kız olarak anlatılıyordu. Dün gece Jacks, Evangeline'e Aurora'nın tam bir baş belası olduğunu söylemiş olabilirdi ama işte burada Jacks ve Aurora'nın isimleri yan yanaydı.

"Aurora'ya âşık mıydın?" diye sordu Evangeline.

"Hayır. Bunun burada olduğunu bile bilmiyordum." Hatta Jacks gerçekten şaşırmış gibi kaşlarını çattı ve Evangeline kendini biraz daha iyi hissetti. Ve tabii bu yüzden kendini aptal gibi de hissetti.

Jacks, Aurora'yı sevmiş olsa bile bu onu rahatsız etmemeliydi. Ama anlaşılan o ki dün çok güçlü bir şekilde deneyimlediği hezeyanlı çekim duyguları büsbütün yok olmamıştı.

Üstünde onun gömleğinden ve Jacks'in hâlâ elinden bırakmadığı kolyeden başka hiçbir şey yokken, Jacks'in üstünde sadece bir pantolonla hâlâ çok yakınında olmasından dolayı böyle hissediyor olabilirdi.

Belki de ona taşın aslında ne olduğunu söylemeliydi. Ama o zaman Jacks kesin taşı alıp demir bir kutuya koyardı. Oysa Evangeline'in ona sormak istediği o kadar çok şey vardı ki!

Bununla birlikte, galiba en iyisi Jacks'in taşı elinden bırakmasını beklemek olacaktı. Evangeline, taşın tam olarak nasıl etki ettiğinden emin değildi ama Petra'ya yanıtlamak istemediği sorular sorduğunda taşın ısınarak parladığını ve Petra'nın gerçeği söylemek zorunda kaldığını hatırlıyordu. Eğer şimdi taş ısınırsa Jacks onun sihirli olduğunu anlar ve onu Evangeline'den çalabilirdi.

"Ben acıktım" dedi Evangeline. Sonra Jacks'in parmaklarını taştan çekti ve yemek tavernaya doğru ilerledi.

Hollow'un tavernası da en az bu tuhaf inin geri kalanı kadar davetkârdı. İçeride bir sürü ağaç ve mum, bir de pencerelerden bir duvar vardı. Cam duvar, içinde su yerine yıldızlarla doluymuş gibi görünen bir göle bakıyordu. Her yer pırıl pırıl ve gece ışıltısıyla doluydu, Evangeline daha şimdiden gündüz nasıl göründüğünü merak etmeye başladı.

Evangeline gelirken gölü fark etmemişti ama buraya ne hâlde geldiğini göz önüne alınca, fark etmediği çok şey olduğunu düşündü.

Hollow'un geri kalanı gibi tavernada da kimseler yoktu ama bardaki bütün masalara taze yemek servis edilmişti. Jacks'le birlikte köşede, yıldızlı göle bakan zarif bir üçgen pencerenin yanında rahat bir yere geçerlerken Evangeline, yemeklerden çıkan dumanı görebiliyordu.

Yemekleri, saatin ibrelerinin gösterdiği yemeklerle örtüşüyordu. İki kalın ekmek dilimiyle birlikte toprak kâselerde etli mantı,

yanında bir parça kremayla iki kupa baharatlı elma şarabı ve ballı turta tabakları vardı.

Evin en iyi odaları ve en tatlı anılar gibi her şey nefis kokuyordu. Evangeline hâlâ sorması gereken sorular olduğunu biliyordu, ancak baharatlı elma şarabını yudumlamaktan ve mükemmel etli mantının tadına bakmaktan kendini alamadı.

Jacks ona dudaklarında gerçekten mutlu olduğu zamanlarda şekillenen bir gülümsemeyle gülümsedi. "Beğendin mi?"

"Evet" dedi Evangeline inler gibi bir sesle ve bundan utanmadı bile. Daha ilk mantısını bile bitirmemişti ama daha şimdiden diğer masaların birinden bir kâse aşıracakmış hissine kapıldı.

"Bunların hepsini sen mi yaptın?"

Jacks şaşkın bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı. "Yemek yaptığımı mı düşünüyorsun?"

"Hayır, yapmazsın herhalde." *Tüm bu* yemekleri ayarlaması gerçekten hiç mantıklı değildi. "Sadece buranın nasıl bir yer olduğunu anlamaya çalışıyorum." Ballı turtadan bir ısırık aldı, tadı nefisti. "Neden burada her şey bu kadar farklı geliyor?"

"Uzun zaman önce, daha Valor'lar yıkılmadan, Hollow'u bir tehdide karşı korumak için büyü yapılmış. Ama sihir genelde hesapta olmayan sonuçlara yol açar. Hollow için de öyle olmuş. Bu büyü, Hollow'u yalnızca tek bir tehditten korumakla kalmamış, onu tüm lanetlerden korumuş ve bugüne kadar olduğu gibi kalmasını sağlamış.

"Demek o yüzden yemekler böyle dizilmiş" dedi Evangeline.

Jacks uzun parmaklarıyla bir parça ekmek koparıp ağzına atarken, "Saat mekanizması gibi" dedi alaycı bir tavırla.

Evangeline onu elmadan başka bir şey yerken gördüğünü sanmıyordu. Hatta buraya geldiklerinden beri elma yediğini de görmemişti. Bu ona, Jacks'in az önce Hallow'un tüm lanetlerden korunmuş bir yer olduğuyla ilgili söylediklerini yeniden düşündürdü. Bunun Jacks'in elmalarıyla bir ilgisi olup olmadığından emin değildi ama başka bir şeyi merak etmesine neden oldu. "Beni, Apollo'yla ikimizi birbirimize bağlayan lanetten korunmam için mi

buraya getirdin? O yüzden mi kırbaç darbeleri biz buraya gelir gelmez kesildi?"

Jacks bir kez başını salladı. "Burada olursan ayna büyüsünün sekteye uğrayacağını düşündüm. Daha çabuk iyileşeceğini ummuştum. Hallow'un sihri zamanla körüklenir, yani burada saatler gibi gelen başka bir yerde aslında günlerdir, bu nedenle insanlar daha hızlı iyileşme eğilimi gösterir."

"Beni buraya daha önce, Apollo'nun üzerindeki laneti ilk öğrendiğinde neden getirmedin?"

Jacks ekmekten bir parça daha kopardı. "Buraya hiç gelmem. Hollow eskiden benim evimdi." Gözleri hüzünlü bir maviye döndü.

Evangeline üzgün olduğunu söylemek istedi ama ne için üzgün olduğundan emin değildi. Tek bildiği, Jacks'in *ev* deyişiyle kalbinin kırıldığıydı.

Ne olmuştu da bir şeyler değişmişti? Ailesi ve arkadaşları olan bir çocuk nasıl bir kader tanrısına dönüşmüştü? Neden artık buraya gelmek istemiyordu? Evangeline'e göre Hallow sıcacık ve harika bir yerdi ama Jacks için öyle olmadığı belliydi.

"Buraya en son ne zaman geldin?"

"Kader tanrısı olduktan hemen sonra." Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz Jacks'in yüzü değişti.

Bu, bir büyünün bozulmasını izlemek gibiydi.

Ateş çıtırdadı ve Jacks'in tüm vücudu gerilirken taverna daha da ısındı. Jacks elindeki ekmeği düşürdü, çenesini sıktı, gözlerini Evangeline'e dikti, ardından hiddetli bakışlarını yavaşça Evangeline'in boynundaki zincire indirdi. Bu defa Luc'un hediyesi olup olmadığını sormadı.

"Bence yaramazlık yaptın, Küçük Tilki." Diliyle cık cık sesi çıkardı. "Gerçek taşını nerede buldun?"

"Glendora Slaughterwood'un mezarından aldım." Sözler ağzından kendiliğinden çıkıvermişti.

Ve sonra, Evangeline karşılığında ona bir şey soramadan, Jacks başka bir soru sordu. "Ve bana bundan bahsetmeyi düşünmedin mi?"

Sesi ya kırılmış ya da öfkeli geliyordu; anlamak zordu.

Evangeline bir suçluluk hissetti ama Jacks'in şimdi bu gücü onun üzerinde kullandığını ve onu konuşmak zorunda bıraktığını anladığındaki gibi bir suçluluk değil. "Sana söylemeyi düşündüm ama taşı benden almanı istemedim."

Jacks birden elini masanın karşı tarafına uzattı ve taşı avucunun içinde sıktı. Evangeline bir an onu boynundan koparıp alacak sandı.

"Yapma, lütfen..." Evangeline'in tüm vücudu gerildi ve sonra söylemek istemediği başka bir gerçek ağzından çıkıverdi. "Ben sadece seni anlamak istiyorum, Jacks."

Jacks ona sanki bir hata yapıyormuş gibi baktı, yüz hatları acıma gibi bir ifadeyle yumuşadı ve ardından zincirin ucundaki taşı kopardı.

"Jacks!" Jacks tavernadan çıkıp giderken Evangeline peşinden gitmek için çabaladı. Ama Jacks çok hızlıydı, Evangeline'se yaraları yüzünden hâlâ yavaştı. Ona asla yetişemezdi. Ayrıca bir yanı ona yetişmek istemiyordu, hele ki Jacks böyle üzgünken.

Yine de gitmesine izin veremezdi. Gerçek taşının etkisini göstermesi için ne kadar yakınında olması gerektiğini bilmiyordu ama Jacks'e sormak zorunda olduğu bir soru daha ve onaylatması gereken bir cevap vardı. Jacks tavernadan çıkarken bağırarak ona seslendi. "Valory Kemeri'ni neden açmak istiyorsun?"

Jacks'in boğazından hüsran dolu bir hırıltı çıktı. Tam kapıdan çıkacakken durdu. Sonra, Evangeline'in neredeyse duyamayacağı kadar alçak sesle, "Ben orayı açmayı hiç istemiyorum ki" dedi.

Jacks, Valory Kemeri'ni açmak istemiyordu. Jacks merdivenlerden yukarı çıkıp gözden kaybolurken Evangeline'in aklındaki tek düşünce buydu.

Açıklama öyle beklenmedik bir anda gelmişti ve öyle akıl almazdı ki, Evangeline en yakın sandalyeye çöktü. Sırtı yine zonkluyordu, şimdi bu haberle başı da dönüyordu.

Jacks yalan söylemek yerine genelde gerçeği çarpıtırdı ama daha önce ona Valory Kemeri'ni açmak istediğini çok açık bir şekilde söylemişti. Söylememiş miydi?

Evangeline öyle dediğine yemin edebilirdi ama bunu ona en son sorduğu zamanı düşününce, Jacks'in şunu söylediğini hatırladı: *Benim isteklerimle bu kadar ilgilenmen gururumu okşuyor.*

Evangeline biraz daha geriye dönüp Valory Kemeri'nin varlığını ilk öğrendiği anı düşündü. Jacks'e bunun ne olduğunu sormuş, Jacks de ona endişelenmesini gerektirecek bir şey olmadığını söylemişti. Ama onu açmak istemediğini asla söylemedi. Ki bu bir kez daha şu soruyu akla getiriyordu: Jacks aslında ne istiyordu?

Koridorda, tüm yemeklerin belirtildiği saat çaldı ve *Elma Şarabı*'nı gösteren ibre gıcırdayarak *Bal Likörü*'ne doğru ilerledi.

Evangeline'in gözleri önünde, önündeki toprak kupa, Jacks'in az önce ondan aldığı gerçek taşıyla aynı renkte parlak altın rengi sıvıyla dolu uzun bir kadehe dönüştü. Aradığı cevap Evangeline'in aklında şimşek gibi çaktı; açık seçik, ürpertici ve acı verici. Jacks, Valory Kemeri'ni açmak istemiyordu. Sadece dört taşı istiyordu.

Tiberius, Valory Kemeri taşlarının bir aradayken büyük bir güce sahip olduğunu söylemişti. Petra da dört taş bir araya geldiğinde imkânsız şeyleri başarabildiklerini ima etmişti. Jacks'in başından beri istediği bu güç olmalıydı.

Evangeline'in taşları kullanarak kemeri açıp Apollo'yu kurtarmasına izin verecek miydi bakalım?

İki taşı da bulduktan sonra onları Evangeline'den hemen almasına bakılırsa, onları kullanmasına izin verme niyetinde olduğu bile şüpheliydi. Kaos'a nereye gittiklerini söylemek istememesinin gerçek nedeni bu muydu? Taşları kendine saklamayı planladığı için mi?

Evangeline, tavernanın yuvarlak kapısına doğru baktı. Jacks'in yakında dönüp dönmeyeceğini bilmiyordu ama orada oturup onu beklemeye de niyeti yoktu.

Jacks'in son açıklaması Evangeline'in kafasında daha fazla soru işareti oluşturmuş olabilirdi ama Evangeline bir şey öğrenmişti: Hollow, Jacks'in eski eviydi. Jacks'le ilgili ve onun gerçekte neyin peşinde olduğu hakkında daha fazla cevap bulabileceği bir yer varsa, burası olabilirdi.

Hem giyecek başka şeyler bulmak da güzel olurdu.

Orada kimse olmamasına rağmen Evangeline, üstünde Jacks'in gömleğinden başka bir şey yokken, tüm kapıları peri masalı kitabı kapağı gibi olan ikinci kata çıktığı sırada kendini hâlâ biraz fazla çıplak hissediyordu. Üstelik kendini korkunç derecede ağrılı ve yorgun hissetmeye başlamıştı.

Açtığı ilk kapıya, şekerleme fırlatan bir pastacı cin resmi oyulmuştu. Diğer taraftaki oda daha da hoştu, rengârenk şekerlerle dolu eczacı kavanozlarıyla süslenmişti. Yataktaki yastıklar da şekerlemelere benziyordu; ambalajlı bonbonlar, jelibonlar ve yumu-

şacık marshmellow'lar. Sadece bir dakikalığına uzanmak öyle cazip geldi ki! Evangeline sanki yatağın, *Burada uyursan rüyaların da tatlı olur,* dediğini duyuyor gibiydi. Ancak Evangeline'in uykudan çok, cevaplara ihtiyacı vardı... Ve kıyafetlere.

Gardırobu ve şifoniyeri açıp bomboş bulduktan sonra yandaki odaya geçti. Bu odanın kapısında, elinde yıldız şeklinde anahtar tutan bir şövalye resmi vardı. Odanın içindeyse tavandan sarkarak yorganı ve halıları örten daha fazla yıldız barınıyordu.

Kulpları yıldız şeklinde olan gardırobun içine şöyle bir göz attı. Ama ne yazık ki ne giyecek bir şeyler ne de gizemlere cevap bulabildi.

"Vazgeçmeyeceksin, değil mi?" diye sordu Jacks.

Evangeline dönüp bakınca onu kapının eşiğinde dururken gördü. Kollarını göğsünde birleştirmiş, tek omzunu da kapının çerçevesine yaslamıştı.

Evangeline'i aramaya gelmişti. Evangeline bunu beklemiyordu. Giderken çok üzgün görünüyordu. Yine içine kapanıp ortadan kaybolacağını düşünmüştü. Ama işte oradaydı, kapı eşiğinden onu izliyordu.

Jacks temiz bir gömlek giymişti. Açık mavi gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvamış ve Evangeline'in boynunda bıraktığı geçmekte olan ısırık izlerinin bariz bir şekilde görünmesini sağlayan en üsttekiler dışında düğmelerinin çoğunu iliklemişti. Evangeline o ısırıklar için başta çok üzülmüştü ama şimdi Jacks'in bunu hak ettiğini düşünüyordu.

"Bana yalan söyledin." Sesinin öfkeli değil de kırgın çıkması ve Jacks'in yüzündeki soğuk ifadenin hiç değişmemesi canını sıktı.

"Hangi konuda?" dedi Jacks.

"Valory Kemeri'ni açmak istemiyorsun." Evangeline, bu ihanetin kendisini ne kadar incittiğinin gözlerinden anlaşılmamasını umarak ters ters baktı. "Sen sadece taşları istiyorsun."

Jacks özür dilemekten uzak bir tavırla tek omzunu kaldırıp indirdi. "Bu seni mutlu eder sanıyordum, hani kemeri açmaktan ödün kopuyor ya."

"Ama Okçu'nun lanetine çare bulmak için onu açmam gerekiyor. Bunu yapmama izin verecek miydin?"

Jacks cevap vermedi ki bu da hayır demek sayılırdı.

Bu Evangeline'i üzmemeliydi. Jacks evet demiş olsa bile, ona inanmazdı.

Kapıya doğru ilerlerken tüm bunlar yeni bir yorgunluk dalgası getirdi.

Jacks kolunu kapının karşı tarafına uzatarak geçmesine engel oldu.

"Bırak beni Jacks."

"Biraz dinlenmelisin, Küçük Tilki. Bitkin görünüyorsun."

"Kendimi çok iyi hissediyorum" dedi Evangeline. Taş artık orada olmadığına göre, en azından yalan söyleyebilirdi. Bunu söylerken sendelediyse de nedeni öfkeli olmasıydı, dizlerinin bağının çözülmeye başlaması değil.

Bir adım daha attı ve sallandı.

Jacks ah diye bir ses çıkardı ve güçlü kollarından birini bacaklarının altından, diğerini de ensesinden geçirip Evangeline'i düşmekten kurtardı.

Evangeline birden pelte gibi olmuştu. Jacks'e karşı koyması gerektiğini biliyordu ama bedeni onun kollarını güvenli bir sığınak gibi görüyor ve savunmaya geçmeyi reddediyordu. Jacks'in hem bu kadar nazik hem de bu kadar delirtici olmasından nefret ediyordu. Son taşı bulmak için ona canlı ihtiyacı olduğunu biliyordu ama onu kucağında taşımasına gerek yoktu; misafir odasındaki yatağa yatırabilir ya da yere yığılmasına izin verebilirdi. Daha önce taşa dönüşmesine göz yummuştu. Şimdi neden daha duygusuz olamıyordu? Dışarı çıktıklarında Evangeline'i soğuktan korumak için onu göğsüne bastırmasına gerek yoktu.

"Sana hâlâ çok kızgınım" diye homurdandı Evangeline.

Köprüden geçerlerken Jacks içini çekti. "Bana hep kızgın olduğunu sanıyordum."

"Dün gece seni neredeyse affetmiştim."

"Açıkçası bu bir değerlendirme hatası olurdu."

"Ölüyordum ve..." Jacks onu ağaç çatı katına taşırken Evangeline kendini tuttu.

Onunla neden tartıştığını bilmiyordu. Jacks haklıydı: Taşlarla ilgili daha önce söyledikleri ona güvenemeyeceğini doğruluyordu. Ama ona yalan söylediği için, onu tekrar kandırdığı için Jacks'e kızmasına rağmen, yine de inanılmaz bir çekim gücüyle ona doğru çekildiğini hissediyordu. Ondan hiçbir şey gelmemesinin bir önemi yoktu. Dün geceki arzu *hâlâ* geçmemişti. Hatta şimdi daha da güçlüydü. Hissettiği amansız çekimin tamamen tek taraflı olduğuna da inanmıyordu.

Jacks onu yatağa indirirken Evangeline, onun anlaşılması güç gözlerine baktı. "Beni hâlâ sadece bir araç olarak mı düşünüyorsun?"

Jacks kaşlarını çattı. "Seni hiç düşünmemeye çalışıyorum."

Evangeline'in rüyasında Jacks, eski bir ahşap rıhtımın ucunda, karanlıkta oturmuş, Evangeline'in tavernadan gördüğü göle bakıyordu. Yıldızlarla dolu olan göle. Ama artık hiç yıldız yoktu, sadece bir günbatımının son anlarına hapsolmuş mücevher gibi parlak bir gökyüzü vardı. Tamamı pembe bulutlar, parlak sarı ve turuncu renkli parıltılı şeritlerle kaplı bir gökyüzü.

Jacks'in suyun ayna gibi pürüzsüz yüzeyinde bir kayayı sektirmesini izliyordu. *Tınk. Tınk. Tınk. Tınk. Tınk.* Kaya gözden kaybolunca yenisini atıyordu.

Evangeline ona doğru yaklaşırken başını kaldırıp bakmadı. Sırtını bir direğe dayamıştı, saçları dağınık ve koyu *kahverengiydi.*

Evangeline birden durdu.

Uzaktan, Jacks'in karanlıkta kaldığını düşünmüştü ama şimdi rıhtımın ucundaki genç adamın Jacks olmadığı çok açıktı.

"Avlanması zor birisin." Genç adam başını gölden çevirdi ve yüzünü gören Evangeline'in nefesi göğsünde sıkıştı.

Evangeline ilk başta tanıdık göründüğünü düşündü ama bu sadece inanılmaz derecede yakışıklı olmasından, çene hattının biçimli olmasından, hipnotize edici gözlerinin üstündeki kara kaşla-

rından ve kalbini heyecanla titreten büyüleyici gülümsemesinden kaynaklanıyor olabilirdi.

"Kimsin sen?"

Yakışıklı yabancı, Evangeline'in sorusunu duymazdan gelerek tek bir çevik hareketle ayağa fırladı. Giysileri, orman maceraları için uygun türden kaba sabaydı ama hareketleri zarif ve biraz yırtıcıydı.

Evangeline içinde bir uyarı titreşimi hissetti. Kendi kendine bunun sadece bir rüya olduğunu söyledi ama burası Muhteşem Kuzey'di ve rüyaların, tıpkı peri masalları gibi biraz gerçek ve büsbütün güvenilir olmamasından korkuyordu.

Genç adam parlak gözlerini Evangeline'in çırılçıplak bacaklarına dikti. Evangeline'in üstünde hâlâ sadece Jacks'in gömleği vardı ve tepeden tırnağa kıpkırmızı kesildi. Yine de yakışıklı yabancıya bir kez daha, "Kimsin sen?" diye sorarken utancını sesine yansıtmamaya çalıştı.

Genç adam gülümseyince gözleri ışıldadı. "Yakışıklı Yabancı demekle yetinsek olmaz mı?"

Evangeline fena halde utandı. "Düşüncelerimi okuyabiliyorsun."

"Okuyamıyorum ama gerçek bu. İnanılmaz derecede yakışıklıyım." Genç adam bir adım ileri atıldı, çıplak bacakları yerine Evangeline'in yüzüne bakarken başını hafifçe yana eğdi. "Jacks'in senden neden hoşlandığını anlayabiliyorum. Biliyor musun, sen biraz ona benziyorsun."

"Kime?" diye sordu Evangeline.

Yakışıklı Yabancı çenesini ovuşturdu. "Bunu söylediğimi öğrenirse hiç hoşuna gitmez ama dikkat etmezsen sonun onun gibi olur."

"Kim gibi?"

"İlk tilkisi gibi."

36

Kuşlar cıvıl cıvıl ötüyor, güneş parlıyordu ama Evangeline'in tek istediği uyumak ve ilk tilki hakkında başka hiçbir şey duymamaktı.

Gözlerini kapattı ama fazlasıyla uyanıktı ve içinde bu öteki tilkinin kim olduğunu zaten bildiğine dair bir his vardı. Rüyasındaki Yakışıklı Yabancı'ya inandıysa, Jacks gerçekten Okçu'ydu.

Bu, Evangeline'in daha önce, Jacks'le Okçu'nun isimlerinin duvara kazındığını görmezden önce aklına gelmişti ama bu fikri kafasından silip atmıştı. Aynı şey, Yakışıklı Yabancı'nın söylediklerinden şüphe duymasına da neden olmuştu.

Jacks'e soracaktı ama Jacks çatı katında değildi. Hem soruyu gündeme getirmeden önce, bu konuda emin olmak istiyordu. Elindeki tek şey, bu Yakışıklı Yabancı'nın sözleriydi.

Tanıştığı son 'yardımsever' yabancı –Petra– onu öldürmeye çalışmıştı. Kendisini öldürmeye kalkışan başka sayısız kişi göz önüne alındığında, bu Yakışıklı Yabancı'nın da aynı şeyi istediğini düşünmek mantıklıydı; aklına Jacks'e olan güvenini sarsacak fikirler yerleştirmek.

Evangeline yataktan kalkıp karnını doyurmak için tavernaya inerken bu fikri bir kenara atmaya ve Yakışıklı Yabancı'yla ilgili

tüm düşünceleri zihninden uzaklaştırmaya karar verdi. Hollow'un bu bölümünün de bir rüya olmasını umuyordu. Ama tıpkı dünkü gibi, bir masaya oturdu ve yemeği saat düzeneği gibi önüne geldi.

Eksik olan tek şey Jacks'ti.

Evangeline yemeğini yerken, başını kaldırıp onu kapıya yaslanmış hâlde bulmayı bekliyordu.

Yemeğini bitirdiğinde Jacks'in hâlâ ortaya çıkmamış olması onu telaşlandırdı. Ama Hollow öyle bir yerdi ki burada paniğe kapılmak pek mümkün görünmüyordu.

Bu tuhaf handaki her şey korku değil de merak uyandırıyordu. Evangeline, üçüncü katın banyosunda, salondaki saati anımsatan çok hoş bir bakır leğen gördü. Güzel mücevherlerle süslenmiş kulpları ve farklı renklerden farklı kokulu sular akıtabilen bir ibriği vardı:

Pembe hanımeli
Leylak rengi gül
Yeşil çam iğnesi
Gümüş rengi yağmur

Evangeline yağmur ve hanımelini karıştırmıştı ve şimdi tatlı ve fırtınalı bir gün gibi kokuyordu. Banyo yapabileceğini sanmıyordu ama sırtı tamamen iyileşmişti.

Aslında bu biraz üzücüydü. Artık iyileştiğine göre, Jacks döner dönmez onu buradan götürmek isteyeceğini düşündü. Oysa bulması gereken bir taş daha vardı.

Ne var ki Evangeline o taşı bulmaya pek istekli değil gibiydi. Daha önce de dikkat ettiği gibi, Hollow paniğe ya da korkuya tutunmanın kolay olduğu bir yer değildi ve taşları bulmaya yönelik yaptığı araştırmaların hepsinin ilham kaynağı korkuydu. Şimdiyse korkmuyordu. Hatta daha huzurlu olduğu bir an hatırlamıyordu. Bir şekilde Apollo'nun da güvende olduğunu biliyordu.

Jacks ya da başka birileri olmadan Hollow ıssız gibi gelecek sanıyordu. Ama ne tuhaftır ki Evangeline ne ıssız bir yerdeymiş gibi ne de yalnız hissediyordu. Hollow, şimdiye kadar bulunduğu en

güvenli yer gibi geliyordu. Bu büyülü yerde anne ve babasıyla birlikte olabilmeyi geçirdi içinden. Babası sihirli güzelliklere, annesi de peri masalı konseptli odalara bayılırdı.

Evangeline nihayet dördüncü katta elbiselerle dolu bir gardırop buldu. Bu elbiseler ona bahçelerdeki kelebekleri düşündürdü ve birinin elini tutuyormuş gibi hissettirdi.

Aralarından altın rengi işlemeleri olan ve beline bağlanan kalın pembe kurdelesi tatlı, kabarık kollarındaki süslemelerle uyum sağlayan krem rengi bir elbise seçti.

Şimdi ihtiyacı olan tek şey ayağına geçireceği terliklerdi.

Bir çift sihirli ayakkabı bulmayı hayal ederek gardırobun dibini karıştırdı. Ne ilginçtir ki gardırobun dibinde örümcek ağları ya da toz yumakları yoktu. Sadece içleri eldiven ve kurdele dolu kutular, bir de küçük, acayip bir kitap buldu.

Bu, Hollow'da bulduğu ilk kitaptı ve yan tarafı kilitliydi. Evangeline önce bir anahtar aradı, sonra kilidi kanını kullanarak açabileceğini hatırladı.

Kilit tek bir tıkla açıldı ve eskimiş ilk sayfası çok eski bir el yazısıyla doluydu.

Aurora Valor'a aittir.
Kısa bir süre sonra ölmek istemiyorsan sakın okuma.
Bu kitabı lanetledim!
Hayatına değer veriyorsan okumayı bırak.
Buna sen de dâhilsin, Castor!

Evangeline bunları okurken heyecanlandı. Gizemli Aurora Valor'un günlüğünü bulmuştu. Jacks, Aurora'yı tanıdığına göre, belki bu günlük Jacks'in geçmişi hakkında daha fazla ipucu verirdi. Kitabın lanetlendiğiyle ilgili kısım ve en altta Valor dilinde yazılmış olan kelimeler Evangeline'e kısa süreli bir tereddüt yaşattı. Ama Jacks'in ona dediğine göre, bu yerde lanetler ona dokunamazdı. Ayrıca yazı da çok çocukça görünüyordu ve Evangeline kitabın gerçekten lanetli olmadığını tahmin etti.

Kitabı alıp tavernadaki şöminenin önünde okumak için aşağı indi.

Günlüğün ilk birkaç sayfasında Aurora Valor'un erkek kardeşlerinden şikâyet etmesi, hava durumundan, yemeklerden ve giysilerden bahsetmesi Evangeline'e, Aurora'nın çok sıradan bir hayatı olduğunu ya da sıkıcı ayrıntılara yer vermekle okuyan kişiyi caydırmaya çalıştığını düşündürdü.

Okuduğu sayfalarda Jacks'in adına rastlamadı. Ondan bahseden bir bölüm arayarak sayfaları çevirmeye devam etti. Günlüğü karıştırdıkça yazı tarzı daha karmaşıklaşmaya, içerik ilginçleşmeye başladı.

Babam, düğün için tarih belirledi. Beni buna zorladığına inanamıyorum. Dane'i, Lysander'i, Romulus'u ya da Castor'u asla zorlamazdı. Castor, bunu hâlâ okuyorsan dur! Lanet konusunda ciddiydim!

Vengeance çok yakışıklı olabilir ama ben ona karşı, kılıç koleksiyonuyla övünürken hissettiğim tiksinti dışında hiçbir şey hissetmiyorum.

Anneme ve babama onu sevmediğimi anlatmaya çalıştım ama annem büyüyünce onu seveceğimi, babam da çok genç olduğumu ve aşk hakkında hiçbir şey bilmediğimi söylüyor. Oysa ben aşkı tanıyorum. O kadar derinden biliyorum ki, bu defterin sayfalarını en gerçek aşkıma duyduğum hislerle doldurmamak elde değil. Ama bu defter lanetli olmasına rağmen, onunla ilgili şeyler yazmaya cesaret edemiyorum. Birilerinin okumasından ve lanetim onları bulup öldürene kadar yazdıklarımı babama ya da Vengeance'a aktarmasından korkuyorum.

LaLa bana Vengeance'la evlenmem gerektiğini söyleyip duruyor. Ama LaLa'nın beni gerçekten sevdiğini sanmıyorum. O sadece beni erkek kardeşine layık görmüyor, olsun, ben de onun benim kardeşime layık olduğunu düşünmüyorum.

Günlükteki kayıt orada bitti. Evangeline günlüğün kalan sayfalarını karıştırdı. Ne yazık ki, sadece birkaç sayfasında daha yazı vardı, ancak hiçbiri bu sayfada yazanlar kadar ilgi çekici değildi.

Günlük, Jacks'in Aurora ve Vengeance hakkında anlattığı hikâyeyi doğruluyordu. Ama Evangeline'i asıl şaşırtan, günlükte LaLa'yla ilgili yazanlardı. LaLa'nın erkek kardeşinin adı yazmasa da Evangeline'in içinde onun kim olduğunu bildiğine dair bir his vardı. Çünkü Aurora'nın gerçek aşkının kim olduğunu biliyordu: *Lyric Merrywood.*

Evangeline, Marrywood Hanesi'nin yaşadığı korkunç sonu düşününce keskin bir acı hissetti. Apollo'yu ve kendisini Okçu'nun lanetiyle lanetlediği için LaLa'ya kızması gerektiğini biliyordu ve kızıyordu da ama LaLa'nın sadece erkek kardeşini değil tüm ailesini kaybettiği düşüncesiyle içi acıyordu.

Öğrendiklerini hazmetmesi kolay değildi. Evangeline, Jacks'in ona Marrywood'ların yok olduğunu anlatırken bundan bahsetmemiş olmasına şaşırdı ama Jacks'in kendi geçmişiyle ilgili ne kadar ketum olduğunu hesaba katınca, başkalarının geçmişi konusunda da ketum olabileceğini anlayabiliyordu. Tabii bu onu nişanlı seçiminden dolayı LaLa'ya surat yapmaktan alıkoymamıştı.

Tüm bunlar akıllara durgunluk veren, korkunç bir anlam ifade ediyordu.

O anda Evangeline, LaLa'nın Valory Kemeri'ni açma arzusuyla bu hikâyenin bir ilgisi olup olmadığını merak etti. Evangeline, LaLa'nın tam olarak ne istediğinden hâlâ emin değildi. Tek bildiği, istediği şeyi Apollo'yla onu lanetleyecek kadar çok istediğiydi.

Birinci katın koridorundaki saat *Yulaf Lapası*'nı vurdu.

Evangeline hem sesten hem de Hollow'da okuyup dolaşırken aradan yirmi dört saat geçtiğini fark ederek yaşadığı şoktan elindeki defteri düşürdü.

Jacks burada zamanın farklı işlediğini söylemişti. Ama mesele zamanın hızlı geçmesi değil, Evangeline'in geçen zamanın farkında olmamasıydı. Üstelik Jacks hâlâ yoktu.

Hollow'un giriş kapısı ardına kadar açıldı.

Evangeline, Jacks'in geldiğini düşünüp yüzünü kapıya döndü.

Ama kapı sert bir rüzgârla açılmış gibi görünüyordu. İçeriye giren tek canlı, ağzından altın rengi küçük kıvılcımlar çıkaran, kaybolmuş gibi görünen minik bir ejderhaydı.

Rengi maviydi, parıl parıl parlıyordu ve o kadar sevimli bir şeydi ki, Evangeline merakla etrafına bakındığını görünce elinde olmadan gülümsedi.

Ejderhalar iç mekânlarda barınmazdı ama bu ışıltılı küçük adam gitmek istemiyordu. Evangeline bir süre üşümeyi göze alıp kapıyı ardına kadar açık tuttu ama minik ejderha saate doğru uçup küçük kafasını defalarca çarparak mücevherli sarkaçlara ulaşmaya çalıştı. Evangeline sonunda onu yakalayıp tavernaya soktu.

Masalar yine sihirli bir şekilde hazırlanmıştı. Dumanı üstünde yulaf lapası kâseleri ve taze çikolata dolu fincanlar vardı. Küçük ejderha ağzından kıvılcımlar çıkartarak onları Evangeline için sıcak tutma nezaketi gösterdi. Evangeline onun dışarı atılmak istemediğini ve işe yaramaya çalıştığını düşündü.

Evangeline kapıya doğru her baktığında ejderha üzülüyor gibiydi. Oysa Evangeline'in yeni küçük arkadaşını tekrar soğuğa atmak gibi bir niyeti yoktu. O, Jacks'i bekliyordu. Biraz da endişelenmeye başlamıştı.

Öğle yemeğinde de durum pek değişmedi. Evangeline lokmaları arasında kendini kapıya bakıp Jacks'in yolunu gözlerken buldu.

Kendine Jacks'in bir kader tanrısı olduğunu hatırlattı. İnsanların duygularını kontrol edebiliyordu. Bir öpücükle öldürebiliyordu. Kendi başının çaresine bakabilirdi.

Fakat akşam yemeğine doğru Evangeline, başına bir şey gelmiş olabileceğinden yeniden endişe etmeye başladı. Jacks neredeyse iki gündür yoktu. Daha önce de ortadan kaybolmuştu –Evangeline'i on gün boyunca Kaos'un şatosunda bırakmıştı– ama o zaman gittiğini bildiren bir not yazmıştı. Bu defa öylece çekip gitmişti.

Evangeline, Jacks'in ona söylediği son sözleri düşündü: *Seni hiç düşünmemeye çalışıyorum.*

Bunu kanıtlamak için mi gitmişti?

Öyle olsun ya da olmasın Evangeline'in midesinde Hollow'un sıcaklığına rağmen geçmeyen bir bulantı vardı. Korkmuyordu ama huzurlu da değildi.

Evangeline elma şarabını karıştırdı, tabağındaki yemekle oynadı.

Yemeğin orta yerinde, minik ejderha birdenbire elma şarabı kupasının arkasına geçti. Evangeline'in bileğindeki son kırık kalp yarası izi karıncalandı ve tavernanın kapısına doğru döndüğünde Jacks'in geri döndüğünü gördü.

Rüzgârın savurduğu altın rengi saçları ve omuzlarından kaymış peleriniyle kapıya yaslandığı yerde nefes kesici görünüyordu.

"Nerelerde..." Evangeline neredeyse ânında sustu.

Jacks kapıya yaslanmıyordu, kapıya sımsıkı tutunup ondan destek almaya çalışıyordu.

Jacks'in pelerini omzundan sıyrılıp parlak kırmızı büyükçe bir kan lekesi görününce Evangeline dehşete kapılıp tavernadan ona doğru koştu. "Jacks!"

"Ne oldu?" diye sordu Evangeline nefesi kesilerek.

"Ben zaten buydum." Jacks geri geri sendeleyerek girişteki bir banka yığılır gibi oldu. Aralık kapıdan içeriye karlı hava girdi. Evangeline kapıyı kapatması gerektiğini biliyordu ama önce Jacks'in yanına gitti. Onu hiç yaralı görmemişti ve bu durum onu şaşırtıcı derecede ürküttü.

"Jacks..." Evangeline onu soğuk omuzlarından tutup nazikçe ama sertçe sarstı. Yaralanmalarda ne yapması gerektiğini pek bilmiyordu ama onun kanaması varken Jacks'in bayılmasına izin vermediğini hatırladı. "Lütfen benimle kal. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Jacks'in parlak kanı yeleğine yayılıyor, yeleğin duman grisi rengini kırmızıya çeviriyordu. Evangeline bunu görünce göğsü sıkıştı; tavernada oturup onu aramaya çıkmadığı için pişman oldu. Jacks kader tanrısı olduğu için yaşlanmazdı ama kötü yaralandıysa ölebilirdi.

Onu bir an önce iyileştirmesi gerekiyordu. Yeleğini çıkartıp yarasını temizlemeli ve sonra da dikiş atmalıydı.

"Seni yaralayan şey hâlâ orada mı?" Evangeline uzanıp pelerinini arkaya doğru itmek istedi.

"Bir şey yok." Jacks bileğini tutup ona engel oldu. "Sadece bir battaniye istiyorum... Ve biraz uyumak."

Battaniye niyetine onu kullanmak istiyormuş gibi Evangeline'i kendine doğru çekti.

"Ah hayır... Ben yorgan değilim." Evangeline boşta kalan elini duvara yasladı, Jacks'in puslu mavi gözlerine bakarken içi çalkalanıyordu. "Önce yaranı dikmem gerekiyor."

Bileğini kurtarmak için iki kez çekmesi gerekti. Jacks yaralıyken bile inanılmaz güçlüydü. Evangeline tavernaya koşarken bile parmaklarının soğuğunu hâlâ bileğinde hissediyordu.

Tezgâhın arkasında alkol ve birkaç parça bez buldu, bunların şimdilik işe yarayacağını umuyordu. Önce yarayı temizler, iplikle iğneyi de sonra arayabilirdi.

"Vaktini boşa harcıyorsun, Küçük Tilki." Jacks böğrünü tutarak kapıya yaslandı. "Kaburgalarıma saplanan bir bıçak sadece."

"Kendiliğinden mi iyileşecek yani?"

"Seninki iyileşmişti."

"Sen bakımını yaptıktan sonra."

Jacks dudak büktü. "Üstünü soymak istedim de ondan."

Jacks'in tenine dokunan eli gözünün önünde canlanıverdi.

Evangeline onun şaka yaptığından neredeyse emindi tabii. Jacks hezeyan geçiriyormuş gibiydi. Gözleri odağını kaybediyor ve ayakta durmakta zorlanıyordu.

Evangeline onu üst kata nasıl taşıdığını bilmiyordu. Neyse ki, Hollow'da sayısız boş oda vardı. Evangeline ona yardım ederek en yakın odaya geçirdi. İçerisi taze çam kokuyordu. Halılar yeşilin koyu tonlarındaydı, yatak kalın kesme tahtadan yapılmıştı ve çarşaflar bembeyazdı. Jacks yatağa yıkılır yıkılmaz şöminedeki ateş canlandı.

Neyse ki Jacks'in kanaması durmuştu ama bitkin görünüyordu. Gözlerini kapatmadan önce Evangeline gözlerinin akında, hatta mavisine de bulaşmış örümcek ağı gibi incecik kırmızılıklar gördü. Son birkaç gündür hiç uyuyup uyumadığını merak etti.

Jacks için endişelenmek tuhafına gidiyordu ama onun için endişelenecek başka biri, Jacks'in kendisi dâhil, olduğundan da kuşku-

luydu. Jacks şimdi kar beyazı bir yorgan yığınının üzerinde yatarken göğsü güçlükle inip kalkıyordu.

Evangeline bir leğen su getirmek için aceleyle odadan çıktı. Geri döndüğünde, Jacks çizmelerini çıkarıp ahşap zemine fırlatmıştı ama pelerini ve kanlı yeleği hâlâ üzerindeydi.

"Ne yaptığını anlatacak mısın bana?" diye ısrar etti Evangeline.

"Söyledim ya" diye mırıldandı Jacks. "Sadece kendim oluyordum. Başkaları kendi korkunç benliklerine bürünüyorlardı ve gördüğün gibi sonu pek iyi olmadı."

"Neredeydin?"

"Böyle zor sorular sormayı bırak."

Evangeline yarasına ulaşmak için pelerinini çıkartırken Jacks inledi, gözleri hâlâ kapalıydı. Evangeline kurusun diye pelerini, gürül gürül yanan ateşin yanındaki sandalyeye astı. Kardan dolayı ıslanmıştı, kumaşının rengi belli etmeyecek kadar koyuydu ama Evangeline kandan da ıslanmış olabileceğini düşündü.

Jacks'in yeleği daha açık renkti, kaburgalarının olduğu kısımlardaki kırmızı lekeli yerler dışında açık güvercin grisiydi. Evangeline yeleği kesti.

Jacks'in göğsü yavaşça inip kalktı.

Evangeline parmaklarını onun çıplak tenine değdirmemeye özen göstererek yeleğini çıkardı. Yine de, kaburgalarında kurumaya yüz tutmuş kanı temizlemeye başlarken nefesini tutuyormuş gibi hissetti.

Yaraya dikiş atılması gerekecekti. Yoksa...

Evangeline, Jacks'in açık yarasının iki ucunun birbirine yapıştığını görünce öylece kalakaldı. Derisi hâlâ acı verecek kadar kırmızıydı ve Evangeline bir sürtünme esnasında kolayca açılabileceğini düşündü, ancak yara iyileşiyordu; Jacks'i öldürmezdi.

Evangeline çok büyük bir rahatlama hissetti.

Yarasını sarmayı bitirdiğinde Jacks uyuyor gibiydi; altın rengi dalgalı saçlarının gölgelediği gözleri kapalıydı. Uyurken onun yanında kalıp kalmama konusunda kısa süreli bir tereddüt yaşadı.

Jacks'in geri dönmesi ve güvende olması yüreğini ferahlatmıştı. Gereğinden fazla rahatlamıştı. Kendine Jacks'in tehlikeli olduğunu

hatırlatıp duruyordu. Oysa Jacks şimdi hiç de öyle görünmüyordu; uyuyan bir meleğe benziyordu. Belki de Evangeline bu yüzden yanından ayrılma ihtiyacı duydu.

Parmaklarını onun yumuşak saçlarının arasında sadece bir defa gezdirdi.

Jacks eline doğru eğildi. "Bu iyi geliyor" diye mırıldandı. "Sen de iyi geliyorsun." Kolunu Evangeline'in beline doladı ve onu yatağa çekti.

"Jacks... Ne yapıyorsun?"

"Sadece bu gecelik." Belindeki kolunu iyice sıkılaştırdı ve Evangeline'e, göğsü onun çıplak tenine değecek kadar sıkı sarıldı.

"Yaralısın" dedi Evangeline.

"Bu daha iyi hissettiriyor." Birbirlerine o kadar yakındılar ki Jacks konuşurken nefesi Evangeline'in boğazına değiyordu. Sözlerini bitirirken dilini hafifçe boğazına dokundurması Evangeline'in başını döndürdü.

Şu an ondan uzaklaşırsa gerçekten iyi olurdu.

Jacks dudaklarını nabzının attığı noktaya bastırdı.

Evangeline ona bunun iyi bir fikir olmadığını söylemeye çalıştı ama bir şey söylemek yerine sadece hafifçe içini çekti. Dudakları boynunda böyle şeyler hissettiriyorsa, dudaklarına dokunsa ne olurdu acaba?

Evangeline'in gözleri kapandı, nefesi daraldı. Jacks'in dudaklarını dudaklarında düşünmemeliydi. Ama Jacks'i burada, lanetlerin onlara dokunamayacağı tek yerde öpüp öpemeyeceği fikrini de aklından atamıyordu. Bu ona karşı koyulamaz derecede cazip geldi. Ama Jacks'in öpücüğü burada onu öldürmese bile onu başka şekillerde mahvetmeyeceği anlamına gelmiyordu. "Bunu yapmamalıyız" dedi Evangeline.

"Senden sadece bu gece yanımda kalmanı istiyorum." Jacks dudaklarını boynundan çekerken, "Hatırlamayacaksın bile" diye mırıldandı.

Evangeline Jacks'in kolları arasında gerildi. "Ne demek hatırlamayacağım?"

"Demek istediğim... Sadece bir gece" dedi Jacks usulca. "Sabah unutabilirsin. Benden hoşlanmıyormuş gibi davranmaya devam edebilirsin. Ben de umurumda değilmiş gibi yapabilirim. Ama izin ver bu gecelik *benimmişsin* gibi davranayım."

Benimsin kelimesi Evangeline'in içini eritti. Bir an başı döndü, konuşamaz oldu. Kendini geri çekemiyordu ama yanında kalacağını da söyleyemiyordu.

"Daha kolayına gelecekse sen de numara yapabilirsin" diye fısıldadı Jacks. "Ben hâlâ Hollow'un sakini Jacks'mişim ve sen benim olmak istiyormuşsun gibi davranabilirsin." Jacks dudaklarını bir kez daha Evangeline'in boğazına bastırdı ve yavaşça boynundan kulağına doğru kaydırdı. Sonra usulca kulak memesini ısırdı.

Evangeline'in nefesi kesildi. Isırığı keskin ve biraz acı vericiydi, sanki ona sahip olmak ve onu da cezalandırmak istiyor gibiydi. Oysa Evangeline'i cezalandırmasına gerek yoktu. Evangeline bunu öyle çok istiyordu ki zaten işkence sayılırdı. Jacks onu yarı çıldırmış hâlde arzuluyor olsa da arzulasın istiyordu.

"Çıldırmış değilim." Sesi uyku mahmuruymuş gibi boğuk çıktı ama Evangeline'e baktığında gözleri gayet duru ve berraktı.

Evangeline sanki gözlerinin içine düşüyormuş gibi hissetti.

Çocukken bir defasında annesi ona sevgilisiyle ormanda saklambaç oynayan bir genç kızın hikâyesini anlatmıştı. Genç kız saklanacak bir yer bulmak için ağaçların arasında koşarken o sırada bir yarığa düşmüş. Küçük bir yarıkmış bu, genç kadını birkaç saniye geleceğe ya da geçmişe atmış olması gereken küçük bir boşluk. Ama Zaman genç kızı görmüş ve görür görmez de ona âşık olmuş. Bu yüzden de genç kız geleceğe ayak basmak ya da kendini geçmişte bulmak yerine, zamanın içinde düşmeye devam etmiş. Düşmüş, düşmüş, düşmüş... Zaman son bulana kadar Zaman'a tutsak kalmış.

Evangeline şimdi bu duyguyu çok iyi anlıyordu. Jacks'le birlikte o uçurumdan atlayalı iki haftadan fazla olmuştu ve nedense Jacks'ten başka tutunacak hiçbir şeyinin olmadığı, frenlenemez bir şeye doğru düşmeye devam ediyormuş gibi hissediyordu.

Jacks'in gerçekten âşık olunamayacak kadar tehlikeli biri olduğunu biliyordu. Ama olanın bu olduğunu artık inkâr edemiyordu. Jacks'i istediğini inkâr edemezdi. Hem de ona her dokunduğunda kendini geri çekmek istemeyeceği kadar. Jacks odada yokken bile onun adını dilinden düşürmeyecek kadar. Fiziksel çekim hep vardı ama birlikte o uçurumdan atladıkları geceden bu yana Evangeline ona daha çok çekiliyordu.

Çünkü Evangeline aslında uçurumdan düşmeye devam ediyordu.

Evangeline'in kalp atışları hızlandı, kalbi duracak gibiydi. O yatakta göğüsleri birbirine yapışmış ve bacakları birbirine dolanmış hâlde yatarlarken Jacks'in bunu fark etmemesini umarak kımıldamamaya çalıştı. Aralarındaki her şey, yere değdiği anda yok olacak bir yağmur damlası kadar narindi. Ama öte yandan Hollow da yağmur damlalarının asla yere değmediği bir yermiş gibi geliyordu.

Jacks elini yavaşça Evangeline'in sırtında aşağı yukarı gezdirdi. "Kalmaya mı karar verdin?"

"Aklımdan geçenleri duydun galiba" diye fısıldadı Evangeline.

"Sesli söylemeni istiyorum." Jacks çok sakin ve kısık sesle konuşuyordu; Evangeline bu kadar yakınında olmasaydı onu duyamazdı. O anda sözcüklerin ne kadar mahrem olabildiğini, sadece bir kez, sadece bir kişi için söylenebileceğini, varlığından haberdar olduğunuz anda bir an gibi kaybolup yok olacaklarını ve bir daha asla duyulamayacaklarını fark etti.

Evangeline'in kalbi hâlâ hızlı hızlı atıyordu. Şu anda korkmuyorsa ya da heyecanlı değilse kalbi, bu anlar yok olmadan önce hepsini yakalamaya mı çalışıyordu acaba? *O* kaybolmadan önce. Evangeline öyle olacağını biliyordu; hep öyle oluyordu, Jacks hep gidiyordu. Bunun böyle olması aralarında geçenleri daha saçma hâle getirse de Evangeline şu anda aklıyla hareket etmek istemiyordu. Tek istediği Jacks'in olmaktı.

Bu gecelik seninim, demek istedi ama sadece "Seninim" diyebildi.

O gece Yakışıklı Yabancı, Hollow'un tavernasındaydı. Sadece birkaç metre ötede durmuş, duvardaki boyalı bir tahtaya dart atıyor ve her defasında kırmızı hedefi vuruyordu.

"Biliyorum" dedi. "Aşırı yakışıklı *ve* aşırı yetenekli olduğuma inanmak zor."

Fıışşşttt.

İnanılmaz derecede yetenekli ya da her şeyin istediği gibi olmasına inanılmaz derecede alışmış bir genç adamın rahatlığıyla atışını yine tam isabet ettirdi.

"Neden rüyalarıma musallat oluyorsun?"

"'Musallat olmak' öldüğümü ima ediyor. Sana ölmüş gibi mi görünüyorum?" Genç adam elini göğsüne koydu ve Evangeline'e büyüleyici bir gülümsemeyle gülümsedi.

Evangeline ona güvenmek konusunda hâlâ tereddütlüydü ama aşinalık duygusu geri dönmüştü. Adamın ona bakışı, daha önce cesaret aldığı bir bakış gibiydi. Adı dilinin ucundaydı ama kim olduğunu bir türlü hatırlayamıyordu. Hissettiği bu şeyin de adını koyamıyordu.

"Kimsin sen?" diye sordu.

"Tercihim hâlâ Yakışıklı Yabancı'dan yana."

Evangeline ona yüzünü ekşiterek baktı. "Neden söylemiyorsun kim olduğunu?"

Adam başını geriye doğru savurdu. "Söylerdim ama bu Jacks'i biraz kıskandırabilir. İkinizin ne kadar yakın olduğunu düşünürsek, bu iyi bir fikir değil bence. Gerçi Jacks'le yakınlaşman da çok akıllıca değil."

Yabancı küçümseyen bir edayla iki kaşını kaldırdı.

Evangeline onu tersledi. "Jacks'le ne yaptığım seni ilgilendirmez."

Yakışıklı Yabancı suratını astı. "Ben seni üzmeye değil, hayatını kurtarmaya çalışıyorum Evangeline."

"Benim hayatım seni neden ilgilendiriyor ki?" diye kuşkuyla sordu Evangeline.

Yakışıklı Yabancı, hedef tahtasındaki diğer dartlardan birini aşacak kadar sert bir dart daha fırlattı. "Jacks konusunda dikkatli olmalısın. Şu anda aklının başında olduğunu sanmıyorum."

"O haklı." LaLa, defineden yapılmış gibi görünen kolsuz elbisesi, belinde taca benzeyen kemeri ve ışıltılı mücevherlerle işli kabarık etekleriyle tavernaya girdi.

"Senin burada ne işin var?" diye sordu Evangeline.

"Evet... Bu benim rüyam!" Yakışıklı Yabancı, LaLa'ya bir dart attı.

LaLa kaşlarını çatarak dartı savuşturdu. "Biz seninle aynı taraftayız aptal." Sonra özür diliyormuş gibi bir yüz ifadesiyle Evangeline'e döndü. "Üzgün olduğumu söylemeye geldim... Apollo için. Kendimi çok suçlu hissettim. Sen partiden kaçmadan önce bu konuyu seninle konuşup her şeyi açıklamak isterdim. Jacks bana söz vermişti, ne yaptığımı sana söylemeyecekti..."

"Bana o söylemedi" diyerek araya girdi Evangeline. Kocasını onu yakalayıp öldürmesi için lanetleyen birine karşı kibarlık gösteremeyecek kadar bezgindi. "Jacks tek kelime etmedi. İkiniz konuşurken duydum."

"Ah." LaLa dudağını dişlerinin arasına aldı. "Öyleyse onu o yağ bıçağıyla bıçakladığım için ona bir özür borçluyum galiba."

"Onu bıçaklayan sen miydin?" Evangeline onu kıskanacak derecede etkilendi. Birini yağ bıçağıyla ciddi şekilde yaralamak çok fazla güç ve kararlılık gerektirirdi.

LaLa şöyle bir omuz silkti. "Aşırı tepki göstermiş olabilirim ama bunu sırf sana her şeyi anlattığını düşündüğüm için yapmadım. Nişanlanmama hiç sıcak bakmıyordu..."

"Duyduğuma göre bunu hak etmişsin" diyerek sözünü kesti Yakışıklı Yabancı.

"Sen de bana ders vermeye kalkma sakın" dedi LaLa öfkeyle. "Bu karmaşık durumun içinde olmamızın nedeni kısmen sensin. Eğer sen..."

Yakışıklı Yabancı ortadan kaybolunca LaLa cümlesini bitirmedi. *Puff!* Genç adam, arkasında yere düşen bir darttan başka hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldu.

"Ona ne oldu? Ve neden az önce bu karmaşık durumda olmamızın nedeninin kısmen o olduğunu söyledin?"

"Sana her şeyi açıklamam için yeterli vaktimiz var mı bilmiyorum." LaLa, dartın düştüğü yere kaşlarını çatarak baktı. "Muhtemelen onu Jacks uzaklaştırdı ve az sonra bana da aynısını yapacağını tahmin ediyorum. O yüzden beni çok dikkatli dinlemen gerekiyor."

"Ama bu benim rüyam" diye itiraz etti Evangeline.

LaLa içini çekti. "Kader tanrılarının rüyalara nasıl müdahale edebildiğini açıklayacak vaktim yok. Ama bana güvenmek zorunda kalacaksın."

"Yaptığın onca şeyden sonra sana neden güveneyim?"

LaLa dudağını kemirdi, aşırı gergin görünüyordu. "Ben asla Apollo'nun seni öldürmesini istemedim. Sen gerçekten benim arkadaşımsın, Evangeline. Valory Kemeri'ni açabileceğini ama bunu yapmak istemediğini öğrendiğim gün ani bir karar verdim. Korkunç bir hataydı. Ama gerçekten ölmeni istemedim. Bu yüzden size ayna büyüsü yaptım. Apollo sana gerçekten zarar verecek olursa kendi de yaralanır ve seni avlamaya devam edemez diye düşündüm. Berbat bir nişancı olduğunu herkes biliyor, yani oku kalbine saplayabileceğine hiç inanmıyordum."

Bu, Evangeline'in duyduğu en iyi özürden çok uzaktı ama yine de içten gibiydi. LaLa ona yalvaran gözlerle bakınca Evangeline onun gözlerinde de göz kalemi lekelerinden başka kırmızı lekeler olduğunu gördü. LaLa rüyasına ilk geldiğinde ışıl ışıl ve kusursuz görünüyordu ama Evangeline ona baktıkça güzel yüzünde acının izlerini de görmeye başladı.

Evangeline, Jacks'le olan deneyimlerinden kader tanrılarının insanlardan farklı ahlak sınırları olduğunu biliyordu, bu da LaLa'yı affetmesini kolaylaştırdı. Ama yine de arkadaşına karşı temkinliydi. LaLa'nın onun ölmesini istemediğine inanabilirdi ama avlanmasında bir sorun görmediğini bilmek rahatsız ediciydi. "Bunu neden yaptığını bilmek istiyorum. Valory'de bu kadar çok istediğin ne var?"

"Evangeline, bunun için zamanımız yok" dedi LaLa. Konuşurken eteğinden yere taşlar döküldü. "Rüya bozulmaya başladı bile."

"Umurumda değil" dedi Evangeline. "Yaptığın şey için seni affedebilirim ama sana tekrar güvenmeyi düşünmemi istiyorsan, bunu neden yaptığını bilmem gerekiyor."

"Valory, ya Valor'ların en önemli sihirli hediyelerini koruyan bir hazine sandığı ya da Valor'ların yarattığı iğrenç bir şeye ev sahipliği yapan sihirli bir hapishane." LaLa kelimeler ağzından bozuk çıkmış gibi dudaklarını büktü.

"Saçma hikâye laneti" diye mırıldandı. "Korkarım ki gerçekten Hollow'da olmadığım için kemerin içinde ne olduğunu sana yine söyleyemeyeceğim."

"Bana bir şey söylemelisin" dedi Evangeline. LaLa'nın ona söyleyeceği herhangi bir şeye inanabileceğinden hâlâ emin değildi ama bir açıklama yapmasını istiyordu.

"Belki sana bir hikâye anlatabilirim." LaLa, parıltılı çizmelerini tahta zemine vura vura tavernada volta atmaya başladı. "Bir zamanlar... Herkesten çok sevdiğim biri vardı. Sevdiğim adam..." Birden sustu ve sanki başta planlandığı şeyi söyleyemiyormuş gibi ağzını çarpıttı. "Ejderhaya dönüşebiliyordu, kocaman bir ejderhaya" dedi sonunda. "Senin de bildiğin gibi ejderhalar hazine birik-

tirmeyi sever. Ben de her zaman ışıltılı şeyler giymeyi sevdiğimden beni öyle buldu. Ejderha şeklinde uçarken yerde beni gördü ve beni hazine sanıp kaptı."

LaLa parıldayan eteğinden bir taş koparırken yüzünde hüzünlü bir ifade belirdi. Evangeline, LaLa'nın partisinde hazine gibi giyinmiş bir kızla dans eden ejderha kılığına girmiş bir genç adam gördüğünü hatırladı. "Baloda sen ve ejderhan gibi giyinmiş insanlar var mıydı?"

"Evet. Bu eski bir hikâye" dedi LaLa. "Kuzey halkının çoğu hikâyenin az önce sana anlattığım kısmını biliyor ama ejderhanın kim olduğunu hatırlamıyorlar..." LaLa yine ağzını buruşturarak sustu. Sonra da, "Bekâr Gelin olmamın asıl nedeni ilk aşkımdır. Evleneceğim adamlar beni asla terk etmez. İlk aşkımdan kurtulamadığım için onlarla ilişkimi bitiren hep benim. Kader tanrısı olmayı seçtim çünkü kader tanrıları sevemez ve ben de onu sevmekten vazgeçmek istiyordum. Ondan kurtulmak istedim. Ama olmuyor."

LaLa, parlak ejderha ateşi dövmesiyle kaplı esmer kolunda elini aşağı yukarı gezdirdi. Evangeline bu dövmeyi hep LaLa'nın çok ışıltılı bir kişiliği olmasına bağlamıştı ama şimdi dövmenin onun ilk aşkıyla ilgisi olduğunu anlamıştı.

"Başkalarına âşık olmayı denedim. Ama âşık olmaya ne kadar yaklaşırsam yaklaşayım, hâlâ kalbimi vermek istediğim tek bir kişi var. Ve bunun gerçekleşmesi için tek bir yol var."

LaLa volta atmayı bırakıp parıldayan yaşlarla dolu gözlerle Evangeline'e baktı. LaLa bir defasında Evangeline'e aşk arzusuyla gözünden zehirli gözyaşları akıttığını itiraf etmişti. O sırada Evangeline onu anladığını sanmıştı. Kendisi de aşk için her şeyi göze almıştı. Ama gerçek aşkı bulup kaybetmek ve yine de onu geri kazanma umudu taşımak, tamamen farklı bir işkenceydi.

"Valory'de senin sevgilin var" diye tahminde bulundu Evangeline.

LaLa, sanki soruyu bile kabullenemiyormuş gibi hiç cevap vermedi. Ama Evangeline tahmininin doğru olduğunu düşündü. Valory'de kılık değiştiren bir ejderhanın kilitli olması, hikâyenin

Valory'nin sihirli varlıkları kilitli tuttuğu sihirli bir hapishane olduğunu anlatan versiyonuyla örtüşüyordu.

"Bana bu hikâyeyi daha önce, evine geldiğimde neden anlatmadın?" diye sordu Evangeline.

LaLa'nın yüzü daha da düştü. "Bu hikâyeyi hiç anlatmam. Ayrıca, sonunda başka birine âşık olduğuma inanmak istiyordum. Şaşaalı yeni nişanımın çocukluk aşkımı unutamadığım için kendime söylediğim başka bir yalan olduğunu kabul etmek istemedim. Ama sonra birden, gerçek aşkımı tekrar görebilmek için tek şansımı kaybedeceğimden korktum ve şey... Gerisini zaten biliyorsun." LaLa'nın alnı pişmanlık dolu çizgilerle kırıştı. "Umarım seni ve Apollo'yu lanetlediğim için beni affedebilirsin."

Evangeline tereddüt etti. Yaptıklarından dolayı LaLa'ya hâlâ kırgındı ama LaLa ve onun başına gelenler için de üzgündü.

"Bir daha böyle şeyler yapmayacağına söz ver." Evangeline öne doğru uzanıp arkadaşına sarıldı. "Aşk uğruna hepimiz hatalar yaparız. Ben ilk aşkımı kaybetmemek için her şeyi göze almıştım ve Jacks'le bütün düğünü taşa çeviren bir anlaşma yaptım."

Sözleri LaLa'yı güldürdü. "Jacks'in insanları taşa dönüştürebildiğinden haberim yoktu."

"Dönüştüremiyor. Toksik'in ona bir iyilik borcu varmış, Jacks de ondan bunu yapmasını istedi."

LaLa geri çekildi ve Evangeline'e tuhaf bir bakış attı. "Jacks demişken, korkarım ki tehlikede olabilirsin."

LaLa *tehlike* der demez yer sallanmaya başladı.

LaLa bir küfür savurdu. Tekrar konuşmaya başladığındaysa sözler ağzından sel gibi akıyordu. "Beni çok dikkatli dinle. Haftalardır kayıpsın, Evangeline. Birkaç gün önce Jacks gelene kadar hepimiz seni öldü sanıyorduk. Sanırım neşe taşı onda ve bu, sağduyusunu bulandırıyor."

Yer yarıldı. LaLa geri sıçradı ve elbisesinden düşen taşlar, giderek büyüyen boşluğa düştü.

"Bu rüyaya bakılırsa, Jacks seni Hollow'a saklamış gibi görünüyor" dedi LaLa telaşla. "Şu anda burayı bir sığınak gibi gördüğüne

eminim ama Jacks'le birlikte olduğun sürece güvende değilsin." Yer daha büyük parçalar halinde ufalanmaya başladı. "Güvende olduğunu düşünüyorsan... Bunun tek nedeni neşe taşının etkilerini senin de hissediyor olman. Ama bununla mücadele etmelisin. Neşe taşını bul, onu Jacks'ten al ve Hallow'dan çık ki..."

Evangeline sihir ve soğuk tadında bir nefes yutkunarak uyandı. Dudakları Jacks'in boğazındaydı. Önce büyük bir paniğe kapıldı ama sonra dün geceyi parça parça hatırladı.

Jacks geri dönmüştü. Yaralıydı. İyileşmişti. Sonra ondan yanında kalmasını istemişti. Onu yatağa çekmişti. Ona sarılmıştı. Sonra da, *Benimmişsin gibi davranmama izin ver,* demişti.

Evangeline *benimmişsin* deyişini hatırlayınca yine içi eridi. Sadece bir gecelik olacaktı ama rol yapma işi bitmemişti. Pencerelerden içeri sızan ışık, kolları ve bacakları birbirine dolanmış halde yatan ikisini gün ışığına boğuyordu. Jacks serin ellerinden birini koruyucu bir tavırla onun beline sarmış, diğer eli de eteğinden yukarı çıkmış, sanki Evangeline'e dokunmak bir tür nefes alma şekliymiş gibi onu kendine yakın tutuyordu.

Uyurken birbirlerine daha da yakınlaşmışlardı. Sanki bir güç onları birbirlerine doğru çekmiş gibiydi ve Evangeline bu gücün kendileri olduğundan şüphelendi.

Bu düşünceyle göğsü hafifledi ve kabardı. Ya da belki Jacks'e bu kadar yakın uyanmanın hissettirdiği duyguyla ilgiliydi. Evangeline'in bütün taşlardan çok istediği şey buydu. Sadece burada Jacks'le kalıp diğer her şeyi unutmak istiyordu.

Ama unutuyorsun, diye düşündü.

Orada başka bir şey daha vardı. Onu, mutluluğunun altında hissedebiliyordu.

Boş ver, diye düşündü Evangeline.

Ama boş vermeye çalıştıkça daha çok hatırlamaya başladı. Tavernadaki rüya. Yakışıklı Yabancı, dart. LaLa. Jacks hakkındaki uyarısı, neşe taşı hakkındaki uyarısı. Her şey korkunç bir hızla geri geldi. *Neşe taşı onda ve bu, onun sağduyusunu bulandırıyor.*

Evangeline gözlerini kapadı ve kendi kendine bunun sadece bir rüya olduğunu söyledi. Dün gece Jacks'in onu sadece taş yüzünden istediğini düşünmek istemiyordu.

Taş yüzünden olamazdı. Taş Jacks'in üstünde değildi. Evangeline dün gece onun gömleğini çıkarmıştı, göğsünü görmüştü. Herhangi bir taş taşımıyordu. Sağduyusu bulanıklaşmış değildi. Yatakta onunla sihir yüzünden yatmıyordu.

Tabii taş pantolonunun cebinde değilse.

Evangeline gergin bir nefes aldı. Hâlâ taşın onda olduğunu düşünmüyordu... Onda olmasını istemiyordu. Ama emin olmak kolay olacaktı. Evangeline'in bir eli Jacks'in sırtındaydı. Tek yapması gereken elini biraz daha aşağı kaydırmaktı...

Parmaklarını usulcacık Jacks'in teninde gezdirdi. Jacks'in teni hâlâ soğuk, pürüzsüz ve yumuşacıktı. Evangeline bir an için ne yaptığını neredeyse unutmuştu. O sırada parmaklarını Jacks'in omurgasında, sırtında ya da karın kaslarında gezdirebilirdi. Ama pantolonuna doğru inmelerine izin verdi.

Parmakları daha aşağı kayarken dudağını ısırdı...

Jacks yumuşak bir ses çıkardı.

Evangeline'in kalbi hop etti. Parmakları hemen hemen cebine dalmıştı... Elini yavaşçacık biraz daha aşağı kaydırdı. Pantolonun kumaşı yumuşaktı ve cebi...

Boş.

Taş onda değildi. Evangeline sevincinden neredeyse çığlık atacaktı.

Ta ki... Rahatlamaması gerektiğini anlayana kadar. Neşe taşını bulmayı istemeliydi. Hâlâ kayıp olan tek taş oydu. Neşe taşını

bulduğunda Valory Kemeri'ni açabilir ve Okçu'nun lanetini bozabilirdi.

Ama aslında Evangeline'in düşündüğü ne Okçu'nun lanetiydi ne de Apollo. Buraya geldiğinden beri de neşe taşını arayıp bulmak aklına bile gelmemişti. Buradan ayrılmak istememişti. Kendini çok rahat, çok mutlu hissetmişti. Petra'yı öldürdüğü için suçluluk bile duymamıştı. Bunun nefsi müdafaa olduğunu biliyordu ama yine de *bir şeyler* hissetmesi gerekirdi. Üzülmeyi denedi ama şimdi bile olmuyordu. Bir kenara ittiği başka düşünceler de vardı; şimdi onları hatırlayamıyordu bile ama var olduklarını biliyordu.

Peki bu, neşe taşı sağduyusunu bulandırdığı için miydi? Yoksa mantığını Jacks'e olan ilgisi mi gölgelemişti?

Evangeline elini Jacks'in cebinden yavaşça çıkarırken dudağını ısırdı ve hiç düşünmeden kendini ondan kurtarıp yataktan çıktı. Jacks'in kollarından kurtulur kurtulmaz hata etmiş gibi geldi. Yanına geri dönmek, ona sarılmak istedi. Çekim her zamankinden daha güçlüydü.

Yataktan uzaklaştığı her adımda, yanlış bir şey yapıyormuş gibi hissediyordu. Bununla birlikte, Evangeline duygularına güvenebileceğinden emin değildi.

Kendini zorlayarak odadan çıktı, sendeleyerek koridoru geçti.

Girişteki saat *Tost&Çay*'ı vurdu.

Ses, açık tavernadan içeri süzülen ve saatin mücevherli sarkaçları ile onlara ulaşmaya çalışan yavru ejderhayı aydınlatan sabah güneşi kadar berrak ve hafifti. Yavru ejderha mücevherlere ulaşma umuduyla camı tırmalıyor, öpüyor, minik pençeleriyle onu okşuyordu.

"Ah, hayır, canım..." Evangeline ejderhayı almaya gitti ama kendini camı açıp mücevherli sarkaçlardan birine uzanırken buldu. Öyle güzeldi ki...

Evangeline elini hızla geri çekti ve sendeledi... Bu duyguyu biliyordu.

Bu sadece bir mücevher değildi. Evangeline, içinde titreşen gücü hissedebiliyordu; siren sesi kadar tatlı ve yumuşaktı. Bu mücevher, neşe taşıydı.

Bu korkunç gerçekle göğsü sıkışan Evangeline nefes almakta zorlanıyordu. LaLa haklıydı. Neşe taşı buradaydı. Bunca zamandır Jacks'in sağduyusunu bulanıklaştırıyordu... Ve *onunkini* de. Evangeline'in burada hissettiği hiçbir şey gerçek değildi. Hissettiği güven ve mutluluk duygusu, Jacks'e karşı giderek derinleşen hisleri, hepsi neşe taşı yüzündendi.

Bu, Evangeline'i rahatlatmalıydı. O, Apollo'yla evliydi ve Jacks birlikte bir gelecek kurabileceği biri değildi. Jacks kalbini çarptıran tek kızı çoktan bulmuştu ve o kız kendisi değildi. Evangeline, Jacks'in gerçek aşkı değildi. Ama olabilmeyi dilediğini fark etti.

Evangeline gözlerini kapadı, zihnini boşaltmaya çalıştı. Ama aslında tek yapmak istediği saatin cam kapağını kapatıp keşfettiği şeyi unutmaktı. Kuzey'e sonsuza kadar mutlu olmayı umarak gelmişti ve burada Jacks'le birlikte geçirdiği zaman bunu hissetmeye en çok yaklaştığı zamandı. Buraya geldiğinden beri Jacks'i artık düşmanı gibi değil, yuvası gibi görüyordu.

Evangeline dudağını dişledi. Bunların hiçbirini istememeliydi çünkü gerçek değildi. Peki bir şeyi gerçek yapan neydi? Eğer bu şey sihrin eksikliğiyse, o zaman Kuzey'de hiçbir şey tam anlamıyla gerçek değildi.

Evangeline küçük ejderhayı dikkatlice aldı. Ardından saatin kapağını kapatıp neşe taşını camın arkasında bıraktı.

Ne yapması gerektiğini biliyordu... Sadece bunu yapmaya henüz hazır değildi.

Evangeline tavernada üst üste yığılmış kızarmış ekmek dilimleri buldu. Hepsine dökme demir kaplarda Hollow marmeladı, Kuzey limon loru, Merrywood yabanmersini reçeli ve çikolatalı kıvamlı bir şey eşlik ediyordu. Küçük ejderhası hemen çikolata kabını aldı.

Evangeline bir parça ekmeğe biraz lor peyniri sürdü ama ekmeği ağzına götüremedi. Saatin içinde neşeyle duran neşe taşını düşündükçe midesi bulanıyordu. Taşın orada olduğunu öğrendiğinden beri eski huzuru kaçmıştı.

Ama Jacks'e karşı hissettiği çekim bir yere gitmemişti.

Tavernaya adımını atar atmaz onu hissetti. Hava, içerideki oksijenin yarısının yerini kıvılcımlar almış gibi heyecanla doldu. Bileğindeki kırık kalp izi tatlı tatlı karıncalandı ve Evangeline gülümsediğini hissetti.

Jacks masaya yaklaşırken neredeyse utangaç bir tavırla, "Merhaba" dedi. Yalınayaktı, gömleği yoktu ve hâlâ mahmur bakan parlak gözlerinin üstüne düşen altın rengi saçlarıyla dağınıklığı, aşırı çekici görünüyordu.

"Merhaba." Evangeline'in de sesi tuhaf bir şekilde utangaç çıktı ve galiba Jacks'i gülümseten de buydu.

"Yataktan sessizce kalkmana gerek yoktu" dedi Jacks.

"Sessizce kalkmadım ki."

"Öyleyse neden yanımda kalmadın?" Jacks, Evangeline'in yanındaki sandalyeye oturdu ve ona doğru dönüp çapkın çapkın gülümsedi. Peri masalı gibi bir gülümsemeydi bu; kısmen kötü adam, kısmen kahraman, kısmen imkânsız.

Evangeline gülümsemeyi bu kadar sevmeye dayanamıyordu.

Ama sonra taşı hatırladı. Taş demir bir kutunun içinde olsa farklı hissedeceğini düşündü ve Jacks'in de farklı hissedeceğinden

korktu. Ona, sanki kahvaltı yerine onu yalayıp yutmak istiyormuş gibi bakmayacaktı belki de.

"Yarın bu kadar kolay kaçmana izin vermeyeceğim." Jacks'in gözleri haylazlıkla parladı, Evangeline'in kızarmış ekmeğinden bir ısırık aldı. Jacks öyle rahat davranıyordu ki Evangeline burada kalmanın kolay olacağını düşündü. "Sadece bir gece dediğini sanıyordum."

"Benim söylediklerime hiç inanmadığını sanıyordum." Jacks başını sitemli bir havayla salladı ve Evangeline'i kucağına doğru çekti.

"Jacks..." Evangeline elini onun göğsüne dayadı. Kalbinin çarptığını hissedebiliyordu, buna çok şaşırdı. Jacks dışarıdan çok rahat ve kaygısız görünüyordu ama Evangeline şu anda onun da kendisi gibi gergin olduğunu düşündü. Jacks'i kendine doğru çekip başını omzuna yaslamak ve hissetmemek için çabaladığı her şeyi ona anlatmak istedi.

Kollarını Jacks'in boynuna doladı ve bir an sımsıkı sarıldı. İkisi birbirlerine aitlermiş ve aralarında başka hiçbir şey yokmuş gibi sarıldı. Lanetler yok. Yalanlar yok. Eski yaralar ve hatalar yok. Sanki sadece şimdi varmış gibi, sanki bu andan başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi sarıldı. Sonra onu bıraktı. Sarsak kolları ve hatta geri adım atmaya çalışırken sendeleyen daha da sarsak bacaklarıyla kucağından çekildi.

"Evangeline... Sorun ne?" Kaşlarının arasında bir çizgi belirdi.

"Bu gerçek değil, Jacks. Sen ve ben neşe taşının etkisi altındayız."

"Sırf bir taş yüzünden mi bana karşı böyle hissedeceğini sanıyorsun?" Jacks ağzını sımsıkı kapattı. Bir an kızmış gibi göründü ama Evangeline gözlerinin içine bakınca aslında kırıldığını anladı.

Evangeline sözlerini geri almak istedi. Ona acı çektirmek istemiyordu. Bunu hiç istemiyordu. Ama burada bir gün daha kalamayacaklarını biliyordu çünkü bir günün yetmeyeceğinden korkuyordu; *asla yetmezdi.* Evangeline burada Jacks'le kalırsa, Petra gibi olurdu. Tıpkı Petra'nın gençliğini ve taşını korumak için her şeyi yapmaya razı olup onlara sımsıkı tutunduğu gibi o da Jacks'e tutunurdu.

"Sanmıyorum, bundan eminim." Evangeline dökme demirden boş çikolata kabını kapağıyla birlikte eline aldı. "Neşe taşını bu sabah buldum. Koridordaki saatin içinde."

"Evangeline..."

Jacks'in oturduğu yerden ayağa fırladığını duydu ama arkasına dönmedi. Bu işi ne kadar çabuk hallederse ikisi için de o kadar iyi olacaktı.

Evangeline koridora koştu.

"Dur..." Jacks elini tutup onu saatin yanından döndürdü. Yüzü solgundu ve kanlanmış gözleri cam gibiydi.

Jacks'i incitmeyi hiç istemiyordu ama bunu yüzüne yansıtmamaya çalıştı. Biraz sonra ikisi de farklı hissedeceklerdi. Jacks taşları her şeyden çok istiyordu, Evangeline'in tek derdi de Apollo'yu kurtarmaktı. Sonsuza dek mutlu olmak istiyordu... Mutluluğunun sihir sayesinde değil, gerçekten gerçek olmasını istiyordu.

"Her neyse, Jacks, biraz sonra aynı şeyleri hissetmeyeceksin."

Jacks güçlükle yutkundu ve çenesini sıktı. "Şu anda ne hissettiğim hakkında hiçbir fikrin yok."

Evangeline'in dudaklarına baktı ve yüzünde Evangeline'in şimdiye kadar gördüğü en ıstıraplı ifade belirdi.

Jacks bir şeyi istediği zaman onu dünyaları yıkabilecek ve krallıklar kurabilecek kadar şiddetli isterdi. Şu anda ondan akan enerji de öyleydi; sanki Evangeline'i hemen yok etmek ve onu kendi kraliçesi yapmak istiyormuş gibi.

Ve ah, Evangeline buna müsaade etmeyi o kadar çok istiyordu ki! Sihir, aralarındaki küçük boşlukta çatırdadı. Kusursuz, heyecan verici ve capcanlı. Bir öpücüğün binlerce savaştan ya da yüzlerce büyüden daha güçlü olduğu bir peri masalının sonu gibiydi.

Evangeline, Jacks'e yaklaştığını, dudaklarını onun dudaklarına bastırdığını ve sonsuza dek bitmeyecek bir öpücükte kaybolduğunu hayal etti.

"Bu gerçek değil, Jacks." Ağzından çıkan her kelime canını yakıyordu ama Evangeline sözler acı verse de en azından doğru olduklarını biliyordu. "Burası, lanetlerin ya da canavarların olmadığı

bir peri masalının büyüsü. Ama dışarıda lanetler ve canavarlar hâlâ var. Apollo hâlâ orada..."

Jacks sözünü kesti. "Apollo iyi" dedi. Prensin adını söylerken öfkeliydi. "Kaos onu bulmuş... Buradan ayrıldığımda ben de gördüm. Apollo, Kaos'un şatosunda ve rahatı yerinde. Orada ona başka kimse zarar veremez, o da sana zarar veremez."

"Ama böyle de yaşayamaz. Biz de böyle yaşayamayız." Evangeline elini Jacks'in elinden çekti ve Jacks ona engel olamadan saate doğru döndü. Sarkaçların kapağını açtı ve neşe taşını kaptığı gibi demir kavanoza tıktı.

3. BÖLÜM

Canavar Cinayeti

Neşe taşı saatten çıkarılır çıkarılmaz saat çalışmaz oldu. Hollow sessizleşti ve giriş, geceleri mezarların soğuduğu gibi soğudu.

Evangeline mekânların gerçekte canlı olmadığını biliyordu ama yine de Hollow ölüyormuş gibi hissetti. Mumlar söndü. Zemin çatlaklarla yaralandı. Daha önce ışıl ışıl parlayan merdivenlerde toz belirdi.

Hollow, lanetleri uzak tutmak için büyülenmiş olabilirdi ama büyüsünün geri kalanı neşe taşındanmış gibi görünüyordu.

Küçük ejderha bile değişti. Bir an önce çıkıp gitmek için sabırsızlanıyormuş gibi girişteki kapının kolunu tırnaklamaya başladı.

Evangeline orada kalmasını isterdi ama o hâlini görünce kapıyı açtı ve soğuğa uçmasına izin verdi. Kapının ardında artık kar parıldamıyordu. Dışarısı ıslak ve buzluydu, Evangeline kapıyı kapatana kadar soğuk yanaklarını ısırdı.

Evangeline'in içine bir şey oturdu.

Jacks'e bakmak bile istemiyordu. Hollow bu kadar soğuduysa, ona doğru döndüğünde göreceklerinden korkuyordu. Yine de küçük bir parçası, hiçbir şeyin değişmemiş olmasını, Hollow değişmiş olsa da Jacks'in aynı kaldığını umut ediyordu.

"Dönebilirsin, Küçük Tilki." Sesi canlı geliyordu, bunu duyunca Evangeline'in umut kıvılcımı yanıp kül oldu. "Benden duyacağın istenmeyen sözler için endişelenmene gerek yok artık."

Haklıydı; Evangeline ona doğru döndüğünde Jacks'in gözlerindeki kırmızılık gitmişti. Çenesini hâlâ sıkıyordu ama üzgün değil kızgın görünüyordu.

"Farklı hissedeceğini söylemiştim sana" dedi Evangeline. Sözler içini acıtıyordu, acısını bir kenara itmeyi denedi. Kaos ona taşların gücünü herkesten daha çok hissedeceğini söylemişti. Görünüşe bakılırsa Evangeline, neşe taşının etkisinden henüz çıkamamıştı ama hâlâ hissettiği duyguların çok yakında yok olmasını umuyordu. Jacks'i çoktan terk ettikleri belliydi.

"Haklıymışsın" dedi Jacks. "Artık gitmek istiyorum. Diğer iki taşı alıp getireceğim. Bir pelerin bulmalısın."

Evangeline, Aurora Valor'un günlüğünü bulduğu gardıropta kalın beyaz kürk astarlı altın rengi bir pelerin buldu. Pelerini aldı ve ona uygun olarak üst kısmında altın rengi çiçek işlemeleri ve günbatımı pembesi kurdelelerle süslenmiş beyaz bir elbise giydi. Günlüğü de yanına almaya karar verdi. Bunu neden yaptığını gerçekten bilmiyordu. Okuduğu son bölümden sonraki sayfaların neredeyse tamamı boştu. Başka taşlar bulmak için de deftere ihtiyacı yoktu. Neşe taşı, gerçek taşı ve gençlik taşı artık Jacks'le ikisindeydi, şans taşı da Kaos'taydı zaten.

Evangeline, Petra'nın ölmeden önce söylediklerini hatırlayınca, içinde korkuya benzer bir şeyin titreştiğini hissetti. *Dört taşın birlikte neler yapabileceğini o zaman öğrendim. Ama sanırım sana o kısmını anlatmamışlar...*

"Hazır mısın?" dedi Jacks.

Evangeline arkasına döndüğünde onu kapı eşiğinde, yüzündeki ifade kadar ürkütücü koyu renkli bir paltoyla asker gibi dimdik dururken gördü. Neşe taşının buranın tüm neşesini alıp götürdüğünü biliyordu ama artık taşların dördünü de bulduklarına göre

Jacks'in hiç değilse biraz daha mutlu olmasını beklerdi. Oysa Jacks ona bakarken neredeyse öfkeli görünüyordu.

"Dört taş bir araya gelince, kemeri açmak dışında başka neler yapabilir?" diye sordu Evangeline.

"Bunu merak etmek için biraz geç kaldın" dedi Jacks sertçe. Ses tonu Evangeline'in daha önce yüzlerce kez duyduğundan daha soğuk değildi ama yine de Jacks kapıdan uzaklaşırken bunun acısını hissetti.

Evangeline dışarı çıktığında kızak hazırdı. Evangeline, Hollow'a bakarken soğuk kış havası saçlarını dağıtıp yüzüne savurdu. Buraya geldiğinde tüm güzelliğiyle açmış olan yol kenarındaki çiçekler şimdi solmuş ve kırağıyla kaplanmıştı. Evangeline çatıda da neşeli mantarlar ve çiçekler gördüğünü hatırlıyordu. Şimdiyse çatıda sadece ilk fırtınada uçup gidecekmiş duran tahtalar vardı.

"Gitmeliyiz" dedi Jacks.

Evangeline kızakta onun yanına oturdu. Kar gibi beyaz kızağın oturma yeri bir yolcu daha alabilecek kadar genişti. Evangeline'le Jacks arasında bir kişilik boşluk vardı. Bu mesafenin farkında olmak Evangeline'e acı veriyordu.

Jacks'e bakmak ve Jacks'in de ona bakmasını beklemek istemiyordu. Jacks'e karşı, özellikle de bu duygusuz versiyonuna karşı hiçbir şey hissetmek istemiyordu. Ama kalbindeki sızı dinmek bilmiyordu.

Neşe taşı bir kutuya kapatıldığına göre, Jacks'e karşı duyduğu çekimin artık ortadan kalkacağını düşünüp duruyordu. Ama o çekimden kurtulamıyordu.

Valorfell'e dönüş yolculuğu hiç hoş değildi; kızağı çeken atların dörtnala koşarken çıkardıkları ses dışında sessiz ve resmiydi.

Evangeline merak ediyordu, acaba Jacks gerçekten hiçbir şey hissetmiyor muydu yoksa hislerini saklamaya mı çalışıyordu? Hollow'dan çıkıp kemeri açabilmek için saatten neşe taşını almaları için ısrar eden Evangeline'di. Yine olsa, yine aynı şeyi yapardı.

Seçiminden pişman değildi.

Sadece bu kadar acı vermesi hoşuna gitmiyordu. Tek isteğinin karşıya uzanıp Jacks'in elini tutmak olmasından nefret ediyordu.

Ama kımıldamaya bile cesaret edemiyordu.

Jacks ona karşı hâlâ bir şeyler hissediyorsa bile, belli etmemeyi tercih ediyordu.

Kaos'un şatosuna giden yolun geri kalanını yürümek için kızağı mezarlığın kapısında bıraktılar. Jacks'teki iki taş sırt çantasındaydı, Evangeline'deki neşe taşı da hâlâ dökme demir kavanozun içinde kapalı duruyordu.

Evangeline, Jacks'in taşı onda bırakmasına sevinmişti. Tabii ona karşı hâlâ bir şeyler hissetmiyor ve hissettiklerini sadece düşünmek bile taşı, kapalı hâldeyken bile taşımak istemeyecek kadar dehşete düşürmüyorsa.

Kaos'un yeraltı şatosunun girişinde mermerden yapılmış iki hüzünlü melek heykeli vardı. Meleklerden biri kırık kanatlarının yasını tutarken, diğeri de telleri kopmuş bir arp çalıyordu. Evangeline onları daha önce birkaç kez görmüştü ama şatoya genelde gece vakti girip çıktığı için dikkatli bakmamıştı. Şimdiyse güneş hâlâ tepedeydi, heykellerin üzerine grenli bir ışık saçıyordu ve heykeller ilk kez ona Valory Kemeri'ni koruyan melekleri hatırlatmıştı. Kaçırdığı bir bağlantı olup olmadığını merak etti.

"Artık döndüğümüze göre, eminim kocanı görmek için can atıyorsundur" dedi Jacks, "ama onu aramaya gitme. Okçu'nun laneti kalkana kadar Apollo senin için tehlike arzediyor."

"Bunu zaten biliyorum."

"Neyse, ölümü baştan çıkarmayı ne kadar çok sevdiğini bildiğim için hatırlatmak istedim" diye karşılık verdi Jacks.

Başını iki yana sallayan Evangeline, kanını kullanarak kapıyı açtı.

Kapıdan girdikleri sırada Jacks ona yine ters ters baktı.

"Yine ne oldu?" diye sordu Evangeline.

"Kendini koruma bilincin yok. Kaos'un sana bir vampir şatosundayken kan akıtmaman gerektiğini söylediğini duymadın mı?"

"Hâlâ gündüz. Vampirler uyuyor."

"Bu da sana kemeri açana kadar ölmek için birkaç saat kazandırıyor."

Evangeline meydan okur gibi çenesini kaldırdı. Az kalsın burada neredeyse iki hafta boyunca tek başına yaşadığını, onun uyarısına ihtiyacı olmadığını ekleyecekti. Ama bir yanı hâlâ Jacks'in tek derdinin kemer olduğundan kuşku duyuyordu. "Kemeri açmanın senin umurunda olmadığını sanıyordum. Sadece taşları istiyorsun sanıyordum."

"İstiyorum" dedi Jacks hiç tereddüt etmeden. "Ama Kaos'a, o kemeri açıp miğferini çıkarana kadar taşları kullanmayacağıma söz verdim ki o da bunu hava kararana kadar yapamaz. Bu durumda sen de uslu bir küçük anahtar gibi davranıp kendini odana kilitlemeye ne dersin?"

Evangeline öfkeden köpürüyordu. Hâlâ Jacks'in ona beslediği duyguları gizlemek için onu kızdırmaya çalıştığından şüpheleniyordu. Eğer öyleyse, bunu başarıyordu da.

"Merak etme Jacks, ölüp de seni asla rahatsız etmem." Hızlı adımlarla odasına doğru yürüdü. Sırf Jacks'i kızdırmak için Apollo'yu aramak istiyordu. Ayrıca prensi yeniden görünce Jacks'i düşünmeyi bırakmanın daha kolay olacağını düşünüyordu. Çünkü şu anda bu imkânsız gibi geliyordu.

Evangeline, Jacks'i dama oynarken bulduğu avludan geçti. Oradan geçerken aklına Jacks'in LaLa'yla konuşurken onlara kulak misafiri olduğu konuşma geldi. Jacks'in LaLa'ya anlattıklarından, buradan uzaktayken Okçu'nun lanetine çare aradığı sonucunu çıkarmıştı. O konuşmayı duyduktan sonra Jacks'in bir şeyleri umursadığını düşünmüştü ama şimdi keşke oyun oynasaymış diyordu. Bencillik yaptığı zamanlarda onu sevmemek çok daha kolaydı.

Evangeline'in göz pınarlarında yaşlar birikti.

Gözyaşlarını elinin tersiyle sildi, Jacks için ağlamak istemiyordu. Ama çok zordu. Her şey içini acıtıyordu. Onu istemek canını yakıyordu. Jacks tarafından reddedilmek canını yakıyordu. Nefes almak acı veriyordu. Ağlamak acıtıyordu. Ağlamamaya çalışmak daha da beter acı veriyordu.

Evangeline odasına vardığında başı zonkluyordu ve kalbi kurşun gibi ağırdı. Oda soğuk ve karanlıktı ama Evangeline mumlardan sadece birkaçını yakıp kendini yatağa attı.

Neşe taşını koyduğu demir kavanozu hâlâ sımsıkı tutuyordu. Kapağı açmak hiç de zor olmazdı. Hem gerçekten bunun ne zararı olabilirdi ki? Taşın acıyı dindirme gücü vardı ve Evangeline çok acı çekiyordu.

Evangeline parmaklarını kapağın üstünde gezdirdi. Sonra onu usulca açtı.

Rahatlama tatlı ve anlıktı. Evangeline'in omuzları gevşedi, gözkapakları kapandı, göğsü sanki üzerindeki tüm ağırlık kalkmış ve nihayet rahat nefes alabilecekmiş gibi hafifledi. Arzusu hâlâ geçmemişti. Gözlerini kapatınca, kapının çalındığını ve ardından Jacks'in kısık sesle seslendiğini duymak için kendini zorladığını fark etti. Ama sessizlik karşısında yıkılmak yerine, sessizce umut etmeye devam etti. Jacks'in onu umursamadığına inanamıyordu. Ona olan hislerinin sadece bu taş yüzünden olduğuna inanamıyordu. O...

Hayal görüyordu.

Evangeline, demir kavanozun kapağını yeniden kapatmak için kendini zorladı. Sonra taşı yastığının altına sıkıştırdı ki gözünden uzak olsun. Her ne kadar gönül sızısını dindirmek istese de bir yanılsama içinde yaşamak çözüm değildi. Çok yakında her şey daha iyi olacaktı. Kemeri açıp Okçu'nun lanetini bozduğunda, Apollo'yla arası farklı olacaktı; en azından bu kesindi. Peki nasıl farklı olacaktı?

Vücudunu bir ürperti sardı. Yastığın altına uzanıp taşı tekrar çıkarmamak için kendini zor tutuyordu. Hiç değilse onu kullanma vakti gelene kadar kapalı tutmalıydı. Ama belki de bu acıyı yaşaması gerekiyordu ki üstesinden gelebilsin.

Evangeline gözlerini kapatırken yastığına sarıldı.

Zaman sanki hiç geçmiyormuş gibi çok yavaş ilerliyordu. Işıkta da ısıda da hiçbir değişiklik yoktu. Ta ki birden değişene kadar. Hava yoğunlaştı. Hemen arkasından tüy gibi yumuşak parmakların saçlarını yanağından uzaklaştırdığını hissetti.

"Jacks..." Kalbi sıkıştı, gözkapakları titreşti ve gözleri açıldı. Evangeline çığlığını bastırmak için yutkundu.

Apollo yatağının üzerine eğildi. Evangeline'in yanağındaki eli hareketsiz kaldı. Yoksa eli boynunda mıydı? Onu boğmak üzere miydi?

Bir an için korku Evangeline'i felç etti. Sonra dizlerinin üzerinde doğruldu. Kaçması gerekiyordu.

"Korkma... Sana zarar vermeyeceğim, Evangeline."

Apollo adını yalvarır gibi söyledikten sonra önce bir dizini, sonra diğerini yatağa koydu ve Evangeline'in önünde diz çöktü. Gözleri kırmızı değil, berrak kahverengiydi. Evangeline onun bakışlarının ne kadar çabuk değişebildiğini biliyordu ama şu anda öyle dehşet içinde, öyle yalnız, öyle çaresiz, öyle yaralı görünüyordu ki!

Evangeline aynaya bakıyormuş ve kendi duygularının yansımasını görüyormuş gibiydi.

Evangeline ondan kaçması gerektiğini biliyordu ama Apollo zaten acı çektiği için onu daha fazla incitmek istemiyordu.

Apollo, Evangeline'in yanağını usulcacık avuçladı. Evangeline donup kaldı ama geri çekilmedi. Apollo sözünü tuttu. Ona zarar vermedi. Hatta dokunuşu Evangeline'in acısını biraz dindirmişti.

Apollo, Evangeline'in çenesini okşadı.

Eli sıcak ve şefkatliydi. Ama sanki o da korkuyormuş gibi parmakları biraz titriyordu.

Dokunuşu Evangeline'e hâlâ iyi geliyordu ama bu hiç de akıllıca bir fikir olmayabilirdi. "Apollo... Bu tehlikeli."

Apollo sesli ama kırılgan bir kahkaha attı. "Seni ilk gördüğüm andan beri hiçbir şey güvenli olmadı ki. Yine de gözümü senden çevirmek istemem."

Sonra Evangeline'i öptü.

Evangeline bir an nefes almayı unuttu; öpüşmeyi unuttu. Ama Apollo sabırlıydı. Dudakları Evangeline'in dudaklarında çok özenli gezindi ve Evangeline gevşeyip kendini ona bırakana kadar yumuşak yumuşak dokundu.

Evangeline onunla daha önce de öpüşmüştü ama kesinlikle böyle değildi. Apollo, Jacks'in büyüsünün etkisi altındayken öpücükleri ateşli rüyalar gibiydi. Sanki dudaklarından daha fazlasını tatmak istiyormuş gibi şehvet ve arzu dolu. Bu öpücükse daha çok dansa davet gibiydi.

Üstelik Apollo çok iyi bir dansçıydı. Elini usulca Evangeline'in saçlarına kaydırdı ve dudaklarını aralarken başını hafifçe yana yatırdı. İçinde kelebekler uçuşan Evangeline kollarını onun boynuna doladı.

Apollo'nun, Evangeline'in ağzına dayadığı dudakları gülümsemeyle gerildi.

"Bunu ne çok istediğimi bilemezsin." Evangeline'in dudağını dişlerinin arasına aldı, onu tekrar öptü ve sonra dudağını kanatacak kadar sert ısırdı.

"Özür dilerim" diye mırıldandı.

"Yo... Sorun değil." Bu, Evangeline'e Jacks'i hatırlattı. Ama bu düşünceyi hemen aklından uzaklaştırdı. O da Apollo'yu ısırdı. Apollo yine gülümsedi ve elleriyle Evangeline'in altın rengi pelerinini çıkarmaya çalışırken onu daha sert öptü.

Pelerini omuzlarından kayıp düşerken Evangeline'in nefesi kesildi.

Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordu ama Apollo o kadar iyi geliyordu ki! Her dokunuşu onu taparcasına seviyormuş gibi hissettiriyordu. Pelerinden kurtulduktan sonra Apollo, Evangeline'in sırtını yatağa dayayarak göğsündeki kurdeleleri çözmeye başladı. "Çok hızlı gidersem söyle."

Evangeline'i nazikçe öpmeye devam etti. Önce dudaklarından, sonra çenesinden. Boynuna sıcak öpücükler kondurarak aşağıya doğru inerken elleriyle göğüslerine, ardından da boğazına yapıştı.

Evangeline'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Üzgünüm" dedi Apollo. Bu defa özrüne bir öpücük eşlik etmedi.

Apollo'nun gözleri kahverengiden kırmızıya dönünce ve elleri boğazını sıkmaya başlayınca Evangeline'in içindeki korku kanatlandı.

Evangeline binlerce paniğe dönüştü. Apollo'nun bacak arasını tekmeledi ama prensin üstündeki ağırlığından dolayı tekmeleri etkisiz kalıyordu. Apollo ağırlığıyla onu yatağa âdeta çivilemişti.

Apollo parmaklarıyla nefes borusuna acıta acıta bastırırken Evangeline çığlık atmaya çalıştı.

O anda Apollo da boğuluyormuş gibi öksürmeye başladı. Ayna büyüsü sayesinde ağzından tükürükler çıkarıyor, boğulur gibi öksürüyor ve Evangeline'in boğazına sarılan elleri giderek gevşiyordu.

Evangeline güçlükle nefes alıyordu ama Apollo geri çekilirken kavanozla neşe taşını almayı ve onun altından kaçmayı başardı.

Beceriksizce yataktan aşağı yuvarlandı. Her şey bulanıktı. Karanlık oda dönüyor, mumlar aynı anda hem yanıyor hem tütüyordu. Evangeline fırlayarak soluyor, ayakta zor duruyordu. Ama o anda nasıl olduysa yatağın yanındaki kolu hatırladı.

Var gücüyle kola asıldı. Ânında Apollo'nun üstüne bir kafes indi. Parmaklıklar tıngırtıyla yerlerine oturdu ve onu hapsetti.

Apollo hırıltılı bir ses çıkararak parmaklıkları tuttu. Yüzü vahşi bir hayvanınki gibiydi, gözleri hâlâ kırmızı kırmızı parlıyordu ama yalvarır gibi konuştu. "Özür dilerim, Evangeline. Sana gerçekten zarar vermek istemiyorum!"

"Biliyorum." Evangeline sendeledi.

Jacks.

Boynundaki damarlar görünüyordu; Apollo'ya ters ters bakarken gözlerinden ölüm fışkırıyordu.

"Git" dedi Evangeline buyurgan bir sesle.

Evangeline, Jacks'in gömleğini çekiştirip onu göndermeye çalışırken"Apollon'a zarar veremezsin" dedi nefes nefese. "Ona zarar verirsen, ben de zarar görürüm. Unuttun mu?"

Jacks, *"Gün gelecek onu öldüreceğim"* gibi bir şeyler geveledi. Kolunu Evangeline'in omzuna attı.

"Çek ellerini karımın üzerinden!" diye haykırdı Apollo.

Jacks, Evangeline'i kendine çekerek kapıya doğru götürdü.

Evangeline korkunç bir şekilde bölünmüş gibiydi. Apollo'ya geri dönemezdi –o bu hâldeyken olmazdı– ama Jacks'le birlikte gitmek de bambaşka bir acıydı. Jacks onu kurtarmak için hep yanındaydı ama sonra hep gidiyordu.

Jacks, Evangeline'i odadan çıkarırken hiç de nazik değildi. Odadan çıktıktan sonra duraksayıp kapıyı arkalarından hızla çarptı ve tekrar Evangeline'e döndü.

"Sana ne yaptı?" Jacks, Evangeline'in dudağındaki kanı görünce çenesi gerildi.

"İyiyim ben... Sadece..." *Bana sarılmana ihtiyacım var.* Bunu söyleyemedi. Aklından geçeni belli ettiğinden bile emin değildi.

Ama Jacks onu kucağına aldı. Evangeline ona sarıldı ve başını onun omzuna gömdü.

Jacks ona canını acıtacak kadar sıkı sarıldı ama Evangeline bu acıya aldırmadı. Jacks onu sıkarak ezsin, sıkarak kemiklerini kırsın ama yeter ki onu hiç bırakmasındı. Evangeline'in istediği buydu ve Jacks'in de aynı şeyi istemediğine inanmayı reddediyordu.

Jacks onu kucağında yan odaya taşırken kalp atışlarını göğsünde hissedebiliyordu. Oda çok dağınıktı. Masanın her yerinde elmalar ve elma koçanları vardı. Yatağın üzerinde çarşaflar sağa sola savrulmuştu. Ateş kütüklerden daha fazlasını yakıyordu. Belli ki, Hollow'dan döndükten sonra üzgün olan tek kişi kendisi değildi.

Jacks bir tekme vurup kapıyı kapattı ve Evangeline'i yatağa götürdü. "Küçük Tilki, seni görünce sandım ki..."

Jacks, Evangeline'i kırışık çarşafların üstüne yatırırken duraksadı. Sonra kızın saçlarını avucuna doladı ve kendisine baksın diye çekiştirdi. Jacks'in yüzü kayan bir yıldızın acısını yansıtıyordu. Hüzünlü ve güzeldi. Gözleri o kadar maviydi ki başka her şeyin rengi donuk görünüyordu.

Jacks istemsizce bakışlarını Evangeline'in dudaklarına kaydırdı.

Nefesleri sıklaştı ve Evangeline onunla bir kez daha öpüşebilmeyi diledi.

Jacks iyice eğilip Evangeline'in saçını yavaşça çekip başını yana doğru eğdi ve ağızları inanılmaz derecede yakınlaştı.

"Hâlâ kanıyorsun." Jacks, Evangeline'in dudaklarının ortasını usulca ve onu heyecandan kıvrandıracak kadar yavaşça yaladı. Dili cennet ve cehennem gibiydi. İstediği ve sahip olamadığı her şey gibiydi. Evangeline kendini ona doğru daha da eğilmekten vazgeçirmek zorundaydı ama Jacks'in buna izin vereceğini hiç sanmıyordu. Jacks'in parmaklarını saçlarının arasında hissedebiliyordu. Jacks başını havada tutuyordu ve dudaklarının birleşmesine ramak kalmıştı.

Ama belki de bu yakınlık yeterliydi. Belki temas etmelerine gerek yoktu. Evangeline, Jacks'le yaşadığı sürece böyle yaşayabilirdi.

Sonra Jacks onu bıraktı. Elini saçlarının arasından çekip yataktan uzaklaştı. Evangeline'in teni aniden soğudu.

"Ne oldu?" dedi Evangeline. Jacks'in yine içine kapandığını, yüzündeki duyguyu sildiğini görebiliyordu; öfke, şehvet, korku, acı, özlem. Tıpkı Hollow'da yaptığı gibi. Evangeline neşe taşını kaba kapattığında da böyle yapmıştı. Jacks kendini tüm duygulara kapatmıştı. Her şey taş yüzünden olmuş gibi davranmıştı.

Evangeline öyle olduğundan kuşkulanmıştı ama şu âna kadar emin değildi.

"Gitmem gerek" dedi Jacks soğuk bir tavırla.

"Hayır..." Evangeline yataktan kalktı. Bu defa onu her şeyin dışında bırakıp sıyrılmasına izin vermeyecekti. "Neden bu kadar korkuyorsun?"

Jacks'in gözlerinde pişmanlık gibi bir şey belirdi.

"Ne oluyor?" diye ısrar etti Evangeline.

Jacks elini saçlarının arasında gezdirdi. "Taşların bir araya geldiğinde neler yapabildiğini öğrenmek istiyor musun hâlâ?"

"Evet" dedi Evangeline. Ama birden gerildi. Beklediği cevap buydu. Öğrenmek için dil döküp yalvardığı. Bunca zamandır Jacks'in gerçekten ne istediğini öğrenmek için can atıyordu. Bir süre bunu öğrenmekten korkmuştu, çünkü Jacks'in kimseye zarar vermesini istemiyordu. Ama şimdi Jacks'in ona bakışından, vereceği cevabın sadece kendisini inciteceğinden korktu.

Jacks masasına geçti ve beyaz bir elma aldı. Elmayı havaya fırlatırken, "Dört taş bir aradayken insan geçmişindeki bir âna geri dönebilme gücüne sahip olur. Bu yalnızca bir kez yapılabilir. Taşlar bir kez bu amaçla kullanıldıktan sonra, bir daha asla bu şekilde kullanılma gücüne sahip olmaz."

Bir an için bu Evangeline'e çok da kötü bir şeymiş gibi gelmedi. Pek çok insanın değiştirmek istediği anlar vardı. Sadece o gün bile Evangeline'in farklı yapmış olabileceği bir sürü şey vardı. "Hangi âna geri dönmek istiyorsun?"

Jacks elindeki elmaya bakarak cevap verdi. "Donatella'yla karşılaştığım âna geri dönmek istiyorum."

"Seni bıçaklayan prenses mi?"

Jacks gergin bir şekilde başını salladı.

Bir an için Evangeline'in dili tutuldu. Böyle bir cevap almayı hiç beklemiyordu. Jacks'le mahzen mezarda birlikte geçirdikleri geceyi hatırladı hemen. Jacks ona Prenses Donatella'nın hikâyesini orada anlatmıştı. Onu nasıl öptüğünü, öpücüğünün kızı öldürmesi gerekirken onun kalbinin atmasına neden olduğunu. Prenses onun tek gerçek aşkı olmalıydı ama Donatella başka birini seçmiş ve Jacks'i kalbinden bıçaklamıştı.

"Neden onun için geri dönmek isteyesin ki?"

Jacks çenesini ovuşturdu. "O benim tek gerçek aşkım olmalıydı... Bunun için bir şans daha istiyorum."

"Ama bu hiç mantıklı değil" dedi Evangeline. "*Sevmediğin* bir kız için tüm bu zahmete neden katlanıyorsun?" Çünkü Evangeline,

Jacks'in Donatella'yı sevmediğini biliyordu. Daha önce, hikâyeyi ilk duyduğunda buna inanmış olabilirdi ama şimdi olayın derinine inemiyor, içyüzünü kavrayamıyordu.

Jacks, Donatella'dan hiç bahsetmezdi ve nadir zamanlarda adını andığında, onu seviyormuş gibi konuşmazdı.

"Bunu sırf o zaman onu öldürmedin diye mi istiyorsun? Yoksa gerçekten onunla birlikte olmayı mı istiyorsun?"

Jacks'in öfkelendiği burun deliklerinin genişlemesinden anlaşılıyordu. "Bu anlamsız bir tartışma." Elmasını sertçe ısırdı. "Nasıl olsa sen bunu hatırlamayacaksın."

Evangeline'i yeni bir panik sardı. Jacks bunu ikinci kez söylüyordu. Hollow'da ilk söylediğinde şaka yapıyormuş gibi söylemişti ama şimdi sesi ciddi ve kararlıydı.

"Neden hatırlamayacağımı söylüyorsun?" diye sordu Evangeline. Ki sorunun cevabını biliyor olmaktan korkuyordu. Jacks zamanda geri giderse, bu sadece onun hayatını değiştirmekle kalmaz, aynı zamanda Evangeline'in hayatını da değiştirirdi. O yüzden unutacağını söylüyordu, çünkü Jacks yeni bir gerçeklik yaratırsa bunların hiçbiri olmayacaktı. Bu tartışmayı hiç yapmamış olacaklardı.

Evangeline Kuzey'e geldiğinden beri Jacks'le aralarında geçen her şey, Jacks'in kemer taşlarını aramasının bir sonucuydu. Ama taşları kullanarak geçmişini yeniden yazmayı başarırsa, o zaman taşları tekrar bulması gerekmeyecekti... Evangeline'e ihtiyacı olmayacaktı.

Evangeline birden kendini çok kötü hissetti.

Jacks hiç umursamıyormuş gibi görünüyordu.

"Zamanda geriye gidersen benim hayatımın ne kadarı değişecek?" diye sordu Evangeline.

Jacks elmasından bir ısırık daha aldı. "Hayatın büsbütün değişmeyecek. Zaman değişmek istemez... Birisi onları değiştirmek için etkin bir şekilde mücadele etmediği sürece çoğu şey kendini sıfırlayacak. Anladığım kadarıyla, sen yine buraya geleceksin... Ama bu benim yüzümden olmayacak. Kaos'un seni buraya getirmenin bir yolunu bulacağını tahmin ediyorum. O yüzden merak etme canım, yine prenses olacaksın ve yine Apollo'yu alacaksın."

"Peki ya sen? Hiç karşılaşacak mıyız?"

"Hayır." Jacks bundan dolayı bir şey hissettiyse bile duygusunu belli etmedi.

"Beni hatırlayacak mısın?"

"Evet" dedi Jacks, yine aynı kayıtsızlıkla. "Ama yollarımızın hiç kesişmemesi için çok dikkatli olacağım."

"Ama az önce hayatımın değişmeyeceğini söyledin?"

"Değişmeyecek." Elmasından bir ısırık daha aldı. "Luc'un düğününe engel olmanın başka bir yolunu bulacaksın. Sanırım Toksik."

"Kastettiğim şey bu değildi." Evangeline'in göz pınarlarında yaşlar birikti. Jacks'in, onu unutacak olmasını umursamadığına inanamıyordu. Bu ânın ve aralarında geçen diğer anların silinecek olmasını. Onun yerini Kaos'un ya da Toksik'in alacak olmasını; yani, Jacks'in Evangeline'in hayatının çoğunlukla değişmeyeceğiyle ilgili *teorisi* doğruysa. Eğer yanılıyorsa, Evangeline'in hayatının alabileceği pek çok farklı yön vardı.

Yine de, o sırada Evangeline'in endişelendiği şey bu değildi. Tek derdi, *Jacks'i* unutacak olmasıydı.

Evangeline'in nefesi daralıyor, kalbi küt küt atıyordu; kalbinin her an durabileceğinden korktu. Jacks de orada öylece durmuş, elma yiyordu.

Ama Evangeline onun bir şeyler hissettiğinden emindi. Hollow'da aralarında geçen hiçbir şeyin neşe taşı yüzünden olduğuna inanmıyordu artık. Neşe taşı mutluluk yaratmıyordu; tek yaptığı yaraları iyileştirmek ve korkuyu ortadan kaldırmaktı.

Jacks neden korkuyordu? Yarası neydi?

O benim tek gerçek aşkım olmalıydı... Bunun için bir şans daha istiyorum. Evangeline, neden Donatella'yla birlikte olmak için geri dönmek istediğini sorduğunda böyle söylemişti. Onu sevdiğini söylememişti. Onu sadece aşk için tek şansı olduğuna inandığı için istiyordu. Gerçekten de öyleydi, çünkü öpücüğüyle öldürmediği tek kız oydu.

"Ya yanılıyorsan? Ya Prenses Donatella senin aşk için tek şansın değilse? Valory Kemeri'ni açarsam, içeride Apollo'nun lanetine çare

olacak bir şey olduğunu söyledin. Ya içeride sana da yardım edecek bir şey varsa? Belki *yeni* bir gerçek aşk bulmanın bir çaresi vardır."

Jacks dişlerini gıcırdattı ve elmasını ateşe attı. "O işler öyle olmuyor."

"Neden en azından denemiyorsun? Neden tek çaren seni sevmeyen bir kız için zamanda geriye gitmek?"

Jacks'in bakışlarında fırtınalar esiyordu.

Evangeline belki de orada durmalıydı ama bu onun son şansıydı. Eğer Jacks korkunç planını uygularsa, Evangeline tanıştıklarını bile hatırlamayacaktı. Yavaşça Jacks'in durduğu yere doğru yürüdü ve başını kaldırıp ona baktı.

"İstediğinin gerçekten bu olduğuna inanıyorsan, kendine yalan söylüyorsun."

"Kendime yalan söylemiyorum" diye hırladı Jacks.

"O zaman bana istediğinin gerçekten bu olduğunu söyle. Bunu her şeyden çok istediğine yemin et, ben de bir daha konuyu açmayayım."

Jacks onu omuzlarından tuttu ve gözlerinin içine baktı. Bir süre konuşmadı. Sadece ona, dudaklarında duran kana ve yanaklarında kurumuş gözyaşı lekelerine baktı. "Yemin ederim ki gerçekten istediğim bu." Her kelimesini bir yemin gibi söyledi. "Seninle birlikte geçirdiğimiz her anı, bana söylediğin her kelimeyi ve sana dokunduğum her anı silmek istiyorum, çünkü bunu yapmazsam seni öldüreceğim, tıpkı Tilki'yi öldürdüğüm gibi."

Evangeline'in kalbi durdu.

Jacks'in gözlerine baktı ama tek görebildiği karanlıktı ve tek hissettiği, Jacks'in ellerinin dokunuşuydu. Onu, insanın bir uçurumun kenarını bıraktığı anda bir daha tutamayacağını bilerek tuttuğu gibi tutuyordu.

Evangeline görmek istemediği gerçekten artık kaçamazdı. *Okçu ile Tilki Hikâyesi*'ndeki Okçu, Jacks'ti. Okçu'nun laneti hakkında bu kadar çok şey bilmesinin, ısrarla laneti bozmanın bir çaresi olmadığını söylemesinin, Okçu'yla *arkadaş* olmadıklarını söylemesinin nedeni buydu. Okçu kendisiydi.

Yakışıklı Yabancı ilk tilkiden söz ettiği anda Evangeline bunun doğru olduğundan korkmuştu. Ama haklı olmak istemediği için bunu reddetmişti. Jacks'in hikâyesi *o* olsun istememişti. Jacks'in hikâyesi *kendisi* olsun istiyordu.

Jacks'i, sevdiği kızı incitmemek için mücadele eden ama mücadeleyi kaybeden Okçu olarak hayal etmeye çalışırken yanağından bir damla yaş süzüldü. Böyle darmadağın ve zalim olmasına şaşmamalıydı. Umursamama sanatında mükemmelleşmesine şaşmamalıydı.

"Peri masalını mahvettiğim için üzgünüm Küçük Tilki ama hikâyeler mutlu sonla bitmez, ikimizinki de mutlu bitmez."

Jacks, Evangeline'in omuzlarını bıraktı ve kapıya yöneldi.

"Ben o tilki değilim!" diye bağırdı Evangeline.

"Anlamıyorsun." Jacks omzunun üzerinden üzgün bir bakış attı. "Her kız başka bir tilkidir. Hikâyenin gerçekte nasıl bittiğini bilmek ister misin? Hikâyenin herkesin unuttuğu kısmını bilmek ister misin?"

Evangeline kendine hayır anlamında başını sallamasını söyledi. Uzun zamandır bu hikâyenin sonunu öğrenmek istiyordu ama şimdi tamamen unutmaktan yanaydı. Jacks'in hayatının aşkını bulan ve onu öldüren sefil bir kahraman yerine, tekrar Kupa Prensi –gerçek aşkı arayan kalbi kırık kader tanrısı– olmasını istiyordu.

"Bana hikâyenin nasıl bittiğini anlattığını sanıyordum" dedi.

"Sana onu öldürdüğümü söyledim ama nasıl öldürdüğümü anlatmadım." Jacks'in sesi tehlikeli bir şekilde şiddetlendi. "Kaçtığımı, ona zarar vermemek için ondan ayrılmaya çalıştığımı anlatmadım sana. Onu gerçekten seviyor muydum, yoksa tüm hislerim lanetten mi kaynaklıydı bilmiyordum, çünkü sürekli onu düşünüyordum. Ama o bana benden daha fazla güveniyordu. Peşimden geldi. Onu gerçekten sevdiğime ve laneti yenebileceğime inanmıştı. Yendim de. Ona elimi sürmedim. Okçu'nun lanetini yendim. Ama hiçbir şey fark etmedi, çünkü onu öptüğüm anda öldü." Jacks'in dudakları acıyla büküldü. O zamandan beri, öptüğüm her kız öldü, biri hariç. Ve o kız sen değilsin."

Evangeline, zamanın duygularla beslendiğinden ve korku gibi duyguların zamanın daha hızlı akmasına neden olduğundan korkuyordu. Jacks'in odasındaki şöminenin rafında kıvrımlı siyah cam bir saat vardı. Evangeline o saati Jacks odadan çıktıktan sonra fark etti. Şimdi gözlerini saatten alamıyordu. Saniye ibresinin her dakika daha hızlı dönmesini izlerken avuçları terlemeye başladı.

Biraz sonra karanlık çökecekti. Yakında Jacks'i unutacaktı. Kendi hayatının bu versiyonunu unutacaktı. Hatta bambaşka bir hayatı olabilir ve bu hayatın varlığını bile bilmezdi.

Onun varlığından haberdar olacaktı ama o artık Jacks değil, sadece efsanevi bir figür olacaktı: Kupa Prensi. Hollow'lu Jacks olduğunu, Okçu olduğunu ve bir geceliğine *onun* olduğunu unutacaktı.

Jacks bütün bunları ondan nasıl çekip alabilirdi? Bundan dolayı ondan biraz nefret ediyor, bu da durumu kabullenmesini azıcık kolaylaştırıyordu. Ama yine de ters bir şeyler varmış gibi geliyordu. Evangeline hep her hikâyenin sonsuz son olasılığının olduğuna inanmıştı ama yine de hikâyelerinin böyle bitmesi gerekiyormuş gibi gelmiyordu. O, Jacks'le onu unutmak için tanışmamıştı.

Jacks taşları kullanmadan onu buna ikna etmeliydi.

Odanın kapısı gıcırdayarak açıldı. Evangeline gözlerini saatten alıp kapıya bakınca kapının eşiğinde duran Kaos'u gördü.

Kaos bir savaşçıdan çok prens gibi giyinmişti. Koyu şarap kırmızısı kadife yeleğinin altında krem rengi şık bir gömlek vardı. Eldivenleri kahverengi deridendi, koyu renk pantolon giymişti ve belindeki kılıcı altındandı. Silahı, sanki bu özel bir geceymiş gibi, gereğinden fazla dekoratif görünüyordu. Onun için özel tabii, diye düşündü Evangeline.

Elinde küçük bir demir kutu tutuyordu ki içinde şans taşı, gençlik taşı ve gerçek taşı olmalıydı. Neşe taşının olduğu kavanoz hâlâ Evangeline'deydi ve o korkunç anda Evangeline onu kaybetmiş olmayı diledi.

"Hazır mısın, Prenses?"

"Hayır" dedi Evangeline hiç tereddüt etmeden. Hayatının silinip yenisiyle değiştirilmesine asla hazır olmayacaktı. "Jacks'i beklememiz gerekmiyor mu?"

Çaktırmamaya çalışarak gözleriyle koridorda vefasız Kupa Prensi'ni aradı.

"O bize katılmayacak" dedi Kaos. "Sen kemeri açtıktan sonra taşları ona getireceğim."

"Hoşça kal demeye de mi niyeti yok?" Evangeline umutlarının, uçabileceklerini düşünmek gibi aptalca bir hata yapmış kâğıttan kanatlar gibi buruştuğunu hissetti.

Kaos, tesellinin zıddı bir şey söylediğinin farkındaymış gibi yumuşak bir ses tonuyla, "Nasıl olsa hatırlamayacağını söyledi" diye ekledi.

"Sence iyi bir şey mi yapıyor?"

Vampir, miğferinin çenesini ovuşturdu. "Bence gitmeliyiz."

"Bu cevabı hayır olarak kabul ediyorum."

Kaos kısmen sabırsız, kısmen bezgin bir iç çekti. "Zamanda yolculuğun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum. Geçmişin değişmeyi sevmediğini bilecek kadar uzun yaşadım. Jacks tek bir şeyi değiştirmek istediği için planının işe yarayacağına inanıyor. Ancak Jacks bir şeyi çok fazla istediği zaman mantığı bulanıklaşır.

Bana göre zaman yolculuğunun işe yaramasının tek yolu geçmişin yerleşecek vakit bulamaması. Ne kadar geriye gidilirse, Zaman'ın değişikliklere direnci de o kadar sağlam olur. Ve Zaman'ın kinci doğası göz önüne alındığında, Jacks geçmişi değiştirmeyi başarsa bile Zaman, bunun bedelini ödetmek için muhakkak başka bir şeyi kaybettirecektir. Yani sen haklısın, bence Jacks hata ediyor."

"Öyleyse fikrini değiştirmeme yardım et!"

Kaos kederle başını salladı. "Sen de ona uygun değilsin, Prenses. Bu, Jacks için *senden* daha hafif bir hata. Eğer senin için kalırsa, seni öldürür ve senin ölmen de onu öldürür. Güven bana, Evangeline. Jacks'e gerçekten değer veriyorsan, onun için yapabileceğin en iyi şey gitmesine izin vermek."

"Bana en iyisi buymuş gibi gelmiyor" dedi Evangeline. Ama bir yanı, Kaos'un haklı olabileceğini inkâr edemiyordu. Evangeline aylar önce alnına yazılanın Luc olduğunu sanmıştı. Yanıldığı ortadaydı ve eğer Jacks hakkında da yanılıyorsa, sonuçları çok daha kötü olabilirdi.

"Artık hazır mısın?" diye sordu Kaos.

Evangeline isteksizce evet anlamında başını salladı.

Kaos'la birlikte koridordan geçerlerken hâlâ Jacks'in çizmeli ayaklarının ritmini ya da elmasını ısırırken dişlerinin gıcırtısını duymayı umut ediyordu.

Ama kendi terliklerinin sesinden, ara sıra açılan bir kapının gıcırtısından ve ona Jacks'i bir daha asla göremeyebileceğini fısıldayan aklının sesinden başka ses yoktu. Jacks fikrini değiştirmeyecekti. Geçmişi ve beraberinde ikisinin de hayatını değiştirme planını uygulayacaktı.

Evangeline, kadife koltukları hiç kullanılmamış gibi görünen karanlık bir arabaya bindiğinde her yeri uyuşmuş gibiydi. Doğaüstü hıza sahip bir vampir için arabayla yolculuk etmenin iç daraltıcı derecede yavaş geleceğini düşünüyordu ama kendisi için inanılmaz hızlıydı.

Wolf Hall'e yaklaşırken arabanın bir dizi antik başsız heykelin yanından geçmesi Evangeline'e Valor'ları hatırlattı. Birdenbire ürperdiğini hissetti. Valory'de neler olduğunu hâlâ bilmiyordu.

LaLa ona kılık değiştiren ejderhasının hikâyesini anlattığında Evangeline, buranın bir hapishane olduğuyla ilgili hikâyenin doğru olduğunu düşünmüştü.

Jacks'e göre Valory, Apollo'ya yapılan Okçu büyüsünün dermanını barındırıyordu ama orada Jacks'in ölümcül öpücüğü için bir çare yoktu.

Evangeline, Valory'nin sonunda lanetli miğferinden kurtulmasını sağlayacağına inanan Kaos'a baktı. Vampir şu anda miğferinin çenesini okşuyor, eli karmaşık bir şekilde oyulmuş şekiller ve sözcükler üzerinde geziniyordu.

Evangeline o sırada, Kaos'un ona bir zamanlar o sözcüklerle –Valor dilinde yazılmış olanlar– ilgili söylediklerini hatırlayınca içinde tuhaf bir huzursuzluk hissetti. *Miğferi çıkarmama engel olan lanet bu.*

"Merak ediyorum" dedi Evangeline. "Eğer Hollow tüm lanetlerden korunuyorsa ve senin de miğferin lanetliyse, neden Hollow'a gidip miğferini çıkarmadın?"

Kaos cevap vermek için biraz bekledikten sonra, "Hollow'a adım atacak olursam yok olurum" dedi. "Hollow'a büyü yapılmasının asıl nedeni orayı benden korumak."

"İyi ama ben Jacks'le dostsunuz sanıyordum."

"Öyleyiz. Ama ben şu an olduğum hâle ilk geldiğimde kendime pek hâkim olamıyordum."

Evangeline, Slaughterwood Şatosu'nda okuduğu gazete küpürünü hatırladı: *Ancak bazıları bu saldırıların tek nedeninin Valor'ların yarattığı iğrenç şeyi kontrol edememesi olmasından korkuyor.*

Şimdi tüm parçalar yerine oturunca Evangeline nefesini tuttu. "Herkesin Valor'ların yarattığını düşündüğü canavar sensin."

"Beni gerçekten Valor'lar yarattı."

"Onlar mı yarattı?"

"Hikâyelerde anlatıldıkları kadar masum olduklarını mı sanıyordun?" Kaos güldü ama gülüşünün mutlulukla bir ilgisi yoktu. "Valor'lar bir sürü hata yaptılar. Ama endişelenmene gerek yok, Evangeline. Uzun zamandır canavar değilim. Ben sadece Valory'nin kilidini açmak ve bu miğferden kurtulmak istiyorum."

Dakikalar sonra araba, Wolf Hall'un karla kaplı arazisine ulaştı.

Sonra Evangeline göz açıp kapayana kadar sarayın kütüphanesine girmiş, Valory Kemeri'nin bulunduğu odanın kapısını açıyorlardı.

45

Oda, Evangeline'in hatırladığı gibiydi: Eskilikten dökülen döşemeler, gri duvarlar, boğazını kaşındıran fosilleşmiş hava ve biri üzgün, diğeri kızgın iki savaşçı meleğin koruduğu devasa bir kemer. Meleklerin ikisi de taş kılıçlarını kemerin girişine doğru tutmuştu.

Evangeline buraya son geldiğinde melekler hiç kıpırdamamıştı ama bu defa Kaos'un odaya girişiyle irkildiklerine yemin edebilirdi.

Kaos, üç taşın durduğu küçük demir kutunun kilidini açtı. Hava ânında değişti, odaya toz tanecikleri misali ışıltı doldu.

Kutudaki taşlar parlıyor, ışıldıyor, ihtişamlarıyla âdeta şarkı söylüyordu. Evangeline'in elindeki neşe taşı da öyleydi. Evangeline kavanozunun kapağını açtığının farkında bile değildi ama taş avucunun içindeydi.

Bir an zaman durmuş gibiydi ve Evangeline, taşı kemere yerleştirmek yerine diğer taşlarla birlikte kutuya koyup onları zamanda geçmişe dönmek için kullanmanın nasıl olacağını düşündü.

Jacks, taşların bu amaçla yalnızca bir kez kullanılabileceğini söylemişti. Eğer bunu ondan önce yaparsa, Jacks'in hiç şansı olmayacaktı.

Kaos'un, Zaman'ın kinci olduğu ve değişmekten hoşlanmadığı konusunda uyarıda bulunduğunu biliyordu ama Evangeline'in

elinde neşe taşı varken bundan gerçekten korkması pek mümkün değildi. Zamanda geriye dönüp Jacks'le, o Prenses Donatella'yı bulmadan önce tanıştıklarını hayal ederken teni sihirle karıncalandı. Sonra anne ve babasını gördü. Geri dönüp ikisinin de hayatını kurtarmayı hayal etti. Evangeline'in annesi yaşasaydı, babası onun üzüntüsünden ölmeyebilirdi. Ailesi yeniden bir bütün olurdu.

O baş döndürücü anda anne ve babası gözünün önüne geldi; yine hayattalardı ve gülümsüyorlardı. Antikacı dükkânının açık olduğunu ve Jacks'in ona sarıldığını gördü. Üvey annesinin ya da üvey kız kardeşinin hiç olmadığı daha mutlu bir hayat hayal etti. Aşkı aramak için Kuzey'e gitmek zorunda kalmadığı bir hayat. Apollo'nun hiç lanetlenmediği ve kendisinin hiç avlanmadığı bir hayat. Luc'un hiç vampire dönüşmediği. Evangeline hayatını değiştirebilir ve her zaman inandığı pek çok sonsuz sondan birini bulabilirdi.

"Buraya ne için geldiğimizi unutma" dedi Kaos.

"Merak etme." Evangeline avucunu neşe taşının üzerine kapattı. Hâlâ aklı çelinmeye müsaitti ama Jacks'in yaptığı seçimden hoşlanmasa da bu şansı onun elinden almak istemiyordu. Bunun yerine, son bir kez daha, Jacks'in en doğru kararı vermesini diledi.

Evangeline derin bir nefes aldı ve neşe taşını kemere yerleştirdi. Bir an sihirli bir şey olmasını, taşların parıldamasını ya da meleklerin saldırmasını bekledi ama her şey olduğu gibi duruyordu.

Sonra şans taşını yerleştirdi. Yine hiçbir şey değişmedi.

Gençlik taşını kemere yerleştirdiğinde avucu terlemeye başladı ve hareket eden tek şey parıltılı bir toz girdabı oldu.

"İşe yarayacağından emin değilim" dedi Evangeline.

"Yarayacak." Kaos'un sesi gergindi ve Evangeline'e son taşı uzatırken parmakları kaskatı kesilmişti.

Evangeline son taşı elinde tutarken sinir küpü gibiydi. Kuzey'e geldiğinden beri yaptığı ve yaşadığı her şey bu âna yol açmıştı. Kadere inansaydı, tüm hayatının onu bu noktaya getirdiğini düşünebilirdi. Bu fikirden hiç hoşlanmadı ama yine de eski odayı doldurmuş gibi görünen çaresizlik hissini inkâr edemezdi. Sanki

talih sessizce arkasında durmuş, nefesini tutmuş ve yüzyıllar önce başlattığı bir hikâyenin sonunu bekliyordu.

Son taşı da yerine koydu.

Nihayet.

Bu kelime, kemerden düşüncelerine fısıldandı. Evangeline kemerin nefes aldığını, nefesinin tenini okşadığını hissedebiliyordu. Kemer uyanıyordu. İşe yarıyordu.

Kaos küçük bir altın hançer uzattı ve Evangeline dikkatlice hançeri parmağına batırdı.

Kanını taşlara değdirdiği anda oda, kemere ilk dokunduğundakinden daha parlak bir ışıkla doldu. Melekler güneş parçası gibi parladı. Meleklerin ışığı sönene kadar Evangeline gözlerini korumak zorunda kaldı.

Gözlerini tekrar açtığında savaşçı melekler kılıçlarını indirmişlerdi ve arkalarında, kurt kafası şeklinde tokmağı olan ağır bir ahşap kapı görünüyordu.

Kaos, gerçek olup olmadığını test etmek ister gibi eldivenli elini kapıya bastırdı. Sonra başını tekrar Evangeline'e çevirdi. "Teşekkür ederim, Evangeline."

Hançerini çıkardı ve Evangeline'in pembe saçından bir tutam kesti.

Evangeline şaşırmış bir hâlde geri çekildi. "Bunu neden yaptın?"

"Endişelenme, şu anda zarar vermek isteyeceğim son kişi sensin." Kaos hızlıca hançerini kemerine geri koydu. "Saçını Apollo'yla ikinizin üzerindeki laneti bozmak için aldım... Ben içeri giriyorum, sen burada bekle."

"İçeride ne var?" diye sordu Evangeline.

Ama Kaos çoktan kapıyı açmış, Valory'ye girmişti bile.

Kaos kapıdan geçerken kemerin iki yanındaki taş melekler ürperdi. Evangeline Kaos'un, birçok kişinin kemerin ardında kilitli olduğuna inandığı iğrenç yaratık olduğunu yeniden hatırladı.

Madem öyle, içeride gerçekten ne vardı acaba? Ağır kapı hâlâ aralıktı. Kaos kapıyı arkasından düzgün kapatmamıştı. Belli ki içeriden gizlice bir şey çıkıp Evangeline'i yakalamasından korkmuyordu.

Evangeline biraz daha yaklaşıp kapı aralığından içeriye göz attı. Kemer hâlâ gündüz gibi aydınlık olduğu için, diğer taraf ilk başta loş, sepya gölgelerden oluşan bir dünya gibi göründü.

Birkaç dakika sonra gözleri alıştı. Evangeline kafesler ve mahkûmlar görmeyi bekliyordu ama içeride sadece bir dizi koridoru aydınlatan turuncu ve kırmızı titrek meşalelerin olduğu kumtaşı duvarlardan oluşan kubbeli bir antre vardı. Eski bir tapınağın girişine benziyordu ama bir mezar odası olabilirdi. Valor'ların en önemli sihirli hazinelerini kilit altında tuttuklarıyla ilgili hikâye gerçek olabilirdi sonuçta.

Evangeline, Jacks'in Valory'de ona aşk için bir şans daha verecek herhangi bir şey olduğuna inanmadığını biliyordu. Ama ya yanılıyorsa?

Evangeline içeri bir adım attı.

Kaos'un onu neden daha önce Jacks'ten uzak durması için uyardığını anladı; Jacks ölen arkadaşlarından ve Tilki'nin öldürülmesinden bahsederken Evangeline onun kederini görmüştü. Evangeline ona yeni bir üzüntü nedeni de olmak istemiyordu ölmek de. Ama bunun Jacks'in gitmesine izin vermesi gerektiği anlamına geldiğine de inanmak istemiyordu. Başka bir yolu olmalıydı.

Evangeline, Valory'nin girişinde dururken içinde bir beklenti dalgası hissetti. Antreden görünen koridorların hepsi ilk bakışta aynı gibiydi; eski kırmızı tuğladan yapılmış kemerli kapılar ve altın işlemeli upuzun halılarla kaplı zeminler.

Burası kesinlikle bir hapishane değildi. Evangeline bütün koridorları dinledi. İkisi sessizdi ama üçüncüsünde yankılanan ayak sesleri duyduğunu sandı. Kaos o koridora girmiş olmalıydı.

Evangeline sesi takip ederek yavaşça ilerledi. Koridorun yarısında demir şamdanların yerini altın şamdanlar aldı, duvarlardaki sanat ortaya çıktı ve sonra Evangeline bir kapı gördü.

Kapı yüksek ve genişti, içeriden sızan peri masalı gibi ışık aralıktan bakıp diğer tarafı rahatça görmesine olanak sağladı.

Evangeline kapıyı ardına kadar açmak üzere bir hamle yapmıştı ki diğer tarafta Kaos'u gördü. El ele tutuşmuş yerde yatan sıra

sıra insanlara bakıyordu. Giysileri eski zamanlara ait görünüyordu, hikâye kitaplarından fırlamış gibiydiler; bir sürü hakiki yün elbise ve örgülü altın ip, kalaylı göğüslükler ve dikenli omuzluklar.

Evangeline tüm bunlara bir anlam veremedi. Ama sonra bu insanların içinde daha önce resmini gördüğü birine gözü takıldı. Kız portrede göründüğünden daha güzeldi ve Evangeline onun Aurora Valor olduğunu hemen anladı.

Tam o sırada, Aurora'nın yanındaki minyon kadının başındaki altın tacı fark etti. Kadın oldukça esmer tenliydi, saçları gümüş renginde parlıyordu ve yüzü huzurluydu. Bu, Aurora'nın annesi Honora Valor olmalıydı.

Honora'nın yanında yatan adam yakışıklı olmaktan ziyade savaş yorgunu görünüyordu. Onun da başında tacı vardı ve Evangeline bu kişinin Wolfric Valor olduğunu tahmin etti.

Yerde yatanlar Valor ailesiydi.

Valory'de kilitli olan hazineleri ya da tutsakları değil, *kendileriydi.* Evangeline bunun farkına vardığında neredeyse şoke oldu. Böyle bir şeyle karşılaşmayı hiç beklememişti. Ama çok mantıklıydı ve aslında ona anlatılan iki hikâyeye de uyuyordu. Eğer Valor'lar buraya hapsedilmişse, Valory bir tür hapishaneydi. Valor'ların en önemli sihirli hazinesinin tutulduğu bir hapishane, çünkü içinde kendileri vardı.

Kaos'un kapıyı açmak istemesine şaşmamalı. Onu miğferi takması için Valor'lar lanetlediyse, o zaman çıkarabilmeleri de mantıklıydı. Evangeline, Apollo'nun üzerindeki laneti bozabilecek olan kişinin Honora olup olmadığını merak etti. Jacks onun dünyanın en büyük şifacısı olduğunu söylemişti.

Jacks'in Valory'nin ona hiç açık kapı bırakmadığına inanması dışında her şey çok mantıklıydı. Honora, Apollo'yu Okçu'nun lanetinden kurtarabilirse, belki Jacks'e de yardım edebilirdi.

Evangeline bunları düşünürken kraliçe yattığı yerde kıpırdanmaya başladı. Ayakta durmaya zorlanırken bile çok zarifti. Kaos ona, sanki bir anda kaybolabilirmiş gibi, nefesini tutarak bakıyordu. Evangeline de nefesini tuttuğunu fark etti.

"Bu gerçekten sen misin?" Honora'nın eski dönemleri çağrıştıran bir aksanı vardı ve sesi de kendisi kadar narindi. "Castor?"

İsmi doğru duyduğundan emin olamayan Evangeline biraz daha yaklaştı. Castor ölmüştü. Jacks ona nasıl öldüğünü anlatmıştı. Ancak şimdi düşününce Jacks'in hikâyeyi yarım bıraktığını hatırladı. Sadece onun bir kurtarıcı olmadığını söyleyerek bitirmişti.

Evangeline, Honora'nın Kaos'u kucaklamasını izledi. "Ne kadar oldu?" diye sordu kadın.

Kaos, Evangeline'in duyamayacağı kadar kısık sesle bir şeyler söyledi. Ama Evangeline, "Seni özledim, anne" sözlerini yakaladığını düşündü.

Honora hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Evangeline kendini orada davetsiz bir misafir gibi görüyor ve kötü hissediyordu ama yine de bakmadan edemiyordu. Doğru anladıysa, Valor'lar Castor'un ölümünün intikamını almak için bir canavar yaratmamıştı. Castor canavar *olmuştu.* Kaos, Castor Valor'du. Kemeri açmak istemesinin asıl nedeni *buydu.* Sadece miğferini çıkarmak için değil. Ailesini kurtarmak istiyordu. Onları özlüyordu. Onları seviyordu.

İşte o an Evangeline, Jacks'i nasıl kurtarabileceğini buldu. Bunu yapmak o kadar kolaydı ki, daha önce akıl edemediği için kendine kızdı. Onu kurtarmanın yolu sevgiydi. Evangeline onu sadece önemsemiyor ya da sadece arzulamıyordu. Jacks'i seviyordu. Bunu ona söylemesi yeterliydi.

Bu düşünce Evangeline'i biraz korkuttu. Jacks onu reddetmişti; tekrar reddedilmekten korkuyordu. Ama bütün sorun da buydu: Korku. Jacks onu sadece onu öldüreceğinden korktuğu için reddediyordu. Ama Evangeline ona onu sevdiğini söyleseydi, bir umut bu, Jacks'in kalıp razı olduğundan daha fazlası için gayret göstermesine yeterdi.

Evangeline Kuzey'e geldiğinden beri sevgiyle ilgili bazı fikirleri değişmiş olsa da hâlâ sevginin dünyanın en etkili gücü olduğuna inanıyordu. Eğer iki kişi birbirini gerçekten seviyorsa ve bu aşk için savaşmaya razılarsa, birbirleri için her gün mücadele etmeye var-

larsa, o zaman neyle karşı karşıya olduklarının bir önemi yoktu. Aşk için mücadele etmekten vazgeçmedikleri sürece her zaman aşk kazanırdı.

Eğer Jacks de onu Evangeline'in onu sevdiği gibi seviyorsa, bu aşkı yaşamanın bir yolunu bulabilirlerdi.

Jacks sonsuza kadar lanetli kalsa da fark etmezdi. Evangeline'in bir yanı, ona duyduğu sevginin lanetini bozmaya yeterli olabileceğine inanıyordu. Hikâyelerde Jacks'in yalnızca bir gerçek aşkı olduğunun anlatıldığını biliyordu –ve Jacks o kızı zaten bulmuştu– ama hikâyeler aynı zamanda gerçeği çarpıtıyordu. Valory bunun kanıtı değil miydi?

Evangeline, aya, yıldızlara ve hatta yıldızların da ötesine uçabilecek kadar güçlü kanatları varmış gibi hissettiren bir umutla geri dönmeye yeltendi. Jacks'i bulması gerekiyordu, ona neler hissettiğini söylemesi gerekiyordu. Evangeline...

Valor'ların bulunduğu odadan gelen kör edici bir ışıkla irkilip durdu.

Kaos hıçkırık denebilecek kadar acı dolu ve boğuk bir ses çıkardı.

Evangeline aralık kapıya tam zamanında geri döndü ve Kaos'un başındaki miğferin kırıldığını gördü.

Kaos âdeta kükreyerek miğferi çıkarıp odanın diğer ucuna fırlattı. Miğfer duvara o kadar sert çarptı ki yere düşerken parçalandı.

"Sonunda" dedi Kaos hıçkırık ve böğürme arasında bir sesle. Evangeline yüzünü ilk kez gördü. Gördüğü yüzle nefesi göğsünde sıkıştı. Parıldayan gözler, biçimli bir çene, pürüzsüz esmer ten ve Evangeline'in kalbini altüst eden bir gülümseme.

"Yakışıklı Yabancı" dedi nefesini tutarak.

Honora ve Kaos ona doğru döndüler.

Evangeline kapıda donup kaldı.

"Bir misafirimiz var galiba" dedi Honora, başını meraklı ya da sakıngan denebilecek gibi eğerek.

"Anne, bu Evangeline" dedi Kaos. Miğfersizken sesi farklıydı, kadife gibiydi, daha çok Evangeline'in rüyalarındaki sesine benziyordu. "Kemerin kilidini açan kız o."

Kaos hemen kapıya gelip kapıyı ardına kadar açtı ve Evangeline'i şimdiye kadar tanıştığı tüm ölümsüzlerin gülümsemesine rakip olacak bir gülümsemeyle karşıladı. "Sana ne kadar teşekkür etsem az." Elini tutup nazikçe öptü.

Miğfersiz Kaos, bir prensin cazibesine ve bir vampirin gücüne sahip farklı türde bir canavardı. Gülümsemesiyle Evangeline'i âdeta nefessiz bıraktı. Gözleri yeşilin en dikkat çekici tonuydu, sihirle parlayan binlerce farklı göz. Sonra o gözler hiddetle parlamaya başladı.

Evangeline hatasını çok geç anladı; gözlerine bakmamalıydı. Evangeline çığlık atacak vakit bulamadan Kaos'un gülümsemesi uzun ve sivri dişlere dönüştü. Sonra o dişler Evangeline'in boynuna yapışıp boğazına battı.

Sadece dişler ve insanın nefesini kesen bir acı vardı. Evangeline kaçmaya çalıştı. Bağırmak istedi. Honora'nın da çığlık attığını duyduğunu sandı.

Kaos onu bırakmadı. Dudaklarıyla kanını emerken bir eliyle de boynundan tutuyordu. Ağzını ve dilini kullanarak, arada bir dişleriyle derisini daha fazla yırtıp daha çok kan akıtarak emdikçe emdi kanını.

Evangeline damarlarındaki kanın onun ağzına aktığını hissedebiliyordu, o kadar hızlı akıyordu ki kalbi bu hıza yetişmekte zorlanıyordu.

Honora yalvarmaya başladı.

Evangeline, Kaos'a vurmaya çalıştı ama ellerini hareket ettirecek gücü kendinde bulamadı. Gözlerini bile açamıyordu. Bedeni ağırlaşıyor, başı dönüyordu. Hissedebildiği tek şey, Kaos'un daha derine batırdığı dişleriydi...

"Castor, hayır!" diye bağırdı Jacks.

Vampir zorla uzaklaştırıldı.

Evangeline yere yığılmak üzereyken Jacks yetişti. Evangeline gözlerini açamayacak kadar halsizdi ama Jacks'i hissedebiliyordu. Jacks ona, yalnızca insan kendine ait olmayan bir şeyi istediğinde ortaya çıkan türden bir enerjiyle sarıldı.

Oysa Evangeline onundu. Sadece Jacks'e onu sevdiğini söylemesi gerekiyordu.

"Evangeline..." Sesi boğuktu. "Bırakma beni..."

Ölmedim, demek istedi Evangeline. Ama boğazında bir sorun vardı. Anlaşılan Jacks onun düşüncelerini de duyamıyordu.

Jacks hiçbir şey söylemeden ona daha da sıkı sarıldı ve alnını Evangeline'in alnına bastırdı. Jacks ağlıyor muydu yoksa ağlayan kendisi miydi bilmiyordu ama yanakları ıslak ıslaktı. Islaklık gözyaşlarına benziyordu. Sonra Evangeline...

Kendinden geçti.

SON

Acı dolu bir çığlık, geceyi bıçak gibi deldi. Gökyüzü kanadı ve yıldızlar yerine karanlık aktı bağrından. O karanlık Muhteşem Kuzey'in tüm ışığını yok etti.

Kuzey masallarının ve hikâyelerinin çoğunu etkileyen hikâye laneti olanları izliyordu. Bu trajedi günün birinde mutlaka masal olacaktı. Görünüşe bakılırsa çoktan lanetlenmişti bile. Kız ölmüştü. Kızın cansız bedeni doğrulamasaydı, onu kollarının arasında tutan kader tanrısının korkunç çığlığından anlaşılacaktı öldüğü. Hikâye laneti acıya aşinaydı ama bu acı değil ıstıraptı, yalnızca yüzyılda bir görülen türden katıksız bir kederdi. Kader tanrısı, kaybettiği aşkına ağlayan herkesin gözyaşı olmuştu. Acının vücut bulmuş hâliydi.

"Çok üzgünüm, Jacks. Ben..." Vampir az önce öldürdüğü kıza baktı; eliyle çenesini ovuşturdu ve sonra kaçtı.

Kader tanrısı hiç hareket etmedi. Kızı bırakmadı. Sanki hiç bırakmayacakmış gibi görünüyordu. İradesinin gücüyle onu hayata döndürebilecekmiş gibi ona sarılmaya devam etti. Gözleri kanla ıslanmıştı. Yanaklarından süzülen kırmızı gözyaşları kızın yüzüne düşüyordu. Ama kız hiç kımıldamıyordu.

Uyumakta olan diğer ölümsüzler uyanmaya başlıyordu ama kız hâlâ hareketsizdi. Ölüydü. Kader tanrısı yine de ona sarılmaya devam etti.

"Onu geri getir" dedi usulca.

"Üzgünüm" dedi az önce uyanmış olan kraliçe. Ufak tefek bir kadındı. Anormal beslenmesine engel olmak için oğlunu kızdan uzaklaştırmaya çalışmıştı ama elleri yeterince güçlü değildi. Kraliçe ölümsüzlere fiziksel olarak karşı koyamazdı ama cesaret ve hatalardan oluşan demir gibi sağlam bir iradesi vardı. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun."

Kader tanrısı nihayet başını kaldırıp baktı. "Onu geri getir" diye yineledi. Çünkü kendisi de yılmaz bir iradeye sahipti. "Bunu yapabileceğini biliyorum."

Kraliçe vicdan azabı çekiyormuş gibi başını iki yana salladı. "Sana... Bu olanlara çok üzülüyorum. Ama dediğini yapmayacağım. Castor'u hayata döndürüp onun ne hâle geldiğini gördükten sonra, bir daha öyle bir sihri asla kullanmayacağıma yemin ettim."

"Evangeline öyle olmazdı." Kader tanrısı, kraliçeye ters ters baktı.

"Hayır" dedi kraliçe yine. "Bu kızı kurtarmış olmazsın, onu lanetlemiş olursun. Tıpkı Castor'a yaptığımız gibi. Kız o hayatı istemezdi."

"Ne istediği umurumda değil!" diye kükredi kader tanrısı. "Ölmesini istemiyorum. O seni kurtardı, sen de onu kurtarmalısın."

Kraliçe titrek bir nefes aldı.

Hikâye laneti nefes alabiliyor olsaydı, nefesini tutardı. Kraliçenin evet demesini umut ediyordu. Kızı geri getirmeyi, onu da korkunç bir ölümsüze dönüştürmeyi kabul etsin istiyordu. Bu kader tanrısının inandığının aksine, kız korkunç bir şeye dönüşecekti; sonsuz yaşamı olanlar hep öyle olurdu neticede.

"Onu kurtarıyorum zaten" dedi kraliçe sessizce. "Ölümsüzlük için ruhunu feda etmektense insan olarak ölmesine izin vermek daha iyi."

Feda etmek ifadesini duyan kader tanrısının soğuk gözlerinde bir kıvılcım parladı. Kızı kan lekeli kollarının arasında daha sıkı sarmalayarak ayağa kalktı ve asırlık koridorda ilerlemeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" Kraliçenin acımasız yüzüne bir panik dalgası yayıldı.

"Bu işi düzelteceğim." Kader tanrısı yürümeye devam etti, kızı kemerden çıkarırken onu göğsüne iyice bastırdı.

Kemerin dışında nöbet tutan melekler şimdi ağlıyordu. Kader tanrısı kızı ayaklarının dibine bırakıp kemerden taş üstüne taş sökmeye başlayınca taştan gözyaşları döktüler.

"Hollow'lu Jacks" diye seslendi kraliçe uyaran bir ses tonuyla. "O kemer taşları geçmişe geri dönmek için sadece bir defa kullanılabilir. Geçmişe sonsuz yolculuklar için tasarlanmadılar."

"Biliyorum" diye homurdandı Jacks. "Geri dönüp oğlunun onu öldürmesine engel olacağım."

Kraliçenin yüzü düştü. Bir an için, geçici ölüm hâlinde yatarak geçirdiği yıllar kadar yaşlı göründü. "Bu telafi edebileceğin küçük bir hata değil. Bunu yaparsan, Zaman senden eşit derecede değerli bir şey alacaktır."

Kader tanrısı kraliçeye, bütün lanetlerden daha gaddar bir bakış attı. "Benim için bu kadar değerli başka bir şey daha yok."

Evangeline, zamanın duygularla beslendiğinden ve korku gibi duyguların zamanın daha hızlı akmasına neden olduğundan korkuyordu. Jacks'in odasındaki şöminenin rafında kıvrımlı siyah cam bir saat vardı. Evangeline o saati Jacks odadan çıktıktan sonra fark etti. Şimdi gözlerini saatten alamıyordu. Saniye ibresinin her dakika daha hızlı dönmesini izlerken avuçları terlemeye başladı.

Biraz sonra karanlık çökecekti. Yakında Jacks'i unutacaktı. Kendi hayatının bu versiyonunu unutacaktı.

Odanın kapısı gıcırdayarak açıldı. Evangeline bakışlarını saatten kaydırıp kapıya bakınca kapının eşiğinde duran Kaos'u gördü.

Kaos, kırmızı kadife ve deri giysileri, kuşandığı yaldızlı silahlarıyla bir savaşçıdan çok prens gibi giyinmişti. Evangeline onu deri zırhından başka bir şeyle yalnızca bir kez görmüştü ama yine de onu daha önce böyle giyinmiş gördüğü hissinden kurtulamıyordu. "Hazır mısın, Prenses?"

"Hayır" dedi Evangeline hiç tereddüt etmeden. Hayatının silinip yenisiyle değiştirilmesine asla hazır olmayacaktı. "Jacks'i beklememiz gerekmiyor mu?"

Evangeline, çaktırmamaya çalışarak gözleriyle koridorda vefasız Kupa Prensi'ni aradı.

"O bize katılmayacak" dedi Kaos. "Sen kemeri açtıktan sonra taşları ona getireceğim."

"Aslında fikrimi değiştirdim." Jacks koridordan kasıla kasıla geliyordu. Yanında da çarpıcı güzellikte bir genç kadın vardı. Kadının kırmızı boyalı dudakları, parlak siyah saçları vardı. Üstündeki elbise gecelik bile olamayacak kadar kısaydı.

Evangeline bir kıskançlık ve şaşkınlık dalgası hissetti.

"Onun burada ne işi var?" Kaos, kısa elbiseli kıza başını eğerek gergin bir selam verdi.

Jacks omuz silkti. "Miğferini çıkardıktan sonra bir şeyler atıştırmaya ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Kaos, diş gıcırdatmaya benzer bir ses çıkardı. "Ben iyi olacağım."

"Bundan eminim. Ama..."

"Hayır" dedi Kaos sertçe.

"Biz de onu arabada bırakırız, olmaz mı?" Jacks kaba bir hareketle kolunu kıza doğru salladı. Kız kımıldamadı bile. Oyuncak bebek gibi dümdüz karşıya bakıyordu, belli ki Jacks'in kontrolü altındaydı.

"Kaos'a katılıyorum" dedi Evangeline. "Bu zavallı kızı oraya kadar sürüklemene müsaade etmem."

"Onu sürüklediğim falan yok." Jacks gamzesini göstererek kıza gülümsedi. "Öyle değil mi, canım?"

"Burada olmaktan mutluyum" dedi kız neşeyle. "Hep bir vampirle tanışmak istemişimdir. Bu elbiseyi giydim ki açıkta kalan yerim çok olsun..."

"Kurtul ondan" diyerek araya girdi Kaos. "Evangeline kızın bizimle gelmesini istemiyor."

Jacks, Evangeline'e dik dik baktı ama bakışlarında bir tuhaflık vardı. Dudakları kızmış gibi gergindi ama gözleri başka bir şeyle doluydu. Acı. *İnat etmek için yanlış bir şey seçiyorsun,* dedi Evangeline'e düşünce gücüyle.

Evangeline de zihninden ters bir cevapla karşılık verdi. *Benim ne düşündüğümden sana ne ki? Nasıl olsa bunların hiçbirini hatırlamayacağım.*

Jacks çenesini ovuşturdu.

Evangeline onunla tartışmasını bekledi... Onun için mücadele etmesini bekledi. Her şeye rağmen kendisini seçeceğini umuyordu. Ama kızı savuşturduktan sonra Jacks, Kaos ve Evangeline sessizce arabaya doğru yürüdüler.

Wolf Hall yolculuğu çok kötüydü. Saraya yaklaştıkça Evangeline'in kalbi daha çok sıkışıyordu. Bunlar Jacks'le son anlarıydı ve Jacks karşısında oturduğu hâlde ona bakmıyordu bile.

Sanki gecenin sona ermiş, geçmişin çoktan değişmiş olmasını diliyormuş gibi buzlu pencereden dışarıya bakıyordu.

Evangeline, planlarını bir kez daha gözden geçirmesini istiyordu ama Jacks her zamankinden daha kararlı görünüyordu. Ona fikrini değiştirtecek bir şeyler söylemeyi diliyordu ama onu bir şeyleri yapmaya *ikna etmeye* de istekli değildi. Seçimini kendisi yapsın istiyordu. Ve vaktinin tükenmek üzere olduğundan korkuyordu.

Zaman bir kum saatinin içinden dökülen kum misali yavaş yavaş geçmek yerine, kum saati kırılmış da tüm kum hızla dökülüyormuş gibi koşarak geçiyordu sanki. Korktuğundan mı yoksa başka bir şeyden mi bilmiyordu ama anları kaybetmeye devam ediyordu.

Wolf Hall'a geldiklerini hatırlamıyordu ama gelmişlerdi işte. Sonra Evangeline göz açıp kapayana kadar sarayın, kapısında kurt kafası olan kütüphanesine girmiş, Valory Kemeri'nin bulunduğu odaya girmeye hazırlanıyorlardı.

Oda, Evangeline'in hatırladığı gibiydi: Eskilikten dökülen döşemeler, gri duvarlar, boğazını kaşındıran fosilleşmiş hava ve biri üzgün, diğeri kızgın iki savaşçı meleğin koruduğu devasa bir kemer. Meleklerin ikisi de taş kılıçlarını kemerin girişine doğru tutmuştu.

Kaos, üç taşın durduğu küçük demir kutunun kilidini açtı.

Hava ânında değişti, odaya toz tanecikleri misali ışıltı doldu.

Evangeline çaktırmadan Jacks'e baktı. Kemeri açtıktan sonra taşlar Jacks'in olacaktı ve onları istediği gibi kullanacaktı. Jacks fikrini değiştirsin, bu gecenin sonunda onu unutmasın istiyordu. Ama Jacks hâlâ ona bakmayı reddediyordu. Sanki ona bir kerecik baksa fikri değişecek ve ardından dünya başlarına yıkılacaktı.

Evangeline istemeye istemeye başını çevirdi ve ilk üç taşı tek tek kemere yerleştirdi. Taşlar onları hatırladığından daha sönük görünüyordu. Zamanı değiştirmek için daha önce kullanılmış olabileceklerini düşündü. Öyle olmasını çok isterdi. Sonra bunları düşündüğü için birden kendini suçlu hissetti. Evangeline Jacks'in yaptığı seçimden hiç memnun olmasa da tercihinin elinden alınmasını istemiyordu. Bunun yerine, son bir kez daha, daha iyi bir seçim yapması umuduna tutundu. Bu umutla, kemerin dördüncü taşını da yerine yerleştirdi.

Tekrar hoş geldin, diye fısıldadı kemer.

Kaos hançerlerinden birini uzattı ve Evangeline onu dikkatle parmağına batırdı.

Kanını taşlara değdirdiği anda, odanın içine ışık doldu. Melekler güneş gibi parladı. Parlaklıkları biraz sönene kadar Evangeline gözlerini korumak zorunda kaldı.

Gözlerini tekrar açtığında savaşçı melekler kılıçlarını indirmişlerdi ve arkalarında, kurt kafası şeklinde tokmağı olan ağır bir ahşap kapı görünüyordu. Kaos, gerçek olup olmadığını test etmek ister gibi eldivenli elini kapıya bastırdı. Sonra hançerini alıp Evangeline'in pembe saçından bir tutam kesti.

Evangeline şaşırmış bir hâlde geri çekildi. "Bunu neden yaptın?"

"Saçını Apollo'yla ikinizin üzerindeki laneti bozmak için aldım... Ben içeri giriyorum, sen burada bekle."

"Bence Evangeline gitsin artık." Jacks, kan çanağına dönmüş gözlerle ona baktı.

Evangeline bir an sersemledi. *Jacks ona böyle mi veda edecekti?* Hem gözleri ne zaman bu kadar kanlanmıştı ki? Kendi kendine endişelenecek bir şey olmadığını söyledi ama nedense ortada büyük bir terslik var gibiydi. "Jacks, iyi misin?"

"Hayır." Birden kızarmış gözlerini kısarak baktı. Dudakları gerildi ve konuşurken sanki ağzından zehir saçıyordu. "Senin neden hâlâ burada olduğunu aklım almıyor. Hâlâ sana ihtiyaç olduğunu falan mı düşünüyorsun?"

"Jacks..."

"Adımı biliyorum. Jacks Jacks deyip durma."

Evangeline, sesindeki nefretle irkildi.

Kaos bile şaşırmış görünüyordu. Sonra, Jacks'le Evangeline'in son tartışmalarına karışmak istemiyormuş gibi, Valory'ye giden kapıdan sıvışıverdi.

Jacks'le Evangeline yalnız kaldılar.

Jacks ona bakmaya devam ederken boynunda bir kas seğirip duruyordu. "Neden hâlâ buradasın Evangeline? Ağlamaklı bir

veda mı bekliyordun?" Alay eder gibi güldü. "Benim için bir araçtan başka bir şey olmadığını daha önce de söyledim sana. Artık amacıma ulaştım, seninle işim bitti."

Utancından Evangeline'in yanakları kıpkırmızı oldu. Ama gidemiyordu. Evangeline ne beklediğini bilmiyordu. Jacks'in fikrini değiştirmesini beklemişti ama değiştirmese bile, yaşadıkları onca şeyden sonra böyle davranması için bir neden yoktu. "Neden bu kadar acımasızsın?"

"Çünkü gitmiyorsun!" diye bağırdı Jacks. "Ve kalırsan, öleceksin. Kaos yüzlerce yıldır beslenmedi. Açlığını kontrol edebileceğini düşündüğünü biliyorum ama edemez. Miğferi ona o yüzden taktılar."

"Bunu söyleyebilirdin. Veda etmemi istemiyorsan ya da gitmemi istiyorsan, bunu yapmam için kalbimi kırmana gerek yok."

"Kalbini kırmıyorum... Ben..." Jacks birden sustu. Gözleri artık sadece kırmızı değildi, içlerinde korku da vardı. Evangeline daha önce onu hiç bu kadar korkmuş görmemişti. Evangeline zehirlenmiş, vurulmuş, sırtı kırbaçlanmıştı ve Jacks şu âna kadar hep sakinliğini korumuştu.

Jacks büyük bir çaba sarf ederek derin bir nefes aldı ve tekrar konuştuğunda sesi yumuşak ama kesik kesikti. "Özür dilerim, Küçük Tilki. Seni incitmek istemedim. Ben sadece..."

Jacks yine sustu, ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. Sanki ne söylese yanlış bir şey söylemiş olacaktı. Evangeline'e daha önce hiç böyle bakmamıştı.

"Jacks, lütfen taşları bu gece kullanma. Bu gece benimle gel."

Jacks sıkıntılı bir nefes aldı. Bir an paramparça olmuş gibiydi. Elini saçlarının arasından geçirdi, hareketleri sıkıntılıydı.

Evangeline ona bir adım yaklaştı.

Jacks ifadesiz bir yüzle bir adım geri çekildi. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Yine de seni hayatıma alamam. Sen ve ben birlikte olamayız."

"Ya yanılıyorsan?"

Jacks çenesini oynatıp yumruklarını sıktı.

Evangeline bir zamanlar, ölüme mahkûm iki yıldızın hikâyesini dinlemişti. Bu iki yıldız, birbirlerine çok yaklaşırlarsa arzularının şiddetli bir patlamaya neden olacağını bile bile gökyüzünde birbirlerinin parlaklığına doğru çekilmişler. Şu anda Jacks ona öyle görünüyordu. Birbirlerine biraz daha yaklaşırlarsa ikisi de hayatta kalamayacakmış gibi.

"Evangeline, gitmen gerek."

Valory'den büyük bir gürültü duyuldu, öyle şiddetli bir gürültüydü ki kemeri, melekleri ve Evangeline'in ayaklarının altındaki yeri salladı.

"Git buradan" dedi Jacks.

Evangeline, Jacks'in fikrini değiştirmenin bir yolunu bulamamanın üzüntüsüyle son bir kez gözlerine baktı. "Keşke hikâyemizin farklı bir sonu olabilseydi."

Jacks yavan bir sesle, "Ben farklı bir son istemiyorum" dedi. "Sadece gitmeni istiyorum."

Her şey acıtıyordu. Nefes almayı güçleştiren türden bir acıydı bu.

Evangeline'in tek istediği geri dönüp Jacks'e koşmaktı. Ama kendini zorlayıp yürümeye devam etti. Kütüphaneden çıktı ve ağladığını kimsenin duyamayacağı en boş koridora doğru döndü.

Gözyaşları sel olup akarken ellerini gözlerine bastırdı. Ağlamak istemiyordu. Ama gerçekten tükenmiş gibi hissediyordu. Üstelik çok canı yanıyordu. Çok acıyordu içi. Acı göğsündeydi, kalbindeydi. Çünkü Jacks onun kalbini istemiyordu. Bunu düşünmek Evangeline'i daha çok ağlattı. Önünü doğru dürüst göremeyecek hale gelene kadar ağladı. Sonunda kendini bilmediği bir koridorda yere çökmüş vaziyette buldu. Hıçkırıklarını dindirmeye çalışırken bir yandan karnını tutuyor, bir yandan da kolunu ısırıyordu.

Belki Jacks'i unutması daha iyi olurdu. Evangeline daha önce onu unutmayı istememişti ama şimdi istiyordu.

Bu acının son bulmasını istiyordu. Jacks'in gamzeli gülümsemesini, parlak mavi gözlerini, ona Küçük Tilki deyişini unutmak istiyordu. O lakabı bir daha asla duyamayacağını düşününce birden göğsü sıkıştı. Unutmak istemiyordu. Hiçbirini unutmak istemiyordu.

Anılarının silinmesini ya da yeniden yazılmasını istemiyordu; daha fazla anısı olsun istiyordu.

Veda etmek istemiyordu. Hâlâ Jacks'in fikrini değiştirmesini istiyordu. Yeni bir gerçek aşka giden yolu bulmasını.

İşte o an Evangeline, Jacks'i nasıl kurtarabileceğini buldu. Bunu yapmak o kadar kolaydı ki, daha önce akıl edemediği için kendine kızdı. Onu kurtarmanın yolu sevgiydi. Evangeline onu sadece önemsemiyor ya da sadece arzulamıyordu. Jacks'i seviyordu. Bunu ona söylemesi yeterliydi.

Aşk, en güçlü büyüydü. Eğer Jacks de onu Evangeline'in onu sevdiği gibi seviyorsa, bu aşkı yaşamanın bir yolunu bulabilirlerdi.

Jacks sonsuza kadar lanetli kalsa da fark etmezdi. Önemli olan tek şey *kalması*, korkunun yerine *onu* seçmesiydi.

Evangeline geri dönüp kemere doğru yürümeye başladı. Jacks'i bulmalıydı; çok geç olmadan hislerini ona söylemeliydi. Jacks taşları kullanmadan ve tanıştıklarını bile unutmadan önce yapmalıydı bunu.

Evangeline onu hâlâ hatırlayabildiğine göre, Jacks taşları henüz kullanmış olamazdı. Evangeline adımlarını hızlandırıp koşmaya başladı, göğsü hızla inip kalkıyor, ayağındaki terlikler sarayın zeminde şlap şlap ses çıkarıyordu. Düşündüğünden daha uzağa gitmiş ve orada sandığından daha uzun süre kalmış olmalıydı. Wolf Hall halkı uyanıyordu. Diğer koridorlarda hizmetçilerin hareketlendiğini duyabiliyor, kütüphaneye dönüş yolunda yeni yakılmış mumların titreştiğini görebiliyordu.

Kemerin olduğu odaya dönmesi bir asır sürmüştü sanki.

Havada hâlâ sihir ve güç izleri dönüp duruyordu. Kemer, Evangeline'in giderken bıraktığı gibiydi. Antika kapı hâlâ oradaydı, taşların da hepsi yerli yerindeydi.

Evangeline rahat bir nefes aldı. Jacks taşları almadığına göre, fikrini değiştirmiş olabilir miydi? Ama... Fikrini değiştirdiyse, taşları başka biri alsın diye orada bırakması tuhaf değil miydi?

Ters giden bir şeyler vardı. Evangeline bunu daha savaşçı meleklerin kanatlarına sıçramış sarı benekli kan damlalarını görmeden anladı.

İçine bir korku düştü. Ya Kaos, Jacks'in kanını emerek beslendiyse? Ya Valory'nin içinden çıkan başka bir şey ona zarar verdiyse? Kemerin içinde ne olduğunu hâlâ bilmiyordu.

Evangeline kapıya uzandı. Ama kapı içeriden açılıyordu.

Evangeline geri sıçradı.

Kemerin içinden Apollo göründü. Geniş omuzları kemeri neredeyse dolduruyordu. "Tamam, tamam, bir şey yok" dedi.

Evangeline gerildi ve bir adım daha geri gitti.

Apollo yavaşça ellerini kaldırdı. "Lütfen korkma. Sana zarar vermeyeceğim." Evangeline'e baktı, kahverengi gözleri şefkat doluydu; gözlerindeki kırmızılık da öfke de gitmişti. "Lanet kalktı, Evangeline."

"Nasıl?"

"Bir kadın... Bana adını söylemedi ama şifacı gibi bir şeydi. Beni buldu, saçımdan bir tutam kesti, anlamadığım birkaç kelime söyledi ve sonra lanetin kalktığını hissettim." Apollo titrek bir nefes aldı. "Üzerimdeki lanet kalkar kalkmaz kadına seni bulmam gerektiğini söyledim. O da bana, buraya açılan eski bir kemer gösterdi." Apollo, nerede olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi eski odaya göz gezdirdi ama sonra bakışları hemen Evangeline'e döndü.

Parlak kahverengi gözleri gerçekten çok güzeldi ve Evangeline'e bakarken bakışları öyle duygu doluydu ki Evangeline'in yine içi sızladı. Apollo'nun ne söylemek istediğini bilmiyordu ama kendisinin orada kalamayacağını biliyordu. Jacks'i bulması gerekiyordu.

Öte yandan, Apollo'dan öylece kaçmak duygusuzlukmuş gibi geldi. Apollo tam üç kez lanetlenmişti. Apollo'nun lanetlenmesinin nedenini bilip bilmediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Apollo, Evangeline'in onu son gördüğündeki gibi tekinsiz ya da gözü dönmüş görünmüyordu ama elleri hâlâ havada, yüzündeki gülümseme giderek solarken son derece savunmasız gibiydi. "Özür dilerim" dedi. "Ben asla sana zarar vermek istemedim."

"Bu senin hatan değil... Lanetlenmiştin."

"Daha çok mücadele etmeliydim." Apollo yavaşça ellerini indirdi. "Dün gece odana gelmemeliydim. Sana zarar vermemek için kaçmalıydım."

Apollo pişmanlıkla başını salladı. Siyah saçları uzamıştı. Tek gözünü kapatıyor ve onu daha genç gösteriyordu. "Düşünmek için çok zamanım oldu. Ama çoğu zaman sadece seni düşündüm."

Evangeline'in kalbi sızladı. Haftalar önce, lanetlenmemiş Apollo'dan duymak istediği sözlerdi bunlar: Apollo onu istiyordu. Evangeline'in bir yanı da onu hâlâ istiyor olabilmeyi diliyordu. Kötü adama âşık olmaktansa prense âşık olmak çok daha mantıklıydı. Ama Evangeline aşkın mantıklı olanını değil, hissedebildiği, içinde mücadele etme isteği uyandıran ve imkânsızı oldurma umudu yeşertenini istiyordu.

"Her ne düşündüysen, Okçu'nun laneti yüzündendir. Jacks dedi ki..."

"Onun söylediği hiçbir şeye inanmamalısın" diye tersledi onu Apollo ve bir an tehlikeli göründü.

Evangeline bir adım geriledi.

Apollo eliyle yüzünü ovuşturdu. Öfkesi yok oldu, yerini üzüntü aldı. "Özür dilerim. Seni terslemek istemedim. Jacks ikimiz için de çok şey yaptı. Belli ki ona güvenmeni sağlamak için sihrini kullanmış."

Evangeline neredeyse hiç tepki vermedi. Apollo öfkesinde haklıydı. Ama Jacks'i işlemediği suçlar için suçlamasını istemiyordu. "Jacks'in bir sürü kötülük yaptığının farkındayım ama benim üzerimde herhangi bir sihir kullanmadı. Hem o olmasaydı şimdi ikimiz de hayatta olmazdık."

"Hayır, Evangeline. Jacks olmasaydı ikimiz de hiç tehlikeye girmeyecektik." Apollo elini saçlarının arasından geçirdi. "Keşke sana bu kadar sahip çıkmasaydı."

"Keşke" dedi Evangeline. O zaman Apollo'ya onu gerçekten sevmeye çalıştığını söyleyebilirdi. Ama bu itiraf neredeyse Jacks'in yaptığı bazı şeyler kadar kırıcıydı. "Üzgünüm, Apollo."

Apollo, Evangeline'e yaralı gözlerle baktı. "Ben de" dedi. Ama bunu söyleyiş biçiminde bir gariplik vardı.

İçinden bir ses Evangeline'i gitmesi gerektiği konusunda uyardı. Ne var ki Apollo ondan hızlı davrandı. Evangeline hızlıca yanından geçmeyi denedi ama Apollo onu yakaladı. Sırtını taş meleklerden birine yasladı, bir eliyle belini sarıp göğsüyle de bastırarak kaçmasına izin vermedi.

"Apollo... Dur. Bırak beni!" Evangeline onu itti.

"Şştt, sevgilim." Evangeline'in itirazlarına aldırış etmeden saçlarını okşadı. "Bunu yapmak istemezdim ama en iyisi bu."

Apollo başparmağını Evangeline'in şakağında gezdirdi. Dokunuşu öyle yumuşak ve tatlıydı ki Evangeline tüm karşı koyma gücünün çekildiğini hissetti.

"Sen ne yaptın az ö..." Evangeline öyle halsizleşmişti ki cümlesini bile tamamlayamadı.

"Her şey yolunda. Tuttum seni." Kolunu Evangeline'in beline sımsıkı sardı.

Evangeline yine karşı çıkmaya çalıştı ama acınacak derecede dermansızdı; toraman bir kediye karşı çıkmaya çalışan bir yumak gibiydi.

Apollo tek eliyle Evangeline'in yüzünü avuçladı. Dokunuşu yumuşak olmasına rağmen rahatsız edici bir yanı vardı; niyeti sadece yüzünü okşamak değildi sanki. Sanki eli Evangeline'in içine uzanıyor, görünmez parmaklar zihnini kazıyor, almaması gereken şeyleri alıyordu. *Anıları.*

"Hayır!" Evangeline, Apollo'nun tanıştıkları ilk geceyi, Jacks'in dudaklarını kanıyla boyadıktan sonra Evangeline'in ağacın tepesinde onu öptüğü geceyi hafızasından silmek üzere olduğunu hissettiği an yine direnmeye çalıştı. Ama... Onun hatırası da yavaş yavaş siliniyordu.

"Yapma!" diye bağırdı Evangeline. "Dur!" Apollon'un tek yaptığı onu daha sıkı tutmak oldu.

"Yakında geçecek." Apollo yanağını okşadı ve birlikte oldukları, yatakta öpüştükleri, Evangeline'in kollarının onun boynuna doladığı, sonra Jacks'in odaya dalıp onu götürdüğü ânın hatırası da silinip gitti.

Evangeline'in zihninde bir boşluk oluştu. Ondan bir şeyler çalındığının farkındaydı ama çalınanın tam olarak ne olduğunu bilemiyordu.

Halsiz bedeniyle Apollo'yu zihninden çıkarmak, kalan anılarını saklamak için savaş verdiyse de Apollo anıları tek tek seçip alıyordu.

Jacks'le mezar odasında geçirdikleri gece... *Gitti.*

Apollo'yla evlenmesi... *Gitti.*

Apollo'nun Okçu'nun lanetiyle lanetlenmesi... *Gitti.*

Jacks'le uçurumdan atlamaları...

"Hayır!" diye haykırdı Evangeline.

... *Gitti.*

Hollow mucizesi... *Gitti.*

Jacks'in yaralarını sarması... *Gitti.*

Jacks'in Okçu olduğunu itiraf edişi... *Gitti.*

"Lütfen dur" diye yalvardı Evangeline.

Anne ve babasının, antikacı dükkânının, annesinden dinlediği tüm peri masallarının anılarına sımsıkı sarıldı. Çok sevdiği battaniyesine sımsıkı sarılan bir çocuk gibi hafızasındaki anılarına sımsıkı sarıldı. Kendisi onları koruyamıyor gibiydi, belki anıları onu korurdu.

"Lütfen dur! Lütfen dur!" diye bağırdı. "N'olur..."

Boğazı patlayana kadar bağırdı. Ta ki kime yalvardığını bile bilmeyecek hale gelene kadar.

Evangeline o kadar çok ağlıyordu ki gözünün önünü bile göremiyordu.

Ama yalnız olduğunu biliyordu. Sadece bu tuhaf yerde değil, dünyada da yalnızdı. Bunu iliklerine kadar hissetti.

SON SÖZ

Evangeline sırtını sert bir şeye dayamış, dizlerini göğsüne çekmişti. Hiç bilmediği soğuk bir yerde, bir topun içindeydi. Neredeydi? Buraya nasıl gelmişti? Hatırlayabildiği tek şey, neden ağladığını bilemeyecek hâle gelene kadar ağladığıydı.

Şimdi sadece eve gitmek istiyordu. Annesinin ve babasının kollarına sığınmak istiyordu. Ama sonra hatırladı: İkisi de ölmüştü.

Gözyaşları yeniden akmaya başladı.

Eve gitmeyi hâlâ istiyordu ama buraya geri dönememekten de korkuyordu. Hafızasını ne kadar zorlasa da, evinin neden artık güvenli olmadığını bir türlü hatırlayamıyordu. Sadece gitmemesi gereken bir yer olduğunu biliyordu. Peki şimdi neredeydi?

Evangeline başını kaldırıp bakınca taştan iki melek gördü; savaşçı melek heykelleri. Melekler sanki ona bir cevap verebilirmiş gibi bakıyorlardı ama görünüşe bakılırsa onlar da ağlıyordu.

"İşte buradasın!" Yüz hatları etkileyici ve çok çekici, siyah saçlı, gözlerine endişe oturmuş, iyi giyimli bir genç adam odaya daldı. "O kadar endişelendim ki!"

Genç adam kibarca Evangeline'i yerden kaldırdı ve kadifeden çok şık bir yelek giydiği göğsüne bastırdı.

Evangeline adamın kollarında gerildi. "Kimsin sen?"

"Merak etme. Benim yanımda güvendesin." Evangeline'i bırakmadı ama kollarını biraz gevşetti. "Sana asla zarar vermem, Evangeline."

Adını sımsıcak bir sevgiyle söyledi. Evangeline onunla ilgili hâlâ hiçbir şey bilmiyordu. Evangeline'den birkaç yaş büyük gö-

rünse de bakışlarından çok büyük sıkıntılar yaşadığı belli oluyordu. Kahverengi gözleri yaralı ve biraz tekinsiz görünüyordu ama Evangeline'e bakarken yumuşadılar.

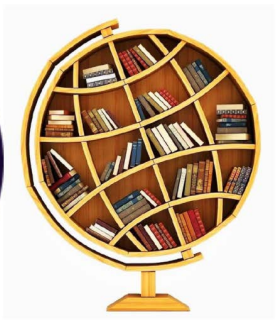
Evangeline onu hatırlayabilmeyi diledi.

"Kusura bakma" dedi Evangeline. Ağlamaktan dolayı sesi boğuktu. "Ama senin kim olduğun hakkında hiçbir fikrim yok."

Genç adamın yüzündeki tebessüm daha cömert bir gülümsemeye dönüştü. Ki Evangeline'in itirafına verilmiş garip bir tepki gibiydi. Ama konuşurken sesi son derece teskin ediciydi. "Ben senin kocanım. Korkunç bir şey yaşadın ama artık geçti. Her şey yolunda. Ben yanındayım ve seni asla bırakmayacağım."

Teşekkür

Bu teşekkürü yazarken kalbim şükranla çarpıyor. Kitaplar yazabildiğim için ve dünyada yazdıklarımı okumak isteyen insanlar olduğu için her gün Tanrı'ya şükrütmeye devam ediyorum.

Bu kitabı yazarken hikâyenin nasıl olmasını istediğime dair çok özel bir vizyonum vardı ve pek çok seçkin kişinin yardımı olmadan bunu başaramazdım.

Sarah Barley, sen gerçek bir şampiyonsun. Doğum yaptığın hafta bu kitabı okumaya zaman ayırdığına hâlâ inanamıyorum. Vefalı oluşun için, hikâyelerimi anladığın için, beni hep daha iyi bir hikâye anlatıcısı olmaya teşvik ettiğin için ve arkadaşlığın için çok minnettarım.

Sarah doğum iznine ayrılınca süper kahramanlar gibi çıkıp gelen Caroline Bleeke'e, Kimberley Atkins'e ve Sydney Jeon'a teşekkür ederim. Daha iyi bir ekip isteyemezdim. Bu kitap çok daha güçlü çünkü hepiniz onun bir parçası oldunuz ve sizinle çalışmak çok eğlenceliydi.

Jenny Bent, rock yıldızı gibi bir kitap ajanı olduğun için, kitabın ham halini okuduğun için ve inanılmaz desteğin için teşekkür ederim. Bunların hiçbirini sensiz yapmak istemezdim. Molly Ker Hawn, Victoria Cappello, Amelia Hodgson ve Bent Agency'deki herkes, hayatımda olduğunuz için kendimi çok şanslı hissediyorum.

Olağanüstü aileme, kız kardeşime, erkek kardeşime, kayınbiraderime ve harika ebeveynlerime çokça sevgi ve teşekkürler. Anne ve baba, ikinizi de çok seviyorum. Siz olmasaydınız bunu asla yapamazdım.